

AKTUELL

EDICE

Kathy

REICHSOVÁ

Smrtící
rozhodnutí

EDICE
brilant

Kathy
REICHSOVÁ

Smrtící
rozhodnutí

AKTUELL

Postavy a události v této knize jsou ryze fiktivní a vytvořené představivostí autorky.

Místem děje je Montreal v Kanadě, Charlotte v Severní Karolině a další místa. Jsou zde zmiňovány jisté skutečné lokality a organizace, avšak postavy a události v knize zobrazené jsou skrz naskrz smyšlené.

Kathy Reichsová: Smrtící rozhodnutí
Přeloženo z anglického originálu *Deadly Decisions*,
který vyšel ve vydavatelství Scribner,
an Imprint of Simon & Schuster Inc., New York v roce 2000.

Copyright © 2000 by Temperance Brennan, L.P.

Translation © Jana Pacnerová 2003

Design © MARGO

Vydal: AKTUELL, Vazovova 15, 811 07 Bratislava,

Slovenská republika v roce 2003

Tisk: SVORNOSTĚ, a. s., Bratislava

Czech edition © AKTUELL 2003

Dílo je autorsky chráněno. Bez souhlasu majitele autorských práv nelze použít ani jeho části. To platí pro všechny formy jeho užití.

ISBN 80-88915-55-4

S LÁSKOU VĚNOVÁNO
KAROLINSKÉ PARTĚ Z PLÁŽE

PODĚKOVÁNÍ

Napsat *Smrtící rozhodnutí* mi pomáhalo mnoho lidí. Obzvlášť trpěliví byli moji kolegové z řad soudních znalců a policejních jednotek. Jsem povinována srdečnými díky seržantu Guyi Oueletteovi z oddělení boje proti organizovanému zločinu, Sureté du Québec, a kapitánu Stevenu Chabotovi, seržantu Yvesu Trudelovi, desátníku Jacquesu Morinovi a konstáblovi Jeanu Rattému z Opération Carcajou v Montrealu.

Z řad Communauté Urbaine de Montréal Police mi poručík detektiv Jean-Francois Martin, Division des Crimes Majeurs, seržantka detektiv Johanne Bérubéová, Division Agressions Sexuelles a velící důstojník André Bouchard, Moralité, Alcool et Stupéfiant, Centre Opérationnel Sud, trpělivě odpovídali na otázky a vysvětlovali systém fungování policejních jednotek. Zvláštní díky si zaslouží seržant detektiv Stephen Rudman, Superviseur, Analyse et Liaison, Centre Opérationnel Sud, který zodpověděl mnoho otázek, poskytl mi mapy a provedl mě po věznicích.

Ze svých kolegů v Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale musím poděkovat dr. Claudu Pothelovi za poznatky z patologie a Francoisu Julienovi, Section de Biologie, za předvedení práce se strukturou stříkanců od krve. V tomto směru mi pomohl také Pat Laturus, analytik struktury krvavých skvrn z Kanadské policejní akademie v Ottawě, který mi také poskytl fotografie na obálku prvního anglického vydání této knihy.

Do Severní Karoliny bych ráda poděkovala kapitánu Terryemu Sukovi z Charlotte-Mecklenburgské policejní výzvědné jednotky; Rogeru Thompsonovi, řediteli Charlotte-Mecklenburgské policejní kriminalistické laboratoře; Pam Stephensonové, vrchní analytičce od Výzvědných a

technických služeb Severokarolinského státního úřadu vyšetřování; Gretchen C. F. Shappertové z Generální prokuratury Spojených států; a dr. Normanu J. Kramerovi z Mecklenburské lékařské komory.

K těm, kteří mi věnovali svůj čas a vědomosti, náleží dále dr. G. Clark Davenport, geofyzik od NecroSearch International, dr. Wayne Lord z Národního centra analýzy násilných trestných činů, Akademie FBI, Quantico ve Virginii, a Victor Svoboda, ředitel komunikace Montrealského neurologického ústavu a Montrealské neurologické nemocnice. Dr. David Taub byl mým guru, pokud jde o motocykly Harley-Davidson.

Jsem zavázána Yvesu St. Marie, řediteli Laboratoire de Science Judiciaires et de Médecine Légale, dr. André Lauzonovi, Responsable, Laboratoire de Médecine Légale, a dr. Jamesu Woodwardovi, děkanovi Severokarolinské univerzity v Charlotte, za jejich neustálou podporu.

Zvláštní dík náleží Paulu Reichsovi za jeho cenné poznámky k rukopisu.

Jako vždy chci poděkovat svým výjimečným redaktorkám, Susanne Kirkové z nakladatelství Scribner a Lynne Drewové z Random House, a své senzační agentce Jennifer Rudolph Walshové.

Ačkoliv mi velice prospěly rady odborníků, veškeré chyby ve *Smrtícím rozhodnutí* jsou výlučně mým dílem.

Jmenovala se Emily Anne. Bylo jí devět let, měla černé kučery, dlouhé vlasy a karamelově zbarvenou pleť. V propíchnutých ušních lalůčkách nosila maličké zlaté kroužky. Díry do čela jí udělaly dva projektily z poloautomatické devítimilimetrové Cobry.

Byla sobota, ale já na zvláštní žádost mého šéfa, Pierra LaManche, přesto pracovala. Už čtyři hodiny jsem se v laboratoři probírala zle poničenou tkání, když se dveře do velké pitevny otevřely a dovnitř vkročil seržant detektiv Luc Claudel.

Claudel a já jsme spolu pracovali už v minulosti, a ačkoliv se mě naučil snášet, dokonce si mne snad i vážil, jeho strohé vystupování tomu nenapovídalo.

„Kde je LaManche?“ otázal se, zalétl očima k nosítkám přede mnou a pak rychle odvrátil pohled.

Neřekla jsem nic. Když měl Claudel tu svou náladu, ignorovala jsem ho.

„Už je tady dr. LaManche?“ Detektiv se vyhýbal pohledu na moje umaštěné rukavice.

„Je sobota, Monsieur Claudel. On nepra...“

V tom okamžiku strčil do místnosti hlavu Michel Charbonneau. Skrz otvor bylo slyšet vrčení a lomoz elektrických dveří vzadu v budově.

„*Le cadavre est arrivé*,“ sdělil Charbonneau svému partnerovi.

Jaká mrtvola? Proč jsou v sobotu odpoledne v márnici dva detektivové z oddělení vražd?

Charbonneau mě pozdravil anglicky. Byl to velký chlap se štětinatými vlasy, které připomínaly ježka.

„Zdravíčko, doktorko.“

„Co se děje?“ zeptala jsem se, stahujíc si rukavice a odkládajíc masku.

Claudel odpověděl, tvář napjatou, oči v ostrém světle zářivek neveselé.

„Doktor LaManche tu bude za chvíli. On vám to vysvětlí.“

Na čele už se mu leskl pot a ústa měl stažená do tenké, sevřené čáry. Claudel nesnášel pitvy a vyhýbal se márnici, jak se dalo. Beze slova otevřel dveře dokořán a protáhl se kolem svého partnera. Charbonneau se za ním díval, jak kráčí chodbou, pak se obrátil zpátky ke mně.

„Je to pro něj těžké. Má děti.“

„Děti?“ Zastudilo mě v hrudi.

„Barbaři dneska ráno udeřili. Slyšela jste někdy o Richardu Marcottovi?“

To jméno mi bylo mlhavě povědomé.

„Možná ho znáte jako *Araignée*. Pavouk.“ Zahnul prsty, jako když děti předvádějí pavouky. „Ohromný chlap. A volený funkcionář motorkářské party. Pavouk je ceremoniářem Zmijí, ale dneska měl fakt ošklivý den. Když ráno kolem osmé vyrážel do posilovny, Barbaři ho odpráskli, zatímco jeho stará hupla do bezu a schovala se tam.“

Charbonneau si hrábl zepředu rukou do vlasů, polkl. Čekala jsem.

„Přitom zabili taky jedno dítě.“

„Proboha.“ Prsty se mi sevřely kolem rukavic.

„Holčičku. Odvezli ji do Montrealské dětské nemocnice, ale nepřežila to. Teď ji vezou sem. Marcotte byl na místě mrtvý. Je venku.“

„LaManche sem jede?“

Charbonneau kývl.

Pět patologů v laboratoři se střídá v pohotovosti na telefonu. Jen zřídkakdy k tomu dojde, ale pokud je nějaká pitva mimo pracovní dobu či návštěva na místě činu

prohlášena za nezbytnou, je vždycky někdo k dispozici. Dneska to byl LaManche.

Dítě. Pocítila jsem známý příliv emocí a potřebu vypadnout.

Na hodinách jsem měla dvanáct čtyřicet. Strhla jsem ze sebe plastickou zástěru, zmuchlala ji dohromady s maskou a latexovými rukavicemi a naházela to všechno do nádoby na biologický odpad. Pak jsem si umyla ruce a vyjela výtahem do dvanáctého poschodí.

Nevím, jak dlouho jsem seděla ve své pracovně, zírala na řeku Sv. Vavřince a nevnímala svůj kelímek jogurtu. Jednu chvíli jsem měla dojem, že slyším dveře u LaManche, pak zaševelení skleněných bezpečnostních dveří, které oddělují části chodby v našem křídle.

Jakožto soudní antropoložka jsem si vypěstovala jakous takous imunitu vůči násilné smrti. Protože soudní ohledač se ke mně obrací, abych získala informace z kostí znetvořených, upálených či rozložených, viděla jsem už i to nejhorší. Mými pracovišti jsou márnice a pitevna, takže vím, jak taková mrtvola vypadá a páchne, jak se zachází a řeže se skalpelem. Jsem zvyklá na zakrvavené šatstvo, sušící se na ramínkách, na zvuk elektrické pilky prořezávající se skrze kost, na pohled na orgány plující v četných skleněných nádobkách.

Ale nikdy se nesmírím s pohledem na mrtvé děti. Udušené nemluvně, ubité batole, vychrtlé dítě náboženských fanatiků, dětská oběť pedofilního násilníka. Násilí na malých nevinátkách mě nikdy nepřestalo rozčilovat a trápit.

Ne právě dávno jsem pracovala na případu, v němž svou roli sehrála nemluvnata, dva zavraždění a znetvoření chlapečci. Bylo to jedno z nejobtížnějších střetnutí mé kariéry a nechtělo se mi znovu nastupovat na ten emocionální kolotoč.

Na druhé straně byl ten případ zdrojem zadostiučinění. Když byl fanatický viník zatčen a nemohl už nařizovat žádné další popravy, zmocnil se mě upřímný pocit, že jsem dokázala něco dobrého.

Sloupala jsem víčko a zamíchala jogurt.

Obrazy těch nemluvnat mi přetrvávaly v mysli. Rozpomněla jsem se na pocity, které se mě toho dne zmocňovaly v márnici, prostříhy na mou novorozenou dceru.

Dobrý Bože, proč taková nepřítelost? Ti znetvoření muži, které jsem nechala dole, rovněž zemřeli v důsledku současné války mezi motorkáři.

Nezoufej si, Brennanová. Naštvi se. Buď chladně, rezolutně vzteklá. Pak aplikuj své vědecké znalosti a pomoz ty hajzly skřípnout.

„Jo,“ souhlasila jsem nahlas sama se sebou.

Dojedla jsem jogurt, dopila nápoj a zamířila dolů.

Charbonneau byl v předpokoji jedné z malých piteven a listoval ve spirálovém bloku. Jeho mohutná postava přetékala z koženkového křesla naproti psacímu stolu. Claudela nebylo nikde vidět.

„Jak se jmenuje?“ zeptala jsem se.

„Emily Anne Toussaintová. Zrovna šla do rytmiky.“

„Kde?“

„Verdun.“ Ukázal hlavou k sousední místnosti. „LaManche už zahájil ohledání.“

Proklouzla jsem kolem detektiva do pitevny.

Fotograf pořizoval snímky, zatímco patolog si dělal poznámky a fotky polaroidem.

Dívala jsem se, jak LaManche popadl kameru za postranní rukojeti, pak ji zvedl a spustil nad tělo. Jak se čočky zaostřovaly a rozostřovaly, nad jedním ze zranění na dětském čele se rozmazala a pak zaostřila malá tečka. Když obvod tečky nabyl na zřetelnosti, LaManche stiskl spoušť. Z fotoaparátu vyklouzl bílý čtvereček a on ho vytáhl a přidal ke sbírce na postranním pultě.

Tělo Emily Anne neslo důkazy intenzivní snahy zachránit jí život. Hlavu měla zčásti obvázanou, ale viděla jsem, jak jí z lebky vyčuhuje čirá trubička, zasunutá za účelem monitorování nitrolebního tlaku. Do hrdla, jícnu a hrtanu jí vedla endotracheální trubice, umístěná kvůli přívodu kyslíku

do plic a k zablokování dávení obsahu žaludku. V loketní jamce, v tříselech a ve stehenní žíle jí zůstaly zavedené katetry na nitrožilní infuze a na hrudi měla dosud nalepené okrouhlé bílé náplasti na elektrody EKG.

Tak zběsilá snaha, skoro jako fyzický útok. Zavřela jsem oči a ucítila, jak mě za víčky pálí slzy.

Násilím jsem se vrátila pohledem k tělíčku. Emily Anne na sobě neměla nic než plastický nemocniční náramek. Vedle ní ležela světlezelená nemocniční košile, raneček šatstva, růžový batůžek a červené tenisky.

Ostré světlo zářivek. Lesklá ocel a dlaždice. Studené, sterilní chirurgické nástroje. Holčička sem nepatřila.

Když jsem vzhlédla, setkal se můj pohled s LaMancheovými smutnými očima. Ačkoliv se žádný z nás nezmínil o tom, co tu leželo na nerez oceli, věděla jsem, nač myslí. Na jiné dítě. Na jinou pitvu v téže místnosti.

Přitlumila jsem své citové pohnutí a popsala pokroky, jichž jsem dosáhla u svých případů – skládala jsem zpátky dohromady mrtvolu dvou motorkářů, které roztrhala na kusy vlastní pošetlost, a zeptala jsem se, kdy budou k dispozici předsmrtné lékařské záznamy. LaManche mi sdělil, že složky byly vyžádány a v pondělí by měly dorazit.

Poděkovala jsem mu a vrátila se ke svému chmurnému úkolu. Zatímco jsem třídila tkáně, rozpomněla jsem se na včerejší rozhovor s LaManchem a zalitovala, že nejsem ještě v lesích Virginie. Bylo to opravdu teprve včera, co mě sem LaManche povolal? Tehdy byla Emily Anne ještě naživu.

Za čtyřiaadvacet hodin se toho dokáže změnit opravdu hodně.

2 /

Den předtím jsem byla v Quanticu, kde jsem na Akademii FBI vedla seminář o vyprošťování těla. Moji

technici z týmu pro schraňování důkazů vyhrabávali a mapovali každý svou kostru, když jsem vzhledla a uviděla, jak se k nám mezi stromy blíží zvláštní agent. Oznámil mi, že dr. LaManche se mnou chce naléhavě mluvit. Znepokojeně jsem opustila svůj tým a vyrazila mezi stromy.

Jak jsem se proplétala směrem k silnici, přemýšlela jsem o LaMancheovi a o zprávě, která může být v jeho telefonátu obsažena. Počátkem devadesátých let, když jsem přišla do Montrealu v rámci fakultní výměny mezi McGillovou univerzitou a mou domácí univerzitou v Charlotte, začala jsem dělat konzultantku pro LS. LaManche věděl, že mám certifikát Americké rady kriminalistické antropologie, takže byl zvědavý, zda bych mu nemohla být nějak k užítku.

Provincie Quebec měla centralizovaný systém soudního ohledače s nejmodernějšími kriminalistickými a soudně-lékařskými laboratořemi, avšak bez soudního antropologa s certifikátem Rady. Tehdy, stejně jako nyní, jsem plnila funkci konzultantky Úřadu vrchního soudního ohledače v Severní Karolině a LaManche mě chtěl do Laboratoire de Science Judiciaires et de Médecine Légale. Ministerstvo financovalo antropologickou laboratoř a já se zapsala do intenzivního kursu francouzštiny. Už víc než desetiletí ke mně přivázeli skeletonizované, rozložené, mumifikované, ohořelé nebo znetvořené mrtvolky z provincie Quebec za účelem analýzy a identifikace. Když konvenční pitva není k ničemu, vypáčím z kostí, co se dá.

Jen zřídka kdy jsem od LaManche dostávala vzkazy označené jako naléhavé. Když už, nikdy to nevěstilo nic dobrého.

Během několika minut jsem došla k dodávce zaparkované na krajnici štěrkové cesty. Rozpustila jsem si vlasy a přejela prsty po lebce dozadu.

Žádná klíšťata.

Když jsem si znovu zapnula sponu, vyndala jsem batoh ze zadního sedadla dodávky a vylovila mobilní telefon. Mrňavá obrazovka mi zvěštovala, že jsem propásla tři hovory.

Vytūkala jsem seznam čísel. Všechny tři hovory přišly z laboratoře.

Pokusila jsem se vytukat číslo, ale signál pořád vypadával. Právě proto jsem nechala telefon v dodávce. Sakra. Ačkoliv za posledních deset let už byla má francouzština plyná, hluk v pozadí a špatné spojení mi často způsobovaly problémy. Při jazykových potížích a slabém signálu z tohoto telefonu jakživa zprávu pořádně nepochopím. Musím zajet dolů do hlavního štábu.

Rozepnula jsem zip šustákového overalu a hodila ho do krabice vzadu v dodávce. Batož jsem si přehodila přes rameno a vydala se z kopce dolů.

Vysoko nad stromy kroužil jestřáb nad nějakou kořistí. Obloha byla zářivě modrá, jen tu a tam po ní lenivě pluly nazdařbůh rozhozené vatové beránky. Kurs se obvykle koná v květnu a my jsme se báli, že letošní dubnový termín by mohl pro nás znamenat déšť nebo nižší teploty ovzduší. Nic z toho se však nestalo. Rtuť teploměru se pohybovala kolem pětadvaceti.

Při chůzi jsem vnímala zvuky kolem sebe. Moje boty křupající na šterku. Ptačí píseň. Hukot listů vrtule helikoptéry letící nízko nade mnou. Prásknutí vzdáleného výstřelu. FBI se dělí o Quantico s ostatními federálními policejními agenturami a s námořní pěchotou, takže ruch je tady neustálý a velmi opravdový.

Šterková cesta navazovala na asfaltku v Hogan's Alley, těsně pod simulovaným náměstím, používaným FBI, DEA, ATF a dalšími. Obešla jsem je zleva, abych nenarušila cvičení v záchraně rukojmích, a zahnula doprava na Hoover Road, vedoucí z kopce k nejbližší buňce betonového komplexu šedé a béžové barvy, z jehož nejvyšších střech trčely antény jako nové výhonky ze starého keře. Přešla jsem přes malé parkoviště k Centru kriminalistického vědeckého výzkumu a výcviku a zazvonila jsem na zvonek u nákladní rampy.

Postranní dveře se rozestoupily a ve štěrbině se objevila mužská tvář. Byl sice mladý, ale úplně plešatý a vypadal, jako že to už nějakou dobu trvá.

„Končíš dřív?“

„Ne. Potřebuju si zavolat do laborky.“

„Můžeš z mé kanceláře.“

„Díky, Craigu. Hned jsem hotová.“ Doufám.

„Kontroluju výstroj, takže nespíchej.“

Akademie se často srovnává s klecí pro křečky kvůli labyrintu tunelů a koridorů, spojujících její rozličné budovy. Ale horní patra nejsou ničím v porovnání s labyrintem v podzemí.

Kličkovali jsme prostorem mezi stohy beden a kartonových krabic, starých počítačových monitorů a plechových truhliček s výstrojí, jednou chodbičkou, pak dvěma dalšími až ke kanceláři jen taktak dost velké na to, aby se do ní vešel psací stůl, židle, kartotéka a police na knihy. Craig Beacham pracoval pro Národní centrum analýzy násilných trestných činů, NCAVC, což byla jedna z hlavních složek Skupiny reakce na kritické incidenty FBI, CIRG. Někakou dobu se to jmenovalo Jednotka pro únosy dětí a sériové vrahy, CASKU, ale nedávno se vrátili k původnímu názvu. Protože výcvik techniků pro shromažďování důkazů neboli ERT je jednou z funkcí NCAVC, organizuje každoroční kurs právě tato jednotka.

Při jednání s FBI musí být člověk zběhlý ve zkratkách.

Craig posbíral ze svého psacího stolu šanony a navrhl je na skříňku.

„Aspoň budeš mít trochu místa na poznámky. Potřebuješ zavřít dveře?“

„Ne, díky. To je dobré.“

Můj hostitel kývl a pak zmizel v chodbě.

Zhluboka jsem se nadechla, v duchu přepnula do francouzštiny a vytočila číslo.

„*Bonjour, Temperance.*“ LaManche a kněz, který mě křtil, byli jediní, kdo kdy použili oficiální verzi mého jména. Zbytek světa mi říkal Tempe. „*Comment ça va?*“

Sděčila jsem mu, že se mám prima.

„Dík, že jste se ozvala. Obávám se, že jsem tady nahoře v ošklivé situaci a budu potřebovat vaši pomoc.“

„*Oui?*“ Ošklivé? LaManche neměl sklon k přehánění.

„*Les motards.* Další dva mrtví.“

Les motards. Motorkáři. Víc než desetiletí mezi sebou konkurenční motorkářské gangy válčily o nadvládu nad obchodem s drogami v Quebecu. Pracovala jsem už na několika případech *motards*, obětech střelných zbraní, které byly rovněž spáleny k nepoznání.

„*Oui?*“

„Prozatím vypadá policejní rekonstrukce takhle. Včera večer tři členové Barbarů přijeli do klubovny Zmijí se silnou bombou domácí výroby. Ten ze Zmijí, co obsluhoval bezpečnostní kamery, zahlédl ty dva, jak se blíží s velkým rancem, který nesli mezi sebou. Vystřelil a bomba vybuchla.“ LaManche se odmlčel. „Řidič je v nemocnici v kritickém stavu. Pokud jde o ty druhé dva, největší část zachovalé tkáně váží čtyři a půl kila.“

Jejda.

„Temperance, snažím se zkontaktovat konstábla Martina Quickwatera. Je tam ve Quanticu, ale celý den má mítink o rozboru případu.“

„Quickwatera“ To nebylo typicky quebecké jméno.

„Je to Indián. Z kmene Krí, myslím.“

„Je u Carcajou?“

Opération Carcajou je multijurisdikční zásahová jednotka, vytvořená k vyšetřování trestné činnosti mezi motorkářskými gangy v provincii.

„*Oui.*“

„Co byste ode mě rád?“

„Prosím, sdělte konstáblu Quickwaterovi, co jsem vám pověděl, a ať mě kontaktuje. Pak bych rád, abyste co

nejrychleji přijela sem. Možná budeme mít s touhle identifikací potíže.“

„Získali prsty, ze kterých by se daly sejmut otisky, nebo úlomky chrupu?“

„Ne. A není to pravděpodobné.“

„DNA?“

„S tím možná budou problémy. Situace je komplikovaná a já bych o tom raději nediskutoval po telefonu. Je možné, abyste se vrátila dřív, než jste měla v plánu?“

Jako obvykle jsem ukončila jarní semestr na Severokarolinské v Charlotte právě včas, abych mohla vést kurs FBI. Teď už mi zbývalo jen absolvovat závěrečné zkoušky. Těšila jsem se na krátký pobyt u přátel ve Washingtonu, než odletím na léto do Montrealu. Návštěva tedy bude muset počkat.

„Zítřka tam budu.“

„*Merci*.“

Pokračoval svou velmi precizní francouzštinou, buď smutek nebo únava prohloubily též jeho sytého basu.

„Nevypadá to dobře, Temperance. Barbaři se budou bezpochyby mstít. Pak Zmije prolíjí další krev.“ Slyšela jsem, jak zhluboka nabral dech a pak zvolna vydechoval. „Obávám se, že situace se vystupňuje do války v plném rozsahu, v níž mohou zahynout i nevinní.“

Zavěšili jsme a já zavolala na US Airways, abych si objednala letenku na ráno. Když jsem odkládala sluchátko, objevil se ve dveřích Craig Beacham. Vysvětlila jsem mu to s tím Quickwaterem.

„Konstábl?“

„On je od RCMP. Královská kanadská jízdní policie. Anebo GRC, jestli máš radši francouzské zkratky. Gendarmerie royale du Canada.“

„Hm. Ha.“

Craig vytřukal nějaké číslo a poptal se po konstáblovi. Po odmítnutí si něco načmáral a zavěšil.

„Ten tvůj chlápek má nějaké velké sezení v jedné zasedačce tady dole.“ Ukázal mi číslo, které si zapsal a pak mi řekl, kudy se tam dostanu. „Jen tam vklouzni a posad' se. Ve tři patrně budou mít přestávku.“

Poděkovala jsem mu a kličkovala chodbami, dokud jsem místnost nenašla. Skrz zavřené dveře pronikaly tlumené hlasy.

Na hodinkách jsem měla dvě dvacet. Stiskla jsem kliku a vklouzla dovnitř.

V místnosti byla tma až na kužel světla z projektoru a meruňkovou záři prosvětleného diapozitivu. Rozeznala jsem půl tuctu postav, rozesazených kolem stolu uprostřed. Několik hlav se obrátilo моým směrem, když jsem vklouzla do křesla u postranní stěny. Většina očí zůstala upřená na promítací plátno.

Následujících třicet minut jsem sledovala LaMancheovu předtuchu, oživenou do děsivých podrobností. Vybombardovaný bungalov, tkáň rozstříknutá na stěnách, části těla roztroušené po trávníku. Ženské torzo, místo tváře rudou kaši, lební kosti rozsekané výstřelem z brokovnice. Zčernalé šasi sportovního užitkového vozidla, ze zadního okna visela jedna zuhelnatělá ruka.

Muž sedící napravo od projektoru hovořil o válkách motorkářských gangů v Chicagu, zatímco přecvakával z jednoho diapozitivu na druhý. Hlas měl neurčitě povědomý, ale rysy tváře jsem nedokázala rozeznat.

Další střelba. Výbuchy. Bodná zranění. Tu a tam jsem přelétla pohledem siluety kolem stolu. Jen jedna nebyla ostříhaná nakrátko.

Nakonec se plátno rozsvítilo bíle. Projektor vrčel a v kuželu jeho světla poletovaly částice prachu. Židle zavržaly, jak se sedící protahovali a přeorientovávali k sobě navzájem.

Mluvčí vstal a přistoupil ke stěně. Když se rozsvítila stropní světla, poznala jsem v něm zvláštního agenta Franka Tulia, který u mě před několika lety absolvoval kurs shromažďování důkazů. Zhlédl mě a po tváři se mu rozlil úsměv.

„Tempe. Jak to jde?“

Na Frankovi bylo všechno precizní, od dokonale ostříhaných šedých vlasů přes kompaktní tělo až po neposkvrněné boty italské výroby. Na rozdíl od nás ostatních i v průběhu duševní a tělesné námahy zůstával Frank neustále upravený.

„Nemůžu si stěžovat. Ještě pořád jsi v chicagské úřadovně?“

„Až do loňska. Teď jsem tady, přidělený k CIRG.“

Všechny oči se upíraly na nás a já si náhle uvědomila současný stav své čistoty a svého účesu. Frank se obrátil ke svým kolegům.

„Znají všichni velkou kostiřezku?“

Zatímco nás Frank představoval, muži kolem stolu se usmívali a kývali. Některé jsem znala, jiné ne. Jeden či dva zažertovali o epizodách z minulosti, v nichž jsem sehrála nějakou roli.

Dva z přítomných nebyli spojeni s akademií. Ty delší vlasy, co jsem prve zahlédla, náležely Kate Brophyové, supervizorce výzvědné jednotky Severokarolinského úřadu vyšetřování. Kate byla odbornicí SBI na motocyklové gangy, co moje paměť sahala. Setkaly jsme se počátkem osmdesátých let, kdy v Severní i Jižní Karolině zuřila válka mezi Psanci a Pekelnými anděly. Identifikovala jsem tehdy dvě z obětí.

Na druhém konci stolu nějaká mladá žena psala na čemsi, co vypadalo jako těsnopisný psací stroj. Vedle ní seděl za laptopem Martin Quickwater. Tvář měl širokou, s vysedlými lícními kostmi, a obočí se mu na koncích zvedalo vzhůru. Jeho pleť měla barvu pálené cihly.

„Vy dva cizinci se určitě navzájem znáte,“ řekl Frank.

„Abych řekla pravdu, tak ne,“ odpověděla jsem. „Ale právě proto se sem vtírám. Potřebuju s konstáblem Quickwaterem mluvit.“

Quickwater mě poctil přibližně pětivteřinovou pozorností, pak se jeho pohled vrátil k obrazovce počítače.

„Dobré načasování. Právě budeme mít pauzu.“ Frank pohlédl na hodinky, vrátil se k projektoru a vypnul ho. „Dáme si trochu kofeinu a sejdeme se znovu v půl čtvrté.“

Zatímco agenti defilovali kolem mě, jeden z členů NCAVC předvedl přehnané divadýlko – udělal si z prstů čtverec a koukal na mě skrz něj, jako by mě ostřil hledáčkem. Byli jsme přátelé už deset let a já věděla, co přijde.

„Pěkná práce, Brennanová. Máte dohodu se svým zahradníkem? Stříhání živých plotů a vlasů, všechno za jednu cenu?“

„Někteří z nás konají opravdovou práci, agente Stonehame.“

Se smíchem se vzdálil.

Když jsme zbyli jen Quickwater a já, usmála jsem se a zahájila důkladnější představování.

„Já vím, kdo jste,“ řekl Quickwater anglicky s měkkým přízvukem.

Jeho prudkost mě překvapila a potlačila jsem stejně nezdvornou odpověď. Třeba jsem tak háklivá proto, že jsem upocená a neučesaná.

Když jsem vysvětlila, že se ho snaží sehnat LaManche, Quickwater vytáhl z opasku pager, zkontroloval si displej a pak jím ostře udeřil do dlaně. Potřásl hlavou, vzdychl a upevnil si přístroj zpátky k pasu.

„Baterky,“ řekl.

Konstábl mě soustředěně pozoroval, zatímco jsem opakovala, co prve říkal LaManche. Oči měl tak tmavě hnědé, že se nedala rozeznat hranice mezi zorničkou a duhovkou. Když jsem skončila, kývl, otočil se a opustil místnost.

Zůstala jsem okamžik stát a uvažovala nad prapodivným chováním toho člověka. Senzace. Nejenže musím poskládat dohromady dva vypařené motorkáře, ještě ke všemu mám za společníka konstábla Quickwatera.

Sebrala jsem batůžek a zamířila zpátky do lesa.

Nic se neděje, pane Quickwatere. Už jsem rozlouskla tvrdší ořechy, než jste vy.

Cesta do Montrealu proběhla hladce, až na celkovou nafrněnost Martina Quickwatera. Ačkoliv jsme cestovali stejným letadlem, nepromluvil na mě ani se nepřestěhoval na některé z prázdných sedadel v mé řadě. Kývli jsme na sebe na letišti Washington-Reagan, pak ještě jednou, když jsme čekali ve frontě na pasovou kontrolu na montrealském Dorval. Jeho chladnost mi vyhovovala. Skutečně jsem neměla chuť s tím člověkem komunikovat.

Vzala jsem si taxíka do svého bytu v Centre-ville, vyložila zavazadla a narychlo si připravila mražené burrito. Moje stará mazda chytila na třetí pokus, a tak jsem vyrazila do východní čtvrti města.

Po léta byla kriminalistická laboratoř umístěna v pátém patře stavby zvané Budova SQ. Provinciální policie, neboli Sureté du Québec, měla ostatní podlaží, až na mou kancelář a celý předběžného zadržení ve dvanáctém a třináctém patře. Márnice a pitevna byly v suterénu.

Quebecká vláda v poslední době utratila miliony za renovaci budovy. Vězení se přestěhovalo a soudní lékařství a kriminalistické laboratoře se nyní roztahovaly ve dvou nejvyšších patrech. Od stěhování už uplynulo kolik měsíců, ale já ještě pořád nedokázala té změně uvěřit. Moje nová kancelář měla panoramatickou vyhlídku na řeku Sv. Vavřince, a moje laboratoř byla prvotřídní.

V pátek v půl čtvrté začínal normální ruch a shon všedního dne slábnout. Dveře se jedny po druhých zavíraly a armáda vědců a laborantů v laboratorních pláštích řídla.

Odemkla jsem kancelář a pověsila si bundu na dřevěný stojanový věšák. Na psacím stole mi ležely tři bílé formuláře. Vybrala jsem ten s LaMancheovým podpisem.

„*Demande d'Expertise en Anthropologie*“ je často mým prvním seznámením s případem. Vyplňuje jej žádající patolog a poskytuje data nezbytně nutná k vyhledání spisu.

Pohledem jsem projela pravý sloupec odshora dolů. Laboratorní číslo. Číslo márnice. Číslo policejního incidentu. Klinické a efektivní. Tělo je označeno a archivováno, dokud se kola spravedlnosti nerozhýbou.

Podívala jsem se do levého sloupce. Patolog. Koroner. Vyšetřovatel. Násilná smrt je definitivní narušení soukromí a ti, kdo ji vyšetřují, jsou jednoznačně voyeuři. Ačkoliv se na tom podílím, nikdy mi není příjemná lhostejnost, s níž systém přistupuje k zesnulým a k vyšetřování úmrtí. I když je pocit odstupu nutností, pokud si má člověk udržet citovou rovnováhu, vždycky mám pocit, že si oběť zasluhuje cosi vášnivějšího, mnohem osobnějšího.

Přelétla jsem očima souhrn známých fakt. Odlišoval se od LaMancheova telefonického výčtu jen v jednom ohledu. Až dosud bylo nashromážděno dvě stě padesát zbytků svaloviny a kostí. Největší z nich vážil pět a půl kila.

Bez ohledu na ostatní formuláře a hromadu lístků s telefonickými vzkazy jsem šla vyhledat ředitele.

Pierra LaManche jsem vídala jen zřídka jinak než v laboratorním bílém plášti nebo chirurgické zeleni. Nedokázala jsem si ho představit, jak se směje nebo v kostkovaném saku. Byl vážný, laskavý a přísně tvídový. A nejlepší soudní patolog, kterého jsem kdy poznala.

Zahlédla jsem ho skrz obdélník skla vedle dveří jeho kanceláře. Jeho rozložitá postava se hrbila nad psacím stolem s hromadou papírů, žurnálů, knih a stohem složek ve všech základních barvách. Když jsem zatřukala, vzhlédl a gestem mě pozval dál.

Kancelář, stejně jako její uživatel, slabě voněla dýmkovým tabákem. LaManche se pohyboval nehlučně a někdy byla ta vůně první, co mě uvědomilo o jeho přítomnosti.

„Temperance.“ Dal důraz na poslední slabiku, takže se to rýmovalo s France. „Mockrát děkuju, že jste se vrátila tak brzy. Prosím, posad'te se.“

Vždy dokonalý Francouz, nikdy ani náznak slangu.

Zaujali jsme místa u malého stolu před jeho psacím stolem. Na něm ležela řada velkých hnědých obálek.

„Vím, že teď už je pozdě začínat analýzu, ale snad byste byla ochotná přijít zítra?“

Měl tvář armádní muly, dlouhou, s hlubokými svislými vráskami. Když zvedl tázavě obočí, rýhy podél očí se mu prodloužily a zahnulý směrem ke středové ose obličeje.

„Ano. Samozřejmě.“

„Mohla byste začít s rentgeny.“

Ukázal na obálky, pak se otočil k psacímu stolu.

„A tady je místo činu a pitva.“ Podal mi stoh menších hnědých obálek a videokazetu.

„Ty dva motorkáře, co nesli bombu do klubovny Zmijí, to rozprášilo, jejich ostatky to rozmetalo po obrovském prostoru. Spousta toho, co zajišťovací tým nachází, je nalepeno na zdech a zachyceno na větvích keřů a stromů. Kupodivu, největší dosud objevené fragmenty pocházejí ze střechy klubovny. Na jednom kusu hrudníku je část tetování, která se hodí při určování totožnosti.“

„A co řidič?“

„Dnes ráno zemřel v nemocnici.“

„Střelec?“

„Je ve vazbě, ale tihle lidé nikdy nepomohou. Radši půjde do vězení, než aby něco prozradil policii.“

„Ani informace o nepřátelském gangu?“

„Jestli promluví, je patrně mrtvý muž.“

„Pořád ještě žádné zuby ani otisky?“

„Nic.“

LaManche si přejel dlaní přes obličej, zvedl a spustil ramena, pak si propletl prsty v klíně.

„Obávám se, že všechny ty tkáně nikdy neroztřídíme.“

„Nemůžeme použít DNA?“

„Slyšela jste někdy jména Ronald a Donald Vaillancourtovi?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Bratři Vaillancourtovi, Le Clic a Le Clac. Oba jsou řádnými členy Barbarů. Jeden byl před pár lety obviněn při popravě Clauda ‚Le Couteau‘ Dubého. Nepamatuju se, který to byl.“

„Policie se domnívá, že oběti jsou Vaillancourtovi?“

„Ano.“

Melancholické oči se upřely do mých.

„Clic a Clac jsou jednovaječná dvojčata.“

Do sedmi večer jsem si prohlédla všechno až na videozáznam. Pomocí lupy jsem prozkoumala desítky fotografií, na nichž byly stovky fragmentů kostí a krvavých změtí rozličných tvarů a velikostí. Na všech snímcích byly šipky, směřující na červené a žluté chuchvalce ležící v trávě, zapletené do větví a rozplácnuté na betonových blocích, rozbitém skle, střešní krytině z dehtového papíru a zrezivělem plechu.

Ostatky dorazily do márnice ve velkých černých plastických pytlích, z nichž každý obsahoval sbírku průhledných sáčků na zip. Všechny sáčky byly očíslované a obsahovaly různé části těl, hlínu, látku, kov a neidentifikovatelnou suť. Fotografie z pitvy postupovaly od neotevřených pytlů až ke snímkům malých plastických sáčků, seskupených na pitevních stolech, a k záběrům obsahu roztríděného podle kategorií.

Na posledních fotografiích ležela svalovina v řadách, jako maso naaranžované ve výloze u řezníka. Zahlédla jsem kousky lebky, fragment tibie, hlavu femuru a část skalpu s úplným pravým uchem. Na některých detailních snímcích bylo vidět zubaté okraje roztráštěné kosti, na jiných vlasy, textilní vlákna a cáry látky, které ulpěly na svalovině. Tetování, o němž se LaManche prve zmínil, bylo jasně viditelné na cáru kůže. Zobrazovalo tři lebky s kostlivýma rukama, zakrývajícima oči, uši a ústa. Ironie to byla nedocenitelná. Tenhle chlap už nic neuvidí, nic neuslyší a nic neřekne.

Po prozkoumání fotokopií a rentgenových snímků jsem dospěla k souhlasu s LaManchem. Viděla jsem kosti na

fotkách a rentgeny odhalily přítomnost dalších. To mi umožní stanovit anatomický původ některých tkání. Ale sestavit z té změti svaloviny dva konkrétní bratry bude těžké.

Oddělit od sebe pomíchaná těla je vždycky těžké, zvlášť pokud jsou ostatky zle poškozené nebo neúplné. Proces je to nekonečně obtížnější, pokud jsou mrtví stejného pohlaví, věku a rasy. Jednou jsem celé týdny zkoumala kosti a rozkládající se maso sedmi prostitutů, které vykopali ve sklepě pod domem jejich vraha. Všichni to byli bílí adolescenti. Sekvencování DNA bylo při stanovování kdo je kdo přímo nedoceníitelné.

V tomto případě to možná nebude fungovat. Jestliže byly oběti jednovaječná dvojčata, pak se vyvinuly z jediného zárodku. Jejich DNA bude totožná.

LaManche měl pravdu. Zdálo se nepravděpodobné, že ty fragmenty dokážu rozdělit na jednotlivá těla a přidělit ke každému z nich příslušné jméno.

Zakručení v žaludku mi naznačilo, že je čas toho nechat. Unaveně a sklesle jsem popadla kabelku, zapnula si zip na bundě a vyrazila ven.

Doma mi blikající světélko zvěstovalo, že mám vzkaz na záznamníku. Rozložila jsem si na stůl suši v krabičce zakoupené v restauraci, otevřela dietní colu a stiskla knoflík.

Můj synovec Kit jede se svým otcem z Texasu do Vermontu. V rámci upevňování vztahu jedou na sever lovit všechno, co jim na jaře skočí na udici ve vnitrozemských vodách. Protože můj kocour dává přednost prostoru a pohodlí motorizovaného domova před efektivností cestování letadlem, Kit a Howie slíbili, že ho vyzvednou u mě doma v Charlotte a přepraví do Montrealu. Vzkaz mi sděloval, že s Birdiem přijedou zítra.

Namočila jsem si v omáčce plátek rolky maki a strčila ji do úst. Chystala jsem se k dalšímu soustu, když se ozval zvonek u dveří. Zmateně jsem přistoupila k bezpečnostní obrazovce.

Na monitoru se ukázal Andrew Ryan, opřený o stěnu na chodbě. Měl na sobě vybledlé modré džínsy, botasky a

koženou leteckou bundu přes černé tričko. Měřil metr pětasmdesát, měl modré oči, kostnatou tvář a vypadal jako kříženec Cala Ripkina s Indiana Jonesem.

Já jsem vypadala jako Phyllis Dillerová před plastickou operací.

Ohromné.

S povzdechem jsem otevřela dveře.

„Ahoj, Ryane. Co je?“

„Viděl jsem, že svítíš, a napadlo mě, že ses třeba vrátila dřív.“

Uznale si mě prohlédl.

„Těžký den?“

„Celý den jsem na cestě anebo třídím svalovinu,“ řekla jsem vzdorovitě, pak jsem si zastrčila vlasy za uši. „Půjdeš dál?“

„Nemůžu se zdržet.“ Všimla jsem si, že má pager a zbraň. „Jen mě napadlo, že se poptám, jakou večeři máš naplánovanou na zítra večer.“

„Zítra budu celý den třídit oběti bombového útoku, takže budu možná mít trošku žaludek na vodě.“

„Budeš se muset najíst.“

„Budu se muset najíst.“

Položil mi jednu ruku na rameno a druhou si navíjel na prst pramínek mých vlasů.

„Jestli jsi unavená, můžeme večeři vynechat a jenom odpočívat,“ řekl tlumeně.

„Hmm.“

„Rozšířit si obzory?“

Shrnul vlasy nazpátek a přejel mi rty po uchu.

Ach ano.

„Jistě, Ryane. Vezmu si kalhotky tanga.“

„To vždycky podporuju.“

Vrhla jsem na něj svůj pohled typu „jo, jasně“.

„Dáš si čínu?“

„Dobře, tak čínu,“ řekl, shrnul mi vlasy vzhůru a stočil je do uzlu na temeni. Pak je nechal spadnout a oběma rukama mě

objal. Než jsem stihla něco namítnout, přitáhl mě k sobě a políbil; jeho jazyk dráždil okraje mých rtů, pak jemně zasondoval do vnitřku úst.

Rty měl měkké, hrud' tvrdou. Už už jsem ho odstrčila, ale pochopila jsem, že nechci. S povzdechem jsem se uvolnila a přilnula k němu tělem. Hrůzy dnešního dne se vypařily a na okamžik jsem byla v bezpečí před šílenstvím bomb a zavražděných dětí.

Nakonec nám chyběl vzduch.

„Určitě nechceš jít dál?“ zeptala jsem se, ucouvla a podržela dveře otevřené. Kolena jsem měla jako huspeninu.

Ryan se podíval na hodinky.

„Půlhodinka určitě neuškodí.“

V tom okamžiku se ozval jeho pager. Překontroloval číslo.

„Do prdele.“

Do prdele.

Zahákl pager zpátky k pásku džínsů. „Promiň,“ udělal pokornou grimasu. „Víš, že bych vážně doc...“

„Jdi.“ S úsměvem jsem mu položila obě dlaně na hrud' a jemně odstrčila. „Uvidíme se zítra večer. V půl osmé.“

„Mysli na mě,“ řekl, obrátil se a vyrazil chodbou.

Když odešel, vrátila jsem se zpátky ke svému suši a rozhodně jsem na Andrewa Ryana myslela.

Ryan je od SQ, detektiv z oddělení vražd, a občas pracujeme na stejných případech. Ačkoliv to navrhoval už léta, teprve nedávno jsem se s ním začala stýkat společensky. Vyžadovalo to trochu přesvědčování sebe samé, ale přistoupila jsem na jeho stanovisko. Technicky vzato jsme spolu nepracovali, takže moje „co je v domě, není pro mě“ neplatí, pokud nechci.

Nicméně mě to uspořádání znervózňovalo. Po dvaceti letech manželství a několika letech nepřiliš promiskuitního osamělého života pro mě navazování vztahů nebylo zvlášť jednoduché. Ale Ryanova společnost mi byla příjemná, takže jsem se rozhodla jít do toho. „Chodit“ s ním, jak by řekla má sestra.

Ach Bože. Chodit.

Musela jsem připustit, že Ryan mi připadá pekelně sexy. Většině žen tak připadal. Ať přišel kamkoli, všímala jsem si, jak ho ženy hodnotí pohledem. Bezpochyby je přitom ledacos napadalo.

Mě taky napadalo. Ale momentálně byla ta loď dosud v přístavu, motory nastartované a připravená vyplout. Huspeninová kolena to právě znovu potvrdila. Večeře v restauraci je rozhodně lepší nápad.

Telefon zazvonil, když jsem uklízela ze stolu.

„*Mon Dieu*, ty ses vrátila.“ Hluboká, hrdelní angličtina s těžkým francouzským přízvukem.

„Ahoj, Isabelle. Co se děje?“

Ačkoliv jsem znala Isabelle Cailléovou teprve dva roky, za tu dobu jsme se dost sblížily. Poznaly jsme se v těžkém období mého života. V průběhu jednoho zlého léta jsem se stala terčem zájmu násilnického psychopata, má nejlepší přítelkyně byla zavražděna a já byla konečně donucena čelit realitě rozpadu manželství. Na důkaz zhýralosti jsem si objednala jednolůžkový pokoj v jednom Club Med a odletěla jsem do tepla, hrát tenis a přejídat se.

V letadle do Nassau jsem poznala Isabelle a později jsme spolu hrály v deblu. Vyhrály jsme, zjistily, že jsme tu ze stejných důvodů a strávily jsme spolu příjemný týden. Od té doby jsme přítelkyněmi.

„Čekala jsem tě až příští týden. Chtěla jsem nechat vzkaz, že bychom se mohly sejít, ale když jsi doma, co takhle že bychom zítra vyrazily někam na večeři?“

Pověděla jsem jí o Ryanovi.

„To je výhra, Tempe. Až tě ten *chevalier* omrzí, pošli ho za mnou a já mu poskytnu téma k přemýšlení. Proč ses vrátila předčasně?“

Vysvětlila jsem jí, jak to bylo s tou bombou.

„*Ah, oui*. Četla jsem o tom v *La Presse*. Je to strašně hnusné?“

„Oběti nejsou v dobrém stavu,“ řekla jsem.

„*Les motards*. Podle mého názoru tihle gangsteři na motorkách dostali, co zasluhují.“

Isabelle nikdy netrpěla nedostatkem názorů a jen zřídka kdy zaváhala podělit se o ně.

„Policie by prostě měla ty lumpy nechat, aby se navzájem postříleli. Pak bychom se už nemuseli dívat na jejich špinavá těla s hnusným tetováním.“

„Hm.“

„Chci říct, není to, jako kdyby vraždili nemluvňata.“

„Ne,“ souhlasila jsem. „To není.“

Nazítří ráno zemřela Emily Anne Toussaintová cestou na lekci baletu.

4 /

Howard a Kit přijeli v sedm, vysadili Birdieho a pokračovali v cestě. Birdie mě ignoroval a kontroloval byt, zda se v něm nenajdou nějaké kočičí vetřelci, když jsem v osm odcházela do laboratoře pokračovat v práci na obětech bomb.

Emily Anne přivezli krátce po poledni.

Protože jsem potřebovala prostor, vybrala jsem si velkou pitevnu. Vozík s ostatky obětí bomby jsem zavezla doprostřed místnosti a pokoušela jsem se rekonstruovat mrtvoly na dvou stolech. Jelikož byla sobota, měla jsem to tu celé pro sebe.

Identifikovala jsem a roztrídila všechny viditelné fragmenty kostí. Pak jsem pomocí rentgenů vybrala fragmenty obsahující kosti a rozpitvala tkáň, jestli nenajdu nějaká poznávací znamení. Kdykoli jsem našla duplikáty, rozdělila jsem je mezi oba stoly. Dvě stydké spony, nebo soscovité výběžky kosti spánkové, nebo femorální hrboly kloubní, znamenaly dva různé jedince.

Také jsem zaznamenala důkaz růstových potíží v dětství u některých fragmentů dlouhých kostí. Když je zdraví v ohrožení, přestane dítě růst a vývoj kostry se zastaví. Taková

přerušení zpravidla způsobuje nemoc nebo období nedostatečné stravy. Když se všechno zlepší, růst se obnoví, ale po zastaveních zůstanou trvalé stopy.

Rentgenové snímky ukazovaly opalizující obrysy četných úlomků kostí z paží a nohou. Úzké proužky běžely transversálně napříč kostí a označovaly období zástavy růstu. Položila jsem tkáň s postiženými fragmenty na jeden stůl a tkáň s normálními kostmi na druhý.

Jeden ze spletců rozcupovaného masa obsahoval několik kostí ruky. Když jsem je vyprostila, zahlédla jsem dvě metakarpály s nepravidelnými dřívky. Tahle hrbolatá místa jevila na rentgenu zvýšenou hustotu a naznačovala, že jedna z obětí si někdy v minulosti tyhle prsty zlomila. Tuto tkáň jsem odložila stranou.

Tkáň bez kostí, to byla jiná. U té jsem studovala tkaninu, která na ní ulpěla, postupovala jsem zpětně od roztříděné tkáně, porovnávala vlákna a nitky z toho či onoho stolu s kusy tkáně, zbývajícími na vozíku. Měla jsem dojem, že dokážu rozeznat tkanou kostku, khaki látku toho druhu, co se nalézala na pracovních kalhotách, džínovinu a bílou bavlnu. Odborníci z oddělení vlasů a vláken později provedou kompletní analýzu, aby zjistili, zda mohou potvrdit mé třídění.

Po obědě a diskusí s LaManchem jsem se vrátila k obětem bombového atentátu. Do čtvrt na šest jsem roztřídila přibližně dvě třetiny tkání. Bez DNA jsem nespárovala naději spojit zbývající fragmenty s konkrétními jedinci. Udělala jsem, co se dalo.

Také jsem si stanovila cíl.

Když jsem se probírala částmi těla Vaillancourtů, bylo mi zatěžko soucítit s osobami, které jsem rekonstruovala. Po pravdě řečeno, dopalovalo mě, že to musím dělat. Tihle muži vyletěli do vzduchu, když se chystali vyhodit do vzduchu jiné. Hrubá spravedlnost zvítězila a já cítila spíš zmatení než lítost.

Ne tak u malé Emily Anne. Ležela na LaMancheově pitevním stole, protože šla pěšky na hodinu tance. Tahle realita

nebyla přijatelná. Smrt nevinného dítěte se nedá přejít jakožto náhodná oběť maniakálního válčení.

Zmije si mohou zabíjet Barbary a Psanci vraždí Bandidos. Nebo Pohany. Nebo Pekelné anděly. Ale nesmějí zabíjet nevinné. Slíbila jsem si, že aplikuji veškeré kriminalistické znalosti, které v sobě vydoluju, a veškerý čas, pokud jen bude v mých silách, abych našla důkazy k odhalení a odsouzení těch vraždících sociopatů. Děti mají právo chodit po ulicích města, aniž by je srážely kulky.

Přemístila jsem roztrávené ostatky zpátky na vozíky, odvezla je k mrazicím boxům, umyla jsem se a převlékla do civilu. Pak jsem vyjela výtahem vyhledat svého šéfa.

„Chci na tom pracovat,“ řekla jsem hlasem klidným a vyrovnaným. „Chci skřípnout ty hajzly, co zabili to dítě.“

Unavené staré oči na mě zíraly, jak mi připadalo, velmi dlouho. Debatovali jsme o Emily Anne Toussaintové. A o dalším mláděti. O chlapci.

Olivier Fontaine byl na cestě na hokejový trénink, když se se svým kolem připlétl příliš blízko k jednomu džípu Cherokee, právě když řidič otočil klíčkem. Bomba explodovala s dostatečnou silou, aby se Olivierovi do těla zaryla střepina, která ho okamžitě zabila. Stalo se to v den jeho dvanáctých narozenin.

Dokud jsem neuviděla Emily Anne, zapomněla jsem na Fontaineovu vraždu. K incidentu došlo v prosinci 1995 na West Islandu a podíleli se na něm Pekelní andělé a Rocková mašina. Olivierova smrt vzbudila obrovský rozruch na veřejnosti, kteréžto rozhořčení vedlo k vytvoření Opération Carcajou, mnohostranné zásahové jednotky soustředěné na vyšetřování trestné činnosti motorkářů.

„Temperance, nemohu...“

„Udělám, co je zapotřebí. Budu pracovat ve volném čase, mezi případy. Jestli to u Carcajou vypadá jako všude jinde, pak mají patrně nedostatek pracovních sil. Mohla bych zapisovat data nebo hledat v případech z minulosti. Mohla

bych dělat styčného důstojníka mezi agenturami, možná vytvořit spojení s výzvědnými jednotkami ve Státech. Moh...“

„Temperance, zpomalte.“ Zvedl ruku. „Tohle nespadá do mé pravomoci. Promluvím s Monsieur Patineauem.“

Stefan Patineau byl ředitelem Laboratoire de Science Judiciaires et de Médecine Légale. Činil konečná rozhodnutí za kriminalistické a soudně-lékařské laboratoře.

„Nedopustím, aby jakákoli moje zaangažovanost u Carcajou narušila moje běžné povinnosti.“

„To já vím. Slibuju, že s ředitelem promluvím hned v pondělí ráno. Ted' běžte domů. *Bonne fin de semaine.*“

Taky jsem mu popřála pěkný víkend.

Quebecká zima končí docela jinak než v karolinském Piedmontu. U nás doma vklouzne jaro jemně už koncem března a počátkem dubna začínají květiny kvést a vzduch zněží teplem vynořujícího se léta.

Les Québécois čekají o šest týdnů déle, než mohou sázet do zahrádek a do truhlíků za okny. Většina dubna je chladná a šedá, a ulice a chodníky se třpytí roztátým ledem a sněhem. Jenže když se jaro objeví, učiní tak s předvádíivostí, nad níž se tají dech. Roční doba exploduje a obyvatelstvo zareaguje s nadšením, jemuž není na planetě rovno.

Dnes do toho jarního představení scházelo ještě několik týdnů. Byla tma a lehce pršelo. Zapnula jsem si zip bundy, sklopila hlavu a vyřítla se k autu. Zprávy vysílali, když jsem vjížděla do tunelu Ville-Marie, vražda Toussaintové byla na prvním místě. Toho večera měla Emily Anne obdržet cenu ve spisovatelské soutěži základní školy. Svou vítěznou práci nazvala: „Ať žijí děti.“

Natáhla jsem se a vypnula rádio.

Promýšlela jsem si své plány na večer a byla jsem ráda, že budu mít někoho, kdo mi pozvedne náladu. Zapřísáhla jsem se, že s Ryanem nebudu mluvit o práci.

Dvacet minut nato jsem otevřela dveře svého bytu za doprovodu zvonícího telefonu. Podívala jsem se na hodinky.

Šest padesát. Za čtyřicet minut tady bude Ryan a já se chtěla stihnout osprchovat.

Šla jsem do obývacího pokoje a hodila bundu na gauč. Přístroj se s cvaknutím spustil a já poslouchala vlastní hlas, jak se dožaduje krátkého vzkazu. Birdie se objevil přesně v tu chvíli, kdy se ozvala Isabelle.

„Tempe, jestli tam jsi, zvedni to. *C'est important.*“ Pauza.
„*Merde!*“

Skutečně jsem si nechtěla povídat, ale něco v jejím hlase mě přimělo sáhnout po sluchátku.

„Haló, Isa...“

„Pusť si televizi. CBC.“

„O té malé Toussaintové vím. Byla jsem v laborce...“

„*Hned!*“

Zvedla jsem dálkový ovladač a zapnula televizor.

Pak jsem v hrůze naslouchala.

5 /

„...poručík detektiv Ryan byl vyšetřován několik měsíců. Je obviněn z přechovávání kradeného zboží, z obchodování s omamnými látkami a z jejich přechovávání. Ryan se v klidu vzdal dnes odpoledne strážníkům CUM před svým bydlištěm v Old Port. Po dobu celého vyšetřování je suspendován ze služby bez nároku na mzdu.

A nyní některé další zprávy. Ve finančním světě se chystá...“

„Tempe!“

Isabellino štěknutí ke mně dolehlo. Zvedla jsem sluchátko k uchu.

„*C'est lui, n'est-ce pas! Andrew Ryan, Crimes contre la Personne, Sûreté du Québec?*“

„To bude nějaký omyl.“

Když jsem ta slova pronesla, zalétla jsem pohledem k světlíku záznamníku. Ryan nezavolal. „Musím dělat. Brzy tady bude.“

„Tempe. On je ve vězení.“

„Musím jít. Zavolám ti zítra.“

Zavěsila jsem a vytočila číslo do Ryanova bytu. Nikdo to nebral. Zavolala jsem mu na pager a zaznamenala tam své číslo. Žádná odpověď. Podívala jsem se na Birdieho. Ani on neměl žádné vysvětlení.

V devět už jsem pochopila, že nepřijde. Sedmkrát jsem mu volala domů. Telefonovala jsem jeho partnerovi, s tímtéž výsledkem. Žádná odpověď. Žádná reakce.

Pokusila jsem se známkovat závěrečné zkoušky, které jsem si přivezla ze Severokarolinské univerzity v Charlotte, ale nedokázala jsem se soustředit. V myšlenkách jsem se pořád vracela k Ryanovi. Čas míjel a já pořád zírala na tu samou esej v tom samém modrém sešitě, a moje mysl nevstřebávala nic z toho, co ten student napsal. Birdie se mi uhnízdil v ohybu kolen, ale byla to malá útěcha.

To nemůže být pravda. Nedokázala jsem tomu uvěřit. *Nechtěla* jsem tomu uvěřit.

V deset jsem si dopřála dlouhou, horkou lázeň s pěnou, ohřála v mikrovlnce karton mražených špaget a odnesla si ho do obývacího pokoje. Vybrala jsem cédéčka, o nichž jsem doufala, že mě rozveselí, a vložila je do přehrávače. Pak jsem zkusila číst. Birdie se ke mně opět přidal.

Nic to nepomáhalo.

Viděla jsem na obrazovce Ryanův obrázek, ruce spoutané v želízkách za zády, z každé strany jeden uniformovaný policajt. Dívala jsem se, jak mu sklonili hlavu kupředu, když nastupoval na zadní sedadlo policejního auta. Přesto se s tím moje mysl odmítala smířit.

Andrew Ryan prodával drogy?

Jak bych se v něm mohla tak mýlit? Dělal Ryan dealera po celou tu dobu, co jsem ho znala? Měl snad ten člověk nějakou

stránku, kterou jsem nikdy nespatriila? Anebo je to všechno nějaký strašlivý omyl?

Musí to být omyl.

Špagety stydly na stole. Neměla jsem na jídlo žaludek. Neměla jsem uši pro hudbu. Big Bad Voodoo Daddy a orchestr Johnnyho Favourita hráli swing, který by dokázal roztančit i gulag, ale mně to náladu nijak nepozvedlo.

Pršelo teď vytrvale, déšť bubnoval do oken s tichým tikotem. Moje karolinské jaro se zdálo velmi vzdálené.

Navinula jsem si těstoviny na vidličku, ale nad jejich vůní se mi cosi v žaludku sevřelo.

Andrew Ryan je zločinec.

Emily Anne Toussaintová je mrtvá.

Má dcera je kdesi v Indickém oceánu.

Často Katy telefonuju, když je mi nanic, ale posledních pár měsíců to bylo těžké. Trávila jarní semestr na moři, kroužila kolem světa na palubě lodi *Vesmírný badatel*. Lod' se vrátí až za pět týdnů.

Odnesla jsem si sklenici mléka do ložnice, pootevřela okno a zadívala se ven, myšlenky mi v hlavě vířily jako dopravní provoz v pět odpoledne.

Stromy a keře vypadaly jako černé stíny v temně třpytivé mlze. Za nimi bylo vidět reflektory aut a tetelivý neon na rohovém *dépanneur*. Tu a tam kolem prosvištělo auto nebo spěchal chodec, jehož podpatky cvakaly o mokré chodník.

Tak běžné. Tak normální. Prostě zase jedna deštivá dubnová noc.

Nechala jsem záclonu spadnout nazpátek a přešla k posteli. Nepochybovala jsem o tom, že můj svět se ještě hodně dlouho do normálních kolejí nevrátí.

Příští den jsem strávila neustálou činností. Vybalování. Úklid. Nákup potravin. Vyhýbala jsem se rádiu a televizi, jen krátce jsem nakoukla do novin.

V *Gazette* psali o vraždě Toussaintové: ŠKOLAČKA ZAHYNULA PŘI KRVAVÉ PŘESTŘELCE. Vedle titulku

byla zvětšenina fotografie Emily Anne ze čtvrté třídy. Vlasy měla zapletené do copánků a na obou koncích ozdobené velkými růžovými mašlemi. V úsměvu jí bylo vidět mezery, které už nikdy nezaplní druhé zuby.

Obrázek matky Emily Anne byl stejně srdcervoucí. Kamera zachytila štíhlou černou ženu se zakloněnou hlavou, ústy dokořán, rty vtaženými dovnitř ve výkřiku utrpení. Kolena měla paní Toussaintová podlomená, ruce sepnuté pod bradou a z každé strany ji podpírala jedna mohutná černoška. Ze zrnitého obrázku křičel nevýslovný žal.

Článek uváděl několik podrobností. Emily Anne měla dvě mladší sestry, šestiletou Cynthii Louise a čtyřletou Hannah Rose. Paní Toussaintová pracuje v pekařství. Pan Toussaint zemřel při neštěstí v továrně před třemi lety. Manželský pár, původem z Barbadosu, se přistěhoval do Montrealu, protože chtěl zajistit svým dcerám lepší život.

Zádušní mše se bude konat v 8 ráno ve čtvrtek v katolickém kostele Naší Paní Andělů, načež bude následovat pohřeb na hřbitově Notre-Dame-des-Neiges.

Odmítala jsem číst nebo poslouchat zprávy o Ryanovi. Chtěla jsem je slyšet od něj. Celé dopoledne jsem mu nechávala vzkazy na záznamníku, ale odpovědi jsem se nedočkala. Ryanův partner, Jean Bertrand, byl také incommunicado. Nic jiného mě nenapadalo. Rozhodně jsem nebyla nikým, s kým by se CUM nebo SQ bavily o nastalé situaci, a neznala jsem nikoho z Ryanovy rodiny či přátel.

Po výletě do posilovny jsem si udělala k večeři kuřecí prsíčka se švestkovou omáčkou, glazovanou karotku se žampiony a šafránovou rýži. Můj kočičí společník by bezpochyby dal přednost rybě.

V pondělí ráno jsem vstala časně, odjela do laboratoře a šla rovnou za LaManchem. Měl poradu se třemi detektivy, ale sdělil mi, že si co nejdříve promluví se Stefanem Patineauem.

Nemarnila jsem čas a vydala se chodbou, kde sídlily kanceláře soudně-lékařského personálu a antropologická,

odontologická, histologická a patologická laboratoř. Minula jsem Section des Documents vlevo a Section d'Imagerie vpravo, pokračovala jsem k hlavní recepci a zahrnula vlevo do křídla, kde pracoval administrativní personál Laboratoire de Science Judiciaires et de Médecine Légale. Kancelář ředitele byla až docela vzadu.

Patineau telefonoval. Gestem mě pozval dál a já si sedla do křesla naproti jeho psacímu stolu.

Když dokončil hovor, opřel se dozadu a podíval se na mě zpříma. Oči měl tmavě hnědé, zastíněné mohutnými nadočnicovými oblouky a hustým obočím. Stefan Patineau byl muž, který nikdy nebude mít starosti s řídnutím vlasů.

„Dr. LaManche říká, že se chcete podílet na vyšetřování případu Toussaintová.“

„Myslím, že bych mohla být Carcajou k užítku. Pracovala jsem na několika motorkářských případech. Momentálně třídím oběti bombového útoku na klubovnu Zmijí. Tahle záležitost pro mě není nic nového. Moh...“

Mávl rukou.

„Ředitel Opération Carcajou se ptal, jestli bych nemohl stanovit někoho ze svého personálu, aby jednal jako spojovací důstojník s jeho jednotkou. Jak se tahle válka rozbíhá, rád by měl jistotu, že kriminalistická laboratoř, soudní lékařství a jeho vyšetřovatelé jsou všichni ve stejnou dobu na stejné stránce.“

Na víc jsem nečekala.

„To dokážu.“

„Je jaro. Jakmile řeka roztaje a stopaři a táborníci vtrhnou do lesů, bude vám práce přibývat.“

To byla pravda. Počet utopenců a rozložených mrtvol vždycky vzrostl, když se oteplilo a na světlo boží vyšli mrtví z uplynulé zimy.

„Budu pracovat přesčas.“

„Chtěl jsem určit Réala Marchanda, ale beze všeho to zkuste. Není to práce na plný úvazek.“

Zvedl ze svého stolu nějaký papír a podal mi ho.

„Dneska ve tři odpoledne je schůze. Zavolám jim, že přijdete.“

„Děkuju. Nebudete toho litovat.“

Vstal a doprovodil mě ke dveřím.

„Něco pozitivního s bratry Vaillancourtovými?“

„To budeme vědět, jakmile se ukážou jejich zdravotní záznamy. Doufejme dnes.“

Zvedl povzbudivě oba palce.

„Tak do nich, Tempe,“ řekl anglicky.

Opětovala jsem jeho gesto a on pokrčil rameny, pak se vrátil do své kanceláře.

Kromě toho, že byl skvělý organizátor, vyplňoval Patineau svou košili působivěji než většina kulturistů.

V pondělí mají vždycky všichni koroneři a soudní ohledači napilno a tenhle pondělek nebyl výjimkou. Zatímco LaManche procházel případy, říkala jsem si, že ta schůze nikdy neskončí.

Nějaká malá holčička zemřela v nemocnici a matka přiznávala, že s ní jen třepala. Tři roky už je moc na syndrom utřepaného nemluvněte a otřes mozku nasvědčoval tomu, že hlavou dítěte bylo udeřeno o nějaký tvrdý povrch.

Dvaatřicetiletý paranoidní schizofrenik byl nalezen s rozříznutým břichem a vnitřnostmi vysypanými na koberci své ložnice. Rodina tvrdila, že si to zranění způsobil sám.

Před St. Hyacinthe se srazily dva nákladáky. Oba řidiči shořeli k nepoznání.

Sedmadvacetiletý ruský námořník byl nalezen ve své kajutě bez známek života. Kapitán lodi ho prohlásil za mrtvého, tělo bylo uchováno a vyneseno na souš. Protože k úmrtí došlo v kanadských vodách, vyžadovala se pitva.

Čtyřiačtyřicetiletá žena byla ubita ve svém bytě. Pátralo se po manželovi, s nímž nežila.

Dorazily zdravotní záznamy Donalda a Ronalda Vaillancourtových. Rovněž obálka fotografií. Když obrázky kolovaly, pochopili jsme, že alespoň jedno z dvojčat leží dole rozsekané na kusy. Na jedné nádherné momentce z materiálu

Kodak stál Ronald Vaillancourt s obnaženou hrudí a vypínal horní část trupu. Pravou část prsou mu zdobila lebka nic-zlého-nevidí.

LaManche přidělil každou pitvu nějakému patologovi a Vaillancourtovy dokumenty předal mně.

Ve třičtvrtě na jedenáct už jsem věděla, které dvojče si zlomilo prsty. Ronald „Le Clic“ Vaillancourt utrpěl frakturu druhého a třetího prstu při rvačce v baru roku 1993. Nemocniční rentgeny ukazovaly zranění ve stejné lokalitě jako nepravidelnosti, které jsem zahlédla na metakarpálách. Ukazovaly také, že Le Clicovy pažní kosti postrádají stopy zastaveného růstu.

Po nehodě na motocyklu se Le Clic ocitl na pohotovosti znovu o dva měsíce později, tentokrát s úrazem kyčle a dolní končetiny. Rentgenový snímek byl stejný. Ronaldovy dlouhé kosti byly normální. Jeho záznamy také nasvědčovaly tomu, že v pětadevadesátém byl vyhozen z auta, později téhož roku pobodán při pouliční rvačce a zbit nepřátelským gangem v roce 1997. Složka jeho rentgenových snímků byla pět centimetrů tlustá.

Také jsem se dozvěděla, kdo nebyl zdravé dítě. Donald „Le Clac“ Vaillancourt byl během svého dětství několikrát hospitalizován. Jako batole trpěl dlouhými obdobími nevolnosti a zvracení, jejichž příčina nikdy nebyla diagnostikována. V šesti letech ho málem zabila spála. V jedenácti to byla gastroenteritida.

Le Clac si taky užil. Jeho složka stejně jako bratrova obsahovala velký balík rentgenových snímků, reflektujících mnohé návštěvy na úrazovce. Zlomený nos a lícní kost. Rána nožem do hrudníku. Úder lahví do hlavy.

Když jsem zavírala desky, usmívala jsem se nad tou ironií. Bujarý život obou bratrů poskytne diagram k roztřídění jejich těl. Jejich četná neblahá dobrodružství po sobě zanechala skeletální mapu.

Vyzbrojena zdravotními záznamy jsem se vrátila do dolního patra a pustila se do identifikačního procesu. Začala jsem tím tetovaným segmentem hrudníku a fragmenty, které jsem s ním spojovala. To byl Ronald. Dostal také tu ruku s frakturami a všechny tkáně, obsahující normální dlouhé kosti.

Kosti končetin s čárami po zaraženém růstu připadly Donaldovi. Kosti končetin bez čar obdržel jeho bratr.

Pak jsem ukázala Lise, jedné z pitevních laborantek, jak rentgenovat zbývající fragmenty s kostmi v postavení totožném s tím, které zaujímaly na předsmrtných nemocničních snímcích. To mi umožní porovnat detaily tvaru a vnitřní struktury.

Protože po rentgenovém přístroji byla vysoká poptávka, pracovaly jsme přes oběd a skončily v půl druhé, když se vrátili ostatní laboranti a patologové. Lisa slíbila, že bude pokračovat, až bude přístroj k dispozici, a já se pospíchala nahoru převléct.

Opération Carcajou měla hlavní štáb v moderní třípatrové budově na břehu řeky Sv. Vavřince, přímo naproti Starému Montrealu. Zbytek komplexu obsadila přístavní policie a administrativní kanceláře námořního úřadu.

Zaparkovala jsem čelem k řece. Nalevo bylo vidět most Jacquese Cartiera, klenoucí se přes Ile-Notre-Dame, napravo menší Viktoriin most. Obrovské ledové kry pluly a poskakovaly po tmavošedé vodě.

O kus dál na břehu jsem zaznamenala Habitat '67, geometrickou hromadu obytných prostor, původně zbudovaných pro Expo a později přeměněných na soukromé byty. Při pohledu na tu stavbu se mi stáhla hrud'. V té síti krabic bydlel Ryan.

Zapudila jsem tu myšlenku z hlavy, popadla bundu a vystřelila do budovy. Příkrov mraků se rozestupoval, ale pořád ještě byl syrový a vlhký den. Pobřežní vánek, přinášející s sebou pach nafty a ledové vody, mi roztřepetal šatstvo na těle.

Široké schodiště vedlo k hlavnímu štábu Carcajou ve třetím patře. Za skleněnými dveřmi seděla vycpaná vlčice,

totem, po kterém jednotka dostala své jméno. Muži a ženy seděli za psacími stoly ve velké centrální místnosti, čísla telefonních linek napsaná velkými písmeny na cedulích nad hlavami. Všechny stěny zdobily zarámované výstřižky z novin, články o vyšetřovateli Carcajou a jejich kořisti.

Někteří vzhlédli, většina ne, když jsem prošla k sekretářce, ženě středních let s příliš odbarvenými vlasy. Na tváři měla mateřské znamínko velikosti chrousta. Odtrhla oči od zakládání pošty, jen aby mi ukázala cestu do zasedací místnosti.

Vstoupila jsem a našla tam tucet mužů, sedících kolem obdélníkového stolu, několik dalších se opíralo o stěny. Ředitel jednotky, Jacques Roy, vstal, když mě uviděl. Byl malý a svalnatý, s ruměnou pletí a prošedivělými vlasy rozdělenými pěšinkou uprostřed, jako by vypadl z fotografie 90. let devatenáctého století.

„Paní doktorko Brennanová, jsme moc rádi, že pro nás tohle děláte. Ohromně to pomůže jak mým vyšetřovatelům, tak lidičkám u vás v laborce. Prosím.“ Pokynul k prázdnému místu u stolu.

Pověsila jsem si bundu přes opěradlo židle a usedla. Zatímco se dovnitř trousili další, Roy vysvětloval cíl schůze. Několik přítomných přešlo k týmu Carcajou teprve v poslední době. Jiní byli staří mazáci, ale dožadovali se sezení, na němž by si osvěžili poznatky. Roy poskytne rychlý přehled quebecké motorkářské scény. Až přijde konstábl Quickwater, podá zprávu o velkém sezení stran vedení případu, jehož se zúčastnil na Akademii FBI.

Připadala jsem si jako cestující v čase. Už tady zase bylo Quantico, jenže tentokrát byla jednacím jazykem francouzština a popisovaná jatka proběhla na místě, které jsem znala a které jsem měla ráda.

Následující dvě hodiny mi odhalily svět, který jen málokdo kdy pozná. Z toho pohledu mi přejel mráz po celém těle a chlad mi vstoupil do duše.

„V první řadě trochu informací z minulosti.“

Roy promluvil z čela místnosti. Na řečnickém pultu měl poznámky, ale nepoužíval je.

„Motorkářské kluby vznikly na západním pobřeží Spojených států krátce po 2. světové válce. Někteří veteráni, co se odtamtud vraceli, se nedokázali přizpůsobit společenským požadavkům v míru a začali se toulat krajem na harley-davidsonech, obtěžovat občanstvo a vůbec se chovat odporně. Vytvářeli volné skupiny s názvy jako Bojovníci chlastu, Cválající husy, Satanovi hříšníci, Vagabundi. Hned od začátku nebyli tihle chlápci žádní kandidáti na kardinálskou kolej.“

Smích a tlumené poznámky.

„Skupina, která se prosadila nejvíc, byla sbírka společenských vydědenců, kteří si říkali Nasraný hajzlové z Bloomingtonu. Nakonec se z nich stali Pekelní andělé, název a symbol smrtihlava s helmou převzali od bombardovací eskadry z 2. světové války. Ze základní kapituly v San Bernardinu v Kalifornii...“

„Juchů, Berdoo.“ Poznámka zezadu.

„Přesně tak.“

„Z kapituly se Pekelní andělé rozšířili po celé Severní Americe. Nakonec se také další skupiny rozšířily po celých Státech, pak i mezinárodně. Dnes jsou čtyři největší Pekelní andělé, Psanci, Bandidos a Pohani. Všichni až na Pohany mají kapituly mimo Státy, ačkoliv žádný z nich v takovém rozsahu jako Andělé.“

Nějaký muž sedící na druhé straně stolu zvedl ruku. Měl mohutný pupek a vlasy mu ustupovaly z čela, a oslnivě se podobal Andymu Sipowiczovi ze seriálu *NYPD Blue*.

„O jak velkých cifrách tady mluvíme?“

„Čísla jsou různá, záleží na zdroji, ale podle nejpřesnějšího odhadu mají Pekelní andělé přes šestnáct set členů po celé

Evropě, Austrálii a Novém Zélandu. Většina je jich samozřejmě ve Spojených státech a Kanadě, ale k dnešnímu dni mají po celé zeměkouli sto třicet tři kapituly.

Výroční zpráva Trestněprávní výzvědné služby v Kanadě za rok 1998 odhaduje, že Bandidos mají šedesát sedm kapitel a asi šest set členů po celém světě. Jiné odhady vyskakují až k osmi stovkám.“

„*Sacrement!*“

„Podle čeho se kvalifikuje vyvrhelský motorkářský klub?“ Tenhle tazatel vypadal asi na devatenáct.

„Technicky vzato se nálepka VMK dává těm klubům, které nejsou registrovány u Americké motocyklové asociace nebo u Kanadské motocyklové asociace, severoamerických poboček Fédération Internationale de Motocyclisme, která má nyní hlavní štáb ve Švýcarsku. Podle AMA tyto neregistrované kluby představují jen jedno procento všech motocyklistů, ale právě tahle zvrácená větev kazí motocyklistice dobré jméno. A mimochodem, hoši tuhle nálepku s povděkem přijali. Viděl jsem už to jednoprocenní logo vytetované na několika nejšerednějších ramenou v provincii.“

„Jo. Ten malý trojúhelníček označuje doopravdy poctivého motorkáře.“ Vyšetřovatel po mé pravici měl koňský ohon a stříbrný cvoček v uchu.

„Chceš říct doopravdy hnusnou kysu.“ Sipowicz. Jeho francouzština zněla přesně tak, jak bych očekávala, kdyby *NYPD Blue* vysílali v Trois-Rivières.

Další smích.

Roy ukázal na stoh notesů uprostřed stolu.

„Tady jsou informace o struktuře VMK. Přečtěte si to a probereme si to později. Dnes se chci podívat na místní scénu.“

Zapnul projektor. Promítací plátno se naplnilo obrazem zaťaté pěsti s hákenkrajcem vytetovaným na zápěstí. Napříč přes kotníky se vlnila písmena S.N.S. v červené a černé barvě.

„Základní filozofie motorkářských vyvrhelů se dá shrnout do jedné věty.“

„Sereme na svět!“ Zařváno unisono.

„S.N.S. sereme na svět,“ souhlasil Roy. „Na prvním místě jsou tvé barvy a bratři a požadavek naprosté loajality. Kdo není bílý, nemusí se ani hlásit.“

Roy přecvakl na další diapozitiv. Na plátně se ukázalo černobílé foto šestnácti mužů, seřazených do tří nevyrovnaných řad. Všichni byli neostříhaní a měli na sobě kožené vesty bez rukávů, doplněné špendlíky a nášivkami. Před jejich tetováním by zbledl závistí i maorský válečník. Stejně tak před jejich zaškareděnými výrazy.

„Koncem sedmdesátých let se Psanci a Pekelní andělé ze Států silně družili s jistými quebeckými gangy, které si chtěli podmanit. V roce 1977 Pepkové požádali o spojení a stali se první kapitulou Pekelných andělů v provincii. Tehdy byli Pepkové druhý největší VMK v Kanadě, měli 250 až 350 členů. Naneštěstí jen asi 25 nebo 30 z těch hochů udělalo na Anděly dostatečný dojem na to, aby směli nosit jejich barvy, takže zbytek dostal padáka. Tady vidíte některé z těch odmítnutých. Tohle je neblaze proslulá Severní kapitula. Pět z těch hochů likvidovali jejich bratři Andělé a kapitula byla smazána z povrchu země.“

„Proč?“

„Každý klub má kodex jednání, který se vztahuje na všechny členy. Od chvíle, kdy Pekelní Andělé ve čtyřicátých letech vytvořili svá pravidla, zakazovali heroin a používání jehel. V dnešní podnikatelské atmosféře to nabylo ještě většího významu. Nezapomínejte, tohle *nejdou* motorkáři ze starých časů. Tohle *není* společenská vzpoura z padesátých let, ani subkultura drog a revoluce, která protančila léta šedesátá. Dnešní motorkáři se angažují v rafinovaném organizovaném zločinu. V první řadě a především jsou tihle hoši podnikatelé. Feťáci mohou způsobovat nesnáze a stát klub peníze, a to se netrpí.“

Roy ukázal na plátno.

„Abychom se vrátili k tomuhle kůru, ve dvaaosmdesátém vydala montrealská kapitula drogový zákon a dožadovala se

smrti nebo vyloučení pro každého Anděla, který jej poruší. Jenže členové Severní kapituly byli příliš zvyklí na svůj koks a rozhodli se, že si půjdou po svém. Šňupání jim zřejmě vadilo při počtech, protože si nevšimli, že v téhle otázce mají proti sobě značnou přesilu.“

Roy zaťukal perem postupně na pět mužů na snímku.

„V červnu 1985 byli tito hoši nalezeni, jak odpočívají v betonu v průplavu Sv. Vavřince. Jeden pytel vyplaval, ty ostatní museli vytáhnout ze dna.“

„Starají se o podnik.“ Koňský ohon.

„Neustále. Byli zavražděni v klubovně Pekelných andělů v Lennoxvillu. Večírek, na který tam jeli, zřejmě nedopadl podle jejich očekávání.“

„Kapku v rozporu se starou doktrínou řádných bratrů vyvrhelů.“ Koňský ohon potřásl hlavou.

„Takhle začala současná válka?“ zeptala jsem se já.

„Vlastně ne. Rok potom, co Pekelní andělé adoptovali Pepky, stala se jedna montrealská skupina zvaná Satanova volba první kapitulou vyvrhelů v Quebecu. Od té doby se zabíjejí navzájem.“

Roy ukázal na vychrtlého muže, dřepícího na bobku v přední řadě na snímku.

„Válka byla vyhlášena, když tenhle Pekelný anděl zabil jednoho Psance při přestřelce. Několik let potom neplatilo žádné hájení.“

„Bůh odpouští, Psanci ne.“ To je jejich slogan.“ Sipowicz si při řeči psal na blok své jméno, „Kuricek“. Uvažovala jsem, kolik lidí ho asi už omylem oslovilo Sipowiczi.

„Pravda. Jenže quebečtí Psanci měli od té doby párkrát smůlu. Pět nebo šest už jich je ve vězení a před několika lety jim vyhořela klubovna do základů. Na současný válečný se ve skutečnosti podílejí Andělé a jedna kanadská skupina, která si říká Rocková mašina, a jejich loutkové kluby.“

„Nóbl hoši,“ nadhodil Sipowicz-Kuricek.

„Jenže na Rockovou mašinu taky přišly těžké časy,“ pokračoval Roy. „Až do nedávna.“

Přepnul na diapozitiv, zobrazující muže v baretu, objímajícího se s kamarádem v kožené bundě. Uprostřed zad objímaného byl obrázek komiksového mexického bandity, v jedné ruce nůž, v druhé pistoli. Rudé a žluté půlměsícovité praporce nad postavou a pod ní označovaly nositele jako celostátního viceprezidenta motorkářského klubu Bandidos.

„Mašina mlela z posledního, ale teď zřejmě prochází velkým vzkříšením, protože členové byli nedávno spatřeni s nálepkami, které je označují jako zkušební Bandidos.“

„Zkušební?“ zeptala jsem se.

„Mašině byl přiznán status externistů, dokud se Bandidos nerozhodnou, jestli stojí za přijetí.“

„Chápu, v čem je výhoda pro Rockovou mašinu, ale co z toho mají Bandidos?“ zeptala jsem se.

„Po léta se Bandidos spokojili s místním kšeftem s metylákem a narkotiky, a sem tam měli pár babek z prostituce. Celostátní organizace byla hodně volná. Teď se síly přesunuly a nové vedení uznává výhody rozšiřování a přísné kontroly nad členskými kapitulami. – Podívejte se na ten dolní oblouček.“ Roy ukázal na dolní praporec na bundě v pozadí. „Místo Quebecu je tam Kanada. To je dost jasné znamení toho, kam Bandidos směřují. Ale nemusí to pro ně být zase až tak snadné.“

Nový diapozitiv. Formace motorkářů na dvouproudové dálnici.

„Tohle bylo pořízeno před pár týdny v Albuquerque v Novém Mexiku. Bandidos byli na cestě na akci, organizovanou oklahomskou kapitulou. Když policie sebrala pár těch hochů pro dopravní přestupky, byl mezi nimi mezinárodní prezident klubu, takže vyšetřovatelé využili příležitosti a vyptali se ho na všechny nové tváře. Připustil, že Bandidos prověřují zájemce z řad klubů po celém světě, ale odmítl odpovédět, když byl tázan na Rockovou mašinu.“

Současné uspořádání ještě není hotová dohoda. Prezident se právě vrátil ze schůze Celostátní koalice motocyklistů, kde se Bandidos a Pekelní andělé snažili vycucat z prstu nějakou

dohodu stran Mašiny. Andělé nejsou nijak nadšeni z expanzivního tažení Bandidos a nabídli se, že upustí od jedné nadějně kapituly v Novém Mexiku, pokud Bandidos přestanou vyjednávat s quebeckým klubem.“

„Takže Mašina je tam vážně nakvartýrovaná?“ Koňský ohon.

„Ano. Ale jestli přejdou, Bandidos by tady mohli převážít.“ Royův hlas zněl chmurně.

„Rocková mašina je na scéně relativně nová, *n'est-ce pas?*“ zeptal se ten mladě vyhlížející vyšetřovatel.

„Existují asi od roku 1977,“ řekl Roy. „Ale MC jako motocyklový klub si přidali k názvu teprve v sedmadvadesátém. Předtím se za nic tak konvenčního nepovažovali. Tenkrát to bylo na jejich vánočních pohlednicích trochu překvapení.“

„Vánočních pohlednicích?“ Myslela jsem, že žertuje.

„Jo. Tradice pro tyhle hochy hodně znamená. Ve vězeňské hovorně se o tom dost povídalo.“ Kuricek.

Smích.

„Pohlednice umožňují členům udržovat vzájemné styky,“ vysvětloval Roy. „Na druhou stranu ovšem tím taky tloustnou policejní spisy o znepřátelených bandách.“

Roy cvaknul spínačem projektoru a ukázala se mapa Montrealu.

„V současné době Rocková mašina bojuje s Pekelnými anděly o nadvládu nad ilegálním obchodem s drogami v provincii. A tady je řeč o velkých prachách. Podle generální prokuratury protizákonný obchod s drogami v Kanadě vynáší organizovanému zločinu sedm až deset miliard ročně. Quebec z toho představuje velký kus.“

Ukázal dvě oblasti města.

„Diskutované hřiště zahrnuje sever a východ Montrealu a části města Quebecu. Od roku 1994 došlo ke stovkám bombových a žhářských útoků a přinejmenším sto čtrnácti vraždám.“

„Včetně Marcotta, dvojčat Vaillancourtových a malé Toussaintové?“ zeptala jsem se.

„Dobrá poznámka. Jedno sto osmnáct. Přinejmenším dvacet dalších se pohřešuje a předpokládá se, že jsou mrtvi.“

„Kolik těch zasraných válečníků se nám pohybuje v zákopech?“ Kuricek.

„Základní počet je asi dvě stě pětadesát Andělů, padesát Rockových mašin.“

„To je všechno?“ Užasla jsem, že tak málo lidí dokáže způsobit takový rozruch.

„Nezapomínejte na druhou linii.“ Kuricek se opřel dozadu a jeho židle tiše zafuněla.

„Obě strany mají loutkové kluby, které jdou s nimi. Právě tihle ztracenci dělají pro organizace všechnu špinavou práci.“ Roy.

„Špinavou práci?“ Mně to znělo špinavě všechno.

„Distribuce a prodej drog, inkasování dluhů, nákup zbraní a výbušnin, zastrašování, vraždy. Tyhle loutkové kluby jsou kanály motorkářství a udělají cokoli, aby velkým zvířatům předvedly, jak jsou dobré. Právě proto je tak těžké skřípnout nositele nášivky velkého klubu. Ti hajzlové dovedou pekelně dobře vyklouznout a vždycky operují zpovzdálí.“

„A když je pak *dostanete*, navážou kontakt a pomocí svých paviánů vám terorizují nebo zabíjejí svědky.“ Kuricek.

Představila jsem si ta rozhadrovaná těla, která bývala bratry Vaillancourtovými.

„Barbaři jsou spojeni s Rockovou mašinou?“

„*C'est ca.*“

„A Zmije s Pekelnými anděly?“

„*C'est ca.*“

„Kdo jsou ti ostatní?“

„Počkejme. Rabijáci, Taškáři, Rockeři, Zlí, Jezdci smrti...“

V té chvíli se ve dveřích objevil Martin Quickwater. Měl na sobě námořnický modrý oblek a běloskvoucí košili a vypadal spíš jako daňový poradce než vyšetřovatel

organizovaného zločinu. Pokynul Royovi, pak očima přelétl místnost. Když mě uviděl, přimhouřil oči, ale nic neřekl.

„Ah, bon. Monsieur Quickwater nás může seznámit s postojem FBI.“

Jenže k tomu nemělo dojít. Quickwater měl naléhavé zprávy. Počet mrtvých se chystal vzrůstat.

7 /

Před východem slunce následujícího dne už jsem byla v klubovně Zmijí v St-Basile-le-Grand. Budova stála o samotě na akru půdy, který byl úplně obklopen elektrickým plotem. Horní okraj bariéry byl v pravidelných intervalech ozdoben bezpečnostními kamerami a její obvod osvětlovaly silné reflektory.

Brána u silnice byla elektricky obsluhována a monitorována z vnitřku domu. Když jsme přijeli, byla otevřená dokořán a přes interkom se nás nikdo na nic neptal. Ačkoliv jsem viděla dálkově ovládanou kameru, zaměřenou na nás, věděla jsem, že se nikdo nedívá. Povolení k prohlídce už bylo doručeno a neoznačená auta, policejní vozy, dopravní prostředky koronera a dodávka kriminalistických techniků parkovaly podél příjezdové cesty.

Quickwater projel bránou a zaparkoval na konci řady. Když vypnul motor, pohlédl na mě úkosem, ale neřekl nic. Opětovala jsem jeho roztomilost, popadla batůžek a vystoupila.

Vzadu byl pozemek zalesněný, vpředu se od domu až k silnici rozprostírala volná louka. Štěrková cesta, na kterou jsme vjeli, půlila přední mýtinu a končila na kruhu asfaltu kolem budovy. Asfalt lemovaly po pás vysoké betonové kužely, umístěné tam proto, aby se nedalo zaparkovat blíže než čtyři a půl metru od všech stěn. Tohle uspořádání mi připomnělo Severní Irsko počátkem sedmdesátých let. Stejně

jako občané Belfastu, i motorkáři z Quebecu brali hrozbu bomb v autech velmi vážně. Na okraji asfaltu parkoval černý ford Explorer.

Obzor byl skvrnitý slunečním světlem, krvácel žlutě a růžově do bledě fialového šera. Před hodinou, když mě Quickwater vyzvedl, byla obloha černá jako moje nálada. Nechtělo se mi sem. Nechtělo se mi jednat s Panem Osobností. A ze všeho nejvíc se mi nechtělo vyhrabávat další mrtvé motorkáře.

To, co nám Quickwater řekl včera, způsobilo, že na mě dolehla tíže. Zatímco jsem naslouchala jeho líčení, pochopila jsem, že to, co mělo být z mé strany jen okrajovou účastí, konanou jen proto, aby mi to umožnilo pracovat na případu Emily Anne, stane se nyní mým hlavním úkolem a představa všeho, co budu muset udělat, na mě tlačila jako šikana na školním dvoře. Připomínala jsem si, že v márnici leží devítileté dítě a jeho otřesená rodina už nikdy nebude, jak bývala. Jsem tady kvůli nim.

Střelec Zmijí, který zlikvidoval bratry Vaillancourtovy, byl ochoten jednat. Tváří v tvář svému třetímu flastru a obvinění z trojnásobné vraždy prvního stupně nabídl, že lokalizuje další dvě těla. Stát mu za to nabídl překvalifikování vraždy na druhý stupeň. *Voilà*. Úsvit v St-Basile.

Jak jsme se trmáceli po příjezdové cestě, svítání ustoupilo jitru. Ačkoliv jsem viděla svůj dech v podobě páry, věděla jsem, že den bude teplý a slunečný.

Štěrk křupal pod nohama a tu a tam se uvolnil nějaký kamínek, skulil se po nerovném podloží a zakutálel se do příkopu. Ptáci štěbetali a láteřili, ohlašující svou nespokojenost s naším příjezdem.

Trhněte si, říkala jsem si. Moje ráno začalo ještě dřív než vaše.

Nebud' malá, Brennanová. Jsi našťvaná, protože Quickwater je magor. Ignoruj ho. Dělej svou práci. Zrovna v té chvíli promluvil.

„Potřebuju najít svého nového partnera. Právě ho zapůjčili Carcajou.“

Ačkoliv Quickwater neuvedl jméno, pocítila jsem k tomu nešťastnému policajtovi soucit. Zhluboka jsem se nadechla, nadhodila si ruksak a rozhlédla se kolem sebe, přičemž jsem sledovala jeho záda.

Jedna věc byla jasná. Zmije nikdy nevyhrajou soutěž o nejlepšího zahrádkáře roku. Přední část pozemku byla pěknou ukázkou toho, oč bojovali ochránci přírody v Kongresu Spojených států. Kus země sahající až k silnici byl záplava odumřelé vegetace, připlácnuté k červenavě hnědému jarnímu blátu. Prales křovisek za domem byl ponechán na milost a nemilost svým čtyřnohým obyvatelům.

Když jsme přešli asfalt a vstoupili na dvorek, byl však architektonický plán zřejmý. Uzavřený prostor, inspirovaný lepšími americkými věznicemi, obsahoval všechno nezbytné, včetně tříapůlmetrových cihlových zdí korunovaných bezpečnostními kamerami, detektory pohybu a reflektory. Na zemi byl beton od zdi ke zdi, basketbalové koše, plynový gril a psí bouda s řetězem na kladce. Původní branku dvora nahradily ocelové dveře a vstup do garáže byl obrněný a zavřený.

Cestou promluvil Quickwater jen jednou, a to, aby mě seznámil se základními dějinami nemovitosti. Dům postavil nějaký Newyorčan, který si vydělal jmění pašováním chlastu za časů prohibice. V polovině osmdesátých let ho Zmije koupily od pašerákových dědiců, investovaly čtyři sta tisíc do renovace a zavěsily zde své logo. Kromě obvodového bezpečnostního systému instalovali hoši neprůstřelné sklo do všech oken v přízemí a ocelové plátování na všechny dveře.

Dnes ráno na ničem z toho nezáleželo. Stejně jako brána, i dveře klubovny zely dokořán. Quickwater vstoupil a já ho následovala.

Mou první reakcí bylo překvapení nad luxusním zařízením. Kdyby tihle hoši potřebovali složit kauci nebo si najmout

advokáta, stačilo jen uspořádat aukci. Jen sama elektronika by jim vydala na ta nejvřehlasnější advokát ská jména.

Dům byl zbudován mnohoúrovňově, středem jeho jádra se vinulo točité železné schodiště. Přešli jsme černobíle dlážděnou halu a začali stoupat. Nalevo jsem zahlédla hernu včetně kulečníku, stolního fotbalu a dlouhého barového pultu. Na stěně nad sbírkou lihovin se zubil oranžový neonový svinutý had s bezmasou lebkou, tesáky a vytřeštěnými bulvami. Na druhém konci baru řada videomonitorů skýtala šestnáct pohledů na pozemek na malých černobílých obrazovkách. Místnost obsahovala také velkou televizi a zvukový systém, který se podobal kontrolnímu panelu ve středisku NASA. Hlídkář z policejního oddělení v St-Basile nám pokynul, když jsme ho míjeli.

V druhém patře jsem zaznamenala posilovnu s nejméně půltuctem kusů vybavení značky Nautilus. Dvě vzpěračské lavice a výběr volných činek trůnily před zrcadlovou stěnou po levé straně. Zmije si potrpěly na tělesný vzhled.

Ve třetím patře jsme přešli obývací pokoj, zařízený ve stylu motorkářské hnusoby konce milénia. Koberec byl temněrudý, plyšový, a snoubil se se zlatem na stěnách a modří na potahové látce obrovských pohovek a dvou křesel. Stoly byly z mosazi a kouřového skla a ozdobené nejrůznějšími soulpturami hadů. Dřevění, keramičtí, kamenní a kovoví plazi lemovali také okenní parapety a šklebili se z vršku té největší televize, co jsem kdy viděla.

Stěny byly vyzdobeny plakáty, zvětšeninami snímků pořizených na klubových večírcích a srazech. Na všech fotkách členové napínali upoceně svaly, svírali mezi stehny motorky anebo zvedali láhve a plechovky piva. Většinou vypadali, jako že přicházejí z onoho konce křivky IQ, kde se graf začíná svažovat dolů zvolna a velmi jemně.

Prokličkovali jsme pěti ložnicemi, černou mramorovou koupelnou s vířivkou zabudovanou do podlahy a otevřeným skleněným sprchovým koutem o velikosti squashového hřiště, a nakonec dorazili do kuchyně. Napravo ode mě byl nástěnný

telefon s mazací tabulkou, na které byla čísla a jméno místního advokáta.

Po levé straně jsem si všimla dalšího schodiště.

„Co je tam nahoře?“ zeptala jsem se Quickwatera.

Žádná odpověď.

Druhá uniforma ze St-Basile stanula na protější straně místnosti. „To je další odpočívárna,“ řekl anglicky. „S venkovní terasou a lázní pro deset osob.“

Dva muži seděli u dřevěného stolu zarámovaného malým arkýřem, jeden rozcuchaný, druhý nažehlený a dokonale upravený.

Pohlédla jsem na Quickwatera, který kývl. Srdce mi pokleslo.

Luc Claudel byl ten bezejmenný nešťastník, co se stal novým Quickwaterovým partnerem. Ohromné. Teď musím pracovat s Beavisem i Butterheadem.

Claudel mluvil, tu a tam zaťukal na nějaký dokument, který, jak jsem usuzovala, byl asi povolením k prohlídce.

Muž, kterého oslovoval, vůbec nevypadal, že by ho tohle ráno nějak těšilo. Měl divoké černé oči, skobovitý nos, který se ostře uhýbal doleva hned pod hrbolem, a na horním rtu víc chlupů než samec rypouše sloního. Mračil se na své bosé nohy a zatínal v pěst a zase povoloval ruce, svěšené mezi koleny.

Quickwater ukázal na rypouše.

„Ten neandrtálec je Sylvain Bilodeau. Luc mu vysvětluje, že tady budeme trochu zahradničit.“

Bilodeau pohlédl na Quickwatera, pak na mě, oči měl tvrdé a bez úsměvu, pak se znovu soustředil na zatínání a uvolňování pěstí. Trojbarevný had se mu vinul po celé délce paže a jako by se houpal, když se svaly napínaly a uvolňovaly. Měla jsem podezření, že Quickwaterova metafora našim paleolitickým bratránkům trochu křivdí.

Po několika dalších slovech Claudel přestal mluvit a Bilodeau se vymrštil. Ačkoliv nemohl měřit víc než sto padesát osm centimetrů, vypadal jako reklama na steroidy. Okamžik neříkal nic. Pak: „S tímhle jděte do prdele, člověče.

Nemůžete sem, kurva, jen tak vlítnout a začít tady kopat.“ Jeho francouzština měla tak silný venkovský přízvuk, že mi mnoho slov uniklo. Ale podstatu jsem rozhodně pochytala.

Claudel vstal a podíval se Bilodeauovi do očí.

„Přesně to stojí na tomhle kousku papíru, že totiž *můžeme*. A jak už jsem ti vysvětlil, máš dvě možnosti. Můžeš se chovat způsobně a prostě sedět na fleku jako hodný chlapeček, anebo tě odtud můžeme odtáhnout v želízkách a poskytnout ti ubytování zdarma na neurčito. Vyber si sám, Frňáku.“

Claudel vyslovil tu přezdívku posměšně. Jde na to dobře, pomyslela jsem si.

„Co mám, kurva, dělat?“

„Ujistíš své přátele, že je v nejvyšším zájmu jejich celkového zdraví, aby se tady dneska nestavovali. Jinak budeš celý den zahálet. Nebudeš dělat absolutně nic. A kaprál Berringer tady zůstane, aby na tebe přitom dohlídl.“

„Já se tady o to jen starám. Proč jste se, kurva, museli ukázat zrovna dneska ráno?“

Claudel natáhl ruku a poplácal Frňáka po rameni. „Život je jen náhoda, Frňáku.“

Bilodeau ho setřásl a oddusál k oknu.

„Hajzl zasranej.“

Claudel zvedl ruce gestem, jež říkalo „co se dá dělat“.

„Možná máš větší problémy než my, Frňáku. Bratři nejspíš nebudou mít radost, že spíš na hlídce.“

Bilodeau křížoval místnost, přecházel jako zvíře uvězněné v kleci. Pak se zastavil u linky a bouchl do ní oběma pěstmi.

„Kurva.“ Krční svaly se mu vyboulily vztekem a uprostřed čela mu jako maličký potůček pulzovala žilka.

Po chvilce se obrátil, přelétl pohledem všechny tváře, pak na mě upřel oči s intenzitou hodnou Charlese Mansona. Rozuzlil jednu pěst a namířil svým směrem třesoucí se prst.

„Ten váš zkurvenej kokot převraťkabát by se měl trefit hned napoprvé.“ Hlas se mu chvěl zuřivostí. „Protože je už teď mrtvej.“

Řečený kokot převrat'kabát čekal o sto metrů dál na zadním sedadle neoznačeného džípu. V rámci dohody slíbil, že nás dovede k pohřebišti. Nicméně ho nic nepřesvědčilo, aby vystoupil z auta, dokud nebudeme dost daleko od domu. Buď ho odvezeme, nebo je po dohodě.

Opustili jsme dům a šli rovnou k džípu. Sedla jsem si na přední sedadlo pro spolujezdce a Claudel vlezl dozadu, zatímco Quickwater se vydal dál po silnici zkontrolovat technický tým. Cigaretový dým uvnitř vozidla byl tak hustý, že mi bylo zatěžko dýchat.

Náš informátor byl muž středního věku, s celerově zelenýma očima a matně rezavými vlasy, staženými v týle do ohonu. S bílou pletí, ulízaným účesem a bledýma hadíma očima vypadal jako cosi, co se vyvinulo ve vodách nějaké podzemní jeskyně. Zmije bylo přiléhavé přízvisko. Stejně jako Bilodeau byl malý. Na rozdíl od Bilodeaua neměl zájem protahovat pobyt v klubovně.

Claudel promluvil první.

„Mělo by to dopadnout dobře, Rinaldi, jinak by vaši lidi mohli začít připravovat pohřeb. Vypadá to, že tvá oblíbenost mezi tvými blízkými silně klesla.“

Rinaldi vtáhl do plic kouř, podržel ho tam, pak vyfoukl dva pramínky nosem. Okraje chřípí mu zbělely, jak se napjaly námahou.

„Kdo je ta ženská?“ Jeho hlas zněl divně, jako by ho seškrábali, aby zakryli jeho totožnost.

„Doktorka Brennanová bude vykopávat tvůj poklad, Žabáku. A ty jí pomůžeš ve všech ohledech, jak budeš moci, vid’?“

„Pffff.“ Rinaldi vyfoukl vzduch mezi rty. Stejně jako chřípí, i jejich okraje mu pohybem zbledly.

„A budeš krotký jako umrlec v márnici, jasný?“

„Vyserte se na to.“

„To s tou márnicí nebylo náhodné srovnání, Žabáku. To podobenství bude mít svůj význam, jestli se ukáže, že tohleto je bouda.“

„Já si, kurva, nevymejším. Dva chlapi tam prděj do hlíny. Jen to, kurva, spusťte.“

„Spustíme,“ souhlasil Claudel.

Rinaldi Luskln kostnatými prsty, až zarachotila želízka, spojující mu zápěstí.

„Obejděte dům a hledejte prašnou cestu napravo.“

„To vypadá na slušný začátek, Žabáku.“

Žabák. Další přiléhavá přezdívka, říkála jsem si, když jsem poslouchala Rinaldiho podivný, kvákavý hlas.

Claudel vystoupil a zvedl palec na Quickwatera, který byl deset metrů od nás v dodávce techniků. Ohlédla jsem se a nachytala Rinaldiho, jak na mě zírá, jako by se snažil číst můj genetický kód. Když jsme se setkali očima, vydržel, odmítal odvrátit pohled. Já taky.

„Vadí vám na mně něco, pane Rinaldi?“ zeptala jsem se ho hodně hlasitě.

„Divná práce pro holku,“ řekl, aniž by ze mě spustil oči.

„Já jsem divná holka. Jednou jsem se vyčurala Sonnymu Bargerovi do bazénu.“ Ani jsem nevěděla, jestli dřívější hlava Pekelných andělů měla nějaký bazén, ale znělo to dobře. Kromě toho Žabák zřejmě zmínku o Bargerovi nepochopil.

Uplynulo několik vteřin, pak se Žabák ušklíbl, napůl potřásl hlavou a natáhl se, aby zamáčkl cigaretu v maličkém popelníčku mezi dvěma předními sedadly. Když se pouta svezla, uviděla jsem dva blesky, vytetované na jeho předloktí, a nad nimi nápis „Všiváci“.

Claudel zase nastoupil a přidal se k nám Quickwater, chopil se volantů, ale neříkal nic. Když jsme objeli dům a vjeli do lesa, Rinaldi mlčky zíral z okna, bezpochyby zaujat myšlenkami na vlastní strašlivé demony.

Rinaldiho cesta byly všeho všudy dvě vyjeté koleje a auta a dodávka techniků za námi se pohybovaly nemotorně blátem a mokrou vegetací. Jednu chvíli byli Quickwater a Claudel nuceni vystoupit a odklidit strom, který spadl na cestu. Jak vytahovali zetlelé větve, vyplašili párek veverek, které bleskurychle prchly z dohledu.

Quickwater se vrátil lepkavý potem a od kolen dolů zablácený. Claudel zůstal neposkvrněný a nesl se, jako by měl na sobě smokink. Měla jsem podezření, že Claudel vypadá švihácky a upraveně i ve spodním prádle, ale pochybovala jsem, že by tak někdy chodil.

Claudel si uvolnil vázanku o celý milimetr a zaťukal Rinaldimu na okénko. Otevřela jsem dveře na své straně, ale Žabák pracoval na další cigaretě.

Claudel zaklepal znovu a Žabák strčil do kliky. Dveře se pootevřely a ven se vyvalil kouř.

„Típní to, než budeme všichni na respirátorech. Fungují ti ještě paměťové buňky, Žabáku? Poznáváš terén?“ Claudel.

„Jsou tady. Jen kdybyste držel, kurva, hubu a nechal mě porozhlídnout.“

Rinaldi vystoupil a rozhlédl se. Quickwater mě obdařil dalším ze svých kamenných pohledů, zatímco náš informátor zrakem objížděl okolí. Nevšímala jsem si ho a prováděla vlastní prohlídku.

Místo se kdysi používalo jako skládka. Viděla jsem plechovky a plastické nádoby, láhve od piva a vína, starou matraci a zrezivělou soupravu síliců svalů. Země byla poznamenána jemnými stopami vysoké zvěře, které kroužily, křižovaly a mizely mezi okolními stromy.

„Ztrácím trpělivost, Žabáku,“ naléhal Claudel. „Počítal bych do tří, jako to dělám s dětmi, ale vyšší matematika by tě určitě zaskočila.“

„Budete laskavě kurva...“

„Klídek,“ varoval Claudel.

„Nebyl jsem tady léta. Byla tady kůlna, člověče. Kdybych zahlídl tu kurva kůlnu, můžu vás k nim dovést.“

Žabák začal nakukovat do lesa, sondoval jako pes, když cítí zajíce. Každým okamžikem se zdál méně sebejistý a já začínala sdílet jeho pochyby.

Už jsem byla na mnoha výpravách pod vedením informátora a ve spoustě případů byla taková cesta ztrátou času. Tipy z věznic jsou notoricky nespolehlivé, buď protože

zvěstovatel lže, nebo protože mu prostě selhala paměť. LaManche a já jsme dvakrát pátrali po septiku, v němž údajně měla být pohřbena oběť vraždy. Dvě safari, žádný septik. Práskač se vrátil do vězení a zatáhli to daňoví poplatníci.

Nakonec se Rinaldi vrátil k džípu.

„Je to ještě dál.“

„Jak moc dál?“

„Copak jsem geograf? Heleďte, poznám to místo, až ho uvidím. Byla tam dřevěná kůlna.“

„Opakuješ se, Žabáku.“ Claudel důrazně pohlédl na hodinky.

„*Sacré bleu!* Kdybyste se po mně přestal vozit a popojel o kousek dál, budete mít ty své dva tuhouše.“

„Měl bys mít pravdu, Žabáku. Jinak budeš mít na krku největší průser tisíciletí.“

Muži našli zpátky do džípu a procesí se zvolna hnulo kupředu. Po dvaceti metrech Rinaldi zvedl ruce. Pak se chytil sedadla za mémi rameny a natáhl se kupředu, aby viděl skrz přední sklo.

„Počkejte.“

Quickwater zabrzdil.

„Tam. To je vono.“

Rinaldi ukazoval na zdi malé dřevěné stavby bez střechy. Většina kůlny spadla sama od sebe a zbytky střešní krytiny a shnilého dřeva ležely roztroušeny po zemi kolem.

Všichni vystoupili. Rinaldi se otočil kolem své osy, krátce zaváhal a pak se vydal do lesa v úhlu čtyřiceti stupňů od kůlny.

Claudel a já jsme ho následovali, brodíce se mezi loňskými popínavými a plazivými rostlinami a odrážejíce větve, kterým ještě scházelo do vyrašení prvního listí několik týdnů. Slunce už bylo hodně nad obzorem a stromy vrhaly dlouhé pavučinové stíny na promáčenou zemi.

Když jsme dohnali Rinaldiho, stál na pokraji mýtiny, ruce mu visely před tělem, ramena zaoblená jako šimpanz, který se

chystá něco předvést. Výraz v jeho tváři nebyl nijak uklidňující.

„Tady se to změnilo, člověče. Nepamatuju si tolika stromů. Chodívali jsme sem dělat táboráky a chlastat.“

„Mně je jedno, jak jste ty a tvoji kamarádi trávili léto, Žabáku. Už nemáš moc času. Dostaneš pětadvacet let natvrdo a všichni si přečteme v novinách, jak tě našli na podlaze ve sprchách s trubkou v prdeli.“

Ještě nikdy jsem neslyšela od Claudela tak barvitou mluvu.

Rinaldimu se vyboulily svaly na čelistech, ale neřekl nic. Ačkoliv toho rána mrzlo, měl na sobě jen černé tričko a džínsy. Jeho paže se zdály hubené a šlachovité a na bledém mase naskakovala husí kůže.

Obrátil se a odešel doprostřed mýtiny. Napravo se půda zvolna svažovala k potůčku. Rinaldi se prodral mezi nízkými borovicemi až na břeh, rozhlédl se oběma směry, pak zamířil proti proudu. Quickwater, Claudel a já jsme ho následovali. Po dvaceti metrech se Rinaldi zastavil a mávl hubenými pažemi ke kusu holé země. Ležela mezi potokem a pahorkem z balvanů a byla poseta větvemi, plastikovými kelímky, plechovkami a obvyklým smetím, které vynesou na břeh sezónní záplavy.

„Tady máte, kurva, ty hroby.“

Pohlédla jsem mu do tváře. Už byla klidná, výraz nejistoty znovu vystřídala pepická drzost.

„Jestli je to všechno, co nabízíš, Žabáku, tak na tý trubce už je tvoje jméno.“ Claudel.

„Neserte se do mě, člověče. Už je to přes deset let. Jestli se ta ženská do prdele trochu vyzná, tak je najde.“

Zatímco jsem zkoumala prostor, který Rinaldi označil, tlak na mé hrudi sílil. Víc než deset let jarních záplav. Nebude tu jediné poznávací znamení. Žádná proláklina. Žádná aktivita hmyzu. Žádná modifikovaná vegetace. Žádná stratigrafie. Nic co by naznačilo úložiště pod zemí.

Claudel na mě tázavě pohlédl. Potok za ním tiše bublal. Nad hlavou zakrákala vrána a jiná odpověděla.

„Jestli tu jsou, najdu je,“ řekla jsem s větší sebejistotou, než jsem pociťovala.

Krákorání znělo jako smích.

8 /

V poledne už jsme odstranili vegetaci a odpadky z prostoru zhruba padesát krát padesát metrů, na základě Žabákovy mlhavé vzpomínky na umístění hrobů. Ukázalo se, že těla nikdy doopravdy neviděl, nýbrž vycházel ze „spolehlivých informací“. Podle folklóru gangu byly oběti pozvány na zahradní dýchánek, pak odvedeny do lesa a střeleny do hlavy. Senzace.

Vyznačila jsem si pátrací mřížku, pak rozestavěla oranžové plastické kolíky podél jejích okrajů v půldruhametrových rozestupech. Protože těla se jen zřídka ukládají hlouběji než metr osmdesát, vyžádala jsem si radarový přístroj pronikající zemí s pětisetmegahertzovou anténou, kterážto frekvence je v těchto hloubkách účinná. Do hodiny ji přivezli.

Spolu s operátorem radaru jsem vykopala zkušební jámu mimo pátrací oblast, abych mohla odhadnout hustotu, obsah vlhkosti, změny vrstev a další vlastnosti půdy. Jámu jsme zasypali, přičemž jsme do ní pohřbili kus kovového odporu. Operátor pak naskenoval z jámy kontrolní údaje.

Dokončoval právě závěrečné ladění svého přístroje, když Žabák vystoupil z džípu a sunul se ke mně, v patách následován svým strážným. Byl to jeden z několika výpadů, které učinil, ráno bez ostřelovačů zmírnilo jeho úzkost.

„Co je, kurva, *tohle!*“ zeptal se a ukázal na soupravu přístrojů, které vypadaly jako výmysl z *Návratu do budoucnosti*. Právě v té chvíli se k nám přidal Claudel.

„Žabáku, mohl by ses naučit nějaká nová slova. Opatři si třeba takový ten kalendář, ze kterého se každý den naučíš nějaký nový výraz.“

„Jděte do prdele.“

Svým způsobem jsem byla vděčná za anglické vulgarismy. Byly jako zvuky domova v cizí zemi.

Podívala jsem se, jestli Žabák jen nevtipkuje, ale bledězelené oči nasvědčovaly upřímnému zájmu. Tak jo. Tam, kam půjde, si Žabák svoje vědecké znalosti moc nerozšíří.

„To je systém GPR.“

Zatvářil se tupě.

„Radar pronikající zemí.“

Ukázala jsem na terminál, zapnutý do zapalovače cigaret dvoustopého vozidla.

„To je přístroj GPR. Vyhodnocuje signály vysílané z antény a vytváří graf na té obrazovce.“

Ukázala jsem na saňovitou konstrukci se vzpřímenou rukojetí a dlouhým, tlustým kabelem, který ji spojoval se skříní GPR. „To je anténa.“

„Vypadá to jak sekačka na trávu.“

„Jo.“ Napadlo mě, co asi Žabák ví o údržbě trávníku. „Když operátor táhne anténu po zemi, přenáší pronikající signál a pak vysílá údaje do přístroje GPR. Radarový přístroj vyhodnocuje sílu a čas odrazu signálu.“

Koukal na mě, jako by mi rozuměl. Ačkoliv předstíral nezájem, Claudel rovněž naslouchal.

„Pokud v té hlíně něco je, signál je deformovaný. Na jeho sílu působí velikost narušení pod zemí a elektrické vlastnosti horních a dolních okrajů toho narušení. Hloubka grafu určuje, jak dlouho signálu trvá, než se dostane dolů a zpátky.“

„Takže vám ta věc může říct, kde najdete tuhouše?“

„Ne konkrétně tělo. Ale může vám sdělit, kde je nějaké podpovrchové narušení, a může poskytnout informace o jeho velikosti a umístění.“

Žabák se tvářil tupě.

„Když vykopete jámu a něco do ní dáte, to místo už nikdy nebude, jak bývalo. Výplň může mít menší hustotu, jiné složení nebo odlišné elektrické vlastnosti než okolní matérie.“

Pravda. Ale pochybovala jsem, že tady tomu tak bude. Deset let prosakování vody dovede vyhladit změny v zemině.

„A ta věc, která byla zahrabaná, ať už je to kabel, nevybuchlá munice nebo lidské tělo, nevyšle stejný signál jako půda kolem ní.“

„Popel k popelu. Co když mrtvola protekla do zejtřejší pitnej vody?“

Dobrá otázka, Žabáku.

„Rozklad svaloviny může změnit chemické složení a elektrické vlastnosti hlíny, takže se mohou ukázat i kosti a zetlelé mrtvoly.“

Mohou.

V tom okamžiku dal operátor radaru znamení, naznačující, že je připraven.

„Quickwatere, chcete táhnout ty sáně?“ křikla jsem.

„Já to udělám,“ přihlásil se dobrovolně Claudel.

„Tak jo. Ať jde za vámi jeden chlápek z identifikačního a hlídá vám kabel. Není to nic složitého. Začnete tam, kde operátor postavil anténu, hned vedle vyklizeného prostoru. Když míjíte nejsevernější řadu kolíků, stiskněte dvakrát knoflík dálkového ovládání. Je na rukojeti. Signál stanoví hranici toho úseku. Táhněte sáně asi dvoutřetinovou rychlostí normální chůze, co možná rovně. Pokaždé, když míjíte východo-západní kolík, stiskněte knoflík jednou. Až se dostanete na druhý konec, znovu dáte dvojité signál na znamení konce úseku. Pak tu věc odtáhneme nazpátek a spustíme druhé kolo.“

„Proč nemůžeme prostě chodit tam a zpátky?“

„Protože výstupy ze sousedních úseků by nebyly porovnatelné, kdyby se dělaly z opačného směru. Uděláme celý prostor od severu k jihu, to je třicet přejezdů, a pak to zopakujeme od východu k západu.“

Kývl.

„Zůstanu u operátora a budu sledovat obrazovku. Kdybychom si všimli nějaké změny, zahulákám a váš partner to místo může vykolíkovat.“

O hodinu později pátrání skončilo a všichni byli kolem dodávky, vybalovali sendviče a otevírali si limonády. Dvanáct modrých kolíků tvořilo tři čtverce uvnitř pátrací mřížky.

Výsledky byly lepší, než jsem doufala. Výsledky ze třetího a třináctého severojižního přejezdu ukazovaly narušení zhruba stejné šířky i délky. Avšak mou pozornost upoutal profil z jedenáctého přejezdu. Požádala jsem o vytištěnou kopii, kterou jsem studovala při pojídání sendviče s boloňskou šunkou a sýrem.

Na sjetině byla mřížka. Horizontální čáry označovaly hloubku na základě našeho kalibrování podle kontrolní jámy, povrch země byl nahoře. Vertikální linie byly tečkované a korespondovaly se signály, vysílanými Claudelem při míjení každého kolíku.

Struktura hned pod povrchem země byla vlnitá, ale celkově plochá čára. Avšak přes 11. severní souřadnici byla série zvoncovitých křivek, jedna v druhé, jako žebra na kostře. Profil nasvědčoval narušení v průsečíku severojižní čáry 11 a východozápadní souřadnice 4. Leželo v hloubce přibližně stopadesáti centimetrů.

Přepnula jsem na profily oblasti, pořízené při východozápadních přejezdech. Porovnání svislých průsečíků mi umožnilo odhadnout velikost a tvar narušení. Nad tím, co jsem viděla, se mi zrychlil tep.

Anomálie byla zhruba metr osmdesát dlouhá a devadesát centimetrů široká. Rozměry hrobu.

V hloubce hrobu.

„Půjde to?“ Neslyšela jsem, že se Claudel blíží.

„Přihořívá.“

„Ted?“

„Jo.“

Dopila jsem dietní colu a vlezla do džípu. Dodávka se drkotala za námi, zatímco Quickwater jel směrem k souřadnicím 11 severní a 4 východní. Rozhodli jsme se, že budeme kopat v této lokalitě, zatímco Claudel a Quickwater

prozkoumají další dvě nepravdelnosti. Až vytvořím kolem každého stanoviště jednoduchou mřížku, budou odstraňovat zeminu v tenkých vrstvách a každou lopatu prosévat přes síto.

Instruovala jsem vyšetřovatele Carcajou, jak sledovat rozdíly v barvě a struktuře zeminy. Kdyby zahlédli nějaké změny, měli zahulákat. Každému z nás bude ku pomoci personál ze Section d'Identité Judiciaire neboli SIJ a fotografové z tohoto oddělení budou celou operaci snímat fotoaparáty i videokamerami.

A tak jsme to udělali. Claudel dohlížel na svůj tým, pracující na nepravdelnosti na souřadnicích 13 severní 5 východní, přibližně tři metry ode mě. Tu a tam jsem po něm koukla a uviděla, jak stojí nad svou posádkou, instruuje ji gesty anebo se vyptává na něco v hlíně. Ještě si nesundal bundu.

Po půlhodině v Claudelově jámě hlasitě cinkla lopata. Hlava se mi vymrštila a žaludek stáhl. Čepel narazila na cosi tvrdého a nepoddajného.

Před Claudelovým očima jsme spolu s techniky odhalili obrys. Předmět byl zrezivělý a zacákaný blátem, ale silueta byla nezaměnitelná. Vyjádřil to výkřikem Claudelův proséváč od SIJ.

„*Tabernac! C'est un Weber.*“

„Eh, Monsieur Claudel, připravujete grilování pod širým nebem? Hodíme na to pár karbanátků, přinesem ven lehátka, třeba pozveme i holky?“

„Jean-Guyi, řekni Lucovi, že to jde i snáz. Tyhle věci se dají koupit ve Wal-Martu.“

„Ano.“ Claudel se ani neusmál. „Vy jste tak rozdovádění, že možná budeme potřebovat pytel na mrtvolu, protože umřou smíchy. Teď kopejte dál. Ještě pořád musíme tuhle věc vyhodit a přesvědčit se, že pod ní není žádné překvapení.“

Claudel přenechal gril svému týmu a vrátil se se mnou k 11 severní 4 východní. Vrátila jsem se k práci s malou lopatkou na severním konci, zatímco Claudel si stoupl nad mého pomocníka od SIJ na konec jižní. Ve dvě už jsme byli

přibližně v hloubce devadesáti centimetrů a já jsem dosud v jámě ani na prohazovačce nezahlédla nic, co by nasvědčovalo, že se blížím k pohřebišti.

Pak jsem uviděla botu.

Ležela na boku, podpatek lehce vyčníval vzhůru. Pomocí lopatky jsem očistila hlínu, rozšířila prostor kolem. Můj pomocník se chvilku koukal, pak dál seškraboval zeminu na druhém konci jámy. Claudel to sledoval bez poznámek.

Během pár minut jsem našla druhou. Úmorně jsem hrst za hrstí odloupávala hlínu, až byl pár bot zcela odhalen. Kůže byla mokrá a barva silně změněná, očka zohýbaná a zrezivělá, ale obě boty byly poměrně nepoškozené.

Když byla obuv zcela odkryta, udělala jsem si poznámky stran hloubky a pozice a fotograf zachytil můj nález na film. Když jsem obě boty vypáčila a položila na plastickou plachtu, bylo zřejmé, že žádná z nich neobsahuje kosti nohy ani chodidla.

To nebylo dobré znamení.

Obloha byla majolikově modrá, slunce pražilo. Tu a tam vánek poškádlil větve nad hlavami, které o sebe jemně klepaly. Napravo ode mě něžně předl potůček, proudící přes kameny, které tu kdysi dávno zbyly po ledovcích.

Na okraji vlasů se mi vytvořila kapka potu a sklouzla mi po šíji. Přetáhla jsem si mikinu přes hlavu a hodila ji na borové jehličí, lemující naši jámu. Nebyla jsem si jista, zda mi potní žlázy tak vyvádějí vinou jarního tepla nebo stresu, který jsem pociťovala.

Při exhumacích to bylo vždycky takhle. Zvědavost, nedočkavost. Strach z neúspěchu. Co leží pod další vrstvou? Co když nic? Co když to něco je, ale já to nedokážu dostat ven nepoškozené?

Toužila jsem popadnout lopatu a prodolovat se rovnou dolů. Jenže povrchové dolování nebylo řešením. Jakkoli to byl únavný proces, věděla jsem, že správná technika má zásadní význam. V takovémhle případě bude důležité vyprostit maximum kostí, artefaktů a kontextuálních detailů, a tak jsem

se lopotila dál, odstraňovala hlínu, pak ji přenášela ve kbelících k prohazovačce. Okrajem zorného pole jsem viděla, jak tytéž pohyby koná technik od SIJ, Claudel nad ním mlčí. Jednu chvíli si sundal bundu.

Bílé skvrnky jsme uviděli současně. Claudel užuž chtěl promluvit, když jsem řekla: „Hernajs.“

Pohlédl na mě se zdviženým obočím a já kývla.

„Vypadá to jako vápno. To obyčejně znamená, že tam někdo bydlí.“

Skvrnky vystřídala vrstva lepkavě bílého prýštění, pak jsme našli první lebku. Ležela naznak, jako by se hlínou naplněné očníce stočily, aby naposled zablýskly oblohu. Fotograf zavolal tu novinu a ostatní všeho nechali a shromáždili se kolem naší jámy.

Zatímco se slunce zvolna pohybovalo k obzoru, vynořily se dvě kostry. Ležely na boku, jedna v zárodečné pozici, druhá s pažema a nohama ohnutými ostře dozadu. Lebky a dolní končetiny a pánevní kosti byly zbaveny svaloviny a zbarveny stejně čajově hnědě jako okolní zemina.

Kosti chodidel a kotníků byly zapouzdřeny v hnijících ponožkách, trupy pokryté cáry rozkládajícího se šatstva. Obě paže byly zahaleny tkaninou, lnoucí ke kostem jako nějaká strašácká parodie lidského údu. Zápěstí byla obkroužena drátem a bylo vidět zipy a velké kovové přezky opasků, uhnízděné mezi obratli.

V půl šesté už měl můj tým ostatky zcela odhalené. Kromě bot obsahovala plastická plachta sbírku zrezivělých nábojnic a izolovaných zubů, objevených během prosévání. Fotografové pořizovali snímky a videozáznamy, když Žabák přemluvil svého strážného k další návštěvě.

„*Allô. Bonjour*,“ řekl a zasalutoval kostrám v jámě k okraji neviditelného klobouku. Pak se obrátil ke mně. „Anebo bych snad měl kvůli vám říct *bod jour*, dámo.“

Ignorovala jsem dvojjazyčný žertík.

„Svatá krávo. Proč košile a fusekle a nic dalšího?“

Neměla jsem náladu na přednášku.

„To je vono,“ ušklíbl se, zíraje do jámy. „Přiměli je jít bosky a nýst si boty v ruce. Ale kde mají, kurva, kalhoty?“

„Popel k popelu, pamatujete?“ řekla jsem stroze.

„Spíš sračka ke sračce.“ Hlas měl napjatý vzrušením, jako by mu šponovaly hlasivky.

Jeho neomalenost mě dráždila. Smrt bolí. Je to jednoduché. Bolí ty, kdo umírají, bolí ty, kdo je milují, a bolí ty, kdo je najdou.

„Po pravdě řečeno, berete to pozpátku,“ vyprskla jsem. „Nejděle vydrží právě ty sračky. Přírodní vlákna, jako bavlněné levisky, se rozkládají mnohem dřív než syntetika. Vaši kámoši si potrpěli na polyester.“

„Kurva, ti ale vypadají. Mají u sebe ještě něco?“ zeptal se a nakukoval do hrobu. Oči se mu leskly jako kryse, sedící na zdechlině.

„Neměli na ten mejdan chodit, co?“ ušklíbl se.

Ano, říkala jsem si. Smrtící rozhodnutí.

Začala jsem si čistit čepel lopatky, pomocí té činnosti jsem se uklidňovala. Dvě těla nám leží mrtvá u nohou a tohohle malého hlodavce to rajcuje.

Obrátila jsem se, abych zjistila, jestli už fotografové skončili, a spatřila jsem Quickwatera, jak kráčí mým směrem.

Ohromné. To mi ještě chybělo, říkala jsem si s nadějí, že třeba hledá někoho jiného. Nehledal. Sledovala jsem, jak se blíží, asi tak nadšeně, jako se člověk dívá na své omrzliny.

Quickwater se přiblížil a zaryl do mě jeden ze svých pohledů, tvář tvrdou jako žula. Páchl mužským potem a borovicemi, a já si uvědomila, že celé odpoledne pracoval. Zatímco ostatní si dělali přestávky, aby prověřili postup na hlavním pohřebišti, Quickwater se držel svého úkolu. Možná jen chtěl udržet mezi námi nějaký odstup. Z mé strany klidně.

„Musíte se na něco podívat.“

Vyzařovala z něj nehybnost, která mě znervózňovala. Čekala jsem na další vysvětlení, ale Quickwater se jen otočil a krácel zpět ke svému stanovišti, naprosto si jist, že ho budu následovat.

Kokot jeden arogantní, pomyslela jsem si.

Stromy vrhaly dlouhé stíny a teplota každou minutou klesala. Podívala jsem se na hodinky. Skoro šest. Boloňská šunka a sýr mi připadaly jako prehistorie.

Ať to dobře dopadne, říkala jsem si.

Trmácela jsem se přes vyklizený prostor k souřadnicím 3 severní 9 východní, stanovišti nepravidelnosti, k níž byl přidělen Quickwaterův tým. Užasla jsem při zjištění, že prohrabali celou mou mřížku.

Předmět Quickwaterových obav ležel v hloubce jednoho metru, ponechán na místě, jak jsem je instruovala. Tým vyhloubil zbytek čtverce do hloubky dvou metrů.

„To je ono?“

Quickwater kývl.

„Nic jiného?“

Jeho výraz se nezměnil.

Rozhlédla jsem se. Očividně byli důkladní. Síta dosud spočívalo na podstavcích, z obou stran kužely mokré zeminy. Vypadalo to, jako by proseli každíčkou částčku hlíny v provincii. Moje oči se vrátily k hliněnému piedestalu a makabroznímu exponátu, který na něm spočíval.

To, co objevili, nedávalo vůbec žádný smysl.

9 /

Zavřela jsem oči a poslouchala, jak v dálce tiše bučí krávy. Někde byl život klidný, jednotvárný a pochopitelný.

Když jsem zvedla víčka, oči tam pořád ještě byly, ale k chápání toho na nich moc nebylo. Soumrak padal rychle a připravoval krajinu o detaily, jako pomalá stmívačka ve starodávném filmu. Dneska už zajišťování nedokončíme, takže řešení bude muset počkat.

Neriskovala bych zničení důkazů tím, že tady budeme tápat potmě. Pohřebiště tu jsou už nějakou dobu a ještě pár hodin na

místě vydrží. Odstraníme odhalené ostatky z obou hrobů, ale to je vše. Stanoviště bude zajištěno a ráno se bude v práci pokračovat.

Quickwater mě stále ještě pozoroval. Rozhlédla jsem se, ale Claudela vidět nebylo.

„Musím mluvit s vaším partnerem,“ obrátila jsem se zpět ke svému stanovišti.

Quickwater zvedl jeden prst. Pak vytáhl z bundy mobilní telefon, vyťukal číslo a podal mi ho. Claudel se ozval takřka okamžitě.

„Kde jste?“

„Za topolem. Měl jsem se dovolit na záchod?“

Blbá otázka, Brennanová.

„Váš partner si myslel, že dvě kostry nestačí, tak nám našel třetí.“

„*Sacré bleu!*“

„No, není to tak docela kostra. Podle toho, co vidím, mládence číslo tři tvoří lebka a dvě dlouhé kosti.“

„Kde je zbytek?“

„Velmi prozíravá otázka, detektive Claudeli. Na mé straně je to rovněž zdrojem jistého zmatku.“

„Co chcete dělat?“

„Vyndáme všechny kosti a pak to tady do rozednění zavřeme. St-Basile bude muset uzavřít pozemek a postavit hlídku k oběma hrobům. Nemělo by být moc těžké tohle místo uhlídat, protože je tady bezpečnostní systém lepší než v Los Alamos.“

„Domácí nebudou mít radost.“

„Jo, inu, já jsem taky měla na tenhle týden jiné plány.“

Netrvalo ani hodinu, než byly kosti v pytlích a odeslané do márnice. Gril a ostatní fyzické důkazy dostaly visačky a byly odeslány do kriminalistické laboratoře. Pak jsem zakryla jámy plastikovými plachtami a zanechala je v péči policejního oddělení St-Basile.

Jak se dalo čekat, Quickwater a já jsme se vraceli do města mlčky. Doma jsem vyzkoušela Ryanovo číslo, ale bez odezvy.

„Proč, Andy, proč?“ šeptala jsem, jako by tam byl a slyšel mě. „Prosím, ať to není pravda.“

Můj večer tvořila lázeň, pizza a časný odchod na lože.

Úsvit nás zastihl všechny znovu shromážděné na piknikovém plácku Zmijí. Potůček ještě pořád zurčel, ptáci švitořili a já znovu viděla svůj dech, jak se sráží v ranním vzduchu. Jen dvě věci byly jiné.

Claudel se rozhodl zůstat ve městě, aby sledoval jiné stopy.

Přes noc se zpráva o mrtvolách prosákla do médií a nás po příjezdu uvítala invazní jednotka. Auta a dodávky lemovaly silnici a reportéři na nás útočili anglicky i francouzsky. Ignorovali jsme je v obou jazycích a valili jsme se kolem kamer a mikrofonů, legitimovali jsme se strážníkovi stojícímu na hlídce a proklouzli branou.

Znovu jsem otevřela oba hroby a začala, kde jsem včera skončila, nejdřív tím dvojitým pohřbem. Vyhloubila jsem jej do hloubky metru osmdesáti, ale našla jsem už jen pár kostí z ruky a další pár bot.

Totéž jsem udělala s Quickwaterovým stanovištěm, s každou lopatou hlíny stále zmatenější. Kromě lebky a kostí dolních končetin byla jáma úplně sterilní. Žádné šperky ani zbytky šatstva. Žádné klíče ani plastické průkazky. Ani stopa vlasů nebo měkkých tkání. Přídavné skeny GPR nevyprodukovaly žádný důkaz dalších nepravidelností ve vyklizeném prostoru.

Ještě další věc byla záhadná. Ačkoliv hrob s dvěma kostrami obsahoval hojnost ostatků hmyzu, ten na 3 severní 9 východní nevydal ani jedinou fosilizovanou larvu či kuklu. Neviděla jsem žádné vysvětlení tohoto rozdílu.

V pět jsme znovu zasypali jámy a naložili mé vybavení do dodávky techniků. Byla jsem unavená, špinavá a zmatená, a pach smrti mi ulpěl na vlasech a šatstvu. Chtěla jsem jen jet domů a strávit hodinku s mýdlem a vodou.

Když Quickwater vyjížděl z brány, obklopil džíp nějaký televizní štáb, který nás odmítal nechat projet. Zpomalili jsme, zastavili a muž středních let s nalakovanými vlasy a dokonalým chrupem přešel na mou stranu a zaťukal na sklo. Někáký kameraman za ním zamířil své čočky na mou tvář.

Neměla jsem náladu na diplomacii. Spustila jsem okénko, vyklonila se ven a barvitě je požádala, aby vyklidili cestu. Světýlko na kameře se rozsvítilo a reportér na mě začal chrlit otázky jako z brokovnice. Učinila jsem několik návrhů stran toho, kam si mají uložit svou televizní techniku a kterým směrem se mohou ubírat. Pak jsem obrátila oči v sloup, vtáhla hlavu zpátky dovnitř a stiskla knoflík. Quickwater šlápl na plyn a vystřelili jsme pryč. Otočila jsem a spatřila reportéra stát na silnici, mikrofon dosud sevřený v ruce, dokonalá ústa dokořán otevřená úžasem.

Uvelebila jsem se na sedadle a zavřela oči s vědomím, že od Quickwatera se konverzace nedočkám. Bylo to dobře. V mozku mi vířily otázky, kroutily se a vzdouvaly jako vlny rozvodněného potoka.

Kdo byl tou třetí obětí? Jak zemřel? Tyhle odpovědi jsem doufala zjistit v laboratoři.

Kdy došlo k úmrtí? Jak to, že část jeho mrtvoly skončila v utajeném hrobě u klubovny Zmijí? Tyhle otázky, jak jsem doufala, by mohly zodpovědět Zmije.

Nejvíc mě zarážela otázka chybějících částí těla. Kde je zbytek kostry? Když jsem vyndávala a balila kosti k přepravě, důkladně jsem si je prohlížela, zda neuvidím stopy poškození zvířaty. Medvědi, vlci, kojoti a další šelmy si s radostí pochutnají na lidských mrtvolách, pokud dostanou příležitost. Totéž platí pro příslušníky psí či kočičí rodiny.

Neviděla jsem nic, co by nasvědčovalo tomu, že se scházejícími částmi si poradili mrchožrouti. Nebyly tu žádné ožvykané klouby ani dřívky kostí, žádné škrábance po zubech ani proražená místa. Neviděla jsem ani stopy po pile či noži, jež by naznačovaly, že tělo bylo rozčleněno.

Kde je tedy zbytek zesnulého?

Středeční večer jsem si naplánovala jako mírně pozměněnou obdobu úterního. Lázeň. Mikrovlnka. Pat Conroy. Postel. Až na první jednání to tak neproběhlo.

Právě jsem se vyfrotýrovala ručníkem a vklouzla do zelené flanelové noční košile, když zazvonil telefon. Birdie mě v patách sledoval do obývacího pokoje.

„*Mon Dieu*, tvůj obličej začíná být známější než můj.“

Tohle jsem rozhodně netoužila slyšet. Po dvaceti letech práce v divadle a televizi byla Isabelle jednou z nejmilovanějších hereček v Quebecu. Kam přišla, tam ji poznali.

„Byla jsem v šest ve zprávách,“ uhádla jsem.

„Oskarový výkon, nabitý syrovým hněvem a planoucí vášní...“

„Jak moc zlé to bylo?“

„Vlasy jsi měla pěkné.“

„Identifikovali mě?“

„*Mais oui, Docteur Brennan.*“

Kruci. Když jsem klesla na gauč, Birdie se mi uvelebil na klíně v očekávání dlouhého rozhovoru.

„Bylo to i se zvukem?“

„Kdepak. Tempe, umím hodně dobře odečítat ze rtů. Kde ses naučila ty výrazy?“

Zasténala jsem při vzpomínce na některé ze svých barvitějších návrhů stran umístění jejich kamer a mikrofonů.

„Ale proto nevolám. Chci, abys přišla v sobotu na večeři. Budu tu mít pár přátel a myslím, že potřebuješ trochu sociální terapie někde daleko od těch děsných motorkářů a od té věci s Ryanem.“

Od té věci s Ryanem.

„Isabelle, myslím, že momentálně nejsem zrovna dobrá společnice. Já...“

„Tempe, mě nepřesvědčíš. A chci, aby sis vzala perly a parfém a celá se nastrojila. Zlepší to celkově tvůj pohled na svět.“

„Isabelle. Řekni mi, že se mě zase nepokoušíš dát s někým dohromady.“

Okamžik jsem poslouchala ticho. Pak: „Tenhle typ práce, co děláš, Tempe, v tobě budí přehnanou podezíravost. Už jsem ti to říkala. Bude to jen pár mých přátel. Kromě toho mám pro tebe překvapení.“

Ach ne.

„Jaké?“

„Když ti to řeknu, tak to nebude překvapení.“

„Stejně mi to řekni.“

„Bon. Chci tě s někým seznámit. A vím, že on se hrozně rád seznámí s tebou. No, vlastně už se znáte, ale ne oficiálně. Tenhle pán nemá ani sebemenší zájem o romantický vztah. Věř mi.“

V průběhu posledních dvou let jsem poznala mnoho Isabelliných přátel, z nichž většina se zabývala uměním. Někteří byli nudní, jiní úchvatní. Mnozí byli homosexuální. Všichni byli tak či onak jedineční. Měla pravdu. Frivolní večer mi prospěje.

„Tak jo. Co mám přinést?“

„Nic. Jen si vezmi lodičky a buď tady v sedm.“

Poté, co jsem si rozmotala turban z ručníku a rozčesala vlasy, dala jsem do mikrovlnky večeři z plodů moře. Programovala jsem čas, když se ozval zvonek u dveří.

Ryan, zadoufala jsem náhle, krácejíc do haly. Všechno to byl omyl. Ale pokud nebyl, opravdu ho chci vidět? Chci vědět, kde byl, co říkal?

Ano. Zoufale.

Sebezpytování bylo nakonec zbytečné, neboť na bezpečnostním monitoru se ukázal Jean Bertrand, ne jeho partner. Stál ve venkovním vestibulu. Pustila jsem ho bzučákem do budovy, pak jsem si došla do ložnice pro ponožky a župan. Když vstoupil do bytu, zaváhal, jako by se pokoušel vzchopit. Po trapné chvílce mi podal ruku. Když jsem jí potřásala, byla studená.

„Nazdar, Tempe. Promiň, že jsem tě takhle překvapil.“

Překvapovat mě je zřejmě poslední dobou ohromný hit. Kývla jsem.

Tvář měl strhanou a pod oběma očima tmavé kruhy. Za normálních okolností se oblékal bez poskvrnky, dnes večer měl na sobě vybledlé džínsy a zmuchlané semišové sako. Už už chtěl zase promluvit, ale já ho přerušila návrhem, abychom se přesunuli do obývacího pokoje. Vybral si pohovku a já se stočila do klubíčka v křesle naproti němu.

Bertrand mě pozoroval, tvář napjatou citovým pohnutím, které jsem nedokázala rozluštit. V kuchyni mikrovlnka bzučivě hrála moje ryby, mrkvičky a kari rýži.

Tohle je tvoje parketa, říkala jsem si, odmítajíc přerušit ticho. Konečně.

„O Ryanovi.“

„Ano.“

„Dostal jsem tvoje vzkazy, ale prostě jsem o tom tehdy nemohl mluvit.“

„Co přesně je ,o tom‘?“

„Je venku na kauci, ale byl obviněn z...“

„Znám obvinění.“

„Nezlob se na mě. Neměl jsem zdání, jak v tom všem figuruješ.“

„Proboha, Bertrande, kolik let mě znáš?“

„Ryana jsem znal sakra o hodně dýl!“ odsekl. „Očividně jsem mizerný znalec povah.“

„V téhle oblasti zřejmě žádný z nás nevyniká.“

Nenáviděla jsem se za to, jak jsem chladná, ale že mi Bertrand nezavolal, to bolelo. Když jsem potřebovala informaci pro mě důležitou, zasklil mě, jako bych byla opilec na ulici s nastavenou dlaní.

„Hele, já nevím, co ti říct. Tahle věc se drží pod pokličkou víc než debutantka s čerstvejma kozama. Až prý s Ryanem skončí, nic ho nezachrání.“

„Je to tak zlé?“ Sledovala jsem, jak mé prsty zpracovávají třáseň na polštářku.

„Mají toho dost, aby ho skřípli hned zítra.“

„Co na něj mají?“

„Když mu zpřeházeli byt vzhůru nohama, našli tam dost metamfetaminu, aby si za to koupil celý národ třetího světa, a ukradené parky za víc než deset tisíc dolarů.“

„Parky?“

„Jo. Ty eskymácký bundy, co se každéj div nepodělá, jen aby je měl.“

„A?“ Kroutila jsem trapez tak pevně, až mě bolela ruka i zápěstí.

„A svědci, videonahrávky, poznačené bankovky a pachová stopa vedoucí přímo rovnou doprostřed hromady hnoje.“

Bertrandův hlas prozrazoval jeho city. Zhluboka se nadechl.

„To není všechno. Ještě plno dalších sraček. Ale nemůžu o tom mluvit. Prosím tě pochop, Tempe. Hele, mrzí mě, že jsem tě nechal v nejistotě. Chvíli mi trvalo, než jsem si to sám přebral. Prostě jsem tomu nevěřil, ale...“

Zarazil se, bál se věřit vlastnímu hlasu.

„Nejspíš ten chlap nikdy nedokázal opustit vlastní minulost.“

Jako vysokoškolský student byl Ryan na chlastu a pilulkách, nakonec odešel z akademického života na okraj společnosti. Jeden feťák s nožem ho málem zabil a divoké dítě změnilo směr, stalo se policajtem a vystoupilo až do hodnosti poručíka detektiva. To všechno jsem věděla. Ale stejně...

„Dozvěděl jsem se, že někdo Ryana prásknul, a co jsem věděl, mohla jsi to být ty. Ale to teď není důležité. Ten hajzl má špinavý ruce a zaslouží si, co se na něj valí.“

Velmi dlouho žádný z nás nepromluvil. Cítila jsem Bertrandův upřený pohled, ale odmítala jsem ho opětovat nebo pronést i jen slovo. Mikrovlnka zapípala, pak se vypnula. Ticho. Nakonec jsem se zeptala.

„Vážně myslíš, že to udělal?“ Tváře mi žhnuly a hrud' pod sternem hořela.

„Posledních pár dní nedělám nic jiného, než se ženu po stopách, abych prokázal, že to *neudělal*. Cokoliv. Kdokoliv. Nechci jen než jeden malinkatý náznak pochybnosti.“

Když to ukázal palcem a ukazovákem, postřehla jsem, že se mu ruka slabounce chvěje.

„Neexistoval, Tempe.“ Přejel si dlaní po obličeji. „Ale už na tom nezáleží.“

„Záleží. To je to jediné, na čem záleží.“

„Nejdřív jsem si říkal, ani omylem. Andrew Ryan ne. Pak jsem se dozvěděl, co proti němu mají.“

Znovu se zhluboka nadechl.

„Hele, Tempe, je mi to líto. Tak moc mě mrzí celá tahle zatracená brynda, že už si ani nejsem jistý, kdo jsem anebo kam ten svět ujíždí. A nejsem si jistý, jestli ta jízdenka stojí za to.“

Když jsem vzhlédla, byla Bertrandova tvář naplněna bolestí a já přesně věděla, co cítí. Snažil se neopovrhovat svým partnerem za to, že podlehl hrabivosti, a přitom ho nenáviděl za tu hlubokou, studenou prázdnotu, kterou jeho zrada vytvořila.

Bertrand slíbil, že mi dá vědět, kdyby se něco dozvěděl. Když odešel, vyhodila jsem rybu do smetí a plakala, dokud jsem neusnula.

10 /

Ve čtvrtek jsem si oblékla tmavomodrý kostým a odjela k Naší Paní Andělů. Ráno bylo větrné, slunce se jen zřídka objevovalo mezi těžkými mračky, ženoucími se po obloze.

Zaparkovala jsem a proplétala se mezi obvyklou sbírkou čumilů, žurnalistů a policajtů. Po Charbonneauovi, Claudelovi nebo Quickwaterovi ani stopa.

Z hloučku pozůstalých, vážně stoupajících do schodů, byla většina černých. Bílí přicházeli v párech nebo ve skupinách, každá alespoň jedno dítě v závěsu. Patrně spolužáci Emily Anne s rodinami.

U vchodu strhl poryv větru klobouk z hlavy jedné staré ženy po mé pravici. Jedna pokroucená ruka vylétla k hlavě, kdežto druhá bojovala se sukni, která se jí zmítala kolem nohou.

Vrhla jsem se kupředu, uvěznila její klobouk u kostelní zdi a předala ho ženě. Přitiskla si ho k hubené hrudi a pousmála se. Její vrásčitá hnědá tvář mi připomínala panenky z planých jablíček, které vyráběly dámy v Kouřových horách.

„Vy bejt kamarádka Emily Anne?“ zeptala se stařena krákoravým hlasem.

„Ano, madam.“ Nechtělo se mi vysvětlovat svou účast.

„Vona mý vnouče.“

„Je mi líto vaší ztráty.“

„Já mám dvaadvacet vnoučat, ale ta Emily Anne bejt něco extra. To dítě umí všechno. Vona píše dopisy, vona tancuje balet, vona plave, vona bruslí na ledě. Já myslím, že ta holka je ještě chytřejší než její máma.“

„Byla to krásná holčička.“

„Možná proto Bůh ji vezme nahoru.“

Sledovala jsem, jak se babička Emily Anne belhá dál a rozpomněla jsem se na tatáž slova z doby dávno minulé. V hrudi se mi hemžila nemotorná bolest a já se obrnila proti tomu, co přijde.

Uvnitř kostela bylo chladno a vonělo to tu kadidlem a voskem a leštěnkou na dřevo. Světlo pronikalo barevným sklem a vrhalo na všechno pastelovou měkkost.

Přední lavice byly nacpané, v prostředních seděli návštěvníci roztroušeně. Vklouzla jsem do zadní řady, sepjala ruce a snažila se soustředit na přítomnost. Pokožka mě už svrběla a dlaně se potily. Zatímco jsem se rozhlížela, dohrál varhaník jedno rekviem a započal druhé.

Pod oltářem stála miniaturní bílá rakev pod hromadou květin, na obou koncích a na obou stranách lemovaná svíčkami. Balónky poskakovaly na provázcích připevněných k rukojetím rakve. Ty zářivě barevné koule působily na téhle scéně drtivě nemístně.

V přední lavici bylo vidět dvě malé hlavičky a jednu větší postavu mezi nimi. Paní Toussaintová byla předkloněná, kapesník přitisknutý k ústům. Jak jsem se na ni dívala, ramena se jí začala otřásat a jedna maličká ručka se zvedla a něžně jí třela nadloktí.

Bolest, která ve mně spala, se naplno probudila a já byla znovu ve farnosti Sv. Barnabase. Na kazatelně stál otec Morrison a ve své maličké rakvi ležel můj bratříček.

Maminčiny vzlyky byly strašlivé a já vztáhla ruku, abych ji ukonejšila. Nedala najevo, že by si uvědomila můj dotyk, jen si tiskla k hrudi malou Harriet a plakala jí na hlavičku. S pocitem naprosté bezmoci jsem se dívala, jak sestřiny hedvábné plavé vlásky vlhnou maminčinými slzami.

Kdyby mi někdo v šesti letech dal krabici pastelek a požádal, abych namalovala svůj svět, byla bych zvolila jedinou barvu. Černou.

Nebylo v mé moci zachránit Kevina, zastavit leukémii, která pustošila jeho maličké tělíčko. On byl můj nejvzácnější dar, můj bratříček od Ježíška, a já ho zbožňovala. Modlila jsem se a modlila, ale nedokázala jsem udělat nic, čím bych zabránila jeho smrti. Ani čím bych přiměla maminku k úsměvu. Začala jsem si říkat, jestli snad nejsem špatná, protože moje modlitby nemají žádný účinek.

Skoro čtyři desetiletí, a bolest z Kevinovy smrti dosud přetrvávala. Podívaná a zvuky a vůně pohřební mše pokaždé znovu otevíraly tu ránu a dovolovaly pohřbenému žalu prýstit do mého vědomého myšlení.

Odtrhla jsem pohled od Toussaintovy rodiny a přelétla jím dav. Charbonneau se skrýval ve stínu zpovědnice, ale nikoho jiného jsem nerozezнала.

V tom okamžiku vstoupil kněz a pokřižoval se. Vypadal mladě, atleticky a nervózně. Spíš jako tenista, přicházející na utkání, než jako kněz chystající se k pohřební bohoslužbě. Všichni jsme vstali.

Když jsem konala známé pohyby, cítila jsem ruměnc, srdce mi bilo rychleji, než mělo. Snažila jsem se soustředit, ale moje myšlení se bránilo. Do mozku mi krvácely obrazy, odnášely mě zpět do toho období mého dětství.

Nějaká obrovská žena zaujala místo u řečnického pultíku napravo od oltáře. Její pleť měla barvu mahagonu, vlasy měla spletené na temeni. Líce té ženy se leskly a zpívala *Nesmírnou milost*. Pamatovala jsem si ji z fotografie v novinách.

Pak kněz mluvil o nevinnosti dětství. Příbuzní chválili slunnou povahu Emily Anne, její lásku k rodině. Jeden strýc se zmínil o její vášni pro vafle. Učitelka ji popsala jako nadšenou studentku a přečetla tu esej, za kterou získala cenu. Spolužačka zarecitovala původní báseň.

Další žalmy. Přijímání. Věřící se stavěli do fronty, vraceli se na svá místa. Tlumené vzlyky. Kadidlo. Požehnání rakve. Tiché kvílení paní Toussaintové.

Nakonec se kněz obrátil a požádal sestry a spolužáky Emily Anne, aby přišli k němu, pak usedl na stupně k oltáři. Nastal okamžik absolutního ticha, po němž následovaly šeptané povely a rodičovské šťouchání. Jedno za druhým se děti vynořovaly z kostelních lavic a ustrašeně kráčely k oltáři.

To, co kněz říkal, nebylo nijak originální. Emily Anne je na nebesích u Boha. Setkala se s tatínkem. Jednoho krásného dne se k ní připojí i maminka a sestry, stejně jako všichni přítomní.

To, co mladý kněz udělal potom, originální *bylo*. Řekl dětem, že Emily Anne je šťastná a že bychom měli oslavovat spolu s ní. Dal pokyn ministrantům, kteří zmizeli v sakristii a vrátili se s obrovskými svazky balónků.

„Tyhle balóanky jsou naplněné heliem,“ vysvětloval kněz. „Takže létají. Chci, abyste si vzali každý jeden, a všichni vyjdeme s Emily Anne ven. Odříkáme modlitbu na

rozloučenou a pak vypustíme své balónky, aby stoupaly k nebesům. Emily Anne je uvidí a bude vědět, že ji milujeme.“

Pohlédl do vážných malých tvářiček.

„Je to dobrý nápad?“

Všechny hlavičky přikývly.

Kněz vstal, rozplétal provázky, vložil do každé ručky jeden balónek a vedl děti po schodech dolů. Varhaník spustil Schubertovo *Ave Maria*.

Nosiči már postoupili kupředu, zvedli rakev a procesí zamířilo ke dveřím, lavice se v patách za ním vyprazdňovaly. Když mě smutný zástup míjel, zařadila jsem se na konec.

Pozůstalí následovali rakev ven, pak ji obstoupili v kruhu, děti na vnitřním obvodu, dospělí vytvořili vnější kruh. Paní Toussaintová stála za svými dcerami, podpírána zpěvačkou.

Zůstala jsem na schodech. Zatažená obloha se rozestoupila, zbyla na ní jen bílá oblaka. Když jsem se dívala, jak k nim stoupají balónky, cítila jsem žal tak pronikavý jako v životě ještě nikdy nic.

Okamžik jsem ještě postála, pak jsem zvolna sestupovala, otírala si z lící slzy a znovu se utvrzovala v přísaze, kterou jsem složila v den smrti Emily Anne.

Najdu ty bezohledné řezníky a dostanu je tam, kde už nikdy nebudou moci zabít žádné dítě. Nedokážu vrátit dceru, ale tuhle malou útěchu matce poskytnu.

Zanechala jsem Emily Anne těm, kdo ji milovali, a vyjela jsem směrem k Parthenais, naladěná na to, abych se cele pohroužila do práce.

V laboratoři už měli vyšetřovatelé z Carcajou jména pro kostry ze St-Basile. Felix Martineau, dvacet sedm let, a Robert Gately, třicet devět let, jezdili s Tarantulemi, nyní už nefunkčním VMK, který však byl v Montrealu v sedmdesátých a osmdesátých letech aktivní. Gately byl řádný člen, Martineau kandidát.

Večer 24. srpna 1987 ti dva vyrazili z Gatelyho bytu na rue Hochelaga na večírek. Gatelyho stará neznala jméno ani adresu hostitele. Ani jeden z mužů už nebyl nikdy spatřen.

Strávila jsem den s kostmi z dvojitého pohřbu, třídila je k jednotlivcům a stanovovala věk, pohlaví, rasu a výšku. Tvar lebky a pánve potvrdil, že obě oběti byly mužského pohlaví. Rozdíly věku a výšky úkol individualizace činily značně snazším než u bratrů Vaillancourtových.

Jakmile jsem skoncovala s lebkami a čelistmi, předala jsem je Marcu Bergeronovi k odontologické analýze. Soudila jsem, že i jeho práce bude snadná, neboť u obou mužů byly viditelné zásahy zubaře.

Vyšší oběť měla dobře zhojenou frakturu klíční kosti. V pátek ráno jsem právě fotografovala zranění, když vstoupil do mé laboratoře Bergeron. Zubař byl jedním z mužů nejpodivnějšího zevnějšku, které jsem kdy poznala, vlasy měl rozčuchané jako pampeliška a postavu jako pavouk sekáč. Nebylo možné uhádnout jeho věk a nikdo v laboratoři ho zřejmě neznal.

Bergeron počkal, až jsem stiskla spoušť, pak potvrdil identifikaci jakožto pozitivní.

„Kde jsi vzal tak rychle záznamy?“

„Dva velmi ochotní zubaři. A naštěstí pro mě, zesnulí pečovali o svůj chrup. Aspoň Gately. Špatné zuby, spousta oprav. Martineau už nebyl takový puntičkář, ale bylo tu několik zvláštností, které z něj udělaly raritu. Velký zlý motorkář chodil po světě se čtyřmi mléčnými zuby v puse. To je u člověka jeho věku hodně vzácné.“

Zhasla jsem světla u fotografického stojanu.

„Už ses pustila do té třetí oběti?“ zeptal se Bergeron.

„Ještě ne, ale tohle můžu dodělat později. Podíváme se?“

Chtělo se mi podívat se na třetí sadu kostí celé dopoledne a Bergeron mi poskytl dobrou záminku.

„To si piš.“

Vrátila jsem klíční kost ke kostře na levé straně pracovního stolu.

„Kdo je kdo?“ ukázala jsem na kosti.

Bergeron přistoupil ke svému tácu a kontroloval číslice u každé týlní kosti, pak na malých kartičkách, které jsem položila vedle koster a podle nich nastavila lebky. Máchl hubenou paží nad obětí se zlomenou klíční kostí.

„Monsieur Martineau.“

Pak nad pánem po své pravici.

„A pan Gately.“

„Gately byl anglofonní?“

„Usuzuji tak, protože jeho zubař nezná francouzsky ani slovo.“

„Těch mezi *les motards* moc není.“

„Žádného neznám,“ souhlasil Bergeron.

„Předáš tu dobrou zprávu Quickwaterovi a Claudelovi?“

„Už jsem volal.“

Šla jsem do skladiště a vytáhla nádobu obsahující třetí oběť ze St-Basile. Protože ostatky byly pokryté hlínou, položila jsem do výlevky síto, položila je na ně a pustila na ně teplou vodu.

Dlouhé kosti se očistily snadno, položila jsem je tedy na odkapávač a začala stírat bláto z vnější strany lebky. Její váha mi sdělovala, že nitrolební prostor je pořádně plný hlíny. Když byla obličejová část čistá, obrátila jsem lebku a nechala vodu téct přes spodní část. Pak jsem přešla ke svému psacímu stolu vyplnit identifikační kartu případu.

Když jsem se vrátila k výlevce, Bergeron držel lebku v rukou, obracel ji tváří vzhůru, pak ji otočil, aby si ji prohlédl laterálně. Dlouze se zadíval na rysy tváře a pak řekl: „A propána.“

Když mi lební kost podal, opakovala jsem jeho pohyby a pak jsem jako ozvěna opětovala jeho myšlenky.

„A propána.“

Jeden pohled stačil, abych pochopila, že jsem se mýlila. Hladké čelo a týl, jemné lícni kosti a malé výběžky kosti spánkové mi sdělovaly, že pán číslo tři je očividně stejného pohlaví jako já.

Vzala jsem si měřidlo a změřila jednu z kostí, které ležely na odkapávači. Hlavice femuru je kulovitá struktura, která zapadá do důlku v pánvi a tvoří kyčelní kloub. Tahle měla v průměru jen třicet devět milimetrů, takže jasně spadala do ženského rozsahu.

A oběť byla mladá. Viděla jsem zubatou čáru napříč vrcholem kloubu, nasvědčující tomu, že spojování růstové štěrby ještě nebylo v čase smrti dokončeno.

Vrátila jsem se ke kraniu. Všechny kosti oddělovaly klikaté čáry. Otočila jsem lebku vzhůru nohama, abych se na ni podívala zezdola. Hned před foramen magnum, dírou, kudy mícha opouští mozek, byla štěrbina mezi sphenoidní a okcipitální kostí.

Ukázala jsem Bergeronovi otevřenou suturu.

„Bylo to ještě děcko,“ řekl. „Patrně adolescentka.“

Něco poznamenal, ale já ho neslyšela. Mou pozornost upoutala nepravidelnost na pravé parietální kosti. Opatrně jsem po ní přejela prsty. Ano, něco tu je.

Opatrně, abych ji nepoškodila, podržela jsem lebku pod kohoutkem a měkkým zubním kartáčkem jsem odškrabovala hlínu. Bergeron se díval, jak se ukazuje defekt. Trvalo to jen pár vteřin.

Co jsem zahlédla, byla malá kulatá dírka, mírně nad a za ušním otvorem. Odhadovala jsem její průměr přibližně na jeden centimetr.

„Průstřel?“ nadhodil Bergeron.

„Možná. Ne. Asi ne.“

Ačkoliv velikost odpovídala projektilu malého kalibru, perforace nevypadala na vstup kulky. Její okraje byly hladké a zaoblené, jako vnitřek plovacího kruhu.

„Tak co?“

„Nejsem si jistá. Možná nějaký typ vrozeného defektu. Možná absces. Budu to vědět líp, až vyprázdním lebku a podívám se na endokraniální povrch. Taky budu potřebovat rentgeny, abych zjistila, co se děje uvnitř kosti.“

Bergeron pohlédl na hodinky.

„Dej mi vědět, až skončíš, abych se jí mohl podívat na zoubky. Nevidím žádné opravy, ale třeba něco zahlédnu na rentgenech. Pravý řezák je nakřivo, což bude užitečné, ale radši bych měl dolní čelist.“

„Příště si dám víc záležet.“

„Není třeba.“ Zasmál se.

Když Bergeron odešel, postavila jsem lebku vzhůru nohama do gumového kroužku a nastavila vodu tak, aby jemně proudila do foramen magnum. Pak jsem se vrátila k fotografování Gatelyho a Martineaua, k dokumentaci kosterních rysů relevantních pro jejich identifikaci. Také jsem pořídila četné snímky otvorů po kulkách v zadních částech obou hlav.

Průběžně jsem kontrolovala lebku neznámé ženy, vylévala jsem špínu, jak ji voda uvolňovala. Těsně před polednem, když jsem vylévala usazeninu, něco se uvolnilo a ťuklo o vnitřek lební kosti. Postavila jsem lebku zpátky na kroužek a vsunula prsty dovnitř.

Předmět byl dlouhý a tenký. Zkusila jsem ho vyndat, ale ta věc měla jakýsi ocásek, který byl stále ještě uvízlý v blátě. Stěží schopná ovládnout zvědavost, nastavila jsem kohoutek a vrátila se ke zprávě o Gatelým.

V jednu po poledni předmět vyplaval, ale přívěsek byl dosud pevně uvízlý. Netrpělivě jsem nechala naplnit výlevku, lebku ponořila a zašla dolů do jídelny.

Když jsem se vrátila z oběda, zbytek hlíny už byl odmočený a já ho mohla snadno vylít. Zadržujíc dech, vsunula jsem prsty dovnitř a jemnou manipulací předmět uvolnila.

Přístroj byl necelých deset centimetrů dlouhý a pozůstával z kusu hadičky s ventilem na jednom konci. Očistila jsem ho a položila na táč. Byla jsem si jista jeho významem, ale nevěděla jsem, co to je. Umyla jsem si ruce a vydala se hledat nějakého patologa.

Podle rozpisu služeb byl LaManche na schůzi komise pro novorozeneckou úmrtnost. U jeho stolu byl Marcel Morin.

Vzhlédl, když jsem zaklepala na dveře.

„Máš minutu?“

„Ale samozřejmě.“ Jeho francouzština byla vřelá a lyrická, odrážela Haiti z časů jeho dětství. Vstoupila jsem do kanceláře a položila před něj tácek.

„Á. Chirurgický implantát.“ Obočí mu vylétlo za brýlemi bez obrouček vzhůru. Šedivělo, stejně jako krátce ostříhané krepovité vlasy, ustupující z čela.

„Já si to myslela. Můžeš mi o tom povědět něco víc?“

Zvedl obě dlaně. „Nic moc. Vypadá to jako umělá ventrikulární cévka, ale já nejsem neurochirurg. Možná bys měla promluvit s Carolyn Russellovou. Dělá nám neurologické konzultace.“

Zalistoval telefonním seznamem, naškrábal nějaké číslo a podal mi ho se slovy: „Dělá v MNI.“

Poděkovala jsem mu, šla do své pracovny a vytočila číslo Montrealského neurologického institutu. Dr. Russellová byla na nějaké schůzi, takže jsem nechala vzkaz. Právě jsem zavěsila, když zazvonil telefon. Byl to Claudel.

„Mluvila jste s Bergeronem?“ zeptal se.

„Právě odešel.“

„Takže dva nám přeskočili ze seznamu pohřešovaných na seznam mrtvých.“

Čekala jsem, že bude pokračovat, ale nepokračoval.

„A?“

Claudel se odmlčel, pak: „Začali jsme se poptávat, ale nikdo nic neví. To není nic překvapivého, vzhledem ke skutečnosti, že uplynulo víc než desetiletí a tihle lidé nejsou zrovna geograficky stálí. Samozřejmě by nám neřekli ani ťuk, i kdybychom z té díry vytáhli jejich babičky.“

„A co Rinaldí?“

„Žabák trvá na svém. Věděl, co věděl, z ústního podání. Podle klubové pověsti Gately a Martineau přišli na mejdan a natrefili se rovnou na vlastní pohřeb.“

„V ponožkách.“

„Přesně tak. Tihle chlápkové se zpravidla nijak přehnaně neparádí. Ale Žabák tam nebyl, když je odbouchli. Zřejmě byl zrovna na dobročinném večíрку. A co ten třetí chlap?“

„Ten třetí chlap je holka.“

„Holka.“

„Ano. Co o ní Žabák ví?“

„Vůbec nic. Ale Žabák nic nepustí, pokud za to nedostane odměnu. Co mi o ní můžete povědět?“

„Byla to bílá žena mezi patnácti a dvaceti lety.“

„Takhle mladá?“

„Ano.“

Slyšela jsem v pozadí dopravní ruch a uhádla jsem, že Claudel volá z budky.

„Opatřím seznam pohřešovaných děvčat. Jaký časový rámec?“

„Jděte deset let nazpátek.“

„Proč deset let?“

„Řekla bych, že oběť je mrtvá nejméně dva roky, ale při tom, co jsme objevili, skutečně nedokážu stanovit horní hranici. Mám pocit, že tohle je sekundární pohřebiště.“

„Co to znamená?“

„Myslím, že byla pohřbena někde jinde, pak ji vykopali a přestěhovali na místo, kde jsme ji našli.“

„Proč?“

„Další prozíravá otázka, detektive Claudeli.“

Pověděla jsem mu o chirurgickém implantátu.

„Co znamená *tohle*?“

„Až to zjistím, dám vám vědět.“

Sotva jsem odložila sluchátko, když telefon zazvonil znovu. Carolyn Russellová se se mnou může sejít ve tři. Podívala jsem se na hodinky. Jestli se na mě bozi parkování usmějí, mohla bych to stihnout.

Napsala jsem číslo případu na víčko plastické nádoby na vzorky a uzavřela jsem neprodyšně implantát dovnitř. Zastavila jsem se jen u Bergerona, abych mu řekla, že si může vzít dívčí lebku, a už jsem spěchala k autu a řítila se přes město.

Nemocnice královny Viktorie byla vybudována na přelomu 19. a 20. století. Rozlehlý šedý kamenný komplex leží v srdci Montrealu, tyčí se nad kampusem McGillovy univerzity jako středověký hrad na toskánském návrší.

Na Peelově konci je institut Allan Memorial, neblaze proslulý experimenty s drogami, které zde CIA prováděla koncem padesátých let. Montrealský neurologický institut je situován na východě Královny Vik, přes Rue Université. Výukové a výzkumné celky McGillovy univerzity, MNI, Neurologická nemocnice a nový Institut pro výzkum mozkových nádorů, dřepí tělo na těle s fotbalovým stadionem, což je cihlový a omítnutý důkaz priorit moderní univerzity.

Neuro, jak se výzkumnému institutu a nemocnici říká, pochází z třicátých let a je to duševní dítě Wildera Penfielda. Ačkoliv byl brilantní vědec a neurochirurg, nebyl dr. Penfield zrovna vizionář stran dopravního provozu. Parkování je tu jak zlý sen.

Podle doporučení dr. Russellové jsem vjela na pozemky Královny Vik, vyplázla deset dolarů a začala křížovat po parkovišti. Absolvovala jsem třetí okruh, když jsem zahlédla brzdová světla. Nějaké audi vyjíždělo a já vystřelila kupředu do uvolněného prostoru, takže jsem nemusela ladit na rádiu informace o momentálních možnostech parkování. Na hodinkách jsem měla dvě padesát pět.

Do kanceláře Russellové jsem dorazila upocená a zadýchaná, jak jsem se hnala po avenue des Pins a po túře přes nemocnici. Začalo mžít a ofina se mi vlhce a zplihle lepila k čelu. Když doktorka vzhledla, přelétl jí tváří výraz pochyb.

Představila jsem se a ona vstala a podala mi ruku. Vlasy měla šedé, nakrátko ostříhané a sčesané ke straně. Ve tváři měla hluboké vrásky, ale její stisk byl silný jako od chlapa. Usoudila jsem, že je jí něco mezi šedesáti a sedmdesáti.

„Promiňte, že jdu pozdě. Měla jsem trochu potíže, než jsem vás našla.“ To zdaleka nevystihovalo skutečnost.

„Ano, tahle budova je spleť. Prosím, posad'te se,“ řekla anglicky a ukázala na židli proti svému psacímu stolu.

„Neměla jsem zdání, že je to tady tak velké,“ usedla jsem.

„No ano. MNI se zabývá obrovským rejstříkem činností.“

„Vím, že institut je světově proslulý svým výzkumem epilepsie.“ Stáhla jsem si bundu.

„Ano, v naší nemocnici se provádí víc operací epilepsie než v kterémkoli jiném středisku na světě. Chirurgická technika kortikální resekce byla vyvinuta právě v tomhle institutu. Studium mapování cerebrálních funkcí u epileptických pacientů tady začalo před víc než šedesáti lety. Tahle práce vydláždila cestu mapování mozku, jak se provádí dneska pomocí MR a PET.“

„Magnetickou rezonanci znám, ale co je to PET?“

„Pozitronová emisní tomografie. Stejně jako MR je to technika používaná k zobrazení struktury a fyziologie mozku. Naše McConellovo centrum zobrazování mozku se považuje za jedno z nejlepších zařízení ve světě.“

„Jaký výzkum ještě provádíte?“

„Z MNI vyšlo obrovské množství prací, které otřásly zemí. Vývoj elektroencefalografie, koncepce ohniskové a generalizované epilepsie, nové metody neohraničené stereotaktické chirurgie, příspěvky k hormonální biochemii nervového systému, lokalizace dystrofních skeletálních svalů. Mohla bych pokračovat donekonečna.“

Tomu jsem věřila. Dr. Russellová byla očividně na svého zaměstnavatele hrdá. Povzbudivě jsem se usmála, ačkoliv jsem rozuměla jen zčásti tomu, co říkala.

Opřela se dozadu a zasmála se. „Určitě jste nepřišla kvůli přednášce o Neuro.“

„Ne, ale je to fascinující. Škoda, že nemám víc času. Ale vím, že jste velmi zaměstnaná a nechci vás zdržovat víc, než je nutné.“

Vyndala jsem z kabelky nádobku a podala jí ji. Pohlédla na ni, pak odšroubovala víčko a vysunula implantát na kus papíru na svém stole.

„Ta je stará,“ řekla, převracejíc ji tužkou. „Myslím, že tenhle model se už léta nedělá.“

„Co to je?“

„To je ventrikulo-peritoneální umělá cévka. Implantují se při léčbě hydrocefalu.“

„Hydrocefalus“ Zнала jsem ten termín, ale překvapilo mě, že ho slyším od ní. Jaké další smolné události se ještě o tom dítěti dozvím?

„Obecně se tomu říká ‚vodnatelná hlava‘, ale vlastně to není přesné, ačkoliv je to doslovný překlad z řečtiny – *hydro* znamená voda a *cephalus* hlava. Mozkomíšní mok se neustále produkuje v prostorách v mozku, zvaných ventrikuly. Za normálních okolností cirkuluje přes čtyři ventrikuly a proudí přes povrch mozku a míchou dolů. Nakonec se mozkomíšní tekutina vstřebává do krevního oběhu a množství tekutiny i tlak ve ventrikulech zůstávají v přijatelných mezích.

Pokud se však průtok zablokuje, tekutina se nahromadí a způsobí, že ventrikuly se zvětší a tlačí na okolní tkáň.“

„Takže hydrocefalus je nerovnováha mezi množstvím vyprodukované mozkomíšní tekutiny a tempem, jímž odtéká z ventrikulí.“

„Přesně tak.“

„A jak se mozkomíšní tekutina hromadí, způsobuje, že se ventrikuly zvětšují a tlak uvnitř hlavy roste.“

„Přesně tak. Hydrocefalus může být vrozený nebo získaný, přičemž vrozený neznamena dědičný. Termín vrozený prostě vyjadřuje, že porucha je přítomna už při narození.“

„Našla jsem tu cévku v lebce, která vypadala normálně. Nemá hydrocefalus za následek zvětšenou hlavu?“

„Jen u nemluvňat a jen pokud zůstane neléčený. Jak víte, u starších dětí a dospělých jsou kosti lebky už zformovány.“

„Co to způsobuje?“

„Existuje spousta příčin nedostatečného průtoku mozkomíšní tekutiny. Nedonošenost způsobuje vysoké riziko u nemluvňat. A většina dětí se spina bifida má hydrocefalus.“

„Spina bifida zahrnuje defekt nervové trubice?“

„Ano. Problém nastane během prvních čtyř týdnů těhotenství, často dřív, než se matka dozví, že je těhotná. Nervová trubice embrya, ze které se vyvine mozek, mícha a obratle, se nezformuje jaksepatří, což vede k různým stupňům trvalého poškození.“

„Jak často se to vyskytuje?“

„Až moc často. Odhaduje se, že spina bifida postihne každé tisíce dítě narozené ve Spojených státech a asi jedno dítě ze sedmi set padesáti narozených v Kanadě.“

„Žádné obratle jsem neobjevila, takže nemohu vědět, jestli moje slečna měla rozštěp páteře.“

Russellová kývla na souhlas a pokračovala ve vysvětlování.

„Existuje mnoho dalších příčin hydrocefalu kromě rozštěpu páteře.“ Odpočítávala je na prstech. „Může to být důsledek krvácení do mozku. Zánět a následné zplodiny z infekce mozku, jako je meningitida, také mohou zablokovat průtokové cesty. Tumory způsobují kompresi a otok mozkových tkání a mají za následek špatný průtok. Stejně tak jisté typy cyst. A hydrocefalus bývá familiální.“

„Dá se zdědit?“

„Ano. Ačkoliv je to vzácné.“

„A co s tím tedy má společného ta cévka?“

„Hydrocefalus se nedá léčit a neexistuje prevence. Posledních čtyřicet let je nejúčinnější léčbou chirurgické zavedení cévky nebo kanyly. Ta, kterou jste přinesla, je trošičku staromódní, ale skutečně je hodně typická.“

Většina cévek jsou jen ohebné trubičky, umístěné do ventrikulů, aby umožnily průtok mozkomíšní tekutiny. Je třeba vytvořit systém trubiček s ventily, které ovládají množství průtoku a brání zpětnému toku. Ty první odváděly nahromaděnou mozkomíšní tekutinu do žíly na krku a odtud pak do pravé srdeční předsíně. Těm se říká ventrikulo-atriální, neboli VA cévky. Některé VA cévky se dosud používají, ale bývají s nimi problémy, včetně infekcí, a byť je to vzácné, může dojít k selhání srdce způsobenému zablokováním krevního řečiště v plicích částicemi krevní sraženiny, které se odloupnou z katetrové špičky cévky. Většina cévek nyní odvádí tekutinu do břišní dutiny. Těm se říká VP cévky.“

Ukázala na přístroj, který jsem vytáhla z lebky.

„Tohle je VP cévka. U živého pacienta byste mohla nahmatat dolní konec pod kůží na žebrech. Tahle část zařízení tu chybí.“

Čekala jsem, že bude pokračovat.

„Břišní dutina je velká a obvykle si poradí s jakýmkoli množstvím tekutiny, které sem cévka zavede. Další výhoda drenáže do břicha je, že rytmické stahy zažívacích orgánů pohybují se špičkou katetru. Tento pohyb brání katetru, aby se nezablokoval nebo nezarostl zjizvenou tkání.“

„Kdy se tyhle věci zavádějí?“

„Hned jak se diagnostikuje hydrocefalus. Do bříška novorozence se vejde až devadesát centimetrů hadičky. Jak dítě roste, hadička se rozvinuje, aby se přizpůsobila rostoucí délce trupu.“

„Našla jsem malou díрку v lebce, poblíž parieto-temporálního spoje.“

„Ta je vyvrtaná. Vyvrtává se během operace, aby se horní konec cévky mohl vsunout do mozku. Obvykle se dělají pod vlasy, buď na temeni, za uchem nebo v týle.“

Russellová zalétla pohledem ke kulatým kovovým hodinám na svém psacím stole, potom zpátky ke mně. Nemohla jsem se dočkat, až se dozvím, jaké obtíže může hydrocefalie způsobovat, ale věděla jsem, že čas téhle ženy je omezený. Tohle zjišťování už bude na mně.

Sebrala jsem bundu a ona vrátila cévku do nádobky, stočila papír a nechala přístroj jemně sklouznout zpátky na místo. Vstaly jsme současně a já jí poděkovala za pomoc.

„Máte představu, kdo ta vaše slečna je?“ zeptala se.

„Ještě ne.“

„Nechcete, abych vám poslala nějaké písemné materiály o hydrocefalu? Existují problémy s tím stavem spojené, které by vám možná pomohly.“

„Ano, moc. Děkuju vám.“

12 /

Opustila jsem Neuro a šla rovnou do hlavního štábu Carcajou na druhé Royovo přehledné sezení. Schůze už začala, vklouzla jsem tedy na zadní sedadlo a můj mozek ještě pořád zpracovával to, co jsem se dozvěděla od Carolyn Russellové. Náš rozhovor navodil stejné množství otázek, jako zodpověděl.

Jak hydrocefalie postihla mou neznámou dívku? Byla neduživá? Invalidní? Retardovaná? Jak mohla dospívající osoba s touto poruchou skončit pohřbená poblíž hlavního stanu motorkářů? Byla ochotnou účastnicí, anebo další nevinná, jako Emily Anne Toussaintová?

Tentokrát používal Roy průsvitky a po plátně se sunul dlouhý seznam. Přinutila jsem se soustředit.

„Nezákonné motorkářské kluby jsou typické počtem společných prvků. Většina VMK je organizována podle modelu Pekelných andělů. Vrátime se a podíváme se na tu strukturu trochu podrobněji.“

Ukázal na druhý odstavec.

„Všechny kluby si velice vybírají své členy a ‚kandidáti‘ nebo ‚elévové‘ musí dokázat, že si členství zaslouží.“

Posunul seznam o kousek dál.

„Barvy neboli klubová nášivka jsou nejcennějším vlastnictvím člena. Ne každý však své barvy nosí. Jedinci, kteří jsou gangu užiteční, mají dovoleno působit jako spojenci, aniž by do něj doopravdy vstoupili.“

Primárním ohniskem takového VMK je trestná činnost. Každý klub má pravidla, která nařizují násilí k prosazování zájmů klubu a jeho členů. Intenzivně se shromažďují informace, včetně monitorování jiných gangů a policejního personálu.“

Roy ukázal perem na poslední položku seznamu.

„Klubovna, která je často silně opevněná a složitě vybavená, je místem setkání k činnostem klubu.“

Vzpomněla jsem si na dům Zmijí v St-Basile a napadlo mě, jaké činnosti se tam asi mohla zúčastnit šestnáctiletá dívka s hydrocefalií.

Roy odstranil průsvitku a nahradil ji jinou, tentokrát to byl pavouk s titulkem „Politická struktura VMK – celostátní“.

Roy vysvětloval hierarchii, začínal odzdoła.

„Základním prvkem struktury VMK je kapitula. Nezávislý klub motocyklových vyvrhelů se stane součástí větší organizace, jako jsou třeba Pekelní andělé, teprve poté, co takový obchod odhlasuje členstvo v celém státě. Součástí toho je dlouhý proces, který můžeme probrat později, když budeme mít čas.“

Každá kapitula operuje v konkrétní místní oblasti a udržuje si jistý stupeň autonomie, ale musí žít podle pravidel stanovených organizací. Tato pravidla, buď ve formě zákonů nebo ústavy, definují práva a povinnosti členů a gangu.“

Roy zasunul do projektoru novou průsvitku. Tenhle graf byl označen „Politická struktura VMK – kapitula“.

„Každá kapitula má vlastní kontrolní orgán neboli exekutivu, volenou členy. Typicky tu je prezident,

viceprezident, pokladník a ceremoniář. Tihle chlapi odpovídají za udržování pořádku uvnitř a míru mimo skupinu.“

„Žádný z těch našich místních blbců zřejmě letos Nobelovku za mír nedostane.“ Kuricek formuloval pohotově.

Roy mávnutím utišil smích.

„Taky je tu volený kapitán silnic, který se ujímá velení výjezdů. Pak jsou tady řadoví členové, kteří mají co mluvit do záležitostí, týkajících se skupiny, ale konečná rozhodnutí činí prezident. Některé větší kluby mají také bezpečnostního důstojníka, jehož povinností je aktualizovat informace o nepřátelských bandách, reportérech, právnících, soudcích, veřejných hodnostářích, svědcích a samozřejmě o vás tady.“

Roy máchl rukou po místnosti.

„Jaké informace?“

„Osobní, finanční, o rodinných příslušnících, přítelkyních, přátelích, telefonní čísla, data narození, adresy, popisy vozidel, espézetky, pracoviště, každodenní zvyky, co si vzpomenete, tihle chlapi to mají. Vedle jejich sbírky fotek je Celostátní portrétní galerie úplná chudinka. Pokud je tu nějaká zamýšlená oběť, může mít ve složce i tipy na nejlepší místa, kde by se dala zabít.“

„Merde!“

„Esti!“

Roy posouval pero zleva doprava přes tři okénka až k předposlední řádce diagramu.

„Na konci kapitulní hierarchie jsou kandidáti, čekatelé a ženy.“

Roy ukázal na okénko označené „Podmínečný člen“.

„Takového ‚kandidáta‘ nebo ‚čekatele‘ musí nominovat řádný člen. Dělá všechnu svinskou práci kolem klubovny a během výjezdů. Kandidát nemá hlasovací právo a nemůže do kostela.“

„Do kostela?“ Dnes měl vyšetřovatel s koňským ohonem v uchu stříbrnou lebku.

„Mandatorní každotýdenní setkání kapituly.“

„Jak dlouho trvá čekací lhůta?“

„Průměrná kandidátská lhůta bývá šest měsíců až jeden rok. Tyhle chlapy poznáte, protože nosí jen dolní oblouk nášivky.“

„Která uvádí lokalizaci kapituly.“ Koňský ohon.

„C'est ça. V příručkách, které jsem vám dal, je několik stránek klubových barev. Některé z nich jsou opravdové umělecké zázraky.“

Royovo pero se posunulo stranou k okénku označenému „Spojenci“.

„Spolupracovníka musí také nominovat řádný člen. Některí se stanou kandidáty, jiní se jimi nikdy nestanou. Přísluhovači dělají všechny možné manuální práce a fungují jako podpůrná struktura klubu v obci. Jsou vyloučeni ze všech klubových záležitostí.“

Dvě okénka zavěšená od jednoho docela vpravo označeného „Ženské spolupracovnice“.

„Ženy jsou na nejnižším stupni hierarchie a spadají do jedné ze dvou kategorií. Staré jsou manželky nebo konkubíny, které mají ostatní členové gangu zakázány, pokud nejsou vyzváni. Klubové ‚maminy‘ nebo ‚ovce‘, to je jiná. Jak bych to podal?“ Zvedl obočí i ramena. „Páří se volně.“

„Dámy se širokým srdcem, do jedné.“ Kuricek.

„Velice. Maminy jsou volně přístupné všem řádným členům. Zatímco staré se těší do jisté míry ochraně, o tom nepochybujte, motorkářské gangy jsou ovládány muži a jsou vysoce šovinistické. Ženské se kupují, prodávají a vyměňují jako drobné zboží.“

„Motorkářská představa osvobození ženy spočívá v tom, že jí sundá želízka, když je po všem. Možná.“ Kuricek.

„To je dost přesné. Ženy jsou rozhodně zneužívány a týrány.“ Roy.

„Zneužívány jak?“ zeptala jsem se.

„Kromě sexu by se dalo mluvit o podílu na mzdě. Pronajímají ženské do exotických tančíren, putyk, pouličního obchodu s drogami, prostituce, a pak shrábnou jejich výdělky.

Jedna štetka z Halifaxu tvrdila, že musela odevzdávat čtyřicet procent svého příjmu Pekelnému andělu, který ji pásal.“

„Jak ty ženy nalézají?“ Cítila jsem, jak se mi v žaludku tvoří uzel.

„Jako obvykle. Sbalí je v baru, na stopu, nebo jsou to uprchlice z domova.“

„Nechceš se svízt na harleyi, kočička?“ Kuricek.

Představila jsem si lebku a umělou cévku.

„Kupodivu, nikdy jich není nedostatek,“ pokračoval Roy. „Ale ne abyste mě špatně chápali. I když mnohé jsou oběťmi, některé drženy proti své vůli, značný počet těch dam s gustem svůj životní styl přijímá. Chlapáci, drogy, alkohol, zbraně, sexu až na půdu. Je to divoká jízda a ony se jí ochotně zúčastní.“

Ženy jsou také k užitku ve směru ne přísně sexuálním nebo ekonomickém. Často právě dámy přenášejí skryté drogy nebo zbraně, a dovedou se velice dobře zdejchnout, když začne šťára. Některé jsou velice zdatné špiónky. Dávají se najmout ke státním agenturám, telefonním společnostem, do rejstříkových úřadů, všude, kde mohou mít přístup k užitečným informacím. Některé staré mají zbraně nebo nemovitosti zaregistrované na své jméno, buď proto, že mužiček má zákaz, nebo aby ochránily jeho majetek před konfiskací státem.“

Roy se podíval na hodinky.

„A tím to asi ukončíme. Právě se k nám připojilo pár lidí z CUM, takže možná uspořádám ještě jedno sezení.“

CUM. Communauté Urbaine de Montréal Police. Uvažovala jsem, proč nebyl Claudel přítomen na dnešní schůzi.

„Pokud ano, pošlu vám pozvánky.“

Cestou do laboratoře se moje myšlenky vracely k dospívající dívce ze St-Basile a k vysvětlení Russellové. Mohla se ta dívka stát obětí tohoto motorkářského šílení?

Něco z ní ve mně pořád rezonovalo a já se znovu snažila poskládat dohromady, co o ní vím.

Zemřela mezi třináctým a dvacátým rokem, už ne dítě, ale ještě ne žena. Její kosti neprozrazovaly nic o tom, jak zemřela, ale prozradily něco o tom, jak žila. Hydrocefalus by ji mohl pomoci identifikovat.

Dobře zhojená provrtaná dírka naznačovala, že cévka tam už nějakou dobu byla. Nenáviděla tu hadičku? Ležela v noci v posteli a nahmatávala si trubičku, která jí vedla pod kůží? Byla postižena i jinými fyzickými problémy? Týrali ji vrstevníci? Byla premiantka? Odstrkovanec? Najdeme lékařské záznamy spojené s nějakou pohřešovanou dívkou, které by pomohly identifikovat tuhle lebku?

Na rozdíl od mnoha mých bezejmenných mrtvých jsem neměla tušení, kdo to byl. Dívka. Tak jsem o ní začala uvažovat. Dívka ze Zmijí jámy.

A proč byla pohřbena u motorkářské klubovny? Souvisela její smrt s vraždami Gatelyho a Martineaua, nebo byla jen další obětí v chmurné tradici motorkářských násilností vůči ženám? Byl její život přerušen z předem promyšleného důvodu, anebo se jen ocitla v nesprávnou dobu na nesprávném místě, jako malá Emily Anne Toussaintová?

Zatímco jsem kličkovala provozem v dopravní špičce, znovu jsem pociťovala bolest a hněv. Bolest nad životem jen zčásti prožitým, hněv nad krobiánstvím těch, kdo ho vzali.

A uvažovala jsem o Andrew Ryanovi s jeho nebesky modrýma očima a planoucí soustředěností. I jeho vůně mi stačovala ke štěstí. Jak bych mohla přehlédnout jeho odvrácenou stranu, jeho dvojí život? Bylo by to skutečně možné? Mozek mi říkal ano. Bertrand se zapřísahal, že je to pravda. Proč moje srdce odmítá souhlasit?

Myšlenky mi pobíhaly v marných kruzích. Za krkem mě bolelo a za levým okem jsem cítila bušení.

Zahnula jsem na Parthenais a zajela na prázdné místo k parkování. Pak jsem se opřela dozadu a vyhlásila pauzu. Potřebuju si odpočinout.

Řeknu Claudelovi, co jsem se dozvěděla, a pak celý víkend nebudou žádné kosti ani myšlenky na Ryana. Nebudu dělat nic vážnějšího, než že si projedu Royovu motorkářskou příručku. Budu číst, nakupovat a půjdu na Isabellin večírek. Ale v pondělí se zapřísáhnu podruhé. Budu pokračovat ve svém pátrání po vrazích Emily Anne a také najdu jméno pro Dívku ze Zmijí jámy.

13 /

Domů jsem dorazila po sedmé.

V laboratoři jsem zajistila kosti a cévku, pak jsem zatelefonovala Claudelovi, abych mu přetlumočila, co jsem se dozvěděla od Russellové. Rozhodli jsme se, že prozkoumám všechny případy z posledních deseti let, v nichž figurovaly neúplné kostry. On bude pokračovat na svém seznamu pohřešovaných dívek. Jestli žádný z nás do pondělního večera na nic nenatrefí, zaneseme případ do CPIC. Když selže i to, pošleme to na jih do systému NCIC.

To vypadalo jako slušný plán.

Po převléknutí šatstva a krátkém rozhovoru s Birdiem jsem došla pěšky k McKayovi, vystoupala do posilovny v nejvyšším poschodí a hodinu cvičila. Potom jsem si koupila u řezníka kuře a nákup doplnila o zeleninu a ovoce.

Doma jsem šoupla do mikrovlnky zelené fazolky a kuře rozpůlila, polovinu jsem schovala do mrazáku na sobotní oběd. Pak jsem vylovila svou láhev grilovací omáčky Maurice's Piggy Park.

Montreal je opravdový švédský stůl, domov mnoha nejlepších restaurací světa. Čínských. Německých. Thajských. Mexických. Libanonských. Žádná etnická skupina tu nepostrádá zastoupení. Na rychlý oběd nebo zdlouhavou gurmánskou večeři je město nepřekonatelné. Jediný nedostatek má v umění grilovat.

To, co se v Quebecu vydává za grilovací omáčku, je hnědá masová šťáva, bez chuti a zápachu jako kysličník uhelnatý. Pilný pátrač může nalézt texaskou variantu s rajčaty, ale octovo-hořčičný lektvar z východních Karolin je delikatesa, kterou jsem nucena dovážet. Montrealští přátelé jsou při pohledu na zlatý mok skeptičtí. Jedno sousto a propadnou mu.

Nalila jsem Mauriceovu omáčku do misky, odnesla si všechno do obývacího pokoje a povečeřela před bednou. V devět večer ještě víkend probíhal dobře. Nejtěžší rozhodnutí až do té chvíle se týkalo sportovního fandovství. Ačkoliv Cubs hráli s Braves, rozhodla jsem se pro play-off na NBA a fandila Hornets při jejich vítězství nad Knicks 102:87.

Bird byl na vážkách, lákán vůní kuřete, avšak polekán výbuchy řevu a máváním rukama. Strávil večer na druhé straně pokoje, bradu na tlapkách, oči prudce otevřené pokaždé, když jsem zaječela. V jedenáct mě následoval do postele, kde se dvakrát otočil do kolečka, než se uvelebil za mými koleny. Oba jsme usnuli během pár minut.

Probudil mě zvonek u dveří. Štěbetálek u dveří by bylo přesnější. Když nějaký návštěvník zvoní, abych ho bzučákem pustila do budovy, systém švitoří jako vrabec, který trpí škytavkou.

Žaluzie byla bledě šedá a na hodinkách svítily číslice osm patnáct. Bird už se netiskl k mým nohám. Odhodila jsem pokrývky a popadla župan.

Když jsem se vypořádala do haly, uvítalo mě obrovské zelené oko. Ruce mi vylétly k hrudi a já jsem bezděky ucouvla od bezpečnostního monitoru.

Ciřřřřřřik.

Oko se vzdálilo a vystřídal ho obličej mého synovce. Šaškoval do kamery, nakláněl hlavu ze strany na stranu a roztahoval si koutky úst prsty.

Stiskla jsem knoflík, abych ho pustila dovnitř. Birdie se mi otřel o nohy, pak vzhledl kulatýma žlutýma očima.

„Mě se neptej, Birde.“

Kit se objevil za rohem s námořnickým pytlem v jedné ruce, hnědým papírovým sáčkem v druhé a ruksaky zavěšenými na obou ramenou. Na hlavě měl pestrobarevný pletený klobouček, který vypadal, jako by mohl v Guatemale slavit velké úspěchy.

„Teti T,“ zaburácel svým rabijáckým texaským nářečím.

„Pst,“ zvedla jsem prst ke rtům. „Je sobota ráno.“

Ucouvla jsem a podržela dveře dokořán. Když se protáhl kolem mě, cítila jsem kouř ze dřeva a plíseň a něco jako houby nebo mech.

Upustil loďák a batohy a objal mě. Když mě pustil a stál si klobouček, působily jeho vlasy dojmem Střihorukého Edwarda.

„Pěkná frizúra, teti.“

„Ty *nemáš* co mluvit,“ řekla jsem, zastrkujíc si pramínky za uši.

Podal mi papírový pytel.

„Maličkost z vermontských vod.“ Zahlédl Birdieho. „Ahoj, Birde. Jak se vede, kámo?“

Kocour vystřelil do ložnice.

Rozhlédla jsem se po prázdné chodbě.

„Howard s tebou není?“

„Kdepak. Zamířil na jih.“

„Ale?“ Když jsem zavírala dveře, pocítila jsem šimrání úzkosti.

„Sím ano. Potřeboval se vrátit k naftařině. Ale já se chvilku zdržím, jestli je to v pohodě?“

„Jistě, Kite. To je ohromné.“ Chvilku? Pohlédla jsem na horu zavazadel a rozpomněla se na poslední návštěvu jeho matky. Má sestra Harry přijela na pětidenní konferenci a nakonec zůstala několik týdnů.

„Ale momentálně jsem hotovej. Můžu si dát sprchu a pár hodin siestit? Bourali jsme tábor, ještě než slunce vůbec začalo pomýšlet na východ.“

„Spi si, jak dlouho chceš. Pak si chci něco poslechnout o tom vašem výletě.“ A rozhodně se vykoupej, říkala jsem si.

Vyndala jsem ručníky a ukázala mu pokoj pro hosty. Pak jsem na sebe hodila džínsy a mikinu a došla jsem do *dépanneur* na rohu koupit *Gazette*. Když jsem se vrátila, mokré ručníky ležely na podlaze v koupelně a dveře ložnice byly zavřené.

Šla jsem do kuchyně a očichala Kitův balíček. Určitě ryba. Přidala jsem ještě jeden venkovní obal z plastiku a uložila ji do mrazničky, dokud nepřijdou další instrukce. Pak jsem udělala kávu a uvelebila se s novinami ke kuchyňskému stolu.

Tehdy se víkend začal vymykat.

DAŇ SMRTI DOSAHUJE 120:
TĚLA DALŠÍCH DVOU MOTORKÁŘŮ
IDENTIFIKOVÁNA

Článek byl na třetí stránce přední části. Očekávala jsem nějakou tu zmínku. Nečekala jsem však fotografii. Podoba byla zrnitá, pořízená z dálky silným teleobjektivem, ale subjekt byl k poznání.

Klečela jsem u hrobu s lebkou v ruce. Jako obvykle mě titulek označoval za „...americkou soudní antropoložku, pracující pro Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale.“

Snímek byl tak mizerně zaostřený, až jsem si nebyla jistá, zda byl pořízen u klubovny Zmijí nebo jestli to není nějaké staré archivní foto pořízené na jiném stanovišti. Můj vzhled a vybavení se vykopávku od vykopávky mění jen málo a v rámečku nebylo nic, co by identifikovalo konkrétní lokalitu.

Článek doprovázely další tři snímky: obvyklé portréty obětí a pohled na vjezd do klubovny Zmijí. Popisoval exhumaci Gatelyho a Martineaua a líčil příběh jejich zmizení. Byla tu krátká rekapitulace motorkářské války a vysvětlení revidovaného počtu mrtvých.

Tak jo. Takhle fakta by mohla pocházet z oficiálních kanálů. Šokovalo mě to, co následovalo.

Text dále probíral záhadu třetí oběti, přesně popisoval částečné ostatky nalezené v druhé jámě. Závěrem se tu tvrdilo, že totožnost mladé ženy dosud zůstává záhadou.

Jak na to sakra přišli?

Začínala jsem se plašit. Už tak nemám ráda pozornost médií a jsem obzvlášť nesvá, když to ohrožuje některý z mých případů. Kdo pustil tu informaci?

Dlouze, zhluboka jsem se nadechla a vstala, abych si ohřála kávu.

Tak jo. Někdo pustil informace. No a?

No a nemělo k tomu dojít, tak je to.

Stiskla jsem časovací knoflík na mikrovlnce.

Pravda. Ale ohrozí to případ?

Přemýšlela jsem o tom.

Ozvalo se pípnutí a já vyndala svůj hrnek.

Ne. Po pravdě řečeno, článek by mohl vyvolat nějaký užitečný tip. Někdo by mohl přijít s nějakým jménem.

Takže žádná škoda nevznikla. Ale existovalo nějaké oficiální rozhodnutí uvolnit tu informaci? Patrně ne, jinak bych o tom věděla.

Někdo mluvil s tiskem a to bylo nepříjemné. Kdo věděl o kostech té dívky? Quickwater? Claudel? Někáký člen Identifikačního oddělení? Někáká laborantka? Dr. Russellová?

Tenhle víkend na to nepřiďteš.

Zase pravda.

S úmyslem vyřešit otázku v pondělí jsem se vrátila v myšlenkách ke čtení, nakupování. A Isabellinu večírku.

Kit.

„Jéje.“

Šla jsem k telefonu a vytočila Isabellino číslo.

„*Bonjour.*“

„To jsem já, Isabelle.“

„Tempe, ať tě ani nenapadne říct, že nepřiďteš.“ Slyšela jsem v pozadí hrát *Vítání jara* a pochopila jsem, že asi vaří. Isabelle si k vaření vždycky pouštěla Stravinského.

„No, něco mi do toho přišlo...“

„Jediné, co by tě dnes večer omluvilo, by byl smrtelný pád ze čtyřicátého patra. Tvůj.“

„Dneska ráno se objevil můj synovec a nějakou dobu u mě zůstane.“

„Oui?“

„Nepřipadá mi správné nechat ho samotného hned první den, co je tady.“

„Ale ovšemže ne. Přivedeš toho svého synovce večer s sebou.“

„Je mu devatenáct.“

„*Extraordinaire*. Myslím, že kdysi jsem v tom věku byla taky. Tuším, že to bylo v šedesátých letech. Musela jsem projít šedesátými léty, abych se dostala do sedmdesátých. Pamatuju si, že jsem brala LSD a nosila strašně moc ošklivého šatstva. Čekám tě i s tím mladíkem v půl osmé.“

Souhlasila jsem a zavěsila.

Dobře. Teď jen přesvědčit synovce, aby strávil sobotní večer požíváním jehněčích kotlet a šneků se spolkem důchodců.

Nakonec to žádný problém nebyl. Kit se vynořil kolem čtvrt na čtyři, pomuchlaný a vyhladovělý. Dojedl zbylé kuře a zeptal se, jestli si může trochu vyprat. Když jsem se zmínila o večeři, ochotně souhlasil.

Poznamenala jsem si, že musím zavolat Harry. Kitovu přítulnost jsem neočekávala na základě teenagerských let své dcery Katy. Jenže Kit byl ve městě cizí a patrně se jinak neměl kde potloukat.

Následujících pár hodin jsem strávila dokončováním doporučujícího dopisu pro jednoho studenta, úklidem své ložnice a vysvětlováním práce s programováním pračky a používáním pracích prostředků svému synovci. Kolem šesté jsem skočila do Le Faubourg pro láhev vína a malou kytici.

Isabelle bydlí na Ile-des-Soeurs, kousku země na řece, který po celé generace patřil šedým jeptiškám, ale nedávno jej kolonizoval řád zbohatlíků. „Smíšená“ obec – byty v osobním

vlastnictví, vily, rodinné domky a obytné věžáky jsou vkusně pospojovány s tenisovými kluby, obchodními bloky, cyklistickými stezkami a pečlivě udržovanými zelenými plochami. Ostrov je spojen s jižním břehem Champlainovým mostem a s Montrealem dvěma malými můstky.

Isabellin byt je v nejhořejším patře komplexu dvou budov na nejsevernějším výběžku. Poté, co se rozpadlo její třetí manželství, podepsala rozvodové papíry, prodala svůj dům s veškerým inventářem a začala s čistým štítem na Ile-des-Soeurs. Jediný majetek, který si tam s sebou přivezla, byla její drahocenná cédéčka a alba fotografií.

Protože chtěla něco, co by odpovídalo jejímu novému stavu myslí podle hesla „a co má být“, zvolila Isabelle téma safari. Její bytový architekt smísil tkaniny z přírodních vláken, které vypadaly, jako by je odsouhlasila Světová ekologická nadace, s napodobeninami leopardích a tygřích kožešin. Na stěnách visely grafiky zvířat a sbírka afrických řezb zdobila konferenční stůl se skleněnou deskou, jehož nožky připomínaly sloní nohy. Obrovitá postel v hlavní ložnici byla zahalena moskytiérou.

Kit byl uchvácen, aspoň tak vypadal. Když nás Isabelle prováděla, kladl jednu otázku za druhou stran původu každého kusu jejího majetku. Nebyla jsem si jista hloubkou jeho zájmu, ale potěšila mě jeho společenská zběhllost.

Mě neuchvátilo zařízení, nýbrž vyhlídka. Čekalo se ještě na jednoho hosta, takže poté, co jsme Kit a já dostali pití a seznámili se s ostatními účastníky, vyšla jsem na balkon, abych se pokochala.

Slabě přšelo a na druhé straně řeky mžikala silueta města světlý všech představitelných barev. Hora se tyčila nad budovami Centre-ville, masivní a černá. Viděla jsem světla na kříži vysoko na jejím úbočí.

Zevnitř jsem uslyšela zvonek od dveří, pak Isabelle zavolala mé jméno. Naposled jsem se podívala a zašla dovnitř.

Poslední host právě dorazil a podával Isabelle svůj baloňák. Když jsem spatřila jeho tvář, brada mi spadla překvapením.

14 /

„*Vous!*“

Nebylo to ode mě zrovna nejduchaplnější zahájení. Střelila jsem po Isabelle pohled „jen počkej!“, který ignorovala.

„*Oui*. Jsi překvapená, Tempe?“ Zářila. „Já ti říkala, že vy dva už jste se setkali neformálně. Teď vás oficiálně představím.“

Novinář mi podal ruku. Tentokrát v ní netřímával mikrofon a jeho výraz byl přátelský, nebyl v něm ten omráčený úžas, který jsem si zapamatovala ze střetnutí před klubovnou Zmijí.

„Tempe, tohle je Lyle Crease. Určitě už jsi ho viděla v televizi.“

Už jsem tu tvář dokázala zařadit. Byl to investigativní reportér od CTV.

„A Lyle, určitě ti nemusím říkat jméno doktorky Brennanové. My jí říkáme Tempe. Vyslovuje se to s ‚e‘ na konci. Lidi s tím mívají potíže.“

Když jsem dovolila Creaseovi uchopit svou ruku, sklonil se a políbil mě nejprve na pravou tvář, pak na levou podle tradičního quebeckého způsobu. Ucouvla jsem a zamumlala cosi, co jsem doufala, že si vyložil jako chladnou zdvořilost.

Isabelle představila Crease ostatním a on si potřásl rukama s muži a políbil dámy. Pak pozvedla svou sklenku se šampaňským směrem ke Kitovi.

„Myslím, že na počest tohoto hezkého mladíka z Texasu bychom se dnes večer měli všichni pocvičit v angličtině.“

Sklenky vystřelily vzhůru a všichni vesele souhlasili. Kitovi se zřejmě nesmírně ulevilo.

„Můžu ti pomoci s večeří?“ zeptala jsem se mrazivou angličtinou, dychtíc ocitnout se s Isabelle o samotě, abych se s ní mohla podělit o několik svých myšlenek.

„Ne, ne. Všechno je připraveno. Prosím, pojd'te všichni ke stolu. U každého talíře je jmenovka.“

Do prdele.

Isabelle se uchýlila do kuchyně, kdežto my ostatní jsme se shromáždili kolem, abychom se ujistili o zasedacím pořádku. Jak jsem tušila, seděla jsem vedle Crease. Kit po mé pravici.

Bylo nás celkem sedm. Z druhé strany vedle Kita seděl jeden obstarožní herec. Setkala jsem se s ním už dřív, ale nedokázala jsem si zapamatovat jeho jméno a nepostřehla jsem je při představování. Ostatní dva hosty jsem neznala. Ukázalo se, že je to manželský pár, ona obchodovala se starožitnostmi, manžel byl filmový producent.

Povídali jsme si, zatímco Isabelle přinášela z kuchyně mýsy. Herec právě dokončil roli Polonia ve francouzské produkci *Hamleta* v Théâtre du Rideau Vert. Crease líčil svůj nejposlednější úkol. Reportáž se týkala šestnáctiletého hackera, který se vloupal do počítačové sítě armády Spojených států a pak telefonoval na RCMP, protože chtěl, aby ho chytili.

„Ten kluk toužil po uznání,“ řekl herec.

„Mohl to zkusit spíš s fotbalem,“ navrhl můj synovec.

To nebylo špatné, Kite.

„A co máte za lubem vy dva?“ zeptala se Isabelle manželského páru, když kroužila kolem stolu a nalévala víno.

Když došla ke Kitovi, zastavila se a pohlédla na mě. Kývla jsem. Co má bejt. V Quebecu je plnoletý a řídím já. Kit nadšeně přijal.

Producent se jmenoval Claude-Henri Brault. Právě se vrátil z tříměsíčního natáčení v Irsku. Jeho manželka, Marie-Claire, vedla obchod ve Starém Montrealu a nějakou dobu nakupovala starožitnosti v Provenci. Repetila o království Arles, dynastii Angevinů a alespoň o tuctu Ludvíků, přičemž popisovala, jak který z nich pozměnil tvář nábytkářského průmyslu. Mezi sousty telecího jsem kradmo pokukovala po Lyleu Creaseovi.

Vlasy a zuby měl dokonalé, vrásky stejně ostré, jak jsem si je zapamatovala. Jediná nedokonalost, kterou jsem postřehla, byl poprašek lupů na límci.

A Lyle byl dobrý posluchač. Nespouštěl oči z Marie-Claire, občas přikyvoval, jako by estetika tkanin a tvaru sekretářů byla to jediné, na čem momentálně záleží.

Když se Marie-Claire odmlčela, aby se nadechla, skočila jí Isabelle do řeči a přesměrovala konverzaci jako dispečer vzdušného provozu, který má na obrazovce několik letounů. Ačkoliv jsem musela obdivovat její schopnosti, nezamlouval se mi směr, který zvolila.

„Tempe pracuje na těch hrozných gangsterských vraždách. Můžeš nám o nich něco povědět?“

„Ti motorkáři?“ zeptal se Claude-Henri.

„Ano.“ Měla jsem sto chutí se na Isabelle strašlivě zamračit, ale usoudila jsem, že by to bylo hrubé. Také jsem měla sto chutí ji uškrtit, což by bylo ještě hrubější.

„Podílela jste se na tom objevu, co jsme o něm četli v dnešních novinách?“

„Ano. Ale jak Isabelle dobře ví“ – rampouchově jsem se usmála jejím směrem – „nemohu...“

„Co máš společného s motorkáři, teto Tempe?“

Kitův zájem se během přednášky o nábytku kamsi zatoulal, ale nového tématu se radostně chopil.

„Víš přece, že pracuji pro provinciální soudně lékařskou laboratoř.“

Kývl.

„Minulý týden mě ředitel požádal, abych se podívala na několik případů vražd.“ O své roli v Opération Carcajou jsem se nezmínila.

„Koliké“

„Pěkných pár.“

„Víc než Bee Gees?“ naléhal.

„Pět.“

„Pět lidí u ledu za jeden týden?“ Kitovy oči byly obrovské. Všichni ostatní u stolu ztichli.

„Dva byli zabiti v roce 1987. Jejich těla jsme objevili tenhle týden.“

„O tom jsem četl,“ ukázal Claude-Henri vidličkou svým směrem. „*C'est ça*. Na té fotografii jste byla vy.“

„Kdo byli ti ostatní?“ nedal se udolat Kit.

Teď jsem měla sto chutí uškrtnout svého synovce.

„Dva byli oběti bombového útoku. Z toho jedna holčička, zabítá nešťastnou náhodou při přestřelce na ulici.“

„*Mon Dieu*,“ řekla Marie-Claire, opouštějíc dohodnutou angličtinu.

Sáhla jsem po minerálce a zoufale litovala, že jsem nedávala pozor, když mluvila, abych mohla uhnout otázkou stran renesančních fornýrů.

„Počítáte tu mladou ženu, jejíž kosti se našly v St-Basile-le-Grand?“

Otočila jsem se za Creaseovou otázkou. Ačkoliv jeho hlas zněl jakoby nic, v očích měl lesk, kterého jsem si dříve nevšimla. Pokud doufá, že se něco dozví, tak ode mě ne.

„Ne.“

„Identifikovala jste ji?“ Sáhl po svém vínu.

„Ne.“

„O kom to mluvíte?“ zeptal se Kit.

„Poblíž hrobu těch dvou motorkářů jsme našli ještě nějaké další kosti. Je to mladá žena, ale nevíme, kdo to je, ani jestli byla nějak ve spojení se Zmijemi. Její pohřeb se může datovat do doby dřívější, než jejich vlastnictví k pozemku.“

„To si myslíte?“ Crease.

„Nevím.“

„Kdo jsou Zmije?“

Rychle jsem změnila názor na synovcovu společenskou zběhlou.

„To je loutkový klub Pekelných andělů.“

„Ani omylem!“

„Ale ano, bez omylu. A oni i jejich bratři ve zbrani mají za posledních pět let na svědomí skoro sto dvacet mrtvých v téhle provincii. Bůhví, kolik dalších ještě zmizelo.“

„Motorkáři se zabíjejí navzájem?“

„Ano. Je to mocenský boj o nadvládu nad trhem s drogami.“

„Proč je prostě nenechat být?“ zeptal se herec. „Hleďme na to jako na formu sociopatické samoregulace.“

„Protože do křížové palby se někdy připlétou nevinní, jako Emily Anne Toussaintová, které bylo devět let.“

„A možná i ta druhá holka?“

„Možná, Kite.“

„Myslíte, že to budete moci dokázat?“ Crease.

„Nevím. Claude-Henri, prosím, vypravujte nám o svých filmech.“

Zatímco producent mluvil, Crease uchopil láhev chardonnay a sáhl po mé prázdné sklenici. Zavrtěla jsem hlavou, ale pokračoval. Když jsem položila dlaň přes okraj, zasmál se, zvedl ji a číši naplnil.

Pěnic vzteky, vyprostila jsem svou ruku z jeho a opřela se dozadu. Nesnáším lidi, kteří vnucují alkohol těm, kdo o něj nestojí.

Synovcův hlas mě přivedl zpátky k rozhovoru. Isabelle nasměrovala světlo reflektorů na Kita.

„Jo, jel jsem s taťkou. Dělá v naftařině. Přijeli jsme z Texasu do velkého starého indiánského země. Fotříkův nápad. Chtěl utužovat vztah.“

Stavili jsme se tady, vysadili tetiččina kocoura, pak jsme to stočili na východ do Vermontu v Derby Line. Fotřík měl ten výlet naplánovaný líp než invazi do Normandie. Právě proto si pamatuju všechny názvy.

Na každý pád jsme tábořili poblíž nějakého města, co se jmenuje Westmore, a v řece Willoughby jsme chytali lososy. Když lososi na jaře táhnou, tak to je teda věc. Opravdoví rybáři na to nejspíš hledí jako na nějaké posvátné místo.

Pak jsme vystřelili na jih do Manchesteru a rybařili na Battenkillu a taťka nakoupil všechny možné krámy v továrně u Orvise. Rybářské pruty, mušky a tak dále. Pak odřachotil do

Texasu a já se stavil u tety, krotitelky motorkářů.“ Pozvedl ke mně sklenku a všichni následovali jeho příkladu.

„Je to kapku zvláštní,“ pokračoval Kit. „Protože tatka mi asi před rokem koupil motocykl.“

Nelíbilo se mi to, ale nepřekvapovalo mě to. Howard byl druhý manžel mé sestry, západotexaský naftař, který měl víc peněz než rozumu a nějakou poruchu, která ho činila neschopným monogamie. Rozvedli se, když bylo Kitovi šest. Howardův přístup k roli otce spočíval v tom, že syna zahrnoval hračkami a penězi. Ve třech letech to byli poníci a autíčka s motorem. V osmnácti přešel na plachetnice a pak na porsche.

„Jaký motocykl?“ zeptala se Isabelle.

„Je to Harley-Davidson. Fotřík je blázen do harleyů. Moje motorka je Road King Classic a on má Ultra Classic Electra Glide. To jsou oba Evo. Ale fotříkova opravdová láska je jeho stará hrbohlava. Ty se vyráběly jen od roku 1936 do 1947.“

„Co ty termíny znamenají?“ zeptala se Isabelle.

„To jsou přezdívky, které se týkají tvaru hlavy motoru. Motor evolution V2 vznikl počátkem osmdesátých let. Původně se tomu říkala bloková hlava, ale to se neuchytilo. Většina lidí tomu říká Evo. Spousta motorek, co dneska vidíš, jsou lopatové hlavy, které se vyráběly od roku 1966 do 1984. Od roku 1948 do 1965 to byly pánvicové hlavy, předtím ploché hlavy, které vznikly v devěťadvacátém. Čas výroby se dá snadno identifikovat podle tvaru hlavy motoru.“

Kitův zájem o motorkáře nebyl ničím v porovnání s nadšením pro motorky.

„Víte, že všechny moderní harleye jsou potomky Silent Gray Fellow, první motorky, která sjela z výrobní linky v Milwaukee na přelomu století? Silent Gray Fellow měl jednoválcový pětadvacetikubíkový motor o třech koňských silách. Žádné hydraulické vačky, žádné elektrické startéry...“ Kit nevěřicně potřásl hlavou.

„Moderní motor Twin Cam má přes osmdesát osm kubických palců. Dokonce i stará FLH z jedenasedmdesátého

se čtyřiasedmdesáti kubíky má kompresi motoru osm celých pět ku jedné. A dneska už se dostávají na devět ku jedné. Jo, urazili jsme dlouhý kus cesty, ale rodokmen všech harleyů, co dneska jezdí po silnici, sahá až k tomu starému Silent Gray Fellow.“

„Neexistují také jiní výrobci motocyklů?“ zeptal se herec.

„Sím ano,“ souhlasil Kit a na tváři se mu objevila nevole. „Existují yamahy, suzuki, kawasaki a hondy. Ale to jsou jen dopravní prostředky. Britové vyrobili pár dobrých motorek, norton, triumph, BSA, ale už jsou úplně mimo. Německé bavoráky byly působivé stroje, ale podle mého není nad harleye.“

„Jsou drahé?“ Claude-Henri.

Kit pokrčil rameny. „Harley nedělá podřadné mašiny. Lacině to není.“

Poslouchala jsem, jak můj synovec mluví. Jeho úcta a vědomosti o motocyklech se vyrovnaly tomu, co pociťovala Marie-Claire vůči nábytku. Patrně byla jeho návštěva šťastně načasovaná. Mohl by mi pomoci pochopit ten zvláštní svět, do kterého vstupuji.

Už byla skoro půlnoc, když jsme se rozloučili a tlačili do výtahu. Byla jsem zralá na postel, ale Kit byl pořád svěží a mlel o motorech a kritizoval hosty a události uplynulého večera. Možná to bylo vínem, možná mládím. Záviděla jsem mu jeho odolnost.

Děšť ustal, ale od řeky vanul silný vítr, zmítal větvemi a keři a vířil po zemi mokré listí. Když Kit nabídl, že dojde pro auto, pečlivě jsem zhodnotila jeho stav, pak mu předala klíčky a počkala v hale.

Ani ne za minutu zabrzdil u chodníku, pak vystoupil a obešel vůz z druhé strany. Když jsem se uvelebila za volantem, hodil mi na klín hnědou obálku.

„Co to je?“

„Obálka.“

„To vidím. Odkud to je?“

„Bylo to na předním skle, zastrčené pod stěračem. Asi máš nějakého obdivovatele.“

Podívala jsem se na obálku. Byla to poštovní obálka s měkkou izolací, na jednom konci sešitá kancelářskými svorkami, vzadu samolepku, aby se snadno otevírala. Moje jméno bylo napsáno červenou fixou.

Zadívala jsem se na ta písmena a hluboko v mozku mi zněl alarm. Kdo věděl, že budu dnes večer na ostrově? Kdo mohl poznat mé auto? Byli jsme sledováni? Pozorováni?

Opatrně jsem ohmatala obsah. Cítila jsem vybouleninu čehosi tvrdého.

„No!“

Nadskočila jsem při zvuku Kitova hlasu. Když jsem se obrátila, jeho tvář se zdála podivně bledá, rysy tmavé a zkreslené v mdlém žlutém světle vycházejícím ze dveří haly.

„Krucinál, Kite, to by mohla být...“ Zarazila jsem, nejistá, kam ta myšlenka směřuje.

„Co by to mohlo být?“ Kit se opřel do strany a ovinul paži kolem zadního opěradla sedadla. „No tak. Otevři to,“ popichoval. „Vsadím se, že to nějaký vtípek. Jeden z tvých kamarádů policajtů nejspíš zahlédl auto a nechal tu nějakou blbost, aby ti nahnal strach.“

To je možné. Kdokoli z práce mohl poznat espézetku. A v minulosti už jsem *byla* terčem kanadských žertíků.

„Dělej.“ Kit se natáhl a rozsvítil vnitřní osvětlení. „Třeba jsou to lístky na Expos.“

Odtrhla jsem samolepku a sáhla do obálky. Prsty se mi sevřely na malé skleněné nádobce.

Když jsem nádobku vytáhla a přidržela ji na světle, cítila jsem, jak mi do hrdla stoupá žluč. Rytmické stahy pod jazykem mi sdělovaly, že budu zvracet. Stěží jsem Kita slyšela, jak jsem se vrhla po klice dveří.

„Kurva drát, teto Tempe. Koho jsi nasrala?“

Oční bulva spočívala na dně nádobky zorničkou vzhůru, cáry masa se vznášely v kalné tekutině. Orgán byl vybělený a částečně scvrklý a na jedné straně jako by byla zubatá trhlina. Ačkoliv pevně uzavřená, vydávala nádobka známý pach. Ke dnu byl přilepený složený papír.

Kit po něm sáhl a dopis odtrhl.

„*On te surveille.*“ Francouzština s texaským přízvukem zněla divně. „Co to znamená, teto Tempe?“

„Pozorujeme tě.“

Roztřesenýma rukama jsem vrátila nádobku i dopis do obálky a položila ji na podlahu u zadních sedadel. Pach formaldehydu byl k nesnesení. Věděla jsem, že ten odér si vymýšlím, ale od nevolnosti mi to příliš neulevilo. Napínajíc všechny síly, abych ovládla svůj dávivý reflex, otřela jsem si vlhké dlaně o kalhoty a nastartovala auto.

„Myslíš, že je to vtip?“ zeptal se Kit, když jsme zahýbali na boulevard Ile-des-Soeurs.

„Nevím.“ Můj hlas zněl pisklavě.

Vycítil mou náladu a dál nenaléhal.

Jakmile jsme byli doma, zabalila jsem nádobku do několika plastických sáčků a pevně uzavřela do šroubovací dózy. Pak jsem vyklidila zásuvku na zeleninu a uložila ji do ledničky.

Kit to mlčky sledoval, na tváři nechápavý výraz.

„V pondělí to odnesu do laborky,“ vysvětlovala jsem.

„To je opravdové oko, vid’?“

„Ano.“

„Myslíš, že je to vtip?“ Opakoval svou dřívější otázku.

„Patrně.“ Nevěřila jsem tomu, ale nijak jsem ho netoužila lekat.

„Mám pocit, že bych se neměl ptát, ale jestli je to vtip, tak proč to nosit do laborky?“

„Možná to ty veselý žertěře trochu poděsí,“ řekla jsem a snažila se, aby to znělo jakoby nic, pak jsem ho objala. „Teď jdu do postele. Na zítřek si vymyslíme něco zábavného.“

„V pohodě. Můžu si pustit nějakou muziku?“

„Jen si posluž.“

Když se Kitovy dveře zavřely, překontrolovala jsem zámky na dveřích a oknech a přesvědčila se, že bezpečnostní systém funguje. Odolala jsem nutkání podívat se, zda někdo nečíhá ve skříni nebo pod postelí.

Kit si vybral Black Sabbath. Pouštěl je do čtvrt na tři.

Dlouho jsem ležela v posteli, naslouchala dunění heavy metalu, uvažovala, zda se to dá označit za hudbu, uvažovala, kolik sousedů mi asi zatelefonuje a uvažovala, kdo má dost silné pocity na to, aby mi poslal vzkaz zdůrazněný lidským okem.

Ačkoliv jsem se sprchovala dvacet minut, pach formaldehydu mi zůstal zaklíněný v mozku. Usnula jsem jako na vodě, aniž by mi slezla husí kůže.

Následujícího dne jsem spala dlouho. Když jsem se probudila, ještě unavená od toho, jak jsem se během celé noci opakovaně prudce vytrhovala ze spánku, myšlenky se mi okamžitě vrátily k té věci v šuplíku ledničky. Kdo? Proč? Souvisí to s prací? Je v okolí nějaký magor? Kdo mě pozoruje?

Odsunula jsem ty otázky hluboko dozadu a rozhodla se řešit je v pondělí. Prozatím budu mimořádně bdělá. Překontrolovala jsem si patentní zámek a pak tlačítka přímého vytáčení na telefonech a bezpečnostních skřínkách, abych měla jistotu, že jsou nastaveny na 911.

Slunce jasně svítilo a teploměr v mém patiu hlásal v deset dopoledne pět stupňů Celsia. Bude kanadský pařák.

Jelikož jsem znala denní rytmus dospívající mládeže, neočekávala jsem, že bych Kita uviděla před polednem. Hodila

jsem tedy na sebe oblečení a vypravila se do posilovny. Šla jsem pěšky, opatrněji než obvykle, pokožku naježenou napětím, oči bděle nastražené na každého a všechno podezřelé.

Po cvičení jsem koupila rohlíky a krémový sýr a pár dobrot, co se na krémový sýr hodí. Taky jsem impulzivně udělala nákup u stánku s květinami. Birdie mě od Kitova příchodu víceméně opustil, takže si získám jeho náklonnost zpět pomocí šanty kočičí.

Ani rohlíky, ani šanta kočičí moc nezabraly. Můj synovec se objevil kolem čtvrt na dvě, kocour se lenivě vlekl za ním.

„Neříkej nic, co by obsahovalo slova ‚ranní ptáče‘ nebo ‚svítání‘,“ řekl Kit.

„Rohlík?“

„Přijatelné.“

„Krémový sýr, uzený losos, citron, cibulky, kapary?“

„Vypustit kapary. Spustit program.“ Birdie pohlédl na šantu kočičí, ale nic neříkal. Zatímco Kit jedl, předložila jsem mu možnosti. „Venku je nádherně. Navrhuji činnost pod širým nebem.“

„Souhlas.“

„Můžeme vyrazit do Jardin Botanique, vylézt na horu anebo můžu půjčit kola a vyrazíme do starého přístavu nebo si vyšlápeme podél Lachine Canal.“

„Smí se tam na bruslích?“

„Na bruslích?“

„Kolečkových. Nemůžeme si někde půjčit in-liny a vyrazit po té cyklistické stezce?“

„Asi ano.“ A propáníčka.

„Vsadím se, že na bruslích frčíš. Harry je hodně dobrá.“

„Hm. Ha. Proč říkáš mámě Harry?“

Odjakživa jsem na to byla zvědavá. Od chvíle, kdy začal mluvit, nazýval Kit svou matku jménem.

„Já nevím. Ona není zrovna symbol mateřství.“

„Ale ty jí tak říkáš už od svých dvou let.“

„Tenkrát taky nebyla zrovna domácká. Neměň téma. Jsi ochotná bruslit na in-linech?“

„Jistě.“

„Ty jsi číslo, teto Tempe. Tak já se osprchuju a vyrazíme.“

Byl to téměř dokonalý den. Začínala jsem škobrtavě, ale rychle jsem pochytila rytmus a záhy jsem klouzala, jako bych se na bruslích narodila. Přineslo mi to nazpátek vzpomínky na jízdu na kolečkových bruslích po městských chodnících, když jsem byla malá, a jak jsem několikrát málem vrazila do chodců nebo vjela pod auto. Slunce vytáhlo ven hejna lidí v trenkách, stezka se hemžila cyklisty, skejtaři a jinými bruslaři na inlinech. Ačkoliv jsem se párkrát vylekala, naučila jsem se manévrovat dost dobře, abych se vyhnula kolizím. Jediné umění, které jsem nezvládla, bylo prudké zastavení na místě. Brzdy na kolečkových bruslích ještě nebyly vynalezené, když jsem byla malá.

Do konce odpoledne už jsem plula hladce jako *Black Magic I* v Americkém poháru. Anebo jako hovno za kachničkou, jak to formuloval Kit. Trvala jsem však na tom, že budu mít dost chráničů na to, abych mohla hájit branku v NHL.

Už bylo po páté, když jsme vrátili brusle a chrániče a vydali se do Chez Singapore na asijskou večeři. Pak jsme si ve videopůjčovně půjčili *Růžového pantera* a *Výstřel ve tmě* a smáli jsme se, jak inspektor Clouseau předvádí, že člověk může být současně řešitelem i součástí problému. Ty filmy vybral Kit. Řekl, že pohroužením do francouzštiny se bude v Montrealu snáz aklimatizovat.

Teprve když jsem zalehla do postele, rozbolavělá a plná pražené kukuřice, rozpomněla jsem se vůbec na to oko. Vrtěla jsem se a převracela; snažila jsem se nepředstavovat si předmět ve své ledničce a zlého člověka, který mi ho dal do auta.

Pondělí bylo stále ještě teplé, ale nad městem se hromadila tmavá mračna. Visela nízko, držela volnou mlhu nízko u země a nutila řidiče rozsvítit reflektory.

Po příjezdu do práce jsem odnesla nádobku do biologického oddělení a vznesla požadavek. Nevysvětlila jsem původ exempláře a oni se neptali. Dali jsme vzorku neregistrované číslo a laborantka řekla, že mi výsledky zavolá.

Měla jsem podezření stran původu oka, ale doufala jsem, že je mylné. Důsledky by byly příliš děsivé. Držela jsem se zpátky a čekala analýzu.

Dopolední schůze byla relativně krátká. Obchodní zástupce firmy Volvo byl nalezen oběšený ve své garáži, na prsou připíchnutý dopis na rozloučenou. V St-Hubert se zřítilo jednomotorové letadlo. Nějakou ženu strčili dolů z nástupiště metra ve stanici Vendôme.

Nic pro mě.

Po návratu do své kanceláře jsem zapnula počítač. Pomocí hesel *anthropologie, squelette, inconnue, femelle a partielle* jsem propátrala databázi, zda nenajdu případy tvořené neidentifikovanými a neúplnými ženskými kostrami. Počítač mi předhodil dvacet šest čísel LML v rozpětí posledních deseti let.

Pomocí tohoto seznamu jsem se poptala po všech případech, kde chyběla lebka. To fungovalo u ostatků obdržených za tu dobu, co jsem v LML pracovala já. Předtím se kompletní inventura kostí nedělala. Skeletální případy byly označeny prostě jako částečné nebo úplné. Označila jsem si případy zaznamenané jako částečné.

Potom jsem pomocí seznamu neúplných koster analyzovaných během mého pracovního úvazku požadovala ty, kde chybí femury.

Nešlo to. Údaje byly zaznamenány podle toho, zda byla lebka přítomna či nepřítomna, postkraniální ostatky přítomny či nepřítomny, ale konkrétní kosti se nezaznamenávaly. Budu se muset podívat do konkrétních záznamů.

Nemámila jsem čas a odebrala se přes chodbu do archivu. Štíhlá žena v černých džínsech a selské blůze kralovala u pultu vpředu. Byla téměř černobílá, měla odbarvené vlasy, bledou pleť a oči v odstínu špinavé vody z nádobí. Jedinými stopami

barvy na ní byly třeshňově červené šmouhy kolem spánků a sprška pih na nose. Nedokázala jsem spočítat množství cvočků a kroužků vystavených v obou uších. Ještě nikdy jsem ji neviděla.

„*Bonjour. Je m'appelle Tempe Brennan.*“ Podala jsem jí ruku a představila se.

Kývla, ale nedočkala jsem se její ruky ani jména.

„Vy jste nová?“

„Já jsem brigádnice.“

„Promiňte, ale myslím, že se neznáme.“

„Já jsem Jocelyn Dionová.“ Pokrčení jedním ramenem.

Tak jo. Spustila jsem ruku.

„Jocelyn, tohle je seznam záznamů, které si potřebuju prohlédnout.“

Podala jsem jí sjetinu a ukázala na zaškrtnutá čísla. Když sáhla po papíru, uviděla jsem skrz gázový rukáv výrazný obrys. Jocelyn pobývala často v posilovně.

„Vím, že je jich pěkných pár, ale nemohla byste zjistit, kde jsou ty záznamy uložené a vytáhnout mi je co nejrychleji?“

„Beze všeho.“

„Potřebuji všechny kompletně, nejen antropologickou zprávu.“

Něco jí přelétlo obličejem, jen záblesk změny a pak to bylo pryč.

„Kam vám to mám dát?“ zeptala se a sklopila oči k seznamu.

Sdělila jsem jí číslo své kanceláře a pak jsem odešla. O dva kroky dál v chodbě jsem se rozpomněla, že jsem se nezmínila o fotografiích. Když jsem se vrátila, spatřila jsem Jocelyninu hlavu skloněnou hluboko nad sjetinou. Rty se jí pohybovaly a nalakovaný nehet sjížděl po obou stranách papíru. Zřejmě četla slovo od slova.

Když jsem se zmínila o fotkách, trhla sebou při zvuku mého hlasu.

„Už jdu na to,“ řekla a sklouzla ze stoličky.

Divná, říkala jsem si, když jsem mířila zpět, abych se dala do práce na zprávách o Gatelým a Martineauovi.

Jocelyn mi přinesla složky do hodiny a já strávila další tři jejich probíráním. Dohromady jsem pracovala na šesti bezhlavých ženách. Jen dvěma scházely obě stehenní kosti, a žádná z nich nebyla dost mladá na to, aby byla tou dívkou z jámy.

Za léta předtím, než jsem přijela do Montrealu, zůstalo neidentifikováno sedm ženských koster bez lebky. Dvě byly dost mladé, ale popisy ostatků byly neurčité a bez skeletální inventury se nedalo zjistit, jaké kosti byly objeveny. Žádná složka neobsahovala fotografie.

Vrátila jsem se k počítači a překontrolovala dispozice prvního případu. Kosti byly zachovány pět let, znovu vyfotografovány a pak uvolněny k pohřbu či zničení.

Jenže složka žádné obrázky neobsahovala. To bylo divné.

Zeptala jsem se na místo objevu. Kosti pocházely ze Salluitu, vesnice asi osmnáct set kilometrů na sever na výběžku poloostrova Ungava.

Uvedla jsem novější číslo LML a zeptala se na místo nálezu.

Ste-Julie. Tep se mi zrychlil. To bylo ani ne osmnáct kilometrů od St-Basile-le-Grand.

Zpět ke složce. Zase žádné fotky.

Překontrolovala jsem dispozice a nenalezla nic, co by nasvědčovalo tomu, že byl případ objasněn.

Že bych měla takové štěstí?

Když jsem začínala u LML, podědila jsem sbírku skeletálních případů. I když jsem se některých zbavila, mnohé z těch materiálů mi zůstaly ve skladišti.

Odemkla jsem dveře a přitáhla židli na protější konec malé místnůstky. Hnědé kartonové krabice lemovaly obě stěny, uspořádané chronologicky podle čísel LML. Přistoupila jsem k části, obsahující nejstarší kódy.

Případ byl na horní polici. Vylezla jsem na židli, sundala krabici dolů a odnesla si ji na pracovní stůl. Smetla jsem prach a zvedla víko.

Nalevo ležela hromada obratlů a žeber, napravo stoh dlouhých kostí. Ačkoliv většina kloubních povrchů byla okousána od zvířat, bylo jasné, že oba femury tu jsou. Krucci.

Všechno jsem vyndala a prověřila, nejsou-li tu nesrovnalosti, ale nic se nezdálo být v nepořádku. Zklamaně jsem vrátila kosti do krabice a krabici na polici. Když jsem si umyla ruce, přešla jsem do své kanceláře s úmyslem vzpamatovat se nad tuňákovým sendvičem a kelímkem pudinku s džemem.

Otočila jsem si židli, zkřížila nohy na okenním parapetu a sloupila víčko z nádoby s pudinkem. Jedna kolegyně ze Severokarolinské univerzity v Charlotte měla na dveřích samolepku s nápisem: *Život je nejistý. Sněž nejdřív moučník.* Odjakživa jsem to považovala za dobrou radu.

S pohledem na řeku jsem polykala vanilkový pudink a probírala se v myšlenkách. Někdy mi to takhle lépe myslí, když se asociace volně mísí, než když je naháním doprostřed svého vědomí.

Lebka a kosti končetin, které jsme našli v St-Basile, nebyly chybějícími částmi žádného těla nalezeného dříve. To je jasné. Aspoň ne těla nalezeného v Quebecu.

Tak jo.

Pokud Claudel nepřijde s nějakým jménem, bude dalším krokem CPIC.

Celkem snadné.

Pokud to selže, půjdeme na NCIC. Nic nenaznačuje, že by dívka byla místní. Mohla přijet na sever ze Států.

Psychoterapeutka Ally McBealové měla pravdu. Potřebuju refrén, píseň pro chvíle, kdy jsem vystresovaná.

*Jedu cestou necestou, ať mám ten náklad z krku
V hlavě trablů jako naseto...*

Možná.

*Zpomal, moc to ženeš
Ať ráno nepřehlédneš...*

Když jsem sáhla po sendviči, obrázek groteskní obětiny sobotní noci mi bleskl myslí. Znovu jsem na pokožce ucítila chlad a husí kůže.

Zapomeň na to. Mohlo by to být prasečí oko. Tvůj obrázek byl v novinách a kdejaký blbec ti to mohl strčit za stěrač pro legraci. Pokud se někdo dívá, je to nějaký pokřivený pošuk bez života.

Jsem žena dej si na mě pozor –

To rozhodně ne.

Je v okolí dnes krásný den...

Krindypindy.

Herní plán. Dokončit zprávy o Gatelým a Martineauovi, dokončit hlášení o dvojčatech Vaillancourtových. Promluvit s Claudelem. Na základě jeho zprávy CPIC, pak NCIC.

Život je pod kontrolou. Tohle je má práce. Není důvod připadat si vystresovaná.

Sotva se ta myšlenka zhmotnila, zazvonil telefon a zničil klid, na jehož dosažení jsem se tolik nadřela.

16 /

Nějaký ženský hlas řekl: „Volá vás pan Crease. Čekejte, prosím.“

Než jsem ji stihla zarazit, už byl na lince.

„Doufám, že nevadí, když vám volám do práce.“

Vadilo, ale nechala jsem si to pro sebe.

„Jen jsem chtěl říct, že se mi sobotní večer opravdu líbil a doufám, že my dva bychom se spolu mohli někde sejít.“

Originální.

„Neměla byste tenhle týden někdy čas na večeři?“

„Je mi líto, ale momentálně to nejde. Jsem opravdu zavalená prací.“

I kdybych měla volno až do konce příštího tisíciletí, s Lylem Creasem bych na večeři nešla. Ten člověk byl na můj vkus moc samolibý.

„Příští týden?“

„Ne, to asi ne.“

„Chápu. Můžete mi pro útěchu poskytnout svého synovce?“

„Cože?“

„Kita. To je pohádkový kluk.“

Pohádkový?

„Mám jednoho kamaráda, kterému patří obchod s motocykly. Má na skladě snad pět tisíc doplňků k harley-davidsonu. Myslím, že to Kita bude zajímat.“

To poslední, oč jsem stála, bylo, aby se můj přístupný mladý synovec dostal pod vliv mediálního slizouna. Ale musela jsem souhlasit, Kitovi se to bude líbit.

„To určitě bude.“

„Takže vám nevadí, když mu zavolám?“

„Jistěže ne.“ O nic víc než břišní tyfus.

Pět minut poté, co jsem zavěsila, se ve dveřích objevil Quickwater. Obdařil mě svým obvyklým kamenným pohledem, pak mi hodil na stůl šanon.

Skutečně mi scházela nějaká tématická píseň.

„Co to je?“

„Formuláře.“

„Abych je vyplnila?“

Quickwater byl připraven mou otázku ignorovat, když se k nám přidal jeho partner.

„Chápu to tak, že jste vyšli naprázdno.“

„Jako Al Caponova kobka,“ odvětil Claudel. „Ani jediná nesouhlasí. Ani přibližně.“

Ukázal na balík na mém stole.

„Jestli vyplníte ty papíry, můžu se obrátit na CPIC a Martin na NCIC. Bergeron pracuje na popisu chrupu.“

CPIC je zkratka pro Kanadské policejní informační centrum, NCIC pro Národní kriminalistické informační centrum řízené FBI. Obě jsou to celostátní elektronické databáze, umožňující rychlý přístup k informacím nezbytným pro policii. Ačkoliv jsem CPIC několikrát použila, obeznámenější jsem byla s americkým systémem.

NCIC zahájilo činnost roku 1967 s údaji o ukradených autech, espézetkách, zbraních a movitých věcech, a o hledaných osobách a uprchlících. V průběhu let přibyly další soubory a původních deset databází se rozrostlo na sedmáct, včetně mezistátního identifikačního indexu, ochranných záznamů Tajné služby Spojených států, souboru zahraničních uprchlíků, souboru násilnických gangů/teroristů a záznamů o pohřešovaných a neidentifikovaných osobách.

Počítač NCIC sídlí v Clarksburgu v Západní Virginii, terminály na něj napojené jsou na policejních odděleních a v kancelářích šerifů po celých Spojených státech, v Kanadě, na Portoriku a Panenských ostrovech. Záznamy může činit jen policejní personál. A ten je taky rozhodně dělá. Za první rok provozu NCIC zaznamenalo dva miliony vstupů. V současnosti jich je tolik každý den.

Seznam pohřešovaných osob NCIC, vytvořený v roce 1975, se používá k nalezení jedinců, kteří nejsou „hledaní“, avšak není známo, co se s nimi stalo. Lze sem zanést záznam o pohřešovaných mladistvých a o lidech, kteří jsou invalidní nebo ohrožení. Oběti únosu a ti, kteří zmizeli po nějaké katastrofě, rovněž splňují vstupní podmínky. Formulář vyplní rodič nebo poručník pohřešovaného, lékař, zubař a optik, a zanese ho místní oddělení policie.

Seznam neidentifikovaných osob byl přidán v roce 1983, aby poskytl způsob křížového vyhledávání objevených ostatků

oproti záznamům o pohřešovaných osobách. Záznam do systému se povoluje neidentifikovaným mrtvolám a částem těla, živým osobám a obětem katastrof.

Právě tehle balík mi Quickwater hodil na stůl.

„Jestli vyplníte formulář NCIC, můžeme pracovat s oběma sítěmi. Jsou to v podstatě ta samá data, jen odlišný kódovací systém. Jak dlouho vám to potrvá?“

„Dejte mi hodinu.“ Když mám jen tři kosti, moc jim toho nenapíšu.

Jakmile odešli, začala jsem se propracovávat formulářem a pravidelně jsem kontrolovala kódovací tabulku pro záznam dat.

Podívala jsem se do okénka a zapsala EUD neidentifikovaných zesnulých.

Vepsala jsem „S“ do okének 1, 9 a 10 grafu částí těla, což značilo, že byly objeveny skelety lebky, pravá a levá horní kost dolní končetiny. Do všech ostatních okének přišlo „N“ jako neobjevené.

Označila jsem „Z“ jako žena, „B“ jako bílá a vepsala přibližný rozsah tělesné výšky. Nechala jsem prázdné místo pro odhadovaný rok narození a odhadované datum smrti.

Do osobního popisu jsem zaznamenala KANYLA CERB jako cerebrální ventrikulární cévka a zapsala tento záznam do doplňkového formuláře. A bylo to. Žádné fraktury, deformace, tetování, mateřská znaménka ani jizvy.

Protože jsem neměla žádné šatstvo, šperky, brýle, otisky prstů, krevní skupinu ani informace o příčině smrti, zbytek dokumentu zůstal prázdný. Mohla jsem přidat jen pár poznámek o tom, kde bylo tělo nalezeno.

Dokončovala jsem odstavce s názvem agentury a číslem případu, když se znovu objevil Quickwater. Podala jsem mu formulář. Převzal ho, kývl a beze slova odešel.

Co to s tím chlapem je?

Myslí mi bleskl obraz a byl pryč. Nafouklá oční bulva ve sklenici od marmelády.

Quickwater?

Ani náhodou. Nicméně jsem se rozhodla, že se o incidentu nezminím ani Claudelovi, ani jeho partnerovi od Carcajou. Mohla bych se zeptat Ryana, mohla bych se k němu obrátit o radu, jenže Ryan je pryč a já jsem odkázaná sama na sebe.

Dokončila jsem zprávy o Gatelym a Martineauovi a odnesla jsem je na sekretariát. Když jsem se vrátila, seděl v mé kanceláři Claudel, v ruce sjetinu z počítače.

„S tím věkem jste měla pravdu, ale s datem smrti jste kapku vedle. Deset let bylo málo.“

Čekala jsem, co bude dál.

„Jmenovala se Savannah Claire Ospreyová.“

Vyslovil to po francouzsku, s přízvukem na druhé slabice. Nicméně jméno mi zvěstovalo, že dívka byla patrně Jižanka, nebo se aspoň na jihu narodila. Jen málo lidí jinde než na jihovýchodě dává svým dcerám jméno Savannah. Spustila jsem se do svého křesla, s úlevou, ale zvědavá.

„Odkud?“

„Shallotte, Severní Karolina. Není to vaše rodné město?“

„Jsem z Charlotte.“

Kanaďanům dělají potíže Charlotte, Charlottesville a oba Charlestony. Stejně tak mnoha Američanům. Upustila jsem od vysvětlování. Ale Shallotte je malé přístavní město, které do toho zmatení nezapadalo.

Claudel četl ze sjetiny. „Byla hlášena jako pohřešovaná v květnu 1984, dva týdny po svých šestnáctých narozeninách.“

„To je rychlý obrat,“ řekla jsem, vstřebávajíc tu informaci.

„Oui.“

Čekala jsem, ale nepokračoval. Snažila jsem se nepromluvit naštvane.

„Monsieur Claudel, veškeré informace, které máte, mi pomohou tuhle identifikaci potvrdit.“

Pauza. Pak: „Cévka a chrup byly tak jedinečné, že počítač to jméno vyplivl hned. Zavolať jsem na policii do Shallotte a dokonce jsem mluvil s policistkou, která to hlášení psala. Podle ní případ nahlásila matka a pak to nechala u ledu. Zprvu

spustila média obvyklý poplach, pak všechno utichlo. Vyšetřování pokračovalo řadu měsíců, ale nic se nezjistilo.“

„Problémové dítě?“

Delší pauza.

„V záznamech není nic o drogách nebo o disciplinárních problémech. Hydrocefalie způsobila určité poruchy při studiu a postihla jí zrak, ale nebyla retardovaná. Chodila na normální střední školu a vedla si dobře. Nikdy nebyla považována za potenciálního uprchlíka z domova.

Dítě ale bylo často hospitalizováno kvůli problémům s cévkou. Aparát se zřejmě zablokoval a museli jít dovnitř a napravit to. Těmhle epizodám předcházela období letargie, bolestí hlavy, někdy mentálního zmatení. Jedna teorie říká, že u ní došlo k dezorientaci a někde se zatoulala.“

„Zatoulala kam, na jinou planetu? Jaká je další teorie?“

„Otec.“

Claudel otevřel malý spirálový notes.

„Dwayne Allen Osprey. Hotový mazlíček s trestním rejstříkem delším než Transsibiřská magistrála. Tehdy se Dwaynův všední rodinný život otáčel kolem popíjení Jima Beama a bití členů rodiny. Podle matčiny původní výpovědi, kterou později stáhla, její manžel nikdy neměl Savannah rád, a jak dítě rostlo, pořád se to zhoršovalo. Klidně s ní praštil o zed'. Dwayne byl zřejmě svou dcerou zklamaný. Říkal jí Vodomozek.“

„Oni si myslí, že zavraždil vlastní dceru?“

„Je to možné. Kořalka a vztek jsou smrtící koktejly. Byla tu teorie, že se mu všechno vymklo z ruky, zabil ji a těla se pak zbavil.“

„Jak se dostala do Quebecu?“

„Bystrá otázka, paní doktorko Brennanová.“

Nato vstal a předvedl manžety té nejnaškrobenější, nejbělejší košile, co jsem viděla za celá desetiletí. Vrhla jsem na něj vražedný pohled, ale už byl ze dveří.

Vzdychla jsem a opřela se v křesle dozadu.

To si piš, ty hajzlíku nafintěná, že je to bystrá otázka.
Monsieur Claudeli.
A já na ni odpovím.

17 /

Zhluboka jsem se nadechla. Jako obvykle mě Claudel rozzuřil.

Když jsem se trochu uklidnila, podívala jsem se na hodinky. Čtyři čtyřicet. Je pozdě, ale možná ji ještě chytanu.

Našla jsem si v telefonním seznamu velitelství SBI v Raleigh. Kate Brophyová to vzala po prvním zazvonění.

„Ahoj, Kate. Tady je Tempe.“

„Nazdar, holka, jsi zpátky v Dixie?“

„Ne. Jsem v Montrealu.“

„Kdypak už zvedneš tu svou hubenou prdýlku a přisuneš se sem, abychom mohli zajít na panáka?“

„Já už mám dopanákováno, Kate.“

„Jujda. Promiň. Já vím.“

Kate a já jsme se seznámily v době, kdy jsem byla alkoholu zaslíbena jako vysokoškolák v prvním ročníku o jarních prázdninách. Jenže mi nebylo osmnáct a nebyla jsem na pláži. Bylo mi tehdy přes třicet, byla jsem manželka a matka a univerzitní profesorka s vyčerpávajícími učitelskými a vědeckými povinnostmi.

Nikdy jsem si nevšimla, kdy jsem se přidala do řad bratrů a sester v abstínenci, ale někde cestou se ze mě stal prvotřídní plánovač. Sklenka merlotu večer doma. Pivo po vyučování. Víkendový večírek. Nepotřebovala jsem chlást. Nikdy jsem nepila sama. Nikdy jsem nepropásla práci. Nebyl to problém.

Jenže pak se ze skleničky stala láhev a noční pitky se obešly bez společnosti. To je na Bakchovi to podmanivé. Nemá vstupní poplatky. Žádná minimální objednávka pití. Než

se naděješ, jsi za slunného sobotního odpoledne v posteli, zatímco tvá dcera hraje fotbal a ostatní rodiče fandí.

Tohle představení skončilo a já nehodlala znovu zvedat oponu.

„To je legrace, že jsi zavolala,“ říkala Kate. „Zrovna jsem mluvila s jedním z našich vyšetřovatelů o těch klucích motorkářích, cos je poslepovala v osmdesátých letech.“

Tyhle případy jsem si pamatovala. Dva podnikatelé udělali tu chybu, že obchodovali s drogami v terénu, který si nárokovali Pekelní andělé. Části jejich těl byly nalezeny v plastických pytlích a já byla požádána, abych oddělila dealera A od dealera B.

Ten výpad do čerstvé kriminalistiky byl pro mě katalyzátorem. Až do té doby jsem pracovala s kostrami vykopanými na archeologických nalezištích, zkoumala kosti, abych identifikovala choroby a odhadovala délku života v prehistorických dobách. Fascinující, ale jen nepatrně související se současnými událostmi.

Když jsem začala konzultovat pro Severokarolinského soudního ohledače, pocítila jsem vzrušení, které v mé počáteční práci přítomno nebylo. Katini motorkáři, stejně jako případy, jež následovaly, v sobě nesli naléhavost, kterou starověká úmrtí postrádala. Dokázala jsem dát jména bezejmenným. Dokázala jsem poskytnout rodině definitivní závěr. Mohla jsem přispět k úsilí policie zredukovat jatka na amerických ulicích, identifikovat a obžalovat narušitele zákona. Přesunula jsem ohnisko své profese, přestala pít a už jsem se nikdy neohlížela zpátky ani v jednom.

„Jak jste se dostali ke vzpomínkám na případ Tulio?“ zeptala jsem se.

„Vezla jsem pár svých analytiků nahoru do Quantica na školení VICAP. Když už jsem tam byla, rozhodla jsem se posedět, abych zjistila, co je nového.“

„A co bylo?“

„Kromě skutečnosti, že tvoji motorkáři se mordují navzájem s větší krvežíznivostí než většina ostatních společenských klubů, je zřejmě všechno při starém.“

„Myslím, že na žádném karolinském motorkářském případě jsem už léta nepracovala. Kdopak tam poslední dobou bydlí?“

„Ještě pořád tu máme tři z velké čtyřky.“

„Pekelní Andělé, Psanci a Pohani.“

„Ano prosím. Zatím žádní Bandidos. A nějakou dobu je tu klid, ale jeden nikdy neví. Příští měsíc by se to mohlo rozehrát, až Andělé vyjedou na Myrtle Beach.“

„Tady nahoře je ještě pořád dost divoko, ale proto nevolám.“

„Ale?“

„Slyšelas někdy o mladé dívce jménem Savannah Claire Ospreyová?“

Nastalo dlouhé ticho. Přes míle telefonního vedení znělo jako oceán v mořské lastuře.

„To je vtip?“

„Absolutně ne.“

Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechla.

„Zmizení Ospreyové byl jeden z úplně prvních případů, na kterých jsem pro úřad pracovala. Savannah Ospreyová byla šestnáctileté děcko se spoustou zdravotních problémů. Nekamarádila se s chuligány, nebrala drogy. Jednou odpoledne odešla z domu a už ji nikdy nikdo neviděl. Aspoň tak se to říkalo.“

„Ty nevěříš, že utekla?“

„Místní policie podezírala jejího otce, ale nikdo nedokázal nalézt nic, čím by se to dokázalo.“

„Myslíš, že s tím měl něco společného?“

„Je to možné. Byla bojácné děcko, nosila tlusté brýle, jen zřídka kdy někam chodila, s nikým nerandila. A obecně se vědělo, že tatík ji používá místo boxovacího pytle.“ Hlas měla plný opovržení. „Toho chlapa měli zavřít. Dokonce ho zavřeli,

ale až později. Skřípli ho na nějaké drogy, myslím. Zemřel asi pět let potom, co jeho dcera zmizela.“

To, co řekla potom, mě zasáhlo jako rána do hrudníku.

„Byl to takový zasraný hajzl a ona byla tak dojemný drobeček, že mě ten případ opravdu vzal. Všechna ta léta schovávám její kosti.“

„Cos říkala?“ Sevřela jsem sluchátko, tajíc dech.

„Rodiče se s tím nikdy nesmířili, ale já vím, že jsou její. Ještě je mám uskladněné v úřadu soudního ohledače. Doktor tu a tam vždycky zavolá, ale já ho vždycky požádám, aby ještě vydržel.“

„Její ostatky byly nalezeny?“

„Devět měsíců potom, co Savannah zmizela, se u Myrtle Beach našla ženská kostra. To právě vrhlo světlo na Dwayna Ospreyho. Nebyl sice nikdy to, co by se dalo nazvat vytrvalým pracantem, ale kolem té doby, co se začala pohřešovat, dělal závozníka u místní pekárny. Ten den, co jeho dcera zmizela, měl tat'ka cestu na Myrtle Beach.“

Byla jsem tak otřesena, že jsem stěží dokázala zformulovat otázku.

„Ale identifikovalas někdy ty ostatky s jistotou?“

„Ne. Moc toho chybělo a to, co se našlo, bylo příliš poškozené. A samozřejmě jsme tenkrát nedělali DNA. Proč se ptáš na Savannah Ospreyovou?“

„Našli jste lebku?“

„Ne. To byl hlavní problém. Oběť byla zahrabaná v lese a pak zakryta plátem zrezivělého plechu. Zvířata vytahala části těla ven a roznosila je široko daleko. Lebka a čelist se vůbec nenašly a my jsme usoudili, že je mrchožrouti někam odtáhli. Kosti zbylé pod plechem byly nepoškozené, ale nebyly moc k užítu, a zbytek kostry byl tak okousaný, že se nedalo zjistit skoro nic kromě pohlaví. Nějaký patolog tenkrát dělal antropologii. Jeho zpráva uváděla, že nezbylo nic, podle čeho by se dal určit věk, výška nebo rasa.“

Patolog nic nevěděl o mikroskopickém stárnutí ani o výpočtu výšky těla podle částí dlouhých kostí. To nebyla dobrá práce, doktore.

„Proč myslíš, že je to Savannah?“ zeptala jsem se.

„Našli jsme v blízkosti kostí malý stříbrný amulet. Byl to nějaký ptáček. Ačkoliv to popírala, podle matčiny reakce jsem se dovědla, že tu věc poznala. Později jsem si to trochu zjišťovala. Ten amuletek byl přesná replika orlovce říčního.“

Čekala jsem.

„Orlovec říční se tady nazývá taky osprey.“

Pověděla jsem jí o lebce a kostech dolních končetin v Montrealu.

„A do prdele.“

„Je matka ještě k dosažení?“

„Od té doby, co naklonovali ovci, je možné všechno. Zjistím to.“

„Máš ještě záznamy?“

„To si piš.“

„Předsmrtné rentgenové snímky?“

„Triliony.“

Rychle jsem se rozhodla.

„Sežeň ty kosti, Kate. Jedu tam.“

Patineau schválil cestu a já si rezervovala ranní let do Raleigh. Kit a já jsme toho dne večereli pozdě, oba jsme se vyhýbali zmínce o tom ranci ve vstupní hale, který jsem přinesla z laboratoře a který povezu s sebou. Těšil se na zítřejší výlet s Creasem a moje nepřítomnost mu nevadila.

Letadlo bylo nabitě obvyklou směsí studentů, podnikatelů a víkendových golfistů. Dívala jsem se z okna, zatímco letušky servírovaly kávu a nealkoholické nápoje, a litovala jsem, že nevyrazím taky někam na golfovou dráhu – Pinehurst, Marsh Harbor, Oyster Bay, cokoliv, jen ne chmurná analýza kostí dospívající dívky.

Oči mi zalétly ke sportovnímu pytli pod sedadlem přede mnou. Vypadal docela nevinně, ale napadalo mě, co by si asi

říkali moji spolucestující, kdyby znali povahu jeho obsahu. Léčila jsem z Dorvalu dost často, aby obsluha rentgenového přístroje při odbavení nežádala vysvětlení. Uvažovala jsem, jak se mi asi bude odlétat z Raleigh.

Venku zbarvilo ranní slunce oblaka do zářivě růžové barvy. Když jsme jimi proletěli, viděla jsem maličké stínové letadlo, plující rovnoběžně s tím, ve kterém jsem seděla.

Ano, to je ono, říkala jsem si. Takhle vidím tu dívku u svých nohou. Ačkoliv už znám jméno, v mých představách zůstává stínovým přízrakem na beztvarém pozadí. Doufala jsem, že tahle cesta změní ten obraz v pevnou identifikaci.

18 /

Kate na mě čekala na letišti Raleigh-Durham a jely jsme rovnou do laboratoře SBI. Převezla už ostatky z úřadu soudního ohledače na Chapel Hill a zajistila místnost, kde bychom mohly pracovat. Pro případ, že by se vzorky měly vzít na analýzu DNA, všechny strany se shodly na tom, že je toto uspořádání nejefektivnější.

Navlékla jsem si rukavice a vybalila svůj balíček, zatímco Kate vyndávala ten svůj ze zamčené skříňky. Položila na stůl dlouhou bílou krabici a odstoupila stranou. Cítila jsem v hrudi dobře známé napětí, když jsem odmotávala provázek a rozkládala kartonové chlopně.

Jednu za druhou jsem uspořádávala kosti, každou jsem uložila do správné anatomické pozice. Žebra. Obratle. Páneve. Dlouhé kosti.

Patolog měl pravdu při svém odhadu poškození zvířaty. Mrchožrouti toho okousali tolik, že se nedochoval žádný okraj, hrbol ani kloub, jen na těch nejmenších kostičkách. Symfýza stydkých kostí a hřebeny kostí kyčelních byly úplně pryč a dochovaly se jen zlomky klíční kosti. Ale jedna věc byla jasná hned.

Oba femury chyběly.

Přidala jsem kosti ze St-Basile k těm, které ležely na stole. I když kostra nebyla úplná, žádná z nich žádný prvek neduplikovala.

Kate promluvila první.

„Vypadá to, že velikost a vývoj svalů odpovídá. Musela být droboučka.“

„Podle femuru jsem vypočítala výšku stopětapadesát centimetrů, plus minus. Uvidíme, co nám prozradí tvoje tibie.“ Ukázala jsem na dvě výrazná místa na kosti. „Existuje regresní vzorec, který nám umožní použít zrovna tenhle segment.“

Provedla jsem měření, pak výpočet. Rozsah chyby byl velký, ale odpovídal odhadu, který jsem udělala podle femuru. Když jsem jí ukázala to číslo, šla Kate k postrannímu pultu a zalistovala složkou, která byla tlustší než manhattanský telefonní seznam.

„Tady je to. Savannah měřila sto padesát čtyři centimetry.“

Ještě trochu listovala, pak vytáhla obálku dvanáctkrát osmnáct a vysypala z ní několik snímků. Zatímco studovala podobu, promluvila.

„Bylo to moc smutné. Většina spolužáků neměla zdání, kde Savannah je. A Shallotte *není* velká obec. Děcka, která znala její jméno nebo ji poznala podle fotky, nám o ní nemohla říct vůbec nic. Byla jedním z těch lidí, co si je nikdo nepamatuje. Narodena 1968. Zemřela 1984.“

Kate vyndala jednu momentku.

„Ta holka měla vážně pech. Mizerná rodina. Žádné kamarádky. A vůbec, je poznat, že nebyla nic moc.“

Podívala jsem se na fotku a pocítila poryv lítosti.

Dívka seděla na přikrývce, jednou vychrtlou paží se objímala kolem pasu, druhá napřahovala dlaň, aby odradila autora snímku. Měla na sobě plavky vcelku, které odhalovaly pleť tak bledou, až byla takřka modrá. Skrývala si obličej, ale kamera ji zachytila, jak vzhlíží vzhůru, oči obrovské za tlustými čočkami. V dálce jsem rozeznala horizontální průsečík vln narážejících na souš.

Jak jsem se upřeně dívala do té mdlé tvářičky, všechno mě uvnitř bolelo. Co mohlo vyprovokovat útok na někoho tak křehkého? Znásilnil ji někdo cizí, kdo na ni mířil nožem, a pak ji uškrtil a nechal psům? Kdy si uvědomila, že jde na smrt? Křičela hrůzou při vědomí, že její výkřiky nikdo neuslyší? Zemřela doma, byla odvečena a zahrabána? Když se její oči naposled zavřely, cítila hrůzu nebo rezignaci nebo nenávist nebo otupělost, nebo pouze zmatení? Cítila bolest?

„...porovnat kraniální rysy.“

Kate vytahovala z velké hnědé obálky rentgenové snímky a zastrkovala je do nástěnné prosvětlovačky.

„Tohle je série kraniálních snímků, pořízených jen pár měsíců předtím, než Savannah zmizela.“

Vyndala jsem své rentgeny ze sportovního pytle a připevnila je vedle nemocničních snímků. Počínaje rysy obličejů jsem porovnávala tvar frontálních sinů. Tyto dutiny nad očnicemi jsou různé, malé a jednoduché až velké a mnohokomorové, a jsou u každého jedince stejně jedinečné jako otisky prstů.

Savannah vyrůstaly dutiny do čela jako hřeben na hlavě australského papouška, konfigurace jejích nemocničních rentgenů se přesně do jedné shodovala s lebkou na mých snímcích. A dírka po chirurgickém vrtáku byla ze všech stran jasně viditelná, její tvar i pozice byly totožné na předsmrtných a posmrtných snímcích.

Nebylo pochyb, že lebka vyhrabaná ze země v St-Basile patří Savannah Claire Ospreyové. Můžeme ale nalézt spojení mezi lebkou a femury a částečnou kostrou nalezenou poblíž Myrtle Beach?

Před odjezdem z Montrealu jsem odstranila kousíček kosti z jednoho femuru a vytáhla jednu stoličku z horní čelisti lebky, neboť jsem si říkala, že kdyby se dali nalézt příbuzní anebo předsmrtné vzorky tkání či krve oběti, mohla by se zkouškou DNA potvrdit předpokládaná totožnost. Dentální a rentgenové důkazy nyní sice činily testování DNA u kostí z Montrealu zbytečnými, ale já měla na mysli jiný cíl.

Pomocí pilky na kosti jsem odřízla dvoucentimetrové kousky ze všech tibií a fibul, které Kate po všechna ta léta schovávala. Mlčky sledovala, jak kruhová čepel s vrčením piluje vyschlou kost a rozprašuje pudrově bílou spršku.

„Není pravděpodobné, že by se po takové době objevily nějaké vzorky v nemocnici.“

„Ne,“ souhlasila jsem. „Ale stává se to.“

To byla pravda. Žlučové kameny. Stěry z děložního hrdla. Skvrny od krve. Stará DNA už se našla na všemožných prapodivných místech.

„Co jestli neexistují žádní příbuzní?“

„Porovnáním sekvencí DNA z kostí z Myrtle Beach s těmi, co se našly v St-Basile-le-Grand, budeme alespoň vědět, jestli všechny ostatky pocházejí ze stejného jedince. Pokud ano, pak jsme v podstatě identifikovaly kosti z Myrtle Beach, protože máme jednoznačnou identifikaci montrealské lebky. Ale já bych ráda udělala DNA.“

„Co když žádná DNA nebude?“

„Už jsem si nechala udělat mikroskopická sklíčka ze stehenních kostí nálezů v St-Basile. Až se vrátím, udělám totéž s těmihle vzorky, pak prozkoumám všechno pod elektronovým mikroskopem.“

„Co ti to řekne?“

„Především věk. Uvidím, jestli jsou ty dvoje ostatky totožné. Tak se podívám po detailech v mikrostruktuře, které by mohly být užitečné.“

Už byla skoro jedna, když jsme opatřily nálepkami a očíslovaly všechny čtyři vzorky a Kate vyplnila papíry nezbytné k tomu, aby mi je mohla předat. Rozhodly jsme se, že se v rychlosti naobědváme, než se pustíme do spisu o případu. Nad cheesburgery a hranolky v místním podniku U Wendy mi sdělovala, co se ví o posledních hodinách života Savannah Ospreyové.

Podle rodičů prožila Savannah docela běžný týden. Byla zdravá a těšila se na nějakou společenskou událost ve škole, ačkoliv si nepamatovali, co to bylo. V den svého zmizení

strávila chvíli po poledni přípravou na zkoušku z matematiky, ale nezdálo se, že by jí to nahánělo nějak zvláštní strach. Kolem druhé řekla, že potřebuje něco z drogerie a pěšky odešla z domu. Už ji nikdy nespatriili.

„Aspoň taková byla tat'kova verze,“ končila Kate.

„Byl ten den doma?“

„Až asi do půl čtvrté, kdy nakládal zboží ve Wilmingtonu a pak vyrazil na Myrtle Beach. Čas odjezdu potvrdil jeho zaměstnavatel. S dodávkou dorazil trochu opožděně, ale sváděl to na dopravní provoz.“

„Měli jste možnost prohlédat dům nebo náklad'ák?“

„Kdepak. Nic jsme na něj neměli, takže jsme vůbec nedostali povolení k prohlídce.“

„A matka?“

„Brenda. To je taky dílo.“

Kate si kousla hamburgeru, pak si otřela ústa papírovým ubrouskem.

„Brenda ten den pracovala. Myslím, že uklízela pokoje v motelu. Podle své výpovědi, když se v pět vrátila, byl dům prázdný. Starosti si začala dělat, teprve když se setmělo a Savannah nezavolala ani se neukázala. O půlnoci máma zpanikařila a nahlásila, že se dcera pohřešuje.“

Dopila colu.

„Brenda ochotně spolupracovala asi dva dny, pak se otočila o stoosmdesát stupňů a usoudila, že její dcera utekla s přáteli. Od té chvíle už to bylo jako mluvit s mraženou vepřovou pečením. Nás kontaktovalo policejní oddělení ze Shallotte a nakonec jsme dostali informace pro NCIC od Savanniných lékařů a zubaře. Za normálních okolností je to práce rodiče nebo pěstouna.“

„Proč ten obrat?“

„Dwayne jí patrně vyhrožoval.“

„Co se s ním stalo?“

„Asi pět let potom, co Savannah zmizela, se u Dwayna zřejmě vyvinula touha po horách. Jel až k Chimney Rock oslavovat Čtvrtý červenec tábořením a popíjením s kámoši.

Druhý večer si uspořádal pivní exkurzi do města a sláva nazdar výletu sjel z dálnice rovnou do Hickory Nut Gorge. Vyhodilo ho to ven a auto se převálilo přes něj. Pokud vím, když ho našli, měla Dwaynova hlava větší průměr než jeho rezervní pneumatika.“

Kate zmačkala obaly, uložila je doprostřed tácu a vstala od stolu.

„Vyšetřování bez Dwayna celkem utichlo,“ řekla, když to všichni strčila do kontejneru na odpadky.

Vyšli jsme z restaurace do malého patia, kde nás staříček černochoch v baseballové čapce Yankees uvítal standardním „Ahoj.“ Zaléval květiny zahradní hadicí a vůně mokré země a petúnií se mísila s oděrem rozpáleného tuku.

Odpolední slunce pražilo do betonu a hrálo mi hlavu a ramena, když jsme přecházely přes parkoviště ke Katinu autu. Když jsme se připoutaly bezpečnostními pásy, zeptala jsem se: „Myslíš, že to udělal on?“

Chvilí bylo ticho, než odpověděla.

„Já nevím, Tempe. Některé věci mi neseď.“

Počkala jsem, až si roztřídí myšlenky.

„Dwayne Osprey měl problémy s pitím a byl zlý jako had, ale skutečnost, že žil v Shallotte, znamenala, že nějaká vesnice přišla o svého zaslouženého obecního blba. Chci říct, že ten chlap byl pitomec. Nikdy bych neřekla, že by dokázal zabít své dítě a převézt jeho tělo do jiného města a pak kompletně zakrýt stopy. Prostě na to neměl buňky. Kromě toho se ten týden ledacos dělo.“

„Jako třeba?“

„Každoročně v polovině května se v Myrtle Beach koná obrovitá motocyklová rallye. Je to povinný výjezd kapitul Pekelných andělů na Jih, a obvykle se ukáže taky spousta Pohanů. Ten týden se to tu jen hemžilo motorkáři, od Vyvrhelů až po Bomoty.“

„Po Bomoty?“ Jaké bonmoty mohla mít na mysli?

„Bohaté městské motorkáře. Na každý pád, takhle jsem se k tomu případu dostala já. Můj šéf si myslel, že by to mohlo souviset s nějakým gangem.“

„Souviselo?“

„Nikdy jsme na nic nepřišli.“

„Co myslíš ty?“

„Sakra, Tempe, já nevím. Shallotte je přímo na dálnici číslo 17 směrem na Myrtle Beach a jsou tam desítky motelů a rychlých občerstvení. Při tom, jaký byl ten týden provoz směrem na Jižní Karolinu i zpátky, mohla prostě jen narazit na nějakého psychopata, co si sjel z dálnice na kuře a biskvity.“

„Ale proč ji vraždit?“ Věděla jsem, že je to blbost, jen co jsem to vyřkla.

„Lidi se střílejí za to, že jedou moc blízko, že jsou oblečení v červeném tam, kde se potlouká modrá banda, že kupují zboží od nesprávného dodavatele. Možná ji někdo zabil jen proto, že nosila brýle.“

Nebo úplně bezdůvodně, jako Emily Anne Toussaintovou.

Po návratu do laboratoře SBI jsme si rozložily spis a začaly zkoumat dokumenty. Zdravotní záznamy. Zubařské záznamy. Telefonní účty. Záznamy o zatčeních. Přepisy výsledků. Zprávy o pátrání v okolí. Ručně psané poznámky pořízené hlídkami.

Vyšetřovatelé SBI a také ti ze Shallotte sledovali všechny stopy. Včetně sousedů. Pracovní skupiny prohledaly jezírka, řeky a lesy. Nebylo to k ničemu. Savannah Ospreyová vyšla z domu a zmizela.

Devět měsíců po zmizení Savannah byly na Myrtle Beach nalezeny ostatky. Koroner okresu Horry měl podezření na souvislost s případem Ospreyová, a tak kontaktoval severokarolinské úřady a poslal kosti do Chapel Hill. Zpráva soudního ohledače konstatovala souvislost, ale dospěla k závěru, že pozitivní identifikace kostry není možná. Oficiálně nebyla nikdy nalezena žádná stopa, která by k Savannah vedla.

Poslední záznam ve složce měl datum 10. července 1989. Po smrti Dwayna Ospreyho byla znovu vyslýchána jeho manželka. Brenda se držela verze, že její dcera utekla.

Se složkou jsme byly hotovy po sedmé. Oči mě pálily a záda mi řvala bolestí po hodinách prosezených shrbeně nad drobným tiskem a nečitelným rukopisem. Byla jsem unavená, skleslá a propásla jsem letadlo. A nedozvěděla jsem se skoro nic. Katin povzdech mi sdělil, že je na tom stejně.

„Co teď?“ zeptala jsem se.

„Teď ti najdeme nějaký nocleh, dáme si dobrou večeři a vymyslíme, co dál.“

To vypadalo jako slušný plán.

Rezervovala jsem si pokoj v zájezdním hostinci U červené střechy na mezistátní dálnici 1-40 a rezervovala si letenku na ráno. Pak jsem zkusila zavolat Kita, ale nebral to. Překvapilo mě to, takže jsem nechala vzkaz a číslo svého mobilního telefonu. Když jsem skončila, zabalily jsme si s Kate každá svoje kosti a odjely po Garner Road do její úřadovny.

Budova sídla SBI je v ostrém kontrastu s jejich ultramoderní kriminalistickou laboratoří. Zatímco řečená laboratoř je v betonovém věžáku, vtělená sterilnost a efektivnost, budova velitelství je jen dvoupodlažní a je to nóbl záležitost z červených cihel se smetanově zbarveným lemováním. Komplex, obklopený upraveným pozemkem a opatřený vstupní cestou lemovanou alejí statných dubů, splývá lépe s maličkým starožitnictvím na protější straně ulice než s megalitem o kus dál.

Zaparkovaly jsme na hlavní třídě, vyndaly si zavazadla a zamířily k budově. Napravo stojí obloukový živý plot lemovaný záhonem měsíčků a macešek. Z prostředka zahrádky vyrůstají tři stožáry, jako stěžně na křižníku. Slyšela jsem pleskání látky a cinkání kovu, jak uniformovaný strážník spouštěl poslední z vlajek. Byl zezadu osvětlen posledními paprsky slunce, zapadajícího za střechu Školicího střediska dálničních hlídek.

Prošly jsme skleněnými dveřmi s nápisem Severokarolinské ministerstvo spravedlnosti, státní úřad vyšetřování, legitimovaly se a vystoupily do druhého patra. Znovu jsme zajistily kosti, tentokrát do zamčené skříňky v Katině malé pracovně.

„Co by sis dala k jídlu?“

„Maso,“ řekla jsem bez zaváhání. „Červené maso mramorované opravdickým tukem.“

„Měly jsme k obědu cheeseburger.“

„Pravda. Ale právě jsem dočetla jednu teorii o vývoji neandertálců v současné lodi. Klíčem k přechodu je zřejmě zvýšený obsah tuku v potravě. Možná mi dva velké bifteky pomůžou s myšlenkovým procesem.“

„Přesvědčilas mě.“

Ukázalo se, že s tím hověším to byl dobrý nápad. Anebo to bylo možná jen tím, že jsme se zbavily rozmazaného tisku na fotokopiích dokumentů. Než nám přinesli zmrzlinový pohár, už jsme se soustředily na ústřední otázku.

Kosti z Montrealu patřily bezpochyby Savannah. Pokud šlo o kosti nalezené zde, porota se dosud neshodla. Odcestovala snad churavá šestnáctiletá dívka se špatným zrakem a bojácnou povahou přes dva tisíce kilometrů na sever od svého domova do jiné země a zemřela tam? Anebo byly některé, ale ne všechny kosti náležející mrtvé dívce odvezeny z Karoliny do Montrealu a pohřbeny tam?

Jestliže k úmrtí došlo v Montrealu, pak kosti z Myrtle Beach *nepatří* Savannah.

Ačkoliv Kate na tuhle teorii jednoznačně neskočila, připouštěla, že je to možné.

Jestliže kosti z Myrtle Beach *patří* Savannah, pak byla část kostry přestěhována.

Prostudovala jsem fotografie naleziště a nenalezla jsem nic rušivého. Rozklad zřejmě odpovídal období devíti měsíců a posmrtný interval odpovídal datu zmizení Savannah. Na rozdíl od pohřebiště u klubovny Zmijí tahle scénérie nijak nenapovídala sekundárnímu pohřbu.

Tenhle předpoklad skýtal několik možností.

Savannah zemřela na Myrtle Beach.

Savannah zemřela jinde, pak bylo její tělo převezeno na Myrtle Beach.

Tělo Savannah bylo rozčtvrceno, části buď odvezeny nebo zanechány na Myrtle Beach, lebka a kosti dolních končetin pak byly odděleny a převezeny do Kanady.

Ale jestliže bylo tělo úmyslně rozděleno, proč nejsou na žádné z kostí stopy řezu?

Klíčová otázka zůstávala: Jak to, že Savannah, ať už celá nebo zčásti, živá nebo mrtvá, skončila v Quebecu?

„Myslíš, že ten případ znovu otevřou?“ zeptala jsem se, zatímco jsme čekaly na účet.

„Pochybuj. Všichni byli celkem přesvědčeni, že to udělal Dwayne. Vyšetřování stagnovalo dlouho před jeho nehodou, ale jeho smrt je doopravdy ukončila.“

Podala jsem číšníkovi Visa kartu, přehlížejí Katiny protesty.

„Co teď?“

„Můj názor je takový,“ řekla. „V první řadě, s tím účtem to byl pěkný podraz.“

Jo. Jo. Pobízela jsem ji gestem ruky.

„Lebka Savannah byla nalezena na pozemku motorkářů v Quebecu.“

Vyčíslovala jednotlivé body zdviženými prsty.

„Zmije jsou loutkový klub Pekelných andělů, je to tak?“

Kývla jsem.

„Andělé se shromažďovali kousek od domovského města Savannah zrovna ten týden, co zmizela.“

Třetí prst se přidal k prvním dvěma.

„Její kostra se objevila ve Státním parku Myrtle Beach, coby kamenem dohodil od dějiště srazu.“

Její pohled se setkal s mým.

„To zřejmě stojí za podívání.“

„Ale vždyť už ses na to podívala.“

„Neměli jsme to spojení s Quebecem.“

„Co navrhuješ?“

„Počátek osmdesátých let byl pro karolinské motorkáře divoká jízda. Vytáhneme moje záznamy na různé gangy a uvidíme, co uvidíme.“

„Sahají tak daleko do minulosti?“

„Shromažďovat historické informace je součást mých povinností. Při vyšetřování RICO je často důležité dovozovat podle souvislostí, zvláště u starých vražd.“

Mluvila o zákonu proti organizacím ovlivněným vydíráním a korupcí, který podepsal Nixon v roce 1970.

Tento statut se často používal při stíhání organizovaného zločinu.

„Členové gangu se taky často přesouvají mezi kapitulami, a když sháníš svědky, pomáhá vědět, kdo byl ve kterou dobu na kterém místě. Mám tuny informací včetně fotek a videozáznamů.“

„Mám celou noc,“ rozhodila jsem rukama.

„Podíváme se na ty motorkáře.“

A právě to jsme dělaly, dokud mi v 5.23 ráno nezazvonil mobil. Hovor byl z Montrealu.

19 /

Les Appartmenets du Soleil byly cokoli, *jen ne* slunné, na rozdíl od svého názvu. Avšak pojmenovat to místo podle jeho opravdových vlastností, to by nebylo zrovna tržní. Budova byla temná a neveselá, okna zakalená špínou a nátěry omšelé po desetiletích nedbalé údržby. Maličké balkónky vyčuhující ze všech tří podlaží byly zahalené tyrkysovými bočnicemi a přečpané zrezivělými grily a lacinými zahradními židlemi, plastickými popelnicemi a všemožným sportovním náčiním. Na jednom či dvou byly květináče, jejichž obsah byl z minulých ročních období zhnědlý a uvadlý.

Nikdo však nemohl nic vyčítat systému vytápění. Toho dne, který jsem strávila v Severní Karolině, konečně dorazilo do Quebecu jaro a já si poslechla z rádia hlášení o dvaceti stupních Celsia. Ted' bylo ještě tepleji, ale radiátory v Soleil vojákovaly dál a zvyšovaly teplotu uvnitř na dobrých sedmadvacet. Horko a pach rozkladu se spojily, aby bylo člověku nevolno a snažil se dýchat co možná mělce.

Z místa, kde jsem stála, jsem viděla do všech místností, jež tvořily stísněný byteček. Kuchyně byla po mé levici, obývací pokoj napravo, ložnice a koupelna přímo přede mnou. Vypadalo to tu jako na bleším trhu, ačkoliv špína a smrad by odradily i toho nejzapálenějšího hledače výhodné koupě.

Na všech vyvýšených plochách se vršilo náradí, časopisy, brožované knihy, láhve a rozbité elektrospotřebiče, podlaha byla zakrámovaná tábornickým náčiním, součástkami automobilů a motocyklů, pneumatikami, kartónovými krabicemi, hokejkami a plastickými pytlíky uzavřenými zatočeným drátkem. Pyramida plechovek od piva se tyčila na protějším konci obývacího pokoje takřka ke stropu, ke stěně po obou stranách byly napínáčky připevněné potrhané a pokroucené plakáty. Plakát napravo inzeroval koncert skupiny Grateful Dead, 17. července 1983. Pěst Bílé síly pod ním obhajovala árijskou čistotu.

Nahoře vlevo plakát s titulkem *Le Hot Rod* ukazoval penis ve slunečních brýlích Ray-Ban, kouřící cigaretu vecpanou mezi ním a doprovodnou genitálií. Obrázek pod ním zobrazoval vztyčený falus, přes nějž bylo nahoře vepsáno výraznými tiskacími písmeny *Astro-Kokot*. Orgán byl obkroužen symboly Zvěrokruhu, pod každým nějaké moudro. Obešla jsem se bez toho, že bych se podívala na své znamení.

Pokud jsem viděla, jediný nábytek, který byl k dispozici pro praktické použití, byl umakartový stůl a jediná židle v kuchyni, dvě postele v ložnici a jedno křeslo v obývacím pokoji. Tělo nyní zabíralo křeslo, hlava se změnila v deformovanou rudou masu nad zčernalým trupem a končetinami. V mase jsem viděla zabudovanou roztržitou

lebku a lícní kosti, část chřípí s kouskem kníru a jedno celé oko. Dolní čelist visela ochable, ale nedotčeně, a ukazovala fialový jazyk a zkažené zuby zbarvené do hněda.

Někdo posbíral úlomky kosti a kaši z mozku a neprodyšně je uzavřel do plastického sáčku na zip. Ten plastický pytlík ležel muži na klíně, jako by dostal na starost hlídat si vlastní mozek. Velký cár kůže ulpěl na okraji křesla, hladký a lesklý jako břicho pstruha.

Zesnulý seděl naproti malému televizoru, na němž bylo přidrátováno ramínko na kabáty namísto rozbité antény. Jeden pokroucený konec směřoval k jeho hlavě, jako když prst očitého svědka ukazuje k jeho nálezu. Nikdo se neobtěžoval televizor vypnout a já slyšela, jak Montel mluví se ženami, kterým matky přebraly milence. Uvažovala jsem, co by asi diskutující říkaly svému šerednému divákovi.

Jeden člen oddělení identifikace sbíral v ložnici latentní otisky, zatímco další konal totéž v kuchyni. Třetí členka pracovala s videokamerou, zvolna zabírala každou místnost, pak si teleobjektivem přitahovala detaily ze změti harampádí. Než jsem sem dorazila, nafotila desítky snímků oběti a jejího chmurného okolí.

LaManche přišel a odešel. Protože tělo nebylo těžce popálené a stupeň rozkladu byl jen mírný, nebylo mě vlastně zapotřebí, ale to v raných stádiích nebylo jasné. Počáteční zprávy hovořily o mrtvole a ohni, takže mě povolali a zařídil se převoz. Než bylo místo činu ohledáno, už jsem byla na cestě z Raleigh a nejjednodušší bylo držet se původního plánu. Quickwater mě vyzvedl na letišti a přivezl sem.

Les Appartements du Soleil stály jihozápadně od Centreville, v jedné malé ulici vybíhající na východ z rue Charlevoix. Čtvrť, zvaná Pointe-St-Charles, byla na ostrově Montrealu, takže vražda spadala pod CUM.

Michel Charbonneau stál na druhé straně pokoje, jeho tvář měla barvu zažívací sody, vlasy mu trčely v lepkavě vlhkých bodlinách. Byl bez saka, límec propocený, vázanka mu visela pod rozepnutým horním knoflíkem košile. I takhle uvolněná

byla moc krátká. Sledovala jsem, jak vytahuje z kapsy kapesník a otírá si jím čelo.

Charbonneau mi jednou vyprávěl, že jako dospívající kluk pracoval na texaských naftových polích. Ačkoliv miloval kovbojský život, vedro ho porazilo a on se vrátil domů do Chicoutimi a nakonec ho to zaneslo do Montrealu, kde nastoupil k městské policejní jednotce.

V tom okamžiku se z kuchyně vynořil Quickwater. Bylo známo, že oběť je napojena na gang, takže se na věci podílelo i Carcajou.

Konstábl přistoupil k Charbonneauovi a oba spolu stáli a dívali se, jak tým zkoumá krvavé skvrny v koutě za obětí. Ronald Gilbert přidržoval u zdi šedobílé pravítko ve tvaru L, zatímco jeden mladší muž natáčel na video a fotil. To pak zopakovali s olovníci, pak Gilber přešel na posuvná měřidla a provedl sérii měření. Zanesl údaje do laptopu, pak se vrátil k měřidlu a olovníci. Další videonatáčení. Další fotky. Další měření. Krev byla všude, zacákala strop a stěny a potřísnila předměty navršené u podlahových lišt. Ti dva vypadali, že se svému úkolu věnují už dlouho.

Zhluboka jsem se nadechla a přistoupila k detektivům.

„*Bonjour. Comment ca va?*“

„Á, doktorka. Jak jdou kšefty?“ Charbonneauova angličtina byla zvláštní směsí québécois a texaského slangu, přičemž posledně řečený byl už dost zastaralý.

„*Bonjour, Monsieur Quickwater.*“

Quickwater se mírně potočil, zatvářil se dotčeně, že musí vzít na vědomí mou přítomnost, pak se znovu soustředil na tým zkoumající krvavé cákance. Filmovali akustickou kytaru opřenou ve vzpřímené poloze o zrezivělou ptačí klec. Za klecí jsem viděla atletickou čapku nacpanou ke zdi, uprostřed jedné vínově zbarvené skvrny byla viditelná písmena „-cock-“. Vzpomněla jsem si na ty plakáty a uvažovala, jakého asi oplzlého chlapáckého poselství jsme byli ušetřeni díky té krvavé spoušti.

„Kde je Claudel?“ zeptala jsem se Charbonneaua.
„Prověřuje jednoho podezřelého, ale bude tady brzy. Tihle chlapi, to je teda něco, vidíte?“ Charbonneauův hlas byl plný odporu. „Mají morální kvality hovniválů.“

„Určitě to souvisí s gangem?“

„Jo. Tamhleten chlap, co nevypadá moc dobře, je Yves Desjardins, pouliční přezdívka ‚Cherokee‘. Patřil k Predátorům.“

„Kam ti patří?“

„Predátoři jsou další loutkový klub Pekelných andělů.“

„Jako Zmije.“

„Přesně tak.“

„Takže tady udeřila Rocková mašina?“

„Patrně. Ačkoliv pokud vím, Cherokee už léta nebyl aktivní. Měl špatná játra. Ne. Rakovinu tlustého střeva. To bylo ono. Není divu, vzhledem k tomu, jakými sračkami se tihle chlapi obvykle živí.“

„Co udělal, že rozzlobil protivníky?“

„Cherokee vedl nějaký obchod s náhradními díly.“ Když Charbonneau udělal rozmáchlé gesto kolem sebe, uviděla jsem tmavý půlměsíc v jeho podpaží. „Ale výfuky a karburátory zřejmě dost nevynášely. Našli jsme chlapákovi v šuplíku se spodním prádlem asi dvě kila koksu. Bezpochyby bezpečné místo, protože hoch vypadá, jako by si trenky nikdy neměnil. Rozhodně patrně právě to inspirovalo překvapivou návštěvu. Ale kdoví? Možná to byla odvěta za úder v Marcotte.“

„Pavouk.“

Charbonneau kývl.

„Byly tu stopy násilného vniknutí?“

„V ložnici je rozbité okno, ale tudy se sem nedostali.“

„Ne?“

„Většina střepů je venku v uličce. Vypadá to, že okno vyrazili zevnitř.“

„Kdo?“

Udělal gesto dlaněmi vzhůru.

„Tak jak se vrah dostal dovnitř?“

„Musel je sem pustit.“

„Proč by to dělal?“

„Cherokee byl prohnáný jako pitbull a jen o něco méně přívětivý. Ale přežil průměrný věk motorkáře a patrně si už začínal připadat nesmrtelný.“

„Až na tu rakovinu.“

„Přesně tak. Něco vám ukážu.“

Charbonneau přistoupil k tělu a já ho následovala. Zblízka byl pach silnější, odporná směsice zuhelnatělé vlny, petroleje, exkrementů a hnijícího masa. Vytáhl kapesník a přidržel si ho u nosu.

„Koukejte na to tetování.“ Tlumeně.

Cherokee měl pravou ruku v klíně, levou rozhozenou v prapodivném úhlu přes opěradlo křesla, prsty visely směrem ke koberci. Navzdory tlusté vrstvě sazí byl na pravém zápěstí jasně viditelný shluk lebek. Bylo jich celkem patnáct, uspořádaných do pyramidy jako záhadné obětiny nalezené v evropských jeskyních. Jenže tyhle trofeje se vyznačovaly odlišením, která naši neandrtálští předkové pominuli. Třináct lebek mělo černé oči, dvě červené.

„Jsou jako zářezy na pažbě.“ Charbonneau odtáhl látku od úst jen na tak dlouho, než promluvil. „Černá znamená, že zabil muže, červená ženu.“

„Hodně blbá inzerce.“

„Jo, ale tady náš hoch byl ze staré školy. Dneska už víc poslouchají své právníky.“

Podle napuchlosti a sloupávání kůže jsem odhadovala, že oběť je po smrti tak dva dny.

„Jak ho našli?“

„Jako obyčejně. Soused si stěžoval na ošklivý zápach. Úžasně, že si toho v téhle žumpě někdo všimne.“

Znovu jsem se podívala na tělo. Kromě špatných zubů a kníru se nedalo poznat, jak ten muž vypadal. To, co zbylo z jeho hlavy, spočívalo na opěradle křesla, temný květ potřísnil čalounění kolem. Viděla jsem broky z brokovnice v mase, které bývalo jeho obličejem.

„Máte ráda zvláštní efekty?“

Charbonneau ukázal na malý tkaný kobereček pod nohama oběti. Byl silně zuhelnatělý, stejně jako spodní strana křesla. Cherokee sám byl zčernalý kouřem a jeho visící levá ruka, manžety džínů a holínky byly sežehlé. Ale jinak způsobil oheň pramálo škody.

Oheň byl založen před křeslem a setrvalý zápach petroleje naznačoval, jaká hořlavina byla použita. Plameny patrně zachvátily tělo, ale když se jim pak nedostávalo paliva, uhasly. To už byli vrazi dávno pryč.

Charbonneau znovu zvedl kapesník.

„Typická motorkářská sračka. Odbouchni terč, pak zapal tělo. Jenže tenhle tým se zřejmě z hodin základů žhářství ulejšval.“

„Proč by tenhle chlap otevíral dveře, pokud kšeftoval s koksem na písčku někoho jiného?“

„Možná mu tlusté střevo tlačilo na mozek. Možná byl sjetej. Možná trpěl bludem normalnosti. Sakra, kdoví, jak oni uvažují? Nebo jestli vůbec uvažují.“

„Nemohl to být někdo z jeho vlastního klubu?“

„To by nebylo nic nového.“

V tom okamžiku přišel Claudel a Charbonneau se omluvil, aby se mohl přidat ke svým kolegům. I když jsem byla zvědavá na toho podezřelého, kterého vyslychal, nechtěla jsem se vnučovat do týmu Claudel-Quickwater, přesunula jsem se tedy na druhý konec pokoje a znovu začala pozorovat analytiky krvavých skvrn. Teď už skončili se západní stěnou a postupovali přes roh na severní.

Ačkoliv jsem se držela co nejdál od těla, zápach v místnosti začínal být nesnesitelný. A Charbonneau měl pravdu. Mrtvola byla jen jedním prvkem odporného koktejlu plísň, motorového oleje, zatuchlého piva, potu a mnoha let špatné kuchyně. Bylo těžké si představit, jak někdo dokázal žít v tak smradlavé atmosféře.

Podívala jsem se na hodinky. Čtvrt na tři. Začínala jsem pomýšlet na taxíka a obrátila jsem se k oknu za svými zády.

Cherokee žil v prvním patře, jeho balkon byl ani ne metr osmdesát nad chodníkem. Skrz špinavé sklo bylo vidět obvyklou armádu policejních aut, dodávek a neoznačených vozů. Sousedé stáli v hloučkích anebo pozorovali dění ze zápraží sousedních budov. Auta a minidodávky tisku přispívaly ke zmatku v malé ulici.

Zatímco jsem pozorovala tu změť, přijelo auto z márnice a vyhupli z něj dva zřízenci, otevřeli zadní dveře a vytáhli vozík. Sklopili kola a strkali káru po krátké pěšině v průčelí ke vstupu do budovy, projíždějící mezi bahnitými kalužemi, naplněnými stojatou vodou. Na povrchu každé z nich svítil duhově měňavý mastný povlak. Pěkné. Nádvoří du Soleil.

Během pár vteřin už přepravní tým klepal na dveře. Claudel je pustil dovnitř, pak se vrátil ke skupině. Obrnila jsem se a přešla k detektivům. Claudel nepřerušil své líčení rozhovoru s hlavním podezřelým.

„Připadá vám ta zeď zasviněná?“ Claudel ukázal směrem k severozápadnímu rohu, kde tým techniků dosud měřil a filmoval skvrny od krve. „Bunda toho chlapa vypadá, jako by v ní dělal na jatkách.“

„Proč si ji nechal?“ Charbonneau.

„Patrně byl moc velký škudlil, než aby se rozloučil s koženou bundou. A představoval si, že se k němu nikdy nedostaneme. Ale našel si čas, aby ji utřel a strčil pod postel, pro každý případ.“

„Zahlédli ho tady v pondělí v noci?“

„Hned po půlnoci.“

„To odpovídá LaMancheovu odhadu času smrti. Jak to vykládá on?“

„Má trochu potíže s pamětí. Zdá se, že George trošičku pije.“

„Nějaká spojitost s obětí?“

„George je už léta přívrženec Kacířů. Necháávají ho jezdit a trochu obchodovat s trávou, takže si myslí, kdovíco není. Ale je v hierarchii tak nízko, že pomalu nemůže dýchat bez šnorchlu.“

Jeden funebrák zavolal na Claudela a detektiv udělal gesto „jen do toho“. Jeden z mužů rozložil pytel na mrtvolu a položil ji na vozík, zatímco druhý nasunul Cherokeeemu na levou ruku hnědý papírový sáček.

Při pohledu na Claudela mě ohromilo, jak nemístně tady vypadal. Čelo měl prosté potu, vlasy dokonale upravené, puky na kalhotách ostré jako břitva. Kousek Armaniho uprostřed noční mury.

„Možná viděl v tom zásahu svou velkou příležitost k pohybu směrem vzhůru,“ řekl Charbonneau.

„Bezpochyby. Ale George Dorsey se hodně dlouho nepohne nikam.“ Claudel.

„Stačí to na jeho zadržení?“ Quickwater.

„Zadržím ho na základě podezření z prskání, když to jinak nepůjde. Mé zdroje mi sdělují, že Dorsey nedávno rozhlásil, že hledá práci, a že žádný kšeft není vyloučený. Už jsme ho tipovali na jiný úder, takže jsem dal kolovat jeho obrázek. Jeden svědek viděl Dorseyho přímo tady, když se spustila střelba, a když jsem se u něj stavil, abych to s ním probral, našel jsem Dorseyho svršek celý od krve. Nepřipadá vám to úplně prosté?“

V tom okamžiku začala Claudelova vysílačka prskat. Ustoupil ke dveřím, naslouchal, mluvil do mikrofону, pak pokynul Quickwaterovi. Oba muži si vyměnili pár slov, pak se Quickwater obrátil k Charbonneauovi, ukázal na mě, pak na dveře. Když Charbonneau zvedl palec, Quickwater zamával, vyšel na chodbu a Claudel se přidal k nám.

Ohromné. Předávají si mě jako mladší sestru.

Existují dvě emoce, které ve mně budí zděšení: pocit bezmoci a pocit zbytečnosti. Prožívala jsem obojí, a to mě znepokojovalo.

A něco na místě činu mi vadilo. Věděla jsem, že nejsem ve svém živlu, ale pořád jsem vzpomínala na ty diapozitivy, co jsem viděla na velitelství Carcajou. Co jsem viděla, nepůsobilo opravdově.

No a co, sakra. Já jsem sem jezdit nechtěla.

„Není to trochu odlišné od jejich normální metody likvidace?“

Claudela se obrátil směrem ke mně, tvář staženou do svého obvyklého mrazivého výrazu.

„Prosím?“

„Není brokovnice na hony vzdálená modu operandi motorkářů? A založený oheň?“

Charbonneau zvedl jedno obočí a pokrčil oběma rameny. Claudela neřekl nic.

„Připadá mi, že je tu náramný binec,“ naléhala jsem, odhodlána nějak přispět. „V těch případech, které jsem procházela, byly jejich údery hodně efektivní.“

„Stává se ledacos,“ řekl Charbonneau. „Možná je vyrušili.“

„O to mi nejspíš právě jde. Nestudují snad motorkáři své oběti a nevybírají si prostředí, kde vědí, že vyrušení nebudou?“

„U mrtvého motorkáře, který na volné noze obchodoval s drogami, nepotřebujeme pátrat v seznamu členstva unitářské církve, abychom našli svého střelce.“ Claudelův hlas byl chladný.

„Ani nemusíme zaprásknout dvířka u mozku potom, co do něj zavane první teorie,“ řekla jsem jízlivě.

Claudela na mě vrhl pohled, naznačující donekonečna napínanou trpělivost.

„Možná dovedete velmi dobře vyhrabávat těla a měřit kosti, paní Brennanová. Ale tyhle schopnosti nejsou jádrem vyšetřování této vraždy.“

„Je těžké najít střelce, když nevíte, kdo byl střelen, pane Claudeli. Budete mu snad dávat obličej zpátky dohromady vy?“ Tvář mi planula hněvem.

„To tady problém nebude. Otisky prstů by měly postačit.“

To jsem věděla, ale Claudelova arogance ve mně probouzela ty nejhorší povahové stránky.

Charbonneau si založil paže a zhluboka vydechl.

Claudela se podíval na hodinky a já spatřila záblesk zlatých manžetových knoflíčků. Pak spustil paži k boku.

„Sergent-déetective Charbonneau a já vás hodíme domů.“ Jeho hlas naznačoval, že tentokrát už nebude o případu déle diskutovat.

„Děkuji.“

Přešli jsme pokoj a já naposled pohlédla na křeslo, kde zemřel Yves „Cherokee“ Desjardins. Teď bylo prázdné, ale mrak barvy portského vyznačoval místo, kde prve spočívala jeho hlava. Z každého laloku mraku se klikatily tmavé pramínky, jako spáry dravce dychtícího zabít.

Claudél přidržel dveře a já vyšla na chodbu, svírajíc své tašky tak pevně, až se mi nehty zarývaly do dlaní. Dosud dopálena Claudelovým nadřazeným postojem, nedokázala jsem odolat poslednímu rýpnutí, když jsem procházela kolem něj.

„Jak víte, Monsieur Claudeli, jsem styčný důstojník mezi laboratoří a Carcajou. Máte profesionální povinnost sdělovat mi myšlenky a informace, ať se vám to líbí nebo ne, a já od vás očekávám přinejmenším tolik.“

S tím jsem vykročila do chodby a sešla dolů do slunečního svitu.

20 /

Ačkoliv jsme projížděli zářivým slunečným dnem, moje myšlenky byly temné. Když jsem se dobrovolně přihlásila k jednotce Carcajou, bylo to proto, abych pomohla vyřešit zastřelení Emily Anne, ne abych se přidala ke klubu „vraždy dne“. Jela jsem vzadu a myšlenky mi těkaly mezi Yvesem „Cherokee“ Desjardinsem a Savannah Claire Ospreyovou, oběťmi tak odlišnými, jako Charlie Manson a Cukrová Víla.

Jenže Savannah neodtančila s Arielem nebo Pukem, a já nedokázala setřást představu dívky s pavoučíma nohama v

pytlovitých plavkách. Pořád jsem uvažovala o jedovaté pavučině, do které se chytila.

Také mě strašila hrůza, kterou jsme právě opustili. Ačkoliv dynamické duo na předních sedadlech bylo přesvědčeno, že zabítí Cherokeeho mají na svědomí motorkáři, mně připadalo, že cosi na místě činu nehraje. Nevěděla jsem co, ale nejistota zůstávala, šimrala mě na mozku.

Savannah a Cherokee. Cherokee a Savannah. A Ronald a Donald Vaillancourtovi, Robert Gately a Felix Martineau. A Emily Anne Toussaintová, holčička, která tančila a bruslila a milovala vafle. Tyhle životy se zdály nepropojeny, jediné pouto mezi nimi bylo posmrtné, vytvořené spisy oddělení vražd.

Nikdo nemluvil. Tu a tam zaprskalo rádio, jak hledalo kanály, pilné ve své péči o policejní záležitosti.

V tunelu Ville-Marie nás na chvíli zdržel ucpaný provoz při výjezdu na Berri. Dívala jsem se na proud vozů, směřujících ke starému městu, a prožívala jsem návrat melancholie. Proč jsem uvízla se Señorem Nasupeným a jeho partnerem, kostmi mrtvé dívky u nohou a vidinami znetvořených motorkářů v hlavě? Proč nemírím na Place Jacques Cartier s myšlenkami na večeři, tanec nebo sklínku s milencem?

Jenže rozkoš z té sklínky bych nezvládla.

A nemám milence.

Ryan.

Nech toho, Brennanová. Tahle linie myšlenek tě zanese od melancholie k depresi. Prostá skutečnost je taková, že sis tenhle život sama vybrala. Mohla bys omezovat svou analýzu kostí na archeologické vykopávky a své profesionální komentáře na učebnice či přednášky, při kterých ty mluvíš a oni poslouchají. Říkala sis o tohle a máš to, tak přestaň truchlit a dělej svou práci.

Když Charbonneau zastavil u budovy SQ, stroze jsem poděkovala, práskla dveřmi a zamířila podél bloku k hlavnímu vchodu. Ještě než jsem došla na konec tepaného železného

plotu, zazvonil mi mobil, postavila jsem tedy sportovní pytel na chodník a vyhrabala telefon z kabelky.

„Teto Tempe?“

„Ahoj Kite.“

Ulevilo se mi a naštvalo mě, že slyším jeho hlas. Ačkoliv jsem od odjezdu do Raleigh volala několikrát, Kit to nevzal ani jednou.

„Dostals moje vzkazy?“

„Jo. Špatné načasování. Byl jsem venku, když jsem pak přišel, žuchnul jsem do kanafasu. Říkal jsem si, že bys nechtěla, abych volal až tak pozdě.“

Čekala jsem.

„Byl jsem s Lylem.“

„Dva dny?“

„Ten chlap je dobrej.“

Dobrej?

„Byli jsme v tom obchodu s motocykly. Člověče, on nepřeháněl. Mají tam víc sraček než ve fabrice u Harleyů. Jejda, pardon.“

„Hm.“

Položila jsem aktovku vedle sportovního pytle a rotovala ramenem, abych se zbavila ztuhlosti. Z karavanu na protější straně Parthenais duněla hip-hopová hudba. Řidič seděl bokem, jednu paži ovinutou kolem volantu, druhou rukou bubnoval zezadu na sedadlo.

„V šest jsem doma,“ řekla jsem Kitovi. „Řekni mi, co by sis dal, a já ukmochtím něco k večeři.“

„Právě proto volám. Lyle řekl, že mě vezme do televizního studia, abych viděl, jak se dělá dnešní večerní pořad.“

Z činžáku na druhé straně ulice se vynořil nějaký muž a zvolna se plazil po schodech dolů, z úst se mu houpala cigareta. Jeho vlasy vypadaly, jako by strčil hlavu moc blízko k nějakému výbuchu. Něco z nich mu trčelo v chumáčích, několik pramínků leželo zauzlených u hlavy. Měl na sobě džínovou bundu bez rukávů, jež předváděla paže tak bohatě tetované, že z místa, kde jsem stála, vypadaly jako modré.

Muž zhluboka zatáhl z cigarety a přešel pohledem ulici. Jeho pohled se zachytil na mně, pak přimhouřil oči, jako když teriér zahlédne krysu. Z nosu mu vyrazily dva pramínky kouře, pak odcvrkl nedopalek, přešel chodník a vlezl do dodávky s milovníkem hudby. Když dvojice odjela, pocítila jsem mrazení, navzdory teplu odpoledního slunce.

„...vidělas to někdy osobně?“

„Co?“

„Zprávy. Bylas někdy ve studiu, kde to doopravdy dělali?“

„Ano. Je to moc zajímavé.“

„Takže pokud ti to nevadí, opravdu bych tam rád šel.“

„Jistě. Vypadá to zábavně. Stejně jsem hodně urvaná.“

„Zjistilas, kdo to je?“

Nepochopila jsem honem, kam přehodil výhybku.

„Ta holka. Je to nakonec ta osoba, jak sis myslela, že to je?“

„Ano.“

„To je pohoda. Můžu to říct Lyleovi?“

„Ještě to není oficiální. Radši počkej, až její jméno sdělí médiím koroner.“

„Nedělej si vrásky. Takže zatím.“

„Fajn.“

„Určitě?“

„Kite, nic se neděje. Už mi dali kopačky jinší chlapi, než jsi ty.“

„Hú. Tohle bolelo.“

„Nashle.“

Lyle Crease. Hodlá ten hajzl používat mého synovce k vylákání informací, které nedokáže získat přímo ode mě?

Nahoře jsem zajistila ostatky Savannah do své skříňky s důkazy a předala jednu sadu vzorků kostí Denisovi, laborantovi z histologie. Pomocí mikrotomu nařeže plátky o síle necelé stovky mikronů, pak je obarví a naklade na sklíčka k analýze.

Druhou sadu jsem odnesla do oddělení DNA. Když už jsem tam byla, poptala jsem se na oční bulvu. Zatímco jsem čekala, cítila jsem, jak se mi pás napětí zvolna pohybuje po zátylku vzhůru, a začala jsem si třít šíji.

„Bolí vás hlava?“ zeptala se laborantka, když se vrátila.

„Trochu.“

Výsledky dosud nebyly.

Poté jsem se hlásila LaMancheovi. Nepřerušil mě, když jsem mu vyprávěla o svém setkání s Kate a ukázala jsem mu fotografie a kopie nemocničních záznamů.

Když jsem skončila, sundal si brýle a hnětl si dva zarudlé ovály na kořeni nosu. Pak se zaklonil, tvář prostou emocí, které smrt za normálních okolností probouzí.

„Zavolám na úřad koronera.“

„Děkuju.“

„Probrala jste to s lidmi z Carcajou?“

„Zmínila jsem se o tom Quickwaterovi, ale momentálně se všichni soustředí na vraždu Cherokee Desjardinsa.“

To zdaleka nevystihovalo skutečnost. Když jsem mu to v autě řekla, Quickwater mě skoro ani neposlouchal.

„Zítra promluvím s Royem,“ dodala jsem.

„Ta agentka ze Severní Karoliny je přesvědčená, že to dítě zabili členové gangu?“

„Kate Brophyová. Je přesvědčena, že je to dost možné.“

„Ví o nějaké spojitosti mezi gangy z Quebecu a z Myrtle Beach?“

„Ne.“

LaManche se zhluboka nadechl a zase vydechl.

„Devatenáct set osmdesát čtyři, to je hodně dávno.“

Když jsem tak seděla naproti svému šéfovi, naslouchala jeho precizní francouzštině a viděla ho zezadu osvětleného odlesky od řeky Sv. Vavřince, musela jsem připustit, že karolinská teorie zní bizarně dokonce i mně. Co se zdálo tak samozřejmé v Raleigh, působilo nyní jako zapamatovaný sen, ve kterém jsem nedokázala oddělit realitu od fantazie.

„Musely jsme to zkrátit, když mi volali kvůli tělu Cherokeeho, ale agentka Brophyová mi zapůjčila hodně materiálů ze záznamů SBI, včetně starých fotek. Zítra to všechno odnesu na Carcajou a uvidíme, co z toho vypadne.“

LaManche si znovu nasadil brýle.

„Tahle kostra z Karoliny s tím nemusí souviset.“

„Já vím.“

„Jak brzy budou mít výsledky DNA?“

Vyhnula jsem se popudu obrátit oči v sloup, ale v mém hlase určitě bylo znát zoufalství.

„Jsou zavalení prací na tom případu dvojčat roztrhaných bombou a neřekli mi žádný odhad.“ Rozpomněla jsem se na pohled, jehož se mi dostalo, když laborant zahlédl datum smrti Savannah. „A jak říkáte, k úmrtí nedošlo zrovna v poslední době.“

LaManche kývl.

„Ale je to nevysvětlené úmrtí, a ostatky byly nalezeny v Quebecu, takže to pojednáme jako vraždu. Doufejme, že SQ učiní totéž,“ řekl.

V tom okamžiku mu zazvonil telefon. Sbírala jsem si papíry, zatímco mluvil. Když zavěsil, řekla jsem: „Ten Cherokeeho případ nezapadá do zdejší struktury z poslední doby, ale kdoví, proč lidé zabíjejí.“

Odpověděl a škrábal si přitom něco do žlutého poznámkového bločku, v myšlenkách dosud u toho telefonického rozhovoru. Anebo snad měl dojem, že mluvím o něčem jiném.

„Občas bývá Monsieur Claudel strohý, ale nakonec to pojme správně.“

Co tím sakra myslel?

Než jsem se stihla zeptat, zazvonil telefon znovu. LaManche sáhl po sluchátku, naslouchal, pak si je přiložil k hrudi.

„Ještě něco?“

Zdvořilý vyhazov.

Byla jsem tak zamyšlená nad LaMancheovou poznámkou o Claudelovi, že jsem se málem srazila s brigádnicí Jocelyn, když jsem opouštěla jeho kancelář a mířila do své. Měla v uších velké kruhy posázené korálky a melír v jejích vlasech měl nyní barvu purpurových afrických fialek.

Jak jsme se obcházely a rovnaly si své náruče papírů, znovu mě zarazila bělost její pleti. V ostrém světle zářivek působila její dolní víčka švestkově, pleť byla bledá jako spodní vrstva citronové kůry. Blesklo mi hlavou, že Jocelyn je možná albínka.

Kdovíproč jsem cítila nutkání promluvit na ni.

„Jak vám to jde, Jocelyn?“

Zírala na mě s výrazem, který jsem si nedokázala nijak vyložit.

„Doufám, že toho na vás v laboratoři není moc.“

„Práci zvládám.“

„Ano, ovšemže zvládáte. Jen chci říct, že je těžké být někde nová.“

Když otvírala ústa, aby něco řekla, vynořila se ze sousední kanceláře sekretářka. A tak Jocelyn odspěchala chodbou.

Ježíšmarjá, říkala jsem si. Téhle by neuškodilo trochu školení v šarmu. Možná kdyby se přihlásili s Quickwaterem, dostali by slevu na kursovném.

Zbytek odpoledne jsem strávila úklidem papírků se vzkazy ze svého stolu. Telefonáty z médií jsem vyhazovala, policistům jsem volala zpátky.

Přelétla jsem pohledem žádost od Pelletiera, nejstaršího z laboratorních patologů. Nějaký majitel domu v Outremontu našel kosti, když kopal díru do podlahy ve sklepě. Ostatky byly staré a křehké, ale Pelletier si nebyl jist, zda nejsou lidské.

Nic naléhavého.

Se stolem poměrně vyčištěným jsem odjela domů a strávila další bujarý večer v nejstarším francouzském městě Severní Ameriky.

Pizza. Koupel. Baseball.

Birdie zůstal až do osmé směny, pak se stočil do klubíčka na posteli v hostinském pokoji. Když jsem ve čtvrt na dvanáct vypnula televizi, protáhl se a přemístil na křeslo v mé ložnici.

Usnula jsem takřka okamžitě a zdály se mi útržkovité scénáře, které nedávaly smysl. Kit mával z lodi, Andrew Ryan po jeho boku. Isabelle servírovala večeři. Bezhlavý Cherokee Desjardins bral pinzetou kusy masa a dával je do plastického sáčku.

Když přišel Kit, vyplula jsem k hladině, ale byla jsem moc omámená spánkem, než abych na něj zavolala. Ještě štrachal v kuchyni, když jsem klesla zpět do zapomnění.

Nazítří ráno jsem se probírala Pelletierovými kostmi, když do mé laboratoře vstoupil Denis.

„*C'est la vedette!*“

Hvězda?

Ale ne.

Otevřel výtisk *Le Journal de Montréal* a ukázal mi moji fotografii v klubovně Zmijí. Vedle ní byl krátký článek s opakovaným vylíčením objevu Gatelyho a Martineaua a identifikací záhadné třetí kostry jakožto šestnáctileté Savannah Claire Ospreyové, podle koronera, Američanky pohřešované od roku 1984. Titulek mě označoval za členku jednotky Carcajou.

„*C'est une promotion ou une réduction?*“

Usmála jsem se a uvažovala, jestli Quickwater a Claudel budou spatřovat v tom omylu povýšení nebo sesazení, a pak jsem se vrátila k třídění. Prozatím jsem měla dvě jehněčí pečené, jedno vepřové žebro a grilovaných kuřat, že se mi to ani nechtělo počítat.

V deset jsem byla s kostmi hotová a napsala jsem podrobné vyprávění, sdělující, že ostatky nejsou lidské.

Odnesla jsem zprávu na sekretariát, pak jsem se vrátila do své kanceláře a vytočila číslo velitelství Carcajou. Jacques Roy byl na schůzi a čas bude mít až pozdě odpoledne. Nechala jsem své jméno a číslo. Zkusila jsem Claudela, zanechala

tentýž vzkaz. Charbonneau. Stejné jméno, stejné číslo. Prosím zavolejte. Uvažovala jsem, zda nemám použít pagery, ale usoudila jsem, že až tak naléhavá zase situace není.

Zklamaně jsem se otočila i se židlí a zkoumala pohledem řeku.

Nemohla jsem probádat mikrostrukturu kostí z Myrtle Beach, protože sklíčka nebyla ještě hotová. Bůhví, kdy budu mít výsledky DNA anebo zda budou souhlasit.

Napadlo mě zavolat Kate Brophyovou, ale nechtělo se mi na ni tlačit. Kromě toho jí případ Ospreyová dělal stejné starosti jako mně. Ještě větší. Kdyby něco zjistila, dala by mi vědět.

Co dál?

LaManche byl dole a prováděl pitvu Cherokeeho. Mohla bych se tam stavit, třeba se zbavit svých pochybností stran té vraždy.

Ne. Nijak mě nenadchla představa zkoumání dalšího motorkáře, rozprostřeného po stole.

Rozhodla jsem se uspořádat materiály, které mi dala Kate. Odjížděla jsem v takovém shonu, že jsem si je ani neprošla. Provedly jsme letmou kontrolu, napěchovaly všechno do mé aktovky, podepsala jsem převzetí a uháněla, abych chytla letadlo.

Vysypala jsem případ na desku svého stolu a navršila fotky nalevo, šanony napravo. Zvedla jsem hnědou obálku, vytřepala na blok několik snímků dvanáct krát osmnáct a jeden otočila. Na zadní straně byl označen datem, místem, událostí, jménem a několika evidenčními čísly.

Otočila jsem snímek a zadívala se do tváře Martina „Deluxe“ DeLuccia, znesmrtelněného 23. července 1992 při výjezdu do Wilmingtonu v Severní Karolíně.

Oči fotografovaného byly skryty za tmavými skly o velikosti čtvrtáků a kolem hlavy měl ovinutý stočený šátek. Jeho džínová bunda bez rukávů byla ozdobena zubící se lebkou a zkříženými písty, znak motocyklového klubu Psanců.

Dolní nápis označoval jejího nositele jako člena lexingtonské kapituly.

Motorkářovo maso se zdálo napuchlé, brada ochablá a zpod bundy se mu valil velký pupek. Kamera ho zachytila obkročmo na silné mašině, v levé ruce plechovku s pivem, na tváři výraz vzduchoprázdna. Deluxe vypadal, jako by potřeboval instrukce i k použití toaletního papíru.

Užuž jsem chtěla pokračovat v prohlížení, když zazvonil telefon. Položila jsem Eliho „Robina“ Hooda vedle Deluxe a zvedla sluchátko s nadějí, že to bude Roy.

Nebyl.

Skřípavý hlas si žádal mě, vypustil koncové „e“ z mého křestního jména, ale příjmení vyslovil správně. Ten muž byl cizinec, a zřejmě byla jeho mateřštinou angličtina. Odpověděla jsem anglicky.

„Tady doktorka Brennanová.“

Nastala dlouhá pauza, v níž jsem slyšela rachocení a cosi, co znělo jako veřejný automat na psaní adres.

„Tady doktorka Brennanová,“ opakovala jsem.

Uslyšela jsem odkašlání, pak dýchání. Nakonec nějaký hlas řekl: „Tady je George Dorsey.“

„Ano?“ V duchu jsem hledala, ale nic mě nenapadalo.

„Vy jste ta, co vykopala ty mrtvoly?“

Hlas zněl náhle dutě, jako by George Dorsey zakryl mikrofon dlaní.

„Ano.“ A je to tu.

„Viděl jsem vaše jméno dneska v nov...“

„Pane Dorsey, pokud máte nějakou informaci o těch jedincích, měl byste mluvit s někým z vyšetřujících policistů.“

Ať si tu postmediální cirkusovou parádu vyřizují Claudel nebo Quickwater.

„Vy nejste u Carcajou?“

„Ne v tom smyslu, jak se domníváte. Vyšetřující policista...“

„Ten sráč má nos tak nahoru, že by potřeboval sonar, aby si našel prdel.“ To mě upoutalo.

„Vy jste mluvil s konstáblem Quickwaterem?“
„Nemůžu mluvit se šukálistou, když mám za prdelí toho blba Claudela.“
„Prosím?“
„Ten řiťolez má zálusk na vyšší hodnost, tak tady sedím a šťourám se v prdeli.“
Okamžik nikdo z nás nepromluvil. Telefonát zněl, jako by přicházel z batyskaфу.
„Nejspíš dává dohromady něco pro CNN.“
Začínala jsem být netrpělivá, ale nechtělo se mi riskovat ztrátu informací, které by mohly být k užítku.
„Voláte kvůli těm kostrám vykopaným v St-Basile?“
Uslyšela jsem kuckavé zvuky, pak: „Ale hovno.“
Tehdy mi to došlo.
George Dorsey byl ten podezřelý, kterého Claudel zajistil.
„Bylo vám sděleno obvinění, pane Dorsey?“
„Kurva, to ne.“
„Proč jste zadržen?“
„Když mě skřípli, měl jsem šest dávek metáku.“
„Proč voláte mě?“
„Protože žádný z těch vostatných pohebanců neposlouchá. Já jsem Cherokeeho nemajznul. To byla nevodborná práce.“
Cítila jsem, jak se mi zrychluje tep.
„Jak to myslíte?“
„Takhle si bratři oučty nevyřizují.“
„Chcete říct, že vražda Cherokeeho nesouvisela s gangem?“
„Jasně, kurva.“
„Kdo ho tedy zabil?“
„Hod'te prdelí, ať jste tady, a já vám to všechno položím.“
Neřekla jsem nic. V tichu zněl hlasitě Dorseyho hlas.
„Ale nebude to zadarmo.“
„Nemám důvod vám věřit.“
„A já vás nebudu volit za Ženu roku, ale žádný z těch polišťů tady nechce poslouchat. Vodstartovali den D

policejních šukálistů a mě zaparkovali rovnou na pláži Omaha.“

„Obdivuji vaši znalost dějin, pane Dorsey, ale proč bych vám měla věřit?“

„Máte lepší stopu?“

Nechala jsem tu otázku chvilku viset ve vzduchu. Ačkoliv byl George Dorsey ztroskotanec, na tom, co říkal, něco bylo. A nikdo jiný zřejmě dneska netoužil si se mnou povídat.

Podívala jsem se na hodinky. Jedenáct dvacet.

„Budu tam za hodinu.“

21 /

Pro policejní účely je Communauté Urbaine de Montréal rozdělena do čtyř sekcí, z nichž každé má velitelství, kde sídlí oddělení zásahů, analýzy a vyšetřování, a celý předběžného zadržení. Podezřelí zatčení pro vraždu nebo sexuální násilí jsou drženi v budově poblíž Place Versailles, na nejvýchodnějším konci města. Všichni ostatní čekají další události v jedné ze čtyř sekčních věznic. Za držení metamfetaminu se Dorsey ocitl ve své místní věznici, Op Jih.

Ředitelství Op Jih sídlí na rue Guy a bulváru René Lévesque, na okraji Centre-ville. Tahle část je převážně francouzská a anglická, ale žijí tu také Číňani, Estonci, Arabové a Řeci. Je to oblast separatistická a federalistická. Bydlí tu nuzáci i zámožní, studenti i akcionáři, přistěhovalci i québécois „*pur laine*“.

Op South jsou kostely a bary, butiky a sex-shopy, rozlehlé domy i stísněné garsonky. Vraždy Emily Anne Toussaintové a Yvese Cherokee Desjardinse se odehrály v jeho hranicích.

Když jsem sjela z Guy na parkoviště, mýjela jsem skupinu nesoucí plakáty a transparenty. Roztáhli se po chodníku od sousední budovy, dělníci v montérkách demonstrující za vyšší mzdy. Hodně štěstí, pomyslela jsem si. Třeba to bylo

politickou nestabilitou, možná to dělala kanadská ekonomika jako celek, ale provincie Québec byla ve finanční tísní. Rozpočty se snižovaly, služby omezovaly. Já jsem nedostala přidáno sedm let.

Vstoupila jsem do hlavního vchodu a přistoupila k přepážce po pravé straně.

„Přišla jsem za Georgem Dorseyem,“ řekla jsem strážné ve službě. Odložila sušenku a znuděně na mě pohlédla.

„Jste na seznamu?“

„Temperance Brennanová. Vězeň se se mnou chtěl sejít.“

Oprášila si buclaté ruce, podívala se, jestli nemá nikde drobečky, pak vytukala cosi na klávesnici počítače. Světlo se jí odráželo od brýlí, jak se předkláněla a četla z monitoru. Text se sunul dolů po obou sklech, ztuhl, pak znovu promluvila, aniž by zvedla oči.

„Carcajou?“ Nemohlo to znít pochybovačněji.

„Hm.“ *Le Journal* si to myslí.

„Máte průkaz?“

Vzhlédla a já jí ukázala propustku do budovy SQ.

„Odznak ne?“

„Tohle je šikovnější.“

„Budete se muset zapsat a nechat tady svoje věci.“

Zalistovala stránkami v knize návštěv, něco napsala, pak mi podala pero. Načmárala jsem čas a své jméno. Pak jsem si stáhla kabelku z ramene a podala ji přes přepážku.

„Bude to hned.“

Slečna Sušenková uzavřela mou kabelku do plechové skříňky, pak zvedla sluchátko a pronesla pár slov. Deset minut nato se v zelených plechových dveřích po mé levici otočil klíč, ty se pak otevřely a strážný mě gestem pozval dál. Byl jako kostlivec, uniforma na něm visela jako šatstvo na ramínku.

Strážný číslo dvě mě přejel ručním detektorem kovů, pak naznačil, že ho mám následovat. Klíče mu cinkaly na opasku, když jsme zahruli doprava a zamířili chodbou osvětlenou zářivkami a sledovanou ze stěn i stropu kamerami. Přímo před sebou jsem uviděla velkou celou předběžného zadržení, s

oknem směřujícím do chodby, v níž jsem byla, na druhé straně byly zelené mříže. Uvnitř půl tuctu mužů polehávalo na dřevěných pryčnách, sedělo nebo spalo na podlaze anebo viselo na mřížích jako primáti v zajetí.

Za opileckou klecí byly další zelené plechové dveře, napravo od nich bílým výrazným tiskacím písmem nápis *Bloc Cellulaire*, vedle nich další pult. Nějaký strážný vkládal jakýsi raneček do jedné skříňky v řadě, tentokrát s označením XYZ. Měla jsem tušení, že přichází pan Xavier. Svůj opasek, tkaničky do bot, šperky, brýle ani jiné osobní vlastnictví neuvidí, dokud ho nepropustí.

„Je tady,“ řekl strážný a ukázal bradou ke dveřím označeným *Entrevue avocat*, dveřím, které používali advokáti. Věděla jsem, že Dorsey projde stejnými dveřmi označenými *Entrevue détenu*, pro vězně.

Poděkovala jsem mu a protáhla se kolem něj do malé místnosti, nenavržené zrovna tak, aby pozvedala vězni či návštěvníkovi morálku. Stěny byly žluté, lemované zeleně, jediné zařízení tvořil červený vinylový pult, dřevěná stolička připevněná k podlaze a nástěnný telefon.

George Dorsey seděl na druhé straně velkého obdélníkového okna, záda nahrbená, ruce se mu houpaly mezi koleny.

„Stiskněte knoflík, až skončíte,“ řekl strážný.

Nato zavřel dveře a my byli sami.

Dorsey se nepohnul, jen na mě upřel oči, když jsem přistoupila k pultu a zvedla sluchátko.

Hlavou mi bleskl bábinčin obraz. Ježíš, lebku obkrouženou trny, čelo pokryté krupějemi krve. Aťsi jsem šla kamkoli, jeho pohled mě sledoval. Hle, oči byly otevřené. Mrk, zavřely se. Ten obraz byl tak znervózňující, že jsem se babiččině ložnici vyhýbala po celé dětství. Dorsey měl stejné oči.

S vnitřním třasem jsem usedla a složila ruce na desce pultu. Muž naproti mně byl hubený a sešlý, s hrbolatým nosem a rty jako čepel břitvy. Jizva mu začínala na levém spánku, klikatila se po líci a mizela v kroužku chmýří kolem úst. Hlavu měl

oholenou, z vlasů si ponechal jen tmavý blesk, který končil těsně nad místem, kde začínala jizva.

Čekala jsem, až zvedne telefon a přeruší mlčení. Za dveřmi naší místnůstky jsem slyšela hlasy a rachot oceli o ocel. Navzdory soustředěnému pohledu Dorsey vypadal, jako by nějakou dobu nespál.

Po několika letech se Dorsey usmál. Rty zmizely a vystřídaly je malé, žluté zuby. V očích však žádný pošklebek neměl. Trhavým pohybem vyškubl sluchátko z vidlice a přiložil si je k uchu.

„Máte koule, že jste sem přišla, dámo.“

Pokrčila jsem rameny.

„Máte cigára?“

„Nekouřím.“

Přitáhl obě nohy pod tělo, ohnul prsty a zakverlal jednou nohou na bříšku chodidla. Znovu oněměl. Pak: „Já s tou prácičkou v Pointe-St-Charles neměl nic společného.“

„To už jste říkal.“ Představila jsem si šerednou scénérii v Les Appartements du Soleil.

„Ten sráč Claudel mi jde po koulích. Nejspíš si myslí, že když mě dost zmáčkne, dostane ze mě, že jsem upálil Cherokeeho.“

Kverlání nohou nabylo na intenzitě.

„Seržant detektiv Claudel prostě dělá svou práci.“

„Seržant detektiv Claudel by se nedokázal ani uprdnout, aby to nezvoral.“

Byly chvíle, kdy jsem s tímto tvrzením souhlasila.

„Znal jste Cherokeeho Desjardinse?“

„Slyšel jsem o něm.“

Přejížděl prstem sem a tam po nějaké rýze na pultě.

„Věděl jste, že obchoduje s drogami?“

Ted' Dorsey pokrčil rameny.

Čekala jsem.

„Třeba to bylo pro osobní potřebu. Víte, zdravotní. Slyšel jsem, že měl zdravotní problémy.“

Přejel si prstem chlupy na bradě, pak začal znovu zpracovávat rýhu.

„Byl jste viděn u Desjardinse v domě zhruba v tu dobu, kdy byl zastřelen. Ve vašem bytě našli zakrvácenou bundu.“

„Ta bunda nejni moje.“

„A O. J. Simpson jakživ neměl rukavice.“

„Kterej blbec by si schovával suvenýry po vraždě?“

Na tom něco bylo.

„Proč jste byl v těch končinách?“

„To je moje věc.“

Vyrazil kupředu a roztáhl lokty na pultu. Srdce mi poskočilo, ale necukla jsem sebou.

„A se zmarněním Cherokeeho to nemělo nic společného.“

Všimla jsem si stažení kolem očí a napadlo mě, jaký scénář si asi konstruuje, aby mě dostal. Další mlčení.

„Víte, kdo ho zabil, Georgi?“

Chyba.

„No néé!“ Zkřivil prsty a opřel si bradu o hřbet jedné ruky.

„A můžu vám já říkat Tempe?“

„Tohle není společenská návštěva. Vy jste se chtěl se mnou sejít.“

Dorsey se otočil stranou a natáhl nohu směrem ke zdi. Jedna ruka si pohrávala se šňůrou telefonu, zatímco botou bez tkaničky kopal do podlahové lišty. Za dveřmi mužský hlas volal na někoho jménem Marc. Čekala jsem. Nakonec: „Heďte, povídám. To byl zásah jak z *Amateur Hour*. Už tam chyběl jen Ted Mack.“

Dorsey se otočil nazpátek a pokusil se mě zmrazit pohledem. Pak sklopil oči, několikrát rozevřel a sevřel prsty. Pozorovala jsem písmena S. N. S., jak mění tvar na jeho kloubech.

„A?“

„Nebylo to zrovna na čtyry hvězdičky, víc vám momentálně neřeknu.“

„Pak vám nemohu pomoci. Na to už jsme přišli, že to byl zpackaný mord.“

Dorsey se znovu vrhl kupředu a roztáhl předloktí po přepážce.

„Ten váš Claudel si třeba myslí, že jsem jen tak nějaký prdelkář vod Kacířů, ale v jedné věci se plete. Blbej nejsem. A voni taky ne.“

Nechala jsem si pro sebe, že se mýlí ve dvou bodech.

„Za to vás má rád.“

Dorsey se naklonil tak blízko ke sklu, až jsem viděla špínu v pórech na jeho nose.

„Je to krucinál lež. Já jsem Cherokeeho nezabil.“

Pohlédla jsem do tváře, která byla jen pár centimetrů od mé, a na jediný okamžik maska spadla. V tom zlomku okamžení jsem uviděla strach a nejistotu. A ještě cosi v těch trpkých, tmavých očích. Viděla jsem upřímnost.

Pak se víčka zúžila a frajeřina byla zase zpátky.

„Půjdu rovnou k věci. Vám se nezamlouvá, jak si vedeme já a moji kamarádi. Klíd'o. Mně se nezamlouvají ty vaše samolibý kydy. Ale jedno by vám mělo bejt jasný. Ždímejte si mě a ten, kdo oddělal Cherokeeho, uteče.“

„Nic víc mi neřeknete, pane Dorsey?“ Oči se zabodly do mých a já takřka cítila pach jeho nenávisti.

„Možná vím něco, co vy nevíte,“ řekl, prohlížeje si nehty s předstíranou nonšalancí.

„O čem?“

„Nic vám neřeknu. Ale Cherokee nejni poslední dobou jedinej zamordovanej, o kterým se mluví ve zprávách.“

Myšlenky mi uháněly hlavou. Mluví o Pavoukovi Marcottovi? Zná totožnost vrahů Emily Toussaintové?

Než jsem se stihla zeptat, Dorsey se znovu sesul zezadu, koutky úst mu zvlnil pobavený výraz.

„Chtěl byste se mi svěřit s něčím legračním?“

Dorsey si přešel dlaní pod bradou a kozí bradka se mu zkadeřila kolem prstů. Přesunul si sluchátko k druhému uchu.

„Řekněte tomu dementovi, ať se vykašle na můj případ.“

Vstala jsem k odchodu, ale jeho další slova mě přimrazila na místě.

„Pracujte pro mě a já vám dám tu holku.“
„Jakou holku?“ zeptala jsem se s nuceným klidem v hlase.
„Tu milunku, co jste vyhrabala.“
Zadívala jsem se na něj, tak rozzlobená, až mi srdce bušilo.
„Povězte mi, co víte,“ zasyčela jsem.
„Dohodneme se?“ Ačkoliv kryska cenila zuby, oči měla temné jako Dantův devátý kruh pekla.
„Lžete.“
Zvedl obočí a dlaň volné ruky.
„Dyk pravda je heslo mého života.“
„S tím si běžte jinam, Dorsey.“
Roztřesená hněvem jsem práskla telefonem, otočila se na patě a stiskla knoflík. Neslyšela jsem Dorseyho poslední posměšný dodatek, ale viděla jsem jeho tvář, když jsem se řítila kolem strážného. Z jeho rtů se dalo odečítat jasně.
Ozve se.

Cesta zpátky mi trvala skoro hodinu. Nehoda uzavřela všechny jízdní pruhy dálnice 720 až na jeden a dopravní provoz v tunelu Ville-Marie uvízl na kolik kilometrů. Než jsem pochopila situaci, už se nedalo sjet na žádnou odbočku a nezbývalo než se plazit dál spolu s dalšími zoufalými motoristy. Betonový tunel zablokoval příjem rádia, takže neexistovalo ani žádné rozptýlení. Dorsey měl v mé hlavě parket volný.

Nadskakoval jako studená voda na rozpálených kamnech, ale je možné, že by ten člověk byl nevinný?

Pamatovala jsem si ty oči a okamžik, kdy závoj spadl.

Zařadila jsem jedničku, posunula se o pár pídí kupředu, vyřadila zpátky na neutrál.

Je Claudel na špatné stopě?

Nebylo by to poprvé.

Sledovala jsem sanitku, jak se snaží protlačit po pravé krajnici, světlo jí rudě pulzovalo o stěny tunelu.

Co řekne Claudel, až se dozví, že jsem byla ve věznici?

To je snadné.

Bubnovala jsem prsty o volant.
Skutečně ví Dorsey něco o Savannah Ospreyové?
Zařadila jsem a popojela o délku auta.
Je to jen další chytrák, co se snaží o dohodu, aby si zachránil kůži?

Odpověď neznámá.

Viděla jsem Dorseyho tvář, ztělesnění chlapáckého opovržení a protispolečenského pohrdání.

Ten člověk byl odporný. A přece jsem si v té jediné nanosekundě byla jistá, že vidím pravdu. Mohla bych mu věřit? Potřebuju mu věřit? Kdyby poskytl ověřitelnou informaci o Savannah Ospreyové oplátkou za to, že policie rozhodí širší vyšetřovací síť kolem vraždy Cherokeeho, čemu se tím uškodí? Ale dá se to? Rozhodně ne prostřednictvím Claudela.

Po čtyřiceti minutách jsem dojela až k nehodě. Jedno auto leželo na boku, druhé se opíralo o zeď tunelu, reflektory namířené opačným směrem. Dlažba se třpytila roztržitým sklem a policejní a záchranná vozidla obklíčila vrak jako vlaková souprava. Když jsem se dívala, jak dělníci nastavují čelisti jeřábu nad převrženým autem, napadalo mě, zda jeho řidič nebude mít namířeno na stejné místo jako já.

Konečně jsem se uvolnila, vyřítla tunelem, vyjela na de Lorimier a dojela posledních pár ulic k laboratoři. Když jsem ve dvanáctém patře vystoupila z výtahu, hned jsem věděla, že se něco stalo.

U pultu v hale nikdo nebyl, telefon se rachotivě domáhal pozornosti. Cestou přes halu jsem počítala. Pět. Pauza, pak zvonění spustilo nanovo.

Zasunula jsem bezpečnostní vstupní kartu a skleněné dveře se otevřely. Uvnitř stála u ženského záchodku recepční, oči zarudlé, papírový kapesník zmuchlaný do kuličky. Sekretářka ji konejšila, jednou paží ji objímala kolem ramen.

V chodbě hloučky lidí, kteří mluvili mezi sebou, hlasy tlumené, tváře napjaté. Scéna jako z čekárny na chirurgii.

Další záblesk paměti.

Před patnácti lety jsem zanechala Katy v péči své sestry a sama jsem si zaběhla něco vyřídit. Když jsem zahýbala za roh naší ulice, ten samý strach, co ježí vlasy, ten samý nával adrenalinu.

Útržkovité byty paměti. Harry a sousedé stojící na příjezdové cestě. Tak nepatříčně spolu. Neznali se navzájem. Tvář mé sestry, maskara stékající po bledých lících. Lomící ruce.

Kde je Katy?

Vyjednávání.

Milý Bože. Katy ne. Cokoli. Ne moje malá. Oči sousedů, vytřeštěné soucitem, sledovaly, jak lezu z auta.

McDuff vyrazil a vběhl pod buicka. Pes byl mrtev. Úleva, později smutek. Zlé, ale vydržím to. Můj pudl je mrtev, ale dcera ne.

Pocítila jsem stejný děs při pohledu na své kolegy.

Co se stalo tady?

Skrz druhé skleněné dveře jsem uviděla Marcela Morina v rozhovoru s Jeanem Pelletierem. Vytukala jsem kód a spěchala chodbou.

Při zvuku mých kroků umlkli a ohlédli se mým směrem.

„Copak je?“ zeptala jsem se.

„Dr. LaManche.“ Morinovy oči se leskly pohnutím. „Zhroutil se při pitvě Cherokeeho Desjardinse.“

„Kdy?“

„Pracoval sám přes polední přestávku. Když se Lisa vrátila, našla ho na podlaze. Byl v bezvědomí a sotva dýchal.“

„Je to zlé?“

Pelletier vydal hrdelní zvuk, Morin potřásl hlavou.

„Je to v rukou Božích.“

Hned v pátek jsem volala do nemocnice. LaManche se stabilizoval, ale zůstal na intenzivní péči a neměl povolené návštěvy. Sestra nic víc o jeho stavu neřekla.

S pocitem bezmoci jsem objednala květiny, pak jsem se osprchovala a oblékla.

Kitovy dveře byly zavřené. Od středy jsem s ním nemluvila a nevěděla jsem, kde byl včera večer. Když jsem přijela domů, našla jsem na ledniče vzkaz. Přijde pozdě. Nemám čekat.

Nečekala jsem.

Když jsem vařila kávu, připomněla jsem si, že mám zavolat Harry. I když mému synovci bylo devatenáct a už byl moc starý na aktivní péči, chtěla jsem mít jasno v tom, jak velký rodičovský dozor se ode mě očekává. A na jak dlouho.

Kit se zvolna roztahoval. Lednička byla nacpaná mraženými pizzami a sendviči z plněného arabského chleba pita, párky v rohlíku, plechovkami fazolí a Mellow Yellow. Sýrové křupky, bramborové lupínky nachos, koblihy a kakaové cereálie k snídani lemovaly celou kuchyňskou linku.

Můj televizor v obývacím pokoji byl přepojený na Sony Playstation a dráty křížovaly podlahu jako spletenec špaget. Cédéčka byla navršena na příborníku a roztroušena před krbem. Jedno křeslo zaplnila hromádka zmuchlaných džínů, ponožek a slipů, z opěradla druhého ušáku visel stetson. V předsíni ležely dva páry kovbojských holínek tam, kam je majitel odkopl.

Vypadalo to tu, jako bych žila s potulným kovbojem.

Vrátila jsem Kitův vzkaz tam, kde byl, a připsala k němu odpověď v tom smyslu, že budu doma v pět a požaduji u večere potěšení z jeho společnosti. Pak jsem šla do práce.

Atmosféra v laboratoři byla stejně zasmušilá jako prve. Morin na ranní schůzi oznámil, že mluvil s LaMancheovou

ženou. Její manžel je dosud v komatu, ale jeho životní funkce jsou stabilizované. Jeho stav přičítají kardiogennímu šoku. Zavolá, kdyby došlo k nějaké změně. V rychlosti a tichosti se probraly případy na dnešní den, bez obvyklého klábosení.

Na nějakého muže v Dollard-des-Ormeaux spadl strom a rozdrtil ho. V Pointe-aux-Trembles byl nalezen mrtvý manželský pár, zřejmě oběti vraždy-sebevraždy. Poblíž Rivière-des-Prairies vyplavila řeka na břeh ženské tělo.

Nic pro antropologa. Bezvadné. Tím pádem mám čas projít materiály, které mi zapůjčila Kate Brophyová. Jestli bude k zastížení Jacques Roy, zajedu na velitelství Carcajou a zjistím, co si myslí.

Když schůze skončila, vzala jsem si hrnek a došla pro kávu. U pultu byl Ronald Gilbert a rozprávěl s jedním z nových laborantů ze svého oddělení. Ačkoliv jsem nevěděla, jak se ten mladík jmenuje, zapamatovala jsem si ho z místa činu vraždy Cherokeeho. Asistoval Gilbertovi u krvavých stříkanců.

Zatímco jsem čekala, až na mě přijde řada u kávovaru, zaslechla jsem útržky jejich rozhovoru a uvědomila jsem si, že debatují o případu Cherokee. Ztlumila jsem dech a napjala uši.

„Ne, díky Bohu. Nejsou zase tak složité. Napoprvé ses vytáhl.“

„Nejspíš štěstí začátečníka.“

„Rád bych si promluvil mezi čtyřma očima s LaManchem, než to napíšu, ale k tomu nejspíš nedojde.“

„Jak je na tom?“

Gilbert pokrčil rameny, zamíchal si kávu, pak obloukem hodil dřívko do odpadků.

Dívala jsem se, jak odcházejí, myslela jsem na Cherokeeho byt a znovu jsem pocítila nejistotu. Nikomu z ostatních nepřipadala vražda atypická. Proč jsem tak podezřívá? Co mi to tam připadalo nesprávné? Na své otázky jsem neměla odpovědi.

Naplnila jsem si šálek, přidala smetanu a vrátila se do své kanceláře, kde jsem usrkávala a uvažovala, nohy na parapetu, oči upřené na vlečný člun sunoucí se zvolna proti proudu řeky.

Co mi to vadilo na místě vraždy Cherokeeho? Žádný násilný vstup? Takže oběť vpustila své vrahy dovnitř sama. No a? To se stává. Ten zbabraný oheň? Charbonneau měl patrně pravdu. Něco se šustlo a vetřelec upláchl. I dobré plány mohou selhat vinou vadného provedení. Viz Watergate.

Usrkla jsem si.

Co Gilbert myslel tím „vytáhl ses“?

Znovu jsem se napila.

Co je tak složité?

Doušek.

Co chtěl prodiskutovat s LaManchem?

Nikdy neuškodí se zeptat.

Viz Watergate.

Gilberta jsem našla před obrazovkou počítače. Když jsem zaklepala, otočil se na židli a pohlédl na mě přes drátěné obroučky brýlí. Jeho hlava, líce a brada byly pokryty kučeravou hnědou srstí, takže vypadal jako hrdina z řecké mytologie.

„Máš minutu?“

„Kolik je libo.“

Gestem mě pozval dál a přitáhl jednu židli vedle své.

„Jde o případ Cherokeeho Desjardinse.“

„Ano. Viděl jsem tě na místě činu. Proč na tom pracuješ?“

„Tak docela nepracuju. Byla jsem tam, protože původní hlášení uvádělo ohořelé tělo. Nakonec se ukázalo, že oběť nebyla ve špatném stavu.“

„Nebyla ve špatném stavu? Vypadal jako zátiší s mozkovou tkání.“

„No ano. Vlastně o tom bych s tebou ráda mluvila. Chtěla jsem se zeptat doktora LaManche, ale to momentálně samozřejmě nejde.“

Zatvářil se nechápavě.

„Vyšetřovatelé, co pracují na případu Cherokee, jsou přesvědčeni, že udeřili motorkáři.“ Zaváhala jsem, nebyla jsem si jistá, jak vyjádřit své výhrady slovy. „Nedokážu to přesně formulovat, ale něco na místě činu mi připadalo jinak, než by mělo být.“

„Než by mělo být?“

Vysvětlila jsem své poslání u Opération Carcajou a co jsem viděla na brífinku.

„Uvědomuju si, že jsem nováček, ale to je možná právě ono. Možná vidím věci jinýma očima.“

„A co ti tvé oči sdělují?“

„Že vražda Cherokeeho byla zpackaná.“

„Ještě něco?“

„Že oběť byla v klidu. Cherokee zřejmě svého vraha vpustil dovnitř sám. Podobá se to bývalému členovi, který na volné noze prodává drogy na území gangu?“

Nezmínila jsem se o Dorseym ani o jeho tvrzení, že je nevinen. Usoudila jsem, že čím méně toho o své návštěvě ve vězení budu říkat, tím lépe.

Gilbert se na mě dlouze zahleděl, pak se usmál.

„Claudel si myslí, že jsi vlezlá protiva.“

„Já mám na něj taky skvělý názor.“

Zaklonil hlavu a rozesmál se, pak jeho tvář zvažněla.

„Kolik toho víš o analýze krvavých skvrn?“

„Nic moc,“ připustila jsem.

„Jsi ochotna absolvovat bleskový kurs?“

Kývla jsem.

„Tak jo. Tu to máme.“

Opřel se dozadu a zvedl oči ke stropu, bezpochyby rozhodoval, kde začít a jak vměstnat léta školení do stručné přednášky. Dokázala jsem si představit, že totéž dělá před porotou.

„Volně padající kapka krve je kulovitá vzhledem k účinkům gravitace a povrchového napětí. Představ si, když se píchneš do prstu. Krev se nahromadí na spodní straně, až je

kapka schopna se odloučit a spadnout. To vypadá jednoduše, ne?“

„Ano.“

„Není to jednoduché. Fungují tu všemožné protichůdné síly. Gravitace a rostoucí hmotnost krve ‚táhnou‘ kapku dolů. Současně se povrchové napětí krve snaží zredukovat odhalený povrch kapky a ‚tlačí‘ ji vzhůru.“

Gestem naznačil uvozovky kolem sloves.

„Teprve když ‚táhnoucí‘ síly přesáhnou ‚tlačící‘ síly, kapka se uvolní. Zpočátku je protáhlá, ale jak padá, vinou odporu vzduchu se kapka zplošťuje. Přitažlivé síly povrchového napětí uvnitř kapky způsobují, že zaujme tvar s co možná nejmenší povrchovou plochou. Tudíž mají kapky krve tvar koulí, ne slz, jak se obvykle kreslí. A tvar je jedna z věcí, které bereme v úvahu při analýze struktury stříkanců.“

Stříkanec krve vzniká v důsledku síly, která zasáhne statickou krev. Při nárazu se krev promění v kapky, zvané sprška, které cestují vzduchem v podobě koulí.“

Kývla jsem.

„Když tyhle koule dopadnou na nějaký povrch, zanechají předvídatelné typy stop. Interpretace struktury krvavých skvrn se zabývá zkoumáním skvrn, vytvořených kapkami krve, které *nejsou* typické. Skvrny a stopy byly nějakým způsobem pozměněny, obvykle násilnou činností.“

Cílem interpretace struktury krvavých skvrn je pracovat zpětně od místa činu a rekonstruovat události, k nimž došlo. Co se stalo? V jaké časové souslednosti? Kdo kde byl? Jaká zbraň byla použita? Jakými předměty se hýbalo? Abychom odpověděli na tyto otázky, díváme se na to, co pozměnilo přítomné kapky krve. A to je velmi složité.“

Začal odpočítávat body na prstech. „Například musíme vzít v úvahu vlastnosti cíle. Krev bude jednat jinak při nárazu na hladký povrch než na strukturovaný.“

Prst.

„Tvar. Protože poměr šířky a délky skvrny přesně odráží úhel jejího dopadu, bez ohledu na zasažený povrch, pečlivě sledujeme tvar skvrn.“

Prst.

„Velikost rozstříku. Menší nebo pomalejší síla produkuje velké stříkance, kdežto větší nebo rychlejší síla vytváří menší rozstřík.“

Zarazil se, palec přitisknutý ke čtvrtému prstu.

„Ještě pořád mě vnímáš?“

„Jo.“

„Mluvíme o rozstříku s malou, střední a vysokou rychlostí dopadu, ačkoliv tyto termíny jsou skutečně relativní.“

„Uveď mi příklady.“

„Vím něco lepšího. Pojd' se mnou.“

Vedl mě přes chodbu k mrazáku z nerez oceli a vytáhl litrovou láhev s nálepkou *Sang du boeuf*.

„Hovězí krev,“ vysvětloval.

Následovala jsem ho úzkou postranní chodbičkou k neoznačeným dveřím a vstoupili jsme do místnosti bez oken, kde byly k většině povrchů lepicí páskou nalepeny velké archy bílého papíru.

Komůrka vypadala jako dějiště masakru. Krev byla rozlitá v kaluži podél jedné podlahové lišty, rozmazaná a rozstříknutá na stěnách a kanula z různých velikých skvrn ve výši kolene v protějším rohu. Nad každou skvrnou bylo vidět poznámky psané tužkou.

„Tohle je naše pokusná místnost pro krevní skvrny,“ Gilbert postavil láhev na podlahu. „Koukej.“

Sundal víčko, namočil v krvi dřevěnou špejli a pak ji nechal skanout na papír pod svýma nohama.

„Cákance s nízkou rychlostí dopadu jsou spojeny s kapkami pasivně spadajícími na nějaký povrch. Například kapající krev. Typická velikost spršky je víc než tři milimetry v průměru. V těchto situacích se krev pohybuje pomalu, od normální gravitační síly až po metr padesát za sekundu.“

Zkoumala jsem malé kulaté skvrnky, které vytvořil.

„Krevní sprška střední rychlosti je následkem takových činností, jako je bití, zranění způsobená tupým předmětem nebo bodnutí nožem. Krev se pohybuje rychleji, vnucenou rychlostí stopadesát až sedmsetpadesát centimetrů za sekundu.“

Když to říkal, nalil malé množství krve na misku, pokynul mi, abych ustoupila stranou, pak do ní praštil hůlkou. Krev vystříkla a dopadla na zeď. Gilbert mi ukázal několik skvrn. Byly menší než ty u jeho nohou.

„Vidíš ty cákance? Rozsah velikosti u spršek střední rychlosti je typicky menší, v průměru jeden až čtyři milimetry.“

Odložil dřívko.

„Ale skvrny nejsou tak jemné jako u vysokonárazových spršek. Pojd' se podívat na tohle.“

Přešli jsme k protější zdi, kde ukázal na oblast, která vypadala, jako by byla postříkaná sprejem.

„Vysokorychlostní dopad rozstříku znamená vnucenou rychlost vyšší než třicet metrů za sekundu a je následkem střelných ran, explozí a mechanických nehod. Je spíš jako mlha, jednotlivé stříkance jsou zpravidla menší než jeden milimetr v průměru.“

Ale ne abys mě chápala špatně. Ne každý cákanec zapadá pěkně do jedné z těch kategorií. Krev, která vyšpláchne, vystříkne nebo se vyleje, může obraz skutečně zkomplikovat.“

„Jak to?“

„Jsou to ve skutečnosti formy nízko- až středněrychlostního rozstříku, ale liší se od těch, které jsem právě popsal. Například vyšpláchnutá krev je následkem toho, když někdo šlápne do již vylité kaluže krve. Ta zanechává dlouhé, úzké cákance kolem centrální skvrny, kde je přítomno velmi málo kulatých skvrn.“

Vystříknutá krev je následkem toho, když někdo kaluží krve proběhne, dupne do ní nebo plácne. Anebo z arteriálního krvácení, anebo z tlučení hlavou o podlahu. Znovu jsou tady dlouhé, tenké cákance vycházející z centrální skvrny. Jenže v

tomhle případě jsou okraje centrální skvrny také zdeformované.

Krev odcáknutá ze zbraně zanechává zase jiný vzorec. Ukážu ti to.“

Vrátil se k dřívku, namočil je a obloukem jím máchl. Ze špičky odlétla krev a zasáhla stěnu po jeho pravici. Přistoupila jsem k ní a studovala skvrnu zblízka.

„Odcáknuté kapičky jsou menší než u typicky nízkorychlostního cákance, a čím větší síla, tím menší kapky. Protože je krev odmrštěna z pohybujícího se předmětu, odcáknutá sprška také zanechává rovné nebo mírně zakřivené stopy a kapičky jsou po celé délce vcelku stejné.“

„Takže můžeš stanovit povahu útoku na základě velikosti a tvaru spršky?“

„Ano. A ve většině případů dokážeme určit i to, kde k útoku došlo. Vraťme se do mé kanceláře a já ti ukážu ještě něco.“

Když jsme byli opět před počítačem, položil ruce na klávesnici a zanesl povel.

„Vidělas, jak pořizujeme videozáznamy krvavých skvrn v bytě oběti, vid’?“

„Ano.“

„Použili jsme jednoduchou videokameru, ale dá se použít taky digitální. Zaznamenali jsme každou postříkanou oblast pomocí měřidla a olovnice.“

„Proč olovnice?“

„To program používá, aby se dal určit vertikální směr skvrn.“

Gilbert stiskl jednu klávesu a na monitoru se objevil shluk elipsovitých hnědých tvarů.

„Obrazy z videonahrávky se zanesou do počítače a dají se přehrát na monitoru. Jednotlivé obrysy se zachytí a zaznamenají na harddisk. Program pak předvede obraz každé skvrny, abychom mohli provést měření. Měření se používá k výpočtu dvou úhlů: úhel nasměrování a úhel dopadu.“

Další klepnutí na klávesy a přes skvrnu uprostřed obrazovky jako by se promítl oválný bílý obrys. Gilbert na něj ukázal.

„Směr hlavní osy elipsy s ohledem na olovnici definuje úhel nasměrování neboli gama skvrny. Ten může činit nula až tři sta šedesát.

Úhel dopadu, neboli alfa, může být nula až devadesát stupňů. Ten se vypočítá podle tvaru elipsy.“

„Pročpak to?“

„Nezapomínej, že když kapka krve cestuje prostorem, je kulovitá. Ale když zasáhne cíl, zploští se a zanechá stopu. To proto, že dolní okraj kapky se doslova otírá o povrch.“

Udělal rozmáchlé gesto rukou.

„Stopa je zprvu malá, když kapka dopadne, pak se rozšíří a nejširší bod stopy odpovídá středu neboli nejširší části kapky. Stopa se pak zužuje a nakonec mizí. Vidíš tuhle tady?“

Ukázal na protáhlý ovál s malou tečkou na jednom konci. Vypadal jako mnoho těch, které jsem viděla v krvi postříkané místnosti.

„Vypadá to jako vykřičník.“

„Přesně tak se tomu říká. Někdy se od původní kapky odloučí malá tečka krve a hupne do čela stopy.

Takže když se na stříkanec podíváš seshora, připomíná buď pulce nebo vykřičník, to podle toho, jestli je protější konec jen protáhlý anebo se nějaký malý kousek úplně odloučil. V každém případě je jasný směr dopadu.“

„Tečka ukazuje směrem, kam se kapka pohybovala.“

„Přesně tak. Program vyprodukuje soubor, obsahující hodnoty úhlů všech analyzovaných skvrn. Z těchto dat se vypočítá bod původu. A věř mi, použití počítače je daleko rychlejší než stará provázková metoda.“

„Vysvětlit.“

„Promiň. S provázkovou metodou se jeden konec provázku připevní k ploše na místě skvrny a pak se natáhne odhadnutým směrem pohybu. Totéž se opakuje s četnými krevními skvrnami kolem místa činu. Výsledkem je systém provázků,

vybíhajících od stříkance směrem ke zdroji krve. Průsečík je bod, kde se všechny provázky sejdou. Je to časově náročná procedura a ponechává spoustu prostoru k omylům. Místo aby se to dělalo ručně, počítač natáhne virtuální provázky zpracované z dat.“

Jeho prsty létaly nad klávesami a objevil se nový obraz. Souřadnice X a Y ubíhaly vlevo svisle dolů a dole napříč obrazovkou. Desítka čar tvořila vzorec ve tvaru X, křížily se v geometrickém oblouku.

„Tohle je pohled z ptačí perspektivy na soustavu virtuálních provázek na základě dvanácti stříkanců. Takovéhle stanovisko těžko získáš se skutečnými provázky, a přitom je to nanejvýš užitečné.“

Další cvakání kláves a objevil se nový obraz. Čáry se teď vrhaly z horního levého do dolního pravého rohu a stýkaly se v bodě ve dvou třetinách vzdálenosti od dolního okraje obrazovky, pak se mírně rozbíhaly, jako stvoly kytice suchých květin.

„Program dokáže vyprodukovat také boční pohled, který je nezbytný k odhadnutí výšky zdroje krve. Kombinací těch dvou pohledů získáš hodně přesnou představu o průsečíku a tudíž o poloze oběti.“

Gilbert se opřel dozadu a pohlédl na mě.

„Tak copak bys chtěla vědět o místě činu u Cherokeeho?“

„Všechno, co mi můžeš povědět.“

Následujících čtyřicet minut jsem poslouchala a dívala se a přerušovala ho, jen když jsem potřebovala něco objasnit. Gilbert byl trpělivý a důkladný, když mě prováděl krvavou lázní v bytě.

To, co řekl, jen zvýšilo mé přesvědčení, že Claudel nás vede nebezpečně špatným směrem.

Obrazovka byla zaplněna stovkami mrňavých teček, jako ta sprejem namalovaná mlha v Gilbertově testovací místnosti. Mezi nimi byly roztroušeny malé kousíčky masa a kostí.

„Díváš se na úsek severní stěny, hned za křeslem oběti. To je přední sprška.“

„Přední sprška?“

„Z broků, které vyšly z hlavy Cherokeeho. Krev ze vstupního zranění se nazývá zadní sprška. Podívej na tohle.“

Gilbert zatukal do kláves a obrazovku zaplnil nový obraz. Byl to podobný postřík aerosolované krve, ačkoliv méně hustě upěchovaný a postrádající větší kousky tkáně.

„To je z televizoru. Když broky Cherokeeho zasáhly, vylétla krev dozadu.“

„Byl zastřelen, když seděl v křesle?“

„Ano.“

Stiskl několik dalších kláves a obraz vystřídal pohled na křeslo, kde bylo nalezeno tělo. Čáry běžely diagonálně od stěny a televizoru a křížily se ve výši hlavy nad sedadlem.

„Ale ten výstřel už byl jen třesinka na dortu. Jestli ještě nebyl mrtev, byl na nejlepší cestě. Koukni na tohle.“

Další úder do kláves. Jiný obraz, tenthle s většími skvrnami různorodějších rozměrů.

„To je rozstřík střední rychlosti. Bylo to po celém severozápadním rohu bytu.“

„Ale...“

„Jen počkej.“

Promítl další rámeček. Na tomhle byly skvrny mírně větší než na předchozím obraze, ale zhruba stejné velikosti. Lišily se tvarem od kulatého k vejčitému.

Když Gilbert stiskl jednu klávesu a zvětšil výřez, viděla jsem, že většina tohohle stříkance je rozložena v dlouhé

zakřivené čáře, přičemž po obou stranách oblouku leží několik kapek.

„To je ze stropu.“

„Ze stropu?“

„To je to, čemu říkáme odcáknutý vzorec. Je to důsledkem odhození krve od pohybujícího se předmětu, jako byla ta moje hůlka. Když máchne zbraní, útočník prudce ukončí rozmach dozadu, pak otočí směr, aby zasadil další úder. Většina krve odlétne při rozmachu, aspoň pokud je veden dostatečnou silou, ale něco jí může odletět i při úderu směrem dolů.“

Ukázal na kapky ve středu stopy.

„Tyhle cákance způsobil rozmach.“

Označil několik kapek, ležících podél okraje oblouku.

„A tyhle jsou od máchnutí směrem dolů.“

Okamžik mi trvalo, než jsem to strávila.

„Takže ty říkáš, že byl dřív zbit než zastřelen?“

„Tahle stopa je jedna z pěti, které jsme dokázali identifikovat. Obecně, za předpokladu, že rána tupým předmětem je jediným zdrojem krve, nebo alespoň prvním, odpovídá počet stop počtu úderů plus dva.“

„Proč plus dva?“

„Při první ráně žádná krev nebude. Při druhé se nabere na zbraň a odmrští se, teprve když se útočník rozmáchne ke třetímu úderu.“

„Pravda.“

„Tenhle rozstřík střední rychlosti byl nalezen nízko dole na stěnách a na tom harampádí v koutě.“

Znovu zapracoval s klávesami a objevily se další provázky, tyhle se sbíhaly v bodě asi půl metru nad podlahou.

„Podle mého názoru byl udeřen poblíž rohu místnosti, padl na podlahu a pak byl opakovaně udeřen. Potom byl posazen do křesla a zastřelen.“

„Udeřen čím?“

Gilbert našpulil rty. „Pfff. Mě se neptej.“

„Proč ho mlátit kyjem a pak zastřelit?“

„Mě se rozhodně neptej.“

„Jestliže byl vlečen, nenechalo by to stopu?“

„Tu mohl útočník setřít. Kromě toho tam bylo všude moc krve a na místě činu prošlo tolik lidí, že podlaha byla k nepotřebě.“

„A požár to mohl zčásti zastřít.“

„Aspoň na koberci. Mohli bychom se do toho pustit s luminolem, ale tím se nezmění to, co mi sdělují cákance.“

Přemýšlela jsem o tom, když promluvil znovu.

„Ještě je tu něco.“

„To není všechno?“

Znovu zapracoval s klávesami. Znovu zaplnila obrazovku mlha vysokorychlostní krvavé spršky. Avšak část mraku chyběla, jako šablona s vyříznutým vzorem.

„Tohle je další snímek zdi za hlavou oběti.“

„Vypadá to, jako by na ni někdo vzal vypichovátko na cukroví.“

„Tomu se říká prázdný vzorec. Vznikne to, když nějaký předmět zablokuje cestu krvi a pak je odstraněn.“

„Jaký předmět?“

„To nevím.“

„Kdo ho odstranil?“

„To nevím.“

Když jsem spěchala zpět do své kanceláře, Dorseyho slova vytvářela hlasový doprovod ke Gilbertovým obrazům.

Amateur Hour. Kdo odpravil Cherokeeho, tomu to projde.

Popadla jsem telefon a vytukala číslo. Sekretářka mi sdělila, že Jacques Roy odletěl do Val-d'Or a k mání bude až v pondělí. Netrpělivě jsem požádala o Claudela. Ani on, ani jeho partner z Carcajou nebyli k zastižení. Pomyslela jsem na pagery, znovu jsem usoudila, že situace není dostatečně naléhavá a nechala všem vzkazy.

Právě jsem položila sluchátko, když telefon zazvonil.

„Neměla bych poslat největší koš ovoce na světě?“

„Ahoj, Harry.“

Jako obvykle mluvila má sestra tak, jako by právě absolvovala nějakou společenskou událost, vyžadující intenzivní námahu.

„Proč jsi tak zadýchaná?“

„Akido.“

Neptala jsem se.

„Nedožene tě můj malý chlapeček zpět k útěše alkoholu?“

„On je fajn, Harry.“

„Jsi vždycky v pátek takhle veselá?“

„Zrovna jsem se dozvěděla něco znepokojivého. Copak je?“

„Nejspíš víš, že Kit a Howard jsou už zase v sobě.“

„Ale?“ Vytušila jsem to, ale na synovce jsem nenaléhala.

„Je to zase jako s tím golfovým vozíkem.“

Tu epizodu jsem si pamatovala. Když bylo Kitovi patnáct, ukradl elektrický vozík z obchodu v Howardově venkovském klubu. Byl nalezen následujícího dne ráno, napůl ponořen ve vodním jezírku u patnácté jamky, s půlkou lahve tequily v zadní přihrádce. Tatka skákal div ne ke stropu a syn se vypařil. O týden později se Kit ukázal v Charlotte. Poslední úsek autostopu se nevydařil a tak dlužil devadesát šest dolarů taxikáři. Katy a Kit se okamžitě sblížili a synovec zůstal na celé léto.

„O co se pohádali?“

„Nevím jistě, ale nějak to souviselo s rybářským náčiním. Chová se slušně?“

„Abych řekla pravdu, moc ho nevidám. Myslím, že si tady našel přátele.“

„Znáš Kita. No, kdyby sis tam to bejčisko mohla chvíli nechat, byla bych ti vděčná. Myslím, že on a jeho tatka potřebují být nějakou dobu co nejdál od sebe.“

„Nebydlí snad Howard poblíž Austinu?“

„Ano.“

„A Kit je u tebe v Houstonu?“

To mně připadalo dost daleko.

„Víš, je tu problém, Tempe. Mám už dlouho naplánovaný takový výlet do Mexika a zítra mám odjet. Kdybych to zrušila, přijdu o zálohu a Antonio se vážně naštvě. Samozřejmě, stačí jen říct a udělám to.“

„Aha. Hm.“

Uvažovala jsem, jestli má Antonio něco společného s akido. U Harry nový muž obvykle znamenal nový zájem.

„Hrozně nerada bych nechala Kita týden bez dozoru v mém domě, a momentálně ho k tatškovi poslat nemůžu. A když už je stejně u tebe a ty říkáš, že nedělá potíže...“

Nechala větu viset ve vzduchu nedopovězenou.

„Víš, že mám Kita moc ráda.“ Ale ne zrovna tenhle týden, dodala jsem v duchu.

„Tempe, jestli se ti to jen docela maloučko nehodí, stačí jen říct a já tu cestu zruším, než se...“

„Chci vědět, jak moc rodičovské kontroly se ode mě očekává.“

„Rodičovské kontroly?“ Zdálo se, že je úplně mimo.

„Vedení? Rodičovství? Je to samotářská práce, ale někdo to dělat musí?“

„Vzpamatuj se, Tempe. Kitovi je devatenáct. Můžeš se urodit, ale ten kluk se narodil k lotrovinám a bude je dělat. Jen potřebuju, abys ho každý den zkontrolovala a ověřila, že je fyzicky v pořádku a že po něm nejde policie. A že nepoužívá můj domov jako azylové centrum pro nezletilé ožralky. Nevyrůstal v idylické rodině, však víš.“

Idylická rodinka mi ani nepřišla na mysl.

„Ale to neznamená, že bys ho neměla přimět makat. Postarej se, ať má svoje věci v pořádku a sem tam umeje nádobí.“

Před očima mi vytanulo šatstvo navršené v mém obývacím pokoji.

„Abych řekla pravdu, zavolám mu sama a postarám se, aby pochopil, že tvůj domov není vstupní brána pro kdejaký starý krám, který si chce přitáhnout.“

„Jak dlouho budeš v Mexiku?“

„Deset dní.“

„Co když bude chtít odjet domů dřív, než se vrátíš?“

„No problemo. Howie mu dal asi jedenáct kreditních karet. Jen mu dej na srozuměnou, že předčasný návrat neznamená Houston, nýbrž Austin, a nedovol mu odjet v hluboké depresi. To ty umíš dobře, velká sestro. A však víš, jak je do tebe blázen.“

Sladká Harry.

„Budu to mít na paměti, až dá do frcu bábinčino stříbro. Pěkně si to užij. A nech mi číslo, kde se dáš zastihnout.“

Když jsem zavěšovala, objevil se ve dveřích Claudel, tvář tak napjatou, až se zdálo, že kosti protrhnou pokožku. Dívala jsem se, jak přistupuje k židli naproti mému psacímu stolu.

Ohromné.

„*Bonjour, Monsieur Claudel.*“

Neočekávala jsem pozdrav. Nedostalo se mi ho.

„Bez povolení jste navštívila věznici.“

„Pověděl vám pan Dorsey o našem rozhovoru?“ zeptala jsem se nevinně.

„Vyslýchala jste mého vězně.“

„On je vaším osobním majetkem?“

„Nejste z oddělení vražd, nejste ani detektiv.“ Claudel sváděl boj se svým hlasem, aby ho udržel vyrovnaný. „Nemáte se co plést do mého případu.“

„Dorsey mi zavolal.“

„Měla jste ho odkázat na mě.“

„Zavolal mi, protože měl pocit, že byste ho nevyslechl.“

„Využívá vás jen k tomu, abyste narušila moje vyšetřování.“

„Proč nechcete ani vzít v úvahu, že byste mohl být na nesprávné stopě, Claudeli?“

„Překračujete svou pracovní náplň a já vám nemusím nic vysvětlovat.“

„Tahle věc s Dorseyem je hodně slabá v kramflecích.“

„Ale jsou to *moje* kramfleky, milostivá, a ne vaše.“

„Vy jste přesvědčený, že Cherokeeho zavraždili motorkáři,“ řekla jsem klidně. „A já jsem ke Carcajou přidělená jen na přechodnou dobu.“

„Dělám, co můžu, abych to změnil,“ pravil Claudel, stěží skrývaje své rozhořčení.

„Ale jděte.“ Cítila jsem, jak mi krev stoupá do lící.

„O tom se nebudu hádat, paní Brennanová. Nestrkejte nos do mého vyšetřování.“

„Od vás rozkazy nepřijímám!“

„Uvidíme.“

„Jednou jsme už společně pracovali, a úspěšně.“

„To z vás ještě nedělá detektiva, ani vám to nedává žádné právo zasahovat do případu, který byl přidělen mně.“

„Nemáte představu, jak moc mě podceňujete, Monsieur Claudeli.“

Napřimil se, spustil bradu a zhluboka se nadechl. Když znovu promluvil, byl jeho hlas klidný.

„Veškerý další hovor je bezpředmětný.“

Souhlasila jsem.

Přistoupil ke dveřím, záda strnulá jako pravítka. Než odešel, otočil se, zvedl bradu a promluvil spatra.

„Ještě jednu věc bych vám měl povědět, paní Brennanová.“

Čekala jsem.

„George Dorsey byl dnes ráno obviněn z vraždy prvního stupně.“

Ačkoliv jeho slova byla ledová, cítila jsem ten žár přes celou místnost. A byl pryč.

Dlouze jsem nabrala dech, který se mi cestou do plic několikrát zadrhl. Pak jsem uvolnila zaťaté pěsti, posadila se a zadívala na děti hrající si na školním dvoře o dvanáct pater níž.

Měla jsem zlost na Dorseyho. Byla jsem zoufalá z toho, jak tupohlavě Claudel odmítá naslouchat. Omráčilo mě, že ten člověk podnikl kroky, aby zrušil mé přidělení ke Carcajou.

Zuřila jsem na Claudela, ale stejný vztek jsem měla i na sebe. Nesnáším, když ztrácím nervy, ale zřejmě je opravdu nedokážu zvládat v hádkách s Claudelem. Ale nejen to.

I když jsem to hrozně nerada připouštěla, pořád ještě jsem se Claudela bála. A ještě pořád jsem dychtila po jeho uznání. Ačkoliv jsem si říkala, že už jsem se v minulosti osvědčila, ten člověk na mě zřejmě nadále pohlížel s nevolí. A na tom záleželo. A to mě štvalo. Taky jsem věděla, že byla chyba, když jsem ho alespoň neuvědomila o rozhovoru s Dorseyem. Vyšetřovací týmy vyžadují, aby se všechny informace dávaly do společné kasy, a to právem. Protože jsem věděla, že Claudel by mě do kroužku nezahrnul, rozhodla jsem se neinformovat ho. Jenže on byl jedním z vrchních vyšetřovatelů případu Cherokee. Svým jednáním jsem mu dala do ruky zbraň proti sobě.

„Čert ho vem.“

Odvrátila jsem pohled od kopané dole na dvorku a prozkoumala obsah své kanceláře. Dotazníky k vyplnění. Formuláře ke zničení ostatků, které je nutno podepsat. Telefonické vzkazy. Aktovka plná informací o motorkářích.

Můj pohled se zastavil u hromady fotokopií, navršených na rohové skřínce. Dokonalé. Budu se tím probírat celé měsíce. Rozhodla jsem se vybřednout ze současné bažiny kostí a motorkářů a nasupených detektivů tím, že si zaktualizuji databázi starých případů.

A to jsem taky dělala, dokud nebyl čas odejít.

Cestou domů jsem zaskočila do obchodu Metro na Papineau a koupila přísady na omáčku puttanesca. Uvažovala jsem, jestli budou Kitovi chutnat ančovičky, ale stejně jsem je koupila. Budu postupovat, jako když servíruru nějaký cizí pokrm Katy. Neřeknu mu to.

Večerní vaření bylo čistě akademické. Když jsem dorazila do bytu, neuvítal mě nikdo, jen Birdie. Boty a oblečení byly uklizené a stůl v jídelně zaplnilo květinové aranžmá o velikosti Rhode Islandu. Na dveřích ledničky byl vzkaz.

Můj synovec se moc, moc omlouvá. Má plány, které se nedají změnit. Smutný obličej. Slibuje mi v sobotu celý den. Usměvavý obličej.

Práskla jsem taškami na kuchyňskou linku, oddusala do ložnice a odkopla lodičky.

Sakra. Co je tohle za život? Další pátek s kocourem a obrazovkou.

Možná by si Claudel dal večeri. To by bylo.

Stáhla jsem si pracovní oblečení, hodila je na křeslo a vklouzla do džínsů a mikiny.

Je to tvoje chyba, Brennanová. Nejsi zrovna ztělesněná družnost.

Přehrabala jsem podlahu šatníku, našla botasky a zlomila jsem si nehet, jak jsem si je vztekle nazouvala.

Ani jsem se nepamatovala, kdy jsem byla naposled tak skleslá. A tak moc osamělá.

Nápad vyskočil bez varování.

Zavolej Ryana.

Ne.

Šla jsem do kuchyně a začala vyndávat potraviny, hlavu plnou Ryanovy tváře.

Zavolej.

Je po všem.

Vzpomněla jsem si na jedno místočko těsně pod jeho levou klíční kostí, proláklinu ve svalu, kam se mi dokonale ukládala tvář. Takové bezpečné místočko. Tak klidné. Tak chráněné.

Zavolej mu.

To už jsem udělala.

Promluv s ním.

Nechci poslouchat chabé výmluvy. Ani lži.

Možná je nevinný.

Jean Bertrand říkal, že důkazy jsou přesvědčivé.

Moje rozhodnost se drolila spolu s konzervovanými rajčaty, ale dokončila jsem vyprazdňování tašek, zchumlala jsem je a zastrčila pod výlevku a naplnila Birdiemu misku. Pak jsem šla do obývacího pokoje telefonovat.

Když jsem uviděla světélko, žaludek mi udělal minipřemet.

Stiskla jsem knoflík.

Isabelle.

Přistání bylo, jako když gymnasta nedotočí salto.

Přístroj mi sděloval, že mám dvě zprávy, které nebyly vymazány.

Stiskla jsem znova v naději, že je Kit přehrál a zapomněl na to.

První byla Harry, hledala svého syna.

Druhý vzkaz byl taky pro Kita. Když jsem ho poslouchala, zježily se mi chloupky vzadu na krku a dech se mi zadrhl v hrdle.

24 /

Po neúspěšném pokusu dešifrovat blábolivý vzkaz pro Kita od nějaké osoby jménem Kazatel stran jakéhosi setkání, dospěla jsem k závěru, že se to patrně týká harleyů a to ne těch, které by náležely nějakému motocyklovému klubu z vilové čtvrti. Uvažovala jsem, zda mám vyčkat, a pak jsem se rozhodla, že to neudělám.

Impulzivně jsem vytočila Ryanovo číslo. Odpověděl mi záznamník. V naprostém zoufalství jsem si šla lehnout.

Spala jsem neklidně, myšlenky jako barevné střípky v kaleidoskopu se mi srážely a vytvářely jasné obrazy, pak se rozplývaly do bezvýznamných vzorů. Ve většině těch živých obrazů figuroval můj synovec.

Kit, ujíždějící se svou dodávkou tunelem stromů. Kit, náruč přetékaný květinami. Kit na harleyi, Savannah Ospreyová v sedle za ním, z každé strany jeden motorkář pro okrasu.

Jednu chvíli jsem uslyšela zapípat bezpečnostní systém. Později zvracení, pak zvuk splachované toalety.

Mezi momentkami mého synovce mi podvědomí předkládalo návrhy na tematickou píseň. Pořád mi opakovalo *Pána tance*. Hudba byla jako blechy v koberci: jak tam jednou jsou, člověk se jich nezbaví.

Tancuj, tancuj, ať jsi kde jsi, tancuj...

Probudila jsem se, když okraji žaluzie prosvítala světlá šed'. Připlácla jsem si na hlavu polštář, přitiskla ho paží a přitáhla kolena k hrudi.

Já jsem pán tance, říkal...

V osm jsem to vzdala. Proč být naštvaná? uvažovala jsem. Nevadí mi časné vstávání. Vadí, že *musím* vstávat časně. *Nemusím* vstávat, rozhodla jsem se dobrovolně.

Odhodila jsem přikrývku a vklouzla do stejného oblečení, které jsem si zvolila pro svůj páteční večer s Birdem. Brennanismus: Jsi-li na pochybách, kam tě den zanes, moc se nefinti.

Když mi kávovar překapal mou stoprocentní meltu, vykoukla jsem z francouzského okna. Vytrvale přšelo, kmeny i větve stromů se leskly, déšť roztřepetal listí i keře a vytvářel kaluže v prohlubních na cihlové dlažbě dvora. Pouze výhonky krokusů vypadaly radostně.

Co chci komu nakecat? Tohle je dopoledne stvořené ke spánku.

No, a ty nespíš. Tak dělej něco jiného.

Hodila jsem na sebe bundu a vystřelila na roh pro *Gazette*. Když jsem se vrátila, Birdie byl stočený do klubíčka na židli v jídelně, připraven na náš sobotní rituál.

Nasypala jsem si trochu cereálií, přidala mléko a postavila misku vedle novin. Pak jsem si nalila kávu a uvelebila se k dlouhému čtení. Birdie mě pozoroval, jist si vědomím, že všechny zbylé cereálie budou jeho.

Rada OSN pro lidská práva vytkla Kanadě její zacházení s původním obyvatelstvem.

Tancuj, tancuj...

Strana Rovnosti oslavuje desáté narozeniny.

Co je na tom k oslavování? uvažovala jsem. V posledních volbách nezískali jediné křeslo v Národním shromáždění. Strana Rovnosti se zrodila z jazykové krize, avšak v tomto směru panoval v průběhu posledního desetiletí relativní klid a

strana se uložila k zimnímu spánku. Potřebují další lingvistické boje.

Plavební kanál Lachine čeká plastická operace v ceně mnoha milionů dolarů. To je dobrá zpráva.

Když jsem si dolila šálek a dala Birdovi jeho mléko, představila jsem si to místo, kde jsme minulou neděli s Kitem bruslili. Cyklistická stezka vedla podél kanálu, patnáctikilometrové vodní cesty plné toxinů a průmyslového sajrajtu. Ale nebyla to vždycky stoka.

Kanál byl vybudován roku 1821, aby se lodě vyhnuly lachineským peřejím a měly tak přímou cestu z Evropy až k Velkým jezerům – kdysi býval nedílnou součástí hospodaření města. To se změnilo, když se roku 1959 otevřela Námořní cesta sv. Vavřince. Ústí kanálu a několik nádrží byly zaplněny zeminou, odstraněnou při budování systému metra, a nakonec se plavba zastavila. Okolní pozemky byly zanedbány a kromě vytvoření cyklistické stezky byl kanál přehlížen a znečišťován stoletím průmyslového odpadu.

Ted' se objevily plány na revitalizaci jihozápadní části města. Stejně jako park Mont-Royal, navržený Frederickem Law Olmstedem před stopěťadvaceti lety, měl být i kanál úhelným kamenem znovuzrození celého sektoru.

Možná je na čase koupit si nový byt.

Znovu jsem se uvelebila u stolu a otevřela další část novin.

Královská kanadská jízdní policie musí vyždímat ze svého rozpočtu víc než jedenadvacet milionů dolarů, aby pokryla zvýšení mezd. Federální vláda vyklopí jen část.

Vzpomněla jsem si na ty dělníky v modrákách, co demonstrovali na Guy.

Bonne chance.

Expos prohráli s Mets 10:3.

Jejda. Možná Piazza *stál* za těch jedenadevadesát milionů, co za něj New York vyplázl.

Překvalifikování obvinění proti Dorseyemu bylo na straně pět, vedle článku o internetovém zločinu. Jediné, co jsem se dozvěděla, bylo, že k překvalifikaci došlo v pátek pozdě

odpoledne, načež byl převezen z Op Jih do provinciální věznice v Rivière-des-Prairies.

V deset jsem zatelefonovala do nemocnice. Madame LaManche mi hlásila, že manželův stav je stabilizován, ale dosud nekomunikuje. Se zdvořilým poděkováním odmítla mou nabídku pomoci. Její hlas zněl vyčerpaně a já doufala, že ji dcery podpoří.

Roztřídila jsem prádlo a naložila do pračky dávku bílého. Pak jsem se převlékla do trenýrek a trička a zašněrovala si botasky. Došla jsem pěšky na roh McKay a Ste-Catherine a vyjela výtahem do tělocvičny v nejvyšším patře.

Dvacet minut jsem běžela na běžícím pásu a skončila dalšími deseti minutami na StairMasteru. Pak jsem půl hodiny zvedala činky a odešla. Moje obvyklá rutina. Přijít. Cvičit. Odejít. Právě proto jsem měla ráda tělocvičnu Stones. Žádné přetechnizované pozlátko. Žádní osobní trenéři. Minimum latexu.

Když jsem se vynořila ven, přestalo pršet a příkrov mraků ztrácel na síle. Nad horou se objevila obzvlášť slibná skvrna modré oblohy.

Domů jsem dorazila do stejného klidu, jaký jsem opouštěla. Birdie vyspával mléko z cereálií, můj synovec vyspával něco, o čem se mi nechtělo ani uvažovat.

Tancuj, tancuj...

Překontrolovala jsem záznamník, ale světýlko nesvítilo. Ryan se neozval. Stejně jako u všech telefonátů na jeho číslo z poslední doby, ani tentokrát jeho záznamník zpátky nevolal.

Tak jo, Ryane. Vzkaz obdržen, jasně a zřetelně.

Osprchovala jsem se a převlékla, pak jsem se naaranžovala ke stolu v jídelně. Roztřídila jsem všechno, co mi půjčila Kate. Fotky nalevo, dokumenty napravo. Znovu jsem začala fotografiemi.

Krátce jsem si prohlédla Martina „Deluxe“ Deluccia a Eliho „Robina“ Hooda, pak tucet dalších příslušníků téhož živočišného druhu, vousatých, kníratých, s bradkami a strnisky. Přešla jsem k další obálce.

Na stůl vypadly barevné snímky. Většinou byly rozostřené, objekty špatně zarámované, jako by byly všechny pořízené narychlo a kradmo. Probírala jsem se jimi.

Prostředí se dalo předvídat. Parkoviště. Motelové bazény. Grilovací místa pod širým nebem. A přece byly tyto scény díky amatérskému pojetí jaksi lákavější, dostávalo se jim životnosti, kterou policejní snímky postrádaly.

Postupovala jsem od jednoho obrázku k druhému a zaznamenávala náhodné události zachycené turisty, obchodními cestujícími, projíždějícími motoristy. Každá z nich mi sdělovala příběh o náhodném střetnutí, nahodilém setkání obyčejnosti a temnoty. Kodakové momentky fascinovanosti a strachu. Bušící srdce, zpocené dlaně, sáhnout po kameře, než se manželka a děcka vrátí z toalety.

Jeden jsem zvedla a důkladně prozkoumala. Benzínová stanice Esso. Šest mužů na nadupaných harleyích, dvacet metrů od čočky fotoaparátu a přece vzdáleni přes celý vesmír. Cítila jsem ohromení autora snímku, to, jak ho láká a současně odpuzuje aura motocyklového vyvrhele.

Následující hodinu jsem se pracovala stohem obálek. Od Sturgisu v Jižní Dakotě až po Daytona Beach na Floridě, ať už fotila policie nebo Pepa Občan, fotografované události i jejich účastníci si byli navzájem úmorně podobní. Výjezdy. Tábořiště. Sleziny. Bary. V jednu hodinu už jsem toho měla dost.

Bylo na čase pohovořit s Kitem.

Vzmužila jsem se k rozhovoru, přistoupila ke dveřím hostinského pokoje a zaklepala.

Nic.

Zaklepala jsem silněji.

„Kite?“

„Jo.“

„Už je po jedné. Ráda bych s tebou mluvila.“

„Mmmm.“

„Jsi vzhůru?“

„Ahm. Hm.“

„Neusínej zase.“

„Dej mi pět minut.“

„Snídani nebo oběd?“

„Jo.“

Vzala jsem to jako souhlas s druhou možností, které jsem dávala přednost já, udělala jsem sendviče se šunkou a sýrem a přidala okurčičky. Zatímco jsem uspořádávala Katiny materiály, abych udělala místo na stole, uslyšela jsem otevírání dveří ložnice a pak činnost v koupelně.

Když se můj synovec objevil, málem jsem ztratila odhodlání. Oči měl podlité krví, jeho tvář měla barvu vařených ovesných vloček. Vlasy měl jako Jim Carrey.

„Brejtro, teto T.“

Když zvedl obě ruce a promnul si jimi obličej, vykoul zpod lemu rukávu trička okraj tetování.

„Je odpoledne.“

„Pardon. Přišel jsem kapku pozdě.“

„Ano. Sendvič se šunkou?“

„Jasně. Nemáš colu?“ zeptal se ochraptělým hlasem.

„Dietní.“

„To je v pohodě.“

Přinesla jsem dvě limonády a přisedla k němu ke stolu. Pozoroval sendvič asi tak, jak člověk pozoruje rozmáčkutého švába.

„Bude ti líp, jestli se najíš,“ pobídla jsem ho.

„Jen se potřebuju trošku probudit. Je mi fajn.“

Vypadal zhruba tak fajn jako oběť planých neštovic. Zblízka jsem viděla maličké žilky, jimiž bylo protkáno bělmo jeho očí, a cítila kouř, který mu ulpěl ve vlasech.

„To jsem já, Kite. Já to znám.“

Zнала jsem to a věděla jsem, čím prochází. Pamatovala jsem si ten pocit, jak se mi zbytky chlastu trmácí krevním řečištěm, kručí v žaludku a buší v rozšířených cévkách mozku. Sucho v ústech. Roztřesené ruce. Pocit, že mi někdo pod prsní kost píchnul injekci olova.

Kit si promnul oči, pak se natáhl a pohladil Birda po hlavě. Věděla jsem, že touží být někde jinde.

„Jídlo pomůže.“

„Je mi fajn.“

„Zkus ten sendvič.“

Zvedl ke mně oči a usmál se. Ale jakmile se uvolnil, koutky úst mu povisly dolů, neschopny setrvat ve svém úsilí bez vědomého nasměrování. Ukousl si sousto velikosti desetníku.

„Hmm.“ Otevřel si dietní colu, zaklonil hlavu a lokl si.

Bylo zřejmé, že se mu nechce putovat směrem, který jsem zamýšlela já. No, mně taky ne. Možná není důvod. Je mu devatenáct. Má za sebou velkolepou noc. Má kocovinu. To jsme zažili všichni.

Pak jsem se rozpomněla na ten telefonát. A na nové tetování.

Jsou důvody, a musíme si je prodiskutovat.

Věděla jsem, že aťsi řeknu cokoli, málo co se tím změní. Patrně nic. Je mladý. Nezranitelný. A podle Harry „zrozen k rošťárnám“. Ale je mou povinností vůči němu se pokusit.

„Kdo je Kazatel?“ zeptala jsem se.

Pohlédl na mě, zatímco kroužil plechovkou s dietní colou po stole.

„Jen jeden chlápek, kterého znám.“

„Znáš odkud?“

„Z toho krámu s harleyi. Když jsem tam byl s Lylem.“

„Co je to za chlápek?“

Přešel otázku pokrčením ramen.

„Nic zvláštního. Prostě jeden chlápek.“

„Nechal ti vzkaz.“

„Ale?“

„Poslechni si to. Já to nedokážu přeložit.“

„Jo. Kazatel je kapku na hlavu.“

To zdaleka nevystihovalo skutečnost.

„Jak to?“

„Já nevím. Prostě je takovej. Ale jezdí na takový nadupaný mašině, která je fakt parádní.“ Dlouze si lokl dietní coly. „Mrzí mě, že jsem tě včera večer vyšplouchl. Našla jsi můj dopis?“ Hledal nějaké nové téma.

„Ano. Copak to bylo za tak důležitou společenskou událost?“

„Boxerské utkání,“ řekl bezvýrazně. Jeho tvář měla konzistenci kynutého těsta. A zhruba stejnou barvu.

„Ty sleduješ box?“

„Vlastně ne. Ti chlápci ano, tak jsem šel taky.“

„Jací chlápci?“

„Prostě ti chlápci, co jsem se s nimi seznámil.“

„V krámě s harleyi.“

Pokrčil rameny.

„A to tetování?“

„Pohoda, co?“

Vyhrnul si rukáv. Škorpion s jakousi helmou roztahoval nohy napříč přes jeho levý biceps. „Co to má znamenat?“

„To neznamená nic. Prostě to vypadá prďácky.“

Musela jsem souhlasit.

„Tvá matka mě zabije.“

„Harry má tetování na levé hýždi.“ Poslední slovo pronesl s afektovaně noblesním přízvukem.

Jsem pán tance, říkal...

Chvilí žádný z nás nepromluvil. Jedla jsem sendvič, zatímco Kit se nimral ve svém, vždycky užděl jeden gram a pak ho spláchl dietní colou.

„Chceš ještě?“ zeptal se, když odstrčil židli a zakverlal prázdnou plechovkou.

„Ne, díky.“

Když se vrátil, pustila jsem se znovu do ožehavého tématu.

„Kolik jsi toho včera večer vypil?“

„Moc.“ Hrubě se podrbal oběma rukama na hlavě a jeho účes se změnil z Carreyho na změt' výhonků Alfalfa. „Ale bylo to jen pivo, teto T. Nic tvrdýho. A tady jsem plnoletý.“

„Jen pivo?“

Spustil ruce a pohlédl na mě, přesvědčoval se, že pochopil správně, jak to myslím.

„Jestli se u tohohle hochy můžeš na něco spolehnout, pak je to odpor k farmaceutikům. Tohle tělo není nic moc, ale udržuju je v bezdrogový zóně.“

„To moc ráda slyším.“ To byla pravda. „A co ten Kazatel a jeho stádečko?“

„Hele. Žij a nech žít.“

„Takhle to vždycky nefunguje, Kite.“

Jen do toho. Zeptej se.

„Jsou ti chlapi motorkáři?“

„Jasně. Právě proto si připadám jak v Disneylandu. Všichni jezdí na harleyích.“

Zkus to znovu.

„Patří k nějakému klubu?“

„Teto T, já se jich moc nevyptávám. Jestli to myslíš tak, jestli nosí odznaky, odpověď zní ne. Kamarádí se s chlápky, kteří je nosí? Jo, patrně ano. Ale já nehodlám prodat loď a dát se k Pekelným andělům, jestli ti dělá starosti zrovna tohle.“

„Kite. Motorkáři, co stojí mimo společnost, neznají hranice mezi čumily a těmi, co touží po členské legitimaci. Jestli tě budou považovat za sebemenší hrozbu anebo jim budeš sebemeně nepříjemný, rozkoušou tě a vyplivnou někam daleko. Nechci, aby tě to potkalo.“

„Vypadám jako idiot?“

„Vypadáš jako devatenáctiletý kluk z Houstonu, kterého uchvátily harleye a zromantizovaná představa *Divokých*.“

„Cože?“

„Ten film od Stanleyho Kramera?“

Tupý výraz.

„Marlon Brando?“

„O Brandovi už jsem někde slyšel.“

„Nech to být.“

„Prostě si připadám svobodně. Trochu se bavím.“

„Jako pes s hlavou vystrčenou z okénka auta. Dokud nenechá mozek na sloupu elektrického vedení.“

„Tak zlí nejsou.“

„Motorkáři jsou morální kreténi, a nejenže jsou tak zlí, jsou ještě horší.“

„Něco z toho, co říkají, se dá pochopit. A vůbec, já vím, co dělám.“

„Ne, nevíš. Já se za poslední dva týdny dozvěděla o těch chlapech víc, než jsem kdy toužila vědět, a nic z toho není pěkné. Jasně, jednou za rok dávají děčkám dárky, ale motorkáři jsou hrdlořezové s opovržením vůči zákonu a predispozicí k násilí.“

„Co dělají tak špatného?“

„Jsou zbrklí a zrádní a kořistí ze slabých.“

„Co dělají? Dělají potraty pletacím drátem? Znásilňují jeptišky? Střílejí samopalem dědečky v bufetu?“

„Především prodávají drogy.“

„To Eli Lilly taky.“

„Kladou bomby, které masakrují ženské a děti. Zamykají lidi do kufrů u aut, odvezou je na odlehlá místa a tam jim vystřelí mozek z hlavy. Konkurenty řezou motorovou pilou na kusy, to, co zbyde, nappou do pytlů na odpadky a hází z mola do moře.“

„Ježíšmarjá. Dali jsme si pár piv.“

„Ty do toho světa nepatříš.“

„Šel jsem krucinál na box!“

Hluboké, zelené oči se zaryly do mých. Pak se dolní víčko zacukalo a on je pevně zavřel, spustil bradu a zakroužil si dvěma prsty na obou spáncích. Představovala jsem si, co mu asi krev vyvádí za očními důlky.

„Miluju tě jako vlastní dítě, Kite. To přece víš.“

Ačkoliv odmítal opřít můj upřený pohled, vycítila jsem neklid v křivce jeho páteře.

„Věřím ti. To taky víš,“ pokračovala jsem. „Ale chci, aby ti bylo jasné, co je to za lidi. Budou přiživovat tvůj zájem o harleye, získají si tvou důvěru a pak požádají o nějakou drobnou laskavost, která bude součástí nějaké protizákonné transakce, jenže ty to ani nebudeš vědět.“

Velmi dlouho žádný z nás nepromluvil. Venku vrabci bojovali u závěsného zvonce se semínky, který jsem zavěsila na dvorek. Nakonec, aniž by vzhlédl: „A do čeho se ženeš ty, teto Tempe?“

„Prosím?“

„Poslední dobou v něčem jedeš.“

Neměla jsem zdání, kam směřuje.

„Pozdrav z žumpy. Vítejte mezi námi.“

„O čem to mluvíš?“

„Hraješ to se mnou jako skořápky. Ukážeš tohle. Schováš tamto.“

„Co skrýváš?“

Zíral teď přímo na mě, bělma očí jako krvavá voda.

„Sledoval jsem ten rozhovor u večere minulý týden. Viděl jsem tu oční bulvu. Viděl jsem ten tvůj záhadný balíček, sledoval jsem, jak jsi vyklouzla na ten tajný výlet. Sama jsi to říkala. Vidělas za posledních pár týdnů těch sraček víc, než většina lidí za celý život.“

Odvrátil se, znovu začal kroužit svou plechovkou s dietní colou.

„Chceš o mně vědět všechno, ale když já se zeptám, co děláš, neřekneš mi nic.“

„Kite, já...“

„A nejen to. S tím Ryanem se děje něco, kvůli čemu jsi nervóznější než kazatel evangelia v čase podání daňového přiznání.“

Cítila jsem, jak se mi otevírají rty, ale nic z nich nevyšlo.

„Bereš si na mušku *mě*, páč si myslíš, že si píchám chemikálie, ale *tebe* se nemůžu zeptat na nic.“

Byla jsem příliš omráčená, než abych dokázala promluvit. Kit sklopil oči a skousl horními zuby dolní ret, v rozpacích z citového pohnutí, které nechal vyjít na povrch. Slunce svítilo skrz mušelín za jeho zády, vykrojilo siluetu jeho hlavy na jasném pozadí.

„Já si nestěžuju, ale když jsem dospíval, byla jsi jediná, kdo mě poslouchal. Harry byla...“ obrátil ruce dlaněmi vzhůru

a pokrčil prsty, jako by šátral po správných slovech... „no, Harry byla Harry. Ale tys mě poslouchala. A mluvila jsi se mnou. Byla jsi jediná, kdo se mnou mluvil. A teď se mnou zacházíš jako se slabomyslným.“

Na tom něco bylo. Když Kit projevil zájem, chovala jsem se vyhýbavě a odtažitě, vyhýbala jsem se prozrazení jakékoli smysluplné informace. Žila jsem osaměle a nediskutovala o svých případech s nikým, kdo nepatřil k laboratoři. Automaticky jsem odrážela otázky, jež mohly vyvstat ve společnosti. A pak jsem dneska ráno zčistajasna požadovala, aby skládal účty ze všech svých aktivit.

„To, co říkáš, je spravedlivé i nespravedlivé zároveň. Vyhnula jsem se odpovědím, které jsem ti mohla dát, ale také jsem povinna neprobírat s nikým případy, které dosud nejsou uzavřené, ani probíhající vyšetřování. To je podmínka mé práce a ne otázka osobní diskrétnosti. Vážně chceš vědět, co dělám?“

Pokrčení ramen. „Jasně.“

Podívala jsem se na hodinky.

„Co kdyby ses osprchoval, než tady uklidím? Pak se projdeme na horu a já ti pár věcí předhodím. Dobře?“

„Dobře.“ Sotva slyšitelně.

Ale moje rozhodnutí zdaleka dobré nebylo.

25 /

Místní tomu říkají „hora“, ale ta malá vyvýšenina je na hony vzdálená rozervaným výšinám Skalnatých hor nebo bujně zarostlým vrcholům mých karolinských Kouřových hor. Mont-Royal je zbytek prastaré sopky, ohlazené za hvězdná léta své existence do něžných křivek. Leží v srdci města jako tělo obrovitého spícího medvěda.

Ačkoliv se jí nedostává na výšce a na geologické dramatičnosti, hora dává Montrealu víc než jen své jméno. Je

to mícha, na níž je napjato město. McGillova univerzita leží na jejím východním svahu a přímo naproti převážně anglofonní vilová čtvrť Westmount. L'Université de Montréal a většinově francouzské území Outremont obsadily severní plece. Přímo pod nimi leží Centre-ville, polyglotské spojení průmyslového, finančního, rezidenčního a frivolního světa.

Horu tvoří útesy, parky a hřbitovy. Tvoří ji lesnaté pruhy a staré, mechem obrostlé skály. Během vzácných letních měsíců ji tvoří turisté, milenci, běžci a výletníci; v zimě běžkaři, bruslaři a jezdci na bobech. Pro mě, stejně jako pro každého obyvatele Montrealu, je hora svatyní oproti městskému ruchu na svém úpatí.

Brzy po poledni bylo teplo tak na lehkou větrovku, obloha bez mráčku. Kit a já jsme přešli de Maisonneuve a zabočili do kopce na Drummond. Napravo od vysoké zaoblené budovy s plavně zakřiveným půdorysem, která vypadá jako příď betonové fregaty, jsme vystoupili po dřevěném schodišti na avenue des Pins. Borovicová třída.

„Co je to za budovu?“ zeptal se Kit.

„McIntyreova lékařská. Je to součást McGillky.“

„Vypadá to jako Archiv Kapitolu v Los Angeles.“

„Hmm.“

V polovině schodů vzduch zhoustl ostrým, pižmovým pachem skunka.

„*Une mouffette*,“ vysvětlovala jsem.

„Francouzsky to zní pěkně, ale smrdí to jako obyčejný starý texaský tchoř,“ nakrčil Kit nos. „Co takhle zrychlit.“

„Dobře.“ Už tak jsem z výstupu po schodech funěla.

Nahoře jsme přešli Borovicovou, po serpentíně prašné cesty došli k betonovému schodišti, vystoupali po něm, zahruli ostře doprava, další cesta, pak další dřevěné schody stoupající prudce vzhůru do svahu.

Když jsme dorazili na vrchol, už jsem vážně uvažovala o defibrilaci. Zatímco jsem lapala po dechu, Kit se kochal výhledem. Počkala jsem, až se můj tep vrátí zpátky z troposféry, pak jsem za ním přistoupila k balustrádě.

„To je úžasné,“ řekl Kit, mžouraje do mosazného dalekohledu, zamířeného na McTavishovu nádrž.

Měl pravdu. Vyhlídka z vrcholu je špičková podívaná, panoramatické divadlo fungujícího města. V popředí se zvedají mrakodrapy a obytné budovy a komíny a kostelní věže centra, za nimi doky přístavu a hlavní tepna města, řeka Sv. Vavřince. V dálce se tyčí vrcholy St-Bruno a St-Hilaire s Východními příměstími u nohou.

Kit si všechno prohlížel a já mu ukazovala významné body, které ho podle mého názoru mohly zajímat. Place Ville-Marie. Fotbalové hřiště McGillovy univerzity. Nemocnici královny Viktorie. Montrealský neurologický ústav a nemocnici.

Ten komplex mi připomněl Carolyn Russellovou a náš rozhovor stran umělé cévky. Myšlenka na Savannah Ospreyovou s sebou přinesla známé bodnutí smutku.

„No tak, Kite. Povím ti, co mě žere.“ Kráčeli jsme nahoru po širokých kamenných stupních, proplétali se mezi koly ležícími po jejich stranách a nakonec jsme se uvelebili na jedné z dřevěných lavic, lemujících vstup do chaty. Nad námi tiše vrkali holubi v těžkých dřevěných trámech.

„Kde bych měla začít?“

„Na začátku.“

„Tak jo, to je moudré.“

Co je začátek?

„Provincie Quebec má tu pochybnou čest, že se zde odehrává momentálně ve světě jediná aktivní válka motorkářů.“

„Ta věc s Pekelnými anděly, o které jsi mluvila na večeři u Isabelle.“

„Přesně tak. Ty bandy se perou o ovládnutí obchodu s drogami.“

„S jakými drogami?“

„Převážně kokain, trochu trávy a haše.“

Z parkoviště se vynořil autobus plný japonských turistů, propracoval se k zábradlí, pak započalo samotné fotografování v nejrůznějších kombinacích.

„Dostala jsem se k tomu asi před dvěma týdny. Dva příslušníci Kacířů, to je jeden loutkový klub Rockové mašiny, vyletěli do vzduchu, když se snažili položit bombu do klubovny Zmijí na jihozápadním konci města.“

„Kdo byli ti vybombardovaní bombardáči?“

„Dvojčata, Le Clic a Le Clac Vaillancourtovi.“

„Zmije jsou s Pekelnými anděly?“

„Ano. Ten ostřelovač, co je sejmul, byl zatčen...“

„Ostřelovač Zmijí. To se mi líbí.“

„Vyšetřování toho ostřelovače vedlo k objevení dvou z těch mrtvol, o kterých jsme debatovali tehdy u večere.“

„Ti chlapi, co byli pohřbení u klubovny Zmijí?“

„Ano.“

„Kde je ta klubovna?“

„St-Basile-le-Grand.“ Tváří mu přelétl prapodivný výraz, ale neřekl nic.

„Ty dvě kostry byly později identifikovány jako příslušníci jednoho VMK, zvaného Tarantule, nyní už nefunkčního, který byl ale aktivní v sedmdesátých a osmdesátých letech.“

„A co kosti té holky, cos tam našla?“

„Mezitím byla identifikována jako Savannah Claire Ospreyová ze Shallotte v Severní Karolině. Právě proto jsem jela do Raleigh. Savannah bylo šestnáct, když v roce 1984 zmizela.“

„Kdo ji zabil?“

„To bych ráda věděla.“

„Jak se tam dostala?“

„To samé. Kousek se vrátím. Před těmi objevy v St-Basile-le-Grand došlo k další vraždě. Zbrojír Zmijí, pán jménem Richard „Pavouk“ Marcotte, byl zastřelen při přestřelce na silnici před svým domem. Možná to byl zásah Kacířů, odplata za Clica a Claca.“

„To ušetřilo daňovým poplatníkům trochu peněz.“

„Ano, ale nezapomínej, že si to vybralo daň na veřejnosti. Do té přestřelky se připletlo jedno dítě.“

„To je pravda. Bylo jí devět let.“ Zaostřil pohled na mou tvář. „Zemřela, vid’?“

Přikývla jsem.

„Emily Anne Toussaintová zahynula ten den, kdy jste mi s Howardem přivezli Birda.“

„Krucinál fagot.“

„Od té doby sháním kriminalistické důkazy, vztahující se k těmhle motorkářským zločinům. Takže můžeš pochopit můj nedostatek nadšení pro tvé nově nabyté přátele.“

„A tetování. Vidělas pěkně drsný sračky.“

„Nejen to.“

Pohlédla jsem mu do tváře. Ačkoliv ji stínil převislý okap, oči měl jasné jako pěnkavka.

„Minulý týden zahynul další motorkář. Yves ‚Cherokee‘ Desjardins.“

„Z které strany?“

„Byl Dravec. To jsou Andělé.“

„Takže Kacíři ještě vyrovnávali skóre za ta dvojčata?“

„Možná. Problém je, že Cherokee byl starší chlap, který už nějakou dobu nebyl aktivní. Taky se zdá, že obchodoval s koksem na vlastní pěst.“

„Takže ho mohla sejmout vlastní strana?“

„Je to možné. Nemáme všechny důkazy. Prostě nevíme. Momentálně se nám vyšetřování zadržlo.“

Pověděla jsem mu o LaMancheovi.

„Krucinál fagot. Možná ho dostali taky.“

„Kdo?“

„Andělé. Možná mohl v tom těle najít něco, co oni nechtěli, aby našel.“

„To nemyslím, Kite.“

„Třeba mu něco šoupli. Víš, jeden z těch jedů, co nenechávají žádné stopy.“

„Byl v pitevně. To je zabezpečený prostor.“

„Mohli jste mít v laborce krtka. To oni dělají, víš. Dostanou dovnitř svoje lidi.“

„Jejda.“ Zasmála jsem se. „Nedej se unést.“

Otočil se a pohlédl přes japonské turisty k zamženým vrcholům v dálce. Někdo za námi otevřel dveře a holubi vzlétli ze schodů.

„Ježíšmarjá, teto Tempe, připadám si vážně jako bídák. Tvůj šéf je nemocný a ty se snažíš rozmotat trilion různých vražd najednou. A co dělám já? Ukážu se, hodím ti na stůl mrtvou rybu a pak běhám po městě a bavím se.“

Japonci se blížili k nám.

„A já byla příliš duchem nepřítomná, než abych sledovala, co děláš. A vůbec, jdeme?“

„Žiju, abych skotačil.“

Obešli jsme chatu a vydali se po jedné z mnoha prašných cest, křížujících horu jako plástve v úle. Chvíli jsme kráčeli mlčky, pozorovali veverky šmejdicí mezi loňským listím, vzrušené příchodem jara. Stromy nad našimi hlavami hlasitě zvučely štěbetáním a trylkováním a švitořením a vřískotem. Jednu chvíli jsme se zastavili, abychom si poslechli, jak nějaký starý pán přehrává z magnetofonu *Ódu na radost*. V dlouhém svrchníku a baretu s klapkami na uši hrál s veškerou koncentrací symfonického virtuóza.

Jak jsme kráčeli na západ, objevila se na obzoru kopule l'Oratoire St-Joseph. Vyprávěla jsem Kitovi příběh srdce Frère Andrého. Orgán, ukradený z oltářní krypty, se stal předmětem masivního pátrání. Nakonec se ukázal v naší laboratoři a nyní byl uložen v bezpečnějších prostorách hluboko uvnitř kostela.

Na jihu se tyčila bleděžlutá věž l'École Polytechnique, součást l'Université de Montréal, dějiště zmasakrování třinácti žen v roce 1990. Den byl příliš hezký, než abych ten příběh vyprávěla.

Mířili jsme z kopce dolů, když Kit nakousl stejně nepříjemné téma.

„Tak kdo je ten Ryan?“

„Jen přítel,“ odvětila jsem.

„Harry o něm mluvila. On je detektiv, vid’?“

„Ano. U provinciální policie.“

Představila jsem svou sestru Ryanovi během jejího pobytu v Montrealu. Jiskra přeskočila, ale já jsem téměř okamžitě opustila město a nedozvěděla jsem se, jestli to mělo nějaké dozvuky. Dlouho jsem se potom Ryanovi vyhýbala, ale nikdy jsem se nezeptala.

„Tak cos mi slíbila?“

„Dostal se do nějakých nesnází.“

„Do jakých nesnází?“

Po cestě nad námi projel *calèche*, pohyboval se směrem, odkud jsme přijeli. Slyšela jsem mlasknutí vozky, pak plesknutí otěží o koňskou šíji.

„Možná se zapletl do drog.“

„Konzumace?“

„Prodej.“ Ačkoliv jsem se snažila ze všech sil, můj hlas zněl rozechvěle.

„Ale.“

Klapání kopyt se vzdalovalo, utichalo.

„Tobě na tom chlapovi záleží, vid’?“

„Ano.“

„Víc než na strýčkovi Peteovi?“

„To není férová otázka, Kite.“

„Promiň.“

„Copak se stalo s tou rybou?“ změnila jsem téma.

„Je v mrazáku.“

„Mám plán. Šoupneme pana Pstruha do mikrovlnky, a než se rozmrazí, prostudujeme *les motards*. Dneska večer ho hodíme na gril a pak vyrazíme k Hurleyovi na pár piv.“

„Je to losos. Jinak je ten plán rozumněj.“

Sestoupili jsme zbytek cesty, proťali Montreal General a pokračovali z kopce dolů na Côte-des-Neiges. Na úpatí jsem se otočila a pohlédla zpátky na vrchol.

„Všiml sis někdy v noci toho kříže?“

„Jasně. Je hezký.“

„Odtud zezdola ano. Zblízka je to jen hromada drátů a holých žárovek. Myslím, že Andrew Ryan je taky takový. Zdálky milý, ale zblízka jen drátěná změt.“

Berawan je jeden zemědělský národ, žijící ve vesnicích tvořených dlouhými domy na ostrově Borneo. Když jsem přednášela úvod do antropologie, používala jsem ho jako ilustraci absurdity pohřebních praktik Západu.

Podle náboženské víry národa Berawan jsou duše mrtvých propuštěny do posmrtného života teprve poté, co se tělo rozloží. Až do té chvíle se zesnulý pohybuje v mezisvětí, nepatří už k živým, ale nemůže se připojit k mrtvým. A v tom je háček. Jejich těla mohou být znovuoživena zlými duchy, kteří šmejdí po světě a hledají, kde se usídlit. Jakmile se ožíví, tito živo-mrtví se nedají zabít. Netřeba dodávat, že vesničané nejsou nijak nadšeni z vyhlídky, že by se pohybovali v jejich blízkosti.

Príslušníci národa Berawan byli jati odporem a zděšení, když jim etnograf odpovídal na otázky stran amerických zvyklostí. Podle jejich názoru jsou balzamování, ošetřování kosmetickými prostředky a vosky jakož i pohřbívání ve vodotěsných rakvích a hrobkách projevy čiré pošetilosti. Nejenže prodlužujeme přechod svých milovaných, ale naše hřbitovy jsou navíc rozsáhlými skladišti pro potenciální zombie.

Uvažovala jsem, jak by asi národ Berawan reagoval na Bernarda Silvestra, ústřední téma fotky v mé ruce. Rybě trvalo rozmrzání celou věčnost a my jsme se mezitím s Kitem propracovávali Katinou sbírkou.

Silvestre ležel v rakvi, knír a kotlety symetricky rozprostřené po obou lících, ruce zbožně složené na černé kožené bundě. Pod ním v půlkruhu se choulilo deset mužů v

džínovině a kožených holínkách, zatímco čtyři stáli čestnou stráž podél otevřené rakve. Až na oblečení a zarostlý zevnějšek vypadali jako pospolitá rodina.

Složité kytice se rozprostíraly od jednoho rohu fotky k druhému, miniaturní výstava květinových kondolencí. Na jedné stuze stálo modře na žlutém podkladu „Slizák“, na jiné v odstínech rudé a růžové „Sbohem BS“. Karafiáty tvořící písmeno 13 se tyčily přímo za rakví, hlásající „Slizákovo“ spojení s trávou nebo metamfetaminem.

Avšak nejlepší z celé té podívané byl obdélník nahoře vpravo, květinová mozaika motocyklu s jezdce, včetně licousů, tmavých brýlí a andělských křídel. Snažila jsem se, ale nedokázala jsem přečíst nápisy nad helmou a pod přední pneumatikou.

„Víš něco o Slizákovi?“ zeptal se Kit.

„Nevypadá na chloubu rodiny.“

„Jo, ani té poťapané rodiny.“ Zalistoval obrázky. „Hernajs, ten chlap seděl, už když mně byly tři roky.“

Byly tu další dva snímky ze Slizákova pohřbu, oba pořízené z dálky, jeden na hřbitově, druhý na kostelních schodech. Mnozí z truchlících měli čepice naražené až k obočí a šátky vytažené tak, aby jim zakrývaly ústa.

„Ten, co máš, je asi ze soukromé sbírky.“ Podala jsem Kitovi ostatní snímky. „Myslím, že tyhle dvě fotky jsou z policejního archivu. Vypadá to, že truchlíci pozůstalí nijak netoužili ukazovat obličej.“

„Člověče, tahle mašina je báseň z chromu a oceli. Žádný div, že ten blb na ní jel až ke hrobu.“

Obešla jsem stůl a nakoukla mu přes rameno.

„Mně připadá hodně strohá.“

„To je právě ono. Syrová síla. Ten chlap zřejmě začal s popelníci a...“

„S popelníci?“

„To je stará policejní motorka, patrně silniční model FLH. Sundal z ní všechny nepotřebné krámy, jako je přední sklo,

ocelové výztuže a plexisklové vaky na zavazadla, a nahradil to aerodynamickými součástkami na zakázku.“

„Jako třeba?“ Vypadalo to jako motocykl, na kterém není nic dobrého.

Kit ukazoval jednotlivé předměty na motorce vedle hrobu.

„Úzké přední kolo, rakvovitá benzínová nádrž, zvýšený zadní blatník a upravené sedlo. Ty jsou nejpohodovější. Vypadá to, jako bys seděla rovnou na motoru.“

Ukázal na přední kolo.

„A rozšířil předeek a přidal tuhle opičárnu.“

Pochopila jsem, že mluví o dlouhých řídítkách směřujících dozadu.

„A sleduj tu práci s modelovou kapotází a nátěrem! Člověče, škoda, že to nemůžu vidět zblízka. Tahle mašina je hotové umělecké dílo. K dokonalosti jí chybí už jen barpult.“

„Kde by se podávalo pivo a míchané nápoje?“

„To je zadní opěradlo.“

Motorka byla sice bizarní, ale ne víc než její vlastník. Měl kožené nátepníčky, džínovou vestu s množstvím placek a nášivek firmy Harley-Davidson, kožené kalhoty s chrániči a vlasů víc než orangutan. Vypadal jako ukázková pochodující hrozba.

„Půjdu zase šťouchnout do pana Lososa. Jestli je ještě pořád kryogenní, zkusíme to na něj s atomovkou.“

Byl, a tak jsme použili atomovku, to jest nejsilnější nálož z mikrovlnky; pak jsme ho položili na gril, aby se dorazil na dřevěném uhlí. Mezitím jsem ohřála zelené fazolky na másle a zamíchala salát, kdežto Kit krájel a servíroval rybu.

Právě jsme rozložili ubrousky, když zazvonil telefon. Vzala jsem ho a nějaký hrubý mužský hlas se ptal po mém synovci, beze slova jsem mu podala sluchátko.

„Hele, člověče, copak je?“

Kit zíral na nějakou skvrnu na skleněné desce stolu.

„Nejde to. Nemůžu.“

Pauza.

„Ani náhodou.“ Poposedl a zpracovával skvrnu nehtem palce.

„Tentokrát ne.“

Ačkoliv ho tlumilo synovcovo ucho, hlas na druhém konci jsem slyšela. Zněl chraplavě, jako vztekly pes zamčený ve sklepe. Nervy v břiše se mi stáhly.

„No, je to tak.“

Tlumená odpověď rozčileně stoupala a klesala.

S odvrácenýma očima vstal synovec od stolu a odebral se na chodbu, z doslechu.

Napíchla jsem jednu zelenou fazolku, žvýkala, polkla. Mechanicky jsem ten čin opakovala, ale chuť k jídlu mě opustila. Po pěti soustech se vrátil.

Výraz v jeho tváři mi navodil v hrudi pocit podobný fyzické bolesti. Měla jsem sto chutí ho obejmout, shrnout mu vlasy dozadu a konejšit ho, jako když byl malý. Jenže ať se tu stalo cokoli, nebylo to odřené koleno a teď jsem to už udělat nemohla. I kdyby to dopustil, věděla jsem, že to gesto by ho jen znepokojilo. Cítila jsem jeho tíseň, ale nebylo v mé moci ji odstranit.

Obdařil mě širokým úsměvem, pokrčil rameny i dlaněmi, pak usedl a pustil se do své ryby.

Zírala jsem mu na temeno. Nakonec vzhlédl.

„Je to ohromné.“ Polkl a sáhl po chlazeném čaji. „Ano, byl to jeden z nich. A ne, nepůjdu.“

Najednou jsem měla hlad jako vlk.

Další telefonát přišel, když jsme uklízeli ze stolu. Kit to vzal, ale přes chrchlání a šplouchání myčky jsem nic neslyšela. Za pár minut se znovu objevil v kuchyňských dveřích.

„To je Lyle. Asi jsem mu řekl, že mám rád všelijaké sešlosti, tak nás zve na zítra na nějaký výprodej.“

„Výprodej?“

„No, je to bleší trh někde v nějakém Hudsonu. Myslel si, že když řeknu výprodej, třeba se ti tam spíš bude chtít.“

Tahle zrada neměla na mou reakci valný vliv. I když bych si byla s chutí vyrazila do Hudsonu, nestálo to za cenu odpoledne stráveného s Creasem.

„Jen jeď, Kite. Vážně je tam moc hezky. Koňský kraj. Mohla bych zůstat a dodělat pár věcí, které pořád odkládám.“

„Jako třeba?“

„Abych řekla pravdu, asi si zítra nechám ostříhat vlasy.“

„A-ha.“

Vrátil se do obývacího pokoje a já dokončila otírání kuchyňské linky. Nemohla jsem uvěřit, že pociťuji úlevu, že můj synovec bude ve společnosti Lylea Crease. Ten chlap byl poťouchlý jako obchodník s hadím olejem z Matamoros.

A cože se Crease tak zajímá o devatenáctiletého kluka? Neměla jsem pochyb, že Kit si s tím skřetem poradí, ale zapřísáhla jsem se v duchu, že zavolám Isabelle a položím jí pár otázek.

Jen klid, říkala jsem si. Vykartáčuj si vlasy a jdi se kouknout na šumaře.

Podnik U Hurleyho je to nejbližší, co může Montreal nabídnout, pokud jde o irské hospůdky. Ačkoliv nenasávám, mým galským genům se ta atmosféra pořád ještě líbí.

Podnik nadchl Kita stejně jako už dřív jeho matku. Jenomže je těžké se chmuřit, když skřipky a mandolína vyhrávají rejdrováky a tanečníci poskakují jako Nižinskij s nervovou poruchou. Zůstali jsme tam dlouho přes půlnoc.

Když se nazítří ráno ukázal Lyle Crease, lenivě jsem listovala fotkami, které jsme s Kitem nechali večer předtím na stole.

„Jak to jde?“ zeptal se Crease, když jsem ho vpustila do vstupní haly. Měl na sobě khaki kalhoty, bílou košili s dlouhými rukávy a větrovku, která měla na levém prsu vytištěno *CTVNews*. Jeho vlasy vypadaly, jako by byly odlity z plastu.

„Dobře. A co vy?“ Mluvili jsme anglicky.

„Nemůžu si stěžovat.“

„Kit říkal, že bude za minutku. Kapku zaspal.“
„Nic se neděje.“ Crease se uchechtl, pak na mě vrhl vědoucí úsměv.
Neopětovala jsem ho.
„Můžu vám nabídnout trochu kávy?“
„To ne, díky. Už jsem měl dneska ráno tři šálky.“ Předvedl kilometry zubních korunek. „Venku je nádherně. Určitě si to nerozmyslíte?“
„Ne, ne. Musím ledacos udělat. Ale díky. Vážně.“
„Snad příště.“
Až Mojžíšovi zahoří další keř, pomyslela jsem si.
Chvilku jsme stáli a nebyli si jisti, kam dál. Crease šmejdil očima po chodbě, až spočinul na zarámované fotografii Katy.
„Vaše dcera?“
„Ano.“
Přistoupil k rámečku a zvedl ho.
„Je rozkošná. Studentka?“
„Ano.“
Postavil portrét nazpátek a pokračoval pohledem k jídelně.
„To je náramná kytka. Musíte mít vážného obdivovatele.“
Pěkný pokus.
„Smím?“
Kývla jsem, ačkoliv Crease byl v mém domě asi tak vítaný jako démon ve *Vymítači ďábla*. Přistoupil ke květinám a začichal.
„Miluju kopretiny.“ Přejel pohledem ke Katiným fotkám.
„Vidím, že bádáte.“
„Nechtěl byste si sednout?“ Ukázala jsem na pohovku v obývacím pokoji.
Crease si posloužil jedním obrázkem, položil ho nazpátek, vybral si jiný.
„Pokud vím, zabýváte se vyšetřováním smrti Cherokeeho Desjardinse,“ řekl, aniž by vzhlédl.
„Jen okrajově,“ řekla jsem a rychle přistoupila k hromadě fotek.
Zhluboka vzdychl. „Celý svět se zbláznil.“

„Možná,“ konstatovala jsem a natáhla ruku, aby mi odevzdal obrázek ze Silvestrova pohřbu.

„Prosím,“ pokynula jsem směrem k pohovce. „Udělejte si pohodlí.“

Crease usedl a zkřížil nohy.

„Pokud vím, Dorsey byl obviněn a přestěhován do Rivière-des-Prairiesi“

„Slyšela jsem to.“

„Myslíte, že to udělal?“

Tenhle chlap se nikdy nevzdá.

„Já se opravdu nepodílím na vyšetřování.“

„A co to Ospreyovo děvče. Natrefila jste na něco?“

Co takhle na tvůj ksicht, říkala jsem si.

V tom okamžiku se objevil můj synovec a vypadal jako čistý městský kovboj v leviskách, holínkách a obrovitém stetsonu. Vyskočila jsem.

„Určitě tam chcete být dřív, než bude všechno dobré zboží pryč.“

„Jaké dobré zboží?“ zeptal se Kit.

„Rybářské návnady na okouny a trička s Elvisem.“

„Abych řekl pravdu, já sháním plastovou Madonnu.“

„Zkus to v kostele.“

„Tu druhou Madonnu.“

„Dej si pozor,“ namířila jsem na něj prstem.

„Pozor je má přezdívka. Christopher Pozor Howard, pro kamarády Cépé.“ Cvrnkl se dvěma prsty do střechy klobouku.

„Správně.“

Když se Crease loučil, položil mi ruku na rameno, sjel po paži a stiskl těsně nad loktem.

„Vy na sebe dávejte pozor,“ řekl s významným pohledem.

Dala jsem si dlouhou sprchu.

Později, vydrbaná a vonící santalovým dřevem, jsem si zkontrolovala e-mail. Nebylo tam nic zemětřeseného. Poskytla jsem návrhy k řešení problémů, které mi předkládali studenti, odeslala jsem své stanovisko nějakému patologovi, dotazujícímu se na jakousi prapodivně tvarovanou lebku, a

odpověděla svým třem neteřím v Chicagu. Adolescentky, dcery Peteových sester, byly počítačové nadšenkyně a neustále mě informovaly o událostech v širší litevské rodině mého téměř již bývalého manžela.

Nakonec jsem poděkovala kolegovi z Patologického institutu ozbrojených sil, který mi poslal obzvlášť zábavnou fotku. Na případu se podíleli vepř a výšková budova.

V půl druhé jsem se připojila na internet a zkusila zavolat Isabelle. Jak se dalo čekat, nebyla tam.

Protože jsem si hledala záminku, abych mohla být venku, vydala jsem se do *poissonerie* zakoupit obří krevety. Neušla jsem ještě ani vzdálenost jednoho bloku, když jsem ztuhla, zaujata fotografiemi v *Coiffure Simone*.

Zírala jsem na ženu v černé a bílé. Vypadala dobře. Stylově, ale upraveně. Profesionálně, ale fešně.

Ježíšmarjá, Brennanová. Mluvíš jako titulek k inzerátu na šampón. Příště si začneš říkat, že za to stojíš.

Ale *řekla* jsem prve Kitovi, že jsem objednaná ke kadeřníkovi.

Studovala jsem ten plakát a odhadovala, jak moc údržby by účes vyžadoval. Říkala jsem si, že by mohl přesáhnout mé pravidlo deseti minut.

Užuž jsem chtěla jít dál, když jsem zachytila svůj odraz ve skle. Co jsem viděla, bylo světelné roky vzdáleno od dámy z plakátu.

Jak je to dlouho, co jsem naposled vyzkoušela nový účes?

Léta.

A salon nabízí speciální nedělní slevu.

Pět dolarů dolů. Jasně. Ušetříš asi tři padesát amerického dolaru.

Nový zástřih by mohl podpořit tvého ducha.

Mohla by to být katastrofa.

Vlasy dorostou.

To poslední bylo rovnou z mé matky.

Otevřela jsem dveře a vstoupila.

O několik hodin později jsem večeřela s kanálem Discovery. Na obrazovce klokaní samci boxovali o nadvládu nad lůzou. Od krbu po mě koukal Birdie, mlčky, zvědavě, ale udržoval si odstup.

„Vlasy dorostou, Birde.“

Namočila jsem krevetou do omáčky a strčila ji do úst s přáním, aby dorostly dřív, než Kit přijde domů.

„A hodila by se mi tvá podpora,“ sdělila jsem mu.

Jestli měl ten nový vzhled uvést mého ducha do bujaré nálady, pak experiment skončil katastrofou. Od návratu domů jsem vymýšlela způsoby, jak se vyhnout kontaktu s veřejností. Díky vývoji telekomunikací jsem měla mnoho možností. Budu používat telefon, fax a e-mail. A hodně klobouků.

V deset už jsem se cítila stejně sklesle jako v pátek večer. Byla jsem přepracovaná, podceňovaná a ukázalo se, že můj málem-kdysi-milenec má radši lupiče než četníky. Můj šéf se zhroutil, synovec byl někde venku se slizounem roku a já jsem teď vypadala, jako by na mě zaútočila sekačka na trávu.

Pak telefon zazvonil a všechno se ještě strašně, strašlivě zhoršilo.

„*Claudel ici.*“

„Ano,“ odpověděla jsem, příliš překvapena, než abych přepnula do francouzštiny.

„Napadlo mě, že byste to měla vědět. George Dorsey byl asi před dvěma hodinami napaden.“

„Napaden kým?“

„Je mrtvý, paní Brennanová. Zavražděn kvůli tomu, že jste do toho strkala nos.“

„Já?“

Mluvila jsem s oznamovacím tónem ve sluchátku.

Zbytek večera jsem byla příliš duchem nepřítomná, než abych se dokázala soustředit na souvislou myšlenku. Stěží jsem zaznamenala Kitův návrat a hlášení, že se opravdu dobře bavil.

„Zavražděn kvůli tomu, že jste do toho strkala nos.“ To bylo nespravedlivé. Dorsey žádal, aby se se mnou mohl setkat. Co kdyby byl požádal Claudela nebo Charbonneaua nebo Quickwatera? Tohle je vězeňská vražda někoho, kdo je hrozbou pro ostatní. Takové věci se stávají. Já to nezpůsobila. Claudel je nespravedlivý. Převalovala jsem se a házela sebou celou noc a opakovala jsem si „nespravedlnost“.

27 /

Nazítří ráno jsem byla v práci už v půl osmé. Ostatní přijdou až za hodinu a v budově panovalo hřbitovní ticho. V duchu jsem nad tím klidem jákala a měla jsem v plánu ho plně využít.

Odemkla jsem si kancelář, navlékla laboratorní plášť a přešla do antropologické laboratoře. Odemkla jsem dveře do skladiště a vytáhla krabici obsahující ostatky Savannah. Měla jsem v úmyslu pustit se rovnou do práce a nechat Claudelovu záležitost přerůst tak, jak se ji rozhodne nechat přerůst on.

Položila jsem na stůl lebku a femury a zahájila pracný proces opětovného prozkoumávání pod lupou a silným světlem, milimetr za milimetrem. Ačkoliv jsem o tom pochybovala, doufala jsem, že najdu něco, co mi prve uniklo. Třeba nějakou maličkou rýhu nebo škrábanec, která by mi sdělila, jak byly kosti odděleny od zbytku těla.

Ještě jsem se tím pořád zabývala, když někdo zaklepal na dveře. Když jsem vzhlédla, stál tam Claudel, zarámovaný za sklem. Jako obvykle měl páteř rovnou, jako by spolkl pravítko, vlasy dokonalé jako na ateliérovém snímku Douglase Fairbankse.

„Pěkná kravata,“ řekla jsem, když jsem otevřela dveře.

To byla. Bledě fialková, patrně hedvábný model. Dobrá volba k tvídovému saku.

„*Merci*,“ zamumlal s vřelou srdečností pitbulla.

Položila jsem femur, zhasla výbojku a přistoupila k výlevce.

„Co se stalo Dorseymu?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si umývala ruce.

„Stal se mu šroubovák značky Philips,“ odvětil.

„Strážný byl venku a četl, zatímco se Dorsey sprchoval. Patrně se zabral do svých odborných časopisů.“

Představila jsem si toho muže s krysími zoubky.

„Strážný uslyšel změnu ve zvuku tekoucí vody, tak tam nakoukl. Dorsey ležel obličejem dolů v odtokovém žlábků s osmadvaceti dírami v horní polovině trupu.“

„Ježíšmarjá.“

„Ale Dorsey nezemřel hned,“ pokračoval Claudel. „Cestou do nemocnice vyslovil několik myšlenek. Právě proto jsem měl pocit, že bych měl za vámi zajít.“

Sáhla jsem po papírovém ručníku, překvapena, že je Claudel tak otevřený.

„Sanitář všemu nerozuměl, ale jednu věc pochytil.“

Claudel trochu zvedl bradu.

„Brennanová.“

Ruce mi ztuhly.

„To je všechno?“

„Prý měl co dělat, aby udržel Dorseyho naživu. Ale všiml si toho jména kvůli svému psovi.“

„Psovi?“

„Má irského setra jménem Brennan.“

„To je běžné jméno.“

„Možná v Irsku, ale tady ne. Vy jste mluvila s Dorseyem o Cherokee Desjardinsovi, vidíte?“

„Ano, ale nikdo to neví.“

„Kromě všech v Op Jih.“

„Byli jsme v soukromé hovorně.“

Claudel mlčel. Představila jsem si chodbu s celami předběžného zadržení vzdálenými pouhé tři metry.

„Nejspíš mě mohl leckdo zahlédnout.“

„Ano. Tyhle věci se dokážou rozkřiknout.“

„Rozkřiknout ke komu?“

„Dorsey se stýkal s Kacíři. Ti hoši by nebyli rádi, kdyby měli dojem, že nastartoval nějakou sebezáchovnou akci.“

Pocítila jsem, jak mi po šíji stoupá napětí při myšlence, že jsem to napadení možná podnítila.

„Myslím, že Dorsey Cherokeeho nezabil,“ řekla jsem, zmačkala ručník a hodila ho do odpadků.

„Myslíte.“

„Ano.“

„Předpokládám, že Dorsey tvrdil, že je nevinný jak velikonoční králíček.“

„Ano. Ale nejen to.“

Vrhl na mě nejistý pohled, pak si založil paže na hrudi.

„No dobrá. Poslechneme si to.“ Pověděla jsem mu o té krvavé skvrně. „Připadá vám to jako zásah motorkářů?“

„Ledacos se nepovede.“

„Ubití tupým předmětem? Nepoužívají pistolníci obvykle střelnou zbraň?“

„Toho posledního motorkáře, co vytáhli z řeky, umlátili kladivem. Stejně tak jeho osobního strážce.“

„Přemýšlela jsem o tom prázdném místě za Cherokeeho hlavou. Co jestli byl zabit kvůli tomu, co odtamtud zmizelo?“

„Po místě činu se hemžila spousta lidí. Někdo mohl tu věc shodit nebo přesunout. Nebo ji možná švihla ta sousedka.“

„Byla celá od krve.“

„Stejně s ní promluví.“ Claudelova trpělivost, i v nejlepších případech omezená, očividně vyprchávala.

„A proč by Cherokee pouštěl někoho dovnitř?“ naléhala jsem.

„Možná byl ten pistolník kámoš ze starých časů.“

To se dalo pochopit.

„Mají něco na balistice?“

Zavrtěl hlavou.

„Kdo vede vyšetřování smrti Pavouka Marcotta?“

„To i tu holčičku dostal Kuricek.“

Sipowicz.

„Nějaké pokroky?“

Claudel zvedl obě dlaně.

„Dorsey naznačil, že má v téhle věci něco na výměnu.“

„Tihle degeneráti řeknou cokoliv, jen aby se zachránili.“

Sklopil oči a odstranil neexistující skvrnku ze svého rukávu.

„Ještě něco chci s vámi probrat.“

„Ale?“

V tom okamžiku jsme uslyšeli otevírání dveří v sousední laboratoři, zvěstující příchod laborantů.

„Nemohli bychom...?“ Ukázal hlavou směrem k mé kanceláři.

Celá zvědavá jsem ho vedla přes chodbu a vklouzla za svůj psací stůl. Když se uvelebil naproti mně, vytáhl Claudel z vnitřní kapsy obrázků a položil ho na psací mapu.

Málo se lišil od Katiných motorkářských fotek. Pocházel z nedávnější doby, kvalita byla lepší. A ještě jedna věc.

Kit stál uprostřed obrázku mezi skupinou mužů v kožených bundách.

Pohlédla jsem na Claudela tázavě.

„To bylo pořízeno minulý týden v podniku zvaném La Taverne des Rapides.“ Odvrátil pohled. „To je váš synovec, že?“

„No a? Nevidím žádné odznaky,“ řekla jsem stroze.

„Jsou to Rockové mašiny.“

Položil přede mě druhou fotku. Celuloidoví motorkáři už mě začínali velmi unavovat.

Znovu jsem uviděla Kita, tentokrát obkročmo na harleyi, zaujatého rozhovorem s dvěma jinými motocyklisty. Jeho společníci byli čistě oholení, ale měli standardní šátky kolem čela, holínky a džínové bundy bez rukávů. Na obojích zádech jsem viděla těžce ozbrojenou postavu ve velkém sombreru. Na horním oblouku nášivky stálo *Bandidos*, na dolním *Houston*.

„To bylo pořízeno při srazu na obecních pozemcích okresu Galveston.“

„Co mi naznačujete?“ Hlas ze mě vyšel vysoký a napjatý.

„Nenaznačuju nic. Jen vám ukazuju obrázky.“

„Aha.“

Claudela svraštil čelo, pak zkřížil kotníky a soustředěně se na mě zadíval.

Sepjala jsem ruce, abych zakryla, jak se třesou.

„Můj synovec žije v Texasu. Nedávno mu otec koupil motocykl Harley-Davidson a on se zbláznil do jednostranné kultury. To je vše.“

„Jízda proti větru není dneska smyslem života motorkářů.“

„To já vím. Tohle byla určitě náhodná střetnutí, ale promluvíme s ním.“

Vrátila jsem fotky.

„Houstonská policie má na Christophera Howarda založený spis.“

Kdybych v tu chvíli dostala do ruky Harry, byla bych se dopustila vraždy.

„On byl zatčen?“

„Před čtyřmi měsíci. Přechovávání.“

Není divu, že ho otec odvezl do lesů severu.

„Vím, jakou cenu má na volném trhu dobrá rada,“ pokračoval Claudel. „Ale dávejte si pozor.“

„Na co si mám dávat pozor?“

Dlouhou chvíli na mě hleděl, bezpochyby se rozhodoval, zda se mi má svěřit.

„Ten zdravotník vlastně rozeznal dvě slova.“

Telefon zvonil, ale já si ho nevšímala.

„Brennanové děcko.“

Bylo mi, jako by mi někdo v hrudi škrtl sarkou. Že by věděli o Katy? Kit? Odvrátila jsem pohled, nechtěla jsem, aby Claudel viděl můj strach.

„Což znamená?“

Claudel pokrčil rameny.

„Byla to hrozba? Varování?“

„Ten sanitář říká, že neposlouchá pacienty, když na nich pracuje.“

Prohlížela jsem si stěnu.

„Co tedy doporučujete?“

„Nechci vás lekat, ale konstábl Quickwater a já si myslíme...“

„No jo. Quickwater. Ten se nasměje.“ Přerušila jsem ho, můj sarkasmus podněcoval strach a vztek.

„Je dobrý vyšetřovatel.“

„Je to sráč. Pokaždé, když na něj promluvím, chová se, jako by byl hluchý.“

„On je.“

„Cože?“

„Quickwater je hluchý.“

Pracně jsem hledala odpověď, ale nenapadlo mě jediné slovo.

„Po pravdě řečeno, ohluchl. To je rozdíl.“

„Ohluchl jak?“

„Dostal ránu litinovou trubkou do zátylku, když rozháněl nějakou rvačku v zadní uličce. Pak do něj stříleli pistolí na elektrický výboj, dokud jim nedošly baterky.“

„Kdy?“

„Asi před dvěma lety.“

„To ho připravilo o sluch?“

„Prozatím.“

„Obnoví se mu?“

„On doufá, že ano.“

„Jak vůbec funguje?“

„Nadmíru dobře.“

„Chci říct, jak komunikuje?“

„Quickwater je jeden z nejhbitějších studentů, co jsem kdy poznal. Slyšel jsem, že se naučil odečítat ze rtů, než se kdo nadál, a je blázen do mašinek. Na dálkovou komunikaci používá e-mail, fax a TTY.“

„TTY?“

„To je kombinace telefonu s psacím strojem. V podstatě je to klávesnice a akustické zařízení zabudované do jednoho elektropřístroje. Doma má v počítači speciální modem, který komunikuje ve stejném pásmu Baudotova kódu jako běžný

TTY. Fax a TTY má na stejné telefonní lince a používá přepínač, který pozná tón přicházejícího faxu. Posílá faxy do faxového přístroje a ostatní telefonáty na TTY. To samé zařízení a software máme na ředitelství, takže telefonovat sem a tam není problém.“

„A co když je mimo?“

„Má přenosný TTY. Na baterky.“

„Jak se domluví s někým, kdo nemá TTY, anebo s vámi, když vy nejste na ředitelství?“

„Existuje zprostředkovací služba, která funguje jako tlumočník. Tahle služba vezme hovor, pak přepíše na stroji to, co slyší dotyčného říkat. Za toho, kdo je i němý, přečtou nahlas to, co hluchý člověk napíše. Quickwater mluví dobře, takže nemusí svá slova psát.“

Můj mozek měl co dělat, aby to všechno převzal. Představila jsem si Quickwatera v klubovně Zmijí, pak v zasedací místnosti v Quanticu.

„Ale součástí jeho poslání v Quanticu bylo hlásit zpětně to, co se tam dozvěděl. Jak si může dělat poznámky a odečítat ze rtů současně? A jak ví, co se mluví, když jsou světla ztlumená anebo když nevidí na mluvčího?“

„Quickwater to dokáže vysvětlit daleko lépe než já. Používá něco, co se jmenuje CARTT, Překlad v reálném čase s počítačovou asistencí. Jeden zpravodaj přepisuje to, co se říká, na těsnopisném psacím stroji, pak se udělá počítačový překlad a slova se ukazují na videomonitoru v reálném čase. Stejný systém se používá v živé televizi. FBI tam někoho má, kdo to dokáže, ale spojení lze navázat odkudkoli, přičemž zpravodaj může být na jednom místě a Quickwater na jiném.“

„Prostřednictvím telefonu a počítače?“

„Přesně tak.“

„Ale co jeho ostatní povinnosti?“

Nevyjádřila jsem nahlas, co jsem si skutečně myslela. Podávat zprávu z konference nebo schůze je jedna věc, ale jak se hluchý důstojník kryje, když mu někdo jde po jugulárce?

„Konstábl Quickwater je obratný a zapálený důstojník. Byl zraněn ve službě a nikdo nemůže říct, zda je ztráta sluchu trvalá nebo ne. Očividně nemůže dělat všechno, co byl zvyklý dělat, ale prozatím si s tím policejní sbor dokáže poradit.“

Užuž jsem se chtěla vrátit k Dorseymu, když Claudel vstal a položil mi na stůl nějaký papír. Obrnila jsem se na další špatnou zprávu.

„Tohle je rozbor DNA z krve nalezené na Dorseyho bundě,“ řekl.

Nemusela jsem se ani dívat. Výraz na jeho tváři mi sděloval, co se z formuláře dozvím.

28 /

Když Claudel odešel, jen jsem tam seděla a myšlenky mi přeskakovaly sem a tam po rozhovoru, který právě skončil.

DNA nelže. Krev oběti byla po celé bundě, což znamená, že Dorsey zabil Cherokeeho, přesně jak Claudel tušil. Anebo nezabil? Dorsey prve říkal, že ta bunda není jeho.

Ten člověk nevěděl nic o Savannah Ospreyové. Tahal mě za nos, aby si zachránil kůži, a já mu na to pěkně skočila.

A má návštěva ve věznici stála Dorseyho život. Anebo nestála? Byl zabit proto, že byl vrah, anebo proto, že vrah nebyl? Ať tak nebo tak, je mrtvý proto, že se někdo bál toho, co by mi mohl povědět.

Cítila jsem pálení za očními víčky.

Neplač. Neopovažuj se plakat. Těžce jsem polkla.

A pak je tu Quickwater. Neškaredil se, odečítal mi ze rtů. Kdo se ke komu choval ošklivě? Ale jak jsem to měla vědět?

A Kit. Jsou ty policejní fotky opravdu z náhodných setkání, jak jsem prve řekla, anebo má Kit něco společného s Bandidos? Vysvětluje se tím ten Kazatel? Je skutečný důvod, proč sem přijel, něco jiného než vztek na otce? Anebo náklonnost ke slabomyslné tetě?

A ta oční bulva. *Opravdu* ji Kit našel na předním skle?

Claudiel dostal svou zprávu. Krucinál, kde je ta moje? Pleskla jsem dlaněmi o psací mapu a prudce vstala. Proplétajíc se mezi úřednictvem přenášejícím papíry a šanony a laboranty strkajícími vozíky se vzorky, kráčela jsem chodbou až ke schodům, vyšla do třináctého poschodí a zamířila rovnou do oddělení DNA. Svůj cíl jsem zahlédla, jak se sklání nad nějakou zkumavkou na druhém konci laboratoře, a několika kroky jsem se ocitla u něj.

„*Bonjour, Tempe. Comment ca va?*“ pozdravil mě Robert Gagné.

„*Ca va.*“

„Máš jiné vlasy.“ Jeho vlasy byly tmavé a kučeravé, ačkoliv už na spáncích šedivěly. Nosil je krátké a pečlivě učesané.

„Ano.“

„Necháš si je dorůst?“

„Těžko se tomu zabrání,“ odvětila jsem.

„Vypadá to samozřejmě dobře,“ zamumlal a odložil skleněnou pipetu. „Takže hádám, že na tu bundu toho Dorseyho dostanou. Claudiel se dokonce usmíval, když jsem mu tu zprávu předával. No, skoro. Cuklo mu v koutcích.“

„Ráda bych věděla, jestli jste měli čas provést to srovnání, co jsem požadovala.“

„To nečíslované, pravda?“

Kývla jsem.

„Oční bulva?“

Znovu jsem kývla.

„Provést porovnání se sekvencemi z LML 37729.“

„Ano.“ Jeho paměť na čísla případů na mě vždycky působila mocným dojmem.

„Moment.“

Gagné přistoupil k plástu šanonů? zalistoval těmi v prostřední buňce a jeden vytáhl. Čekala jsem, než přelétne obsah pohledem.

„Porovnání je provedeno, ale zpráva není ještě napsaná.“

„A?“

„Souhlasí to.“

„Bez otazníku?“

„*Mais, oui.*“ Obočí mu vystřelilo vzhůru. „Oko a vzorek tkáně pocházejí od téže osoby.“

Nebo osob, pomyslela jsem si, pokud to náhodou byla dvojčata. Poděkovala jsem a spěchala zpět do své kanceláře.

Mé podezření bylo oprávněné. Oční bulva náležela jednomu z Vaillancourtů. Nějaký příslušník Zmijí ji patrně našel na místě činu a schoval si ji za jakýmsi makabrozním účelem. Ale kdo mi ji dal na auto?

Telefon jsem slyšela, ještě než jsem dorazila ke dveřím, a posledních pár kroků jsem letěla. Volal zezdola Marcel Morin.

„Postrádali jsme tě na ranní schůzi.“

„Promiň.“

Šel rovnou k věci. V pozadí bylo slyšet hlasy a zvuk elektrické pilky.

„Před dvěma týdny dorazila do přístavu jedna loď a několik nákladních kontejnerů bylo vyloženo kvůli opravě.“

„Ty velké, co jezdí na osmnáctikolových nápravách?“

„*C'est ça.* Včera dělníci otevřeli poslední kontejner a našli tam mrtvolu. Kapitán si myslí, že zesnulý je patrně černý pasažér, ale jinak nemá žádné vysvětlení.“

„Kde je loď registrovaná?“

„V Malajsii. Zahájil jsem pitvu, ale ostatky jsou tak silně rozložené, že toho moc nesvedu. Rád bych, aby ses na ně podívala.“

„Za chvíli jsem dole.“

Když jsem zavěsila a přešla do laboratoře, našla jsem brigádnici Jocelyn, jak se sklání nad mým pracovním stolem. Slečna Šarmérka byla oděna v rybářských sítích a kožené sukni, končící dost vysoko, aby ukazovala tmavé okraje obou punčoch. Při zvuku otevíraných dveří se napřímila a otočila.

„Dr. Morin mě požádal, abych vám dala tohle.“

Natáhla ruku a její náušnice se zhoupily jako miniaturní houpačky z dětského hřiště. Oba kruhy byly dost velké, aby na nich mohly hřadovat pěnkavy.

Přistoupila jsem k ní a převzala formulář požadavku, přičemž jsem uvažovala, proč mi ho Morin nenechal na stole.

„Zabijácká frizúra.“ Promluvila tlumeným, jednotvárným hlasem, a já nepoznala, zda to nemyslí ironicky. Její tvář se zdála pobledlejší než obvykle, oči měla zarudlé a podmalované černými čárkami.

„Děkuji, Jocelyn.“ Zaváhala jsem, nechtěla jsem dotírat. „Není vám nic?“

Zareagovala, jako by ji ta otázka naprosto zmátla. Pak cukla ramenem a zamumlala: „Na jaře mě votravujou alergie. Nic mi není.“

S posledním nechápavým pohledem vyšupajdila z laboratoře.

Vrátila jsem ostatky Ospreyové do krabice a zbytek dopoledne strávila s malajsijským černým pasažérem. Morin nepřeháněl. Většina měkkých tkání v pytli na mrtvolu náležela červům.

V poledne jsem se vrátila nahoru a našla Kita sedět v mém křesle, holínky zkřížené na okenním parapetu, na hlavě do týla posunutý klobouk à la Frank Sinatra.

„Jak ses dostal do tohotole patra?“ zeptala jsem se, snažíc se zakrýt překvapení. Úplně jsem zapomněla na ten společný oběd, co jsme si domluvili přes dvířka od ledničky.

„Nechal jsem u strážného svůj řidičák a on mě pustil nahoru.“ Zamával modrou návštěvnickou propustkou, kterou měl klipsnou připjatou k límci. „Seděl jsem v hale, pak se nade mnou nějaká dáma slitovala a přivedla mě sem.“

Spustil nohy na zem a otočil se směrem ke mně.

„Júúva! Já se picnu.“

Asi vyčetl cosi z mé tváře.

„Nevykládej si to špatně. Ten sestřih je prd'áckej.“ Namířil na mě oba ukazováčky. „Vypadáš mladší.“

„Jdeme,“ řekla jsem a sundala si ze stojanového věšáku svetr. Už jsem těch poznámek stran svých vlasů měla víc než dost.

Nad sendviči a hranolky v brasserii mi synovec popisoval svou neděli s Lylem Creasem, jejímž středobodem byl nákup toho klobouku, co měl na hlavě. Žádná Madonna ani rybářské návnady. Po návratu do Montrealu povečeřeli uzené maso U Bena, pak ho Crease vzal do zpravodajské redakce.

„O čem si vy dva povídáte?“

„Ten chlápek je vážně éro.“ Tlumeně skrz studený nářez a sýr. „Je to úžasný, kolik toho ví o vysílání. A taky je pěkně blázen do motorek.“

„Nevyptává se tě moc?“

Zajímalo mě, jak moc Crease využívá Kita k získání informací o mých případech. Motorkářská válka byla momentálně v kursu.

„Trochu.“

Kit vyškubl papírový ubrousek z plechové krabičky na konci stolu a utřel si mastnotu z brady.

„Na co?“

Zmačkal ubrousek a sáhl po dalším.

„Na všechno možné. Lyle je úžasnej. Zajímá ho všechno.“

Cosí v jeho hlase mi sdělovalo, že můj synovec začal Lyle Crease zbožňovat. Tak jo, řekla jsem si. To přežiju. Jakkoli je ten chlápek slizoun, pořád překoná neviditelného Kazatele.

Po obědě Kit trval na tom, že se se mnou vrátí do laboratoře. Ačkoliv jsem se nemohla dočkat, až se vrátím ke své skeletální autopsii, slíbila jsem mu krátkou občůzku. Taky dovedu být éro.

Během našeho kolečka pronesl Kit jen dvě poznámky. Později si na ně vzpomenu a budu si vyčítat, že jsem jim nevěnovala pozornost.

„Kdo je ta příšera?“ zeptal se poté, co jsme minuli Jocelyn u xeroxu.

„Pracuje v archivu.“

„Vsadím se, že je sjetá jak dělo.“

„Má problémy s alergií.“

„Jasně. Nosní sprej.“

Ta další poznámka byla pronesena v balistickém oddělení. Nazval jejich sbírku střelných zbraní „sladkou“.

Když Kit odešel, vrátila jsem se k černému pasažérovi. V půl páté už jsem ukončila předběžnou prohlídku a dospěla k závěru, že ostatky patří muži mezi pětadvaceti a třiceti lety. Vypreparovala jsem kosti a poslala je nahoru vyvařit. Pak jsem se umyla, převlékla a vrátila do své kanceláře.

Sáhla jsem po svetru, když jsem si všimla barevného snímku uprostřed mé psací podložky.

No ohromné, pomyslela jsem si. Konečně nějaká novinka. Fotku už jsem neviděla aspoň dvě hodiny.

Sáhla jsem po obrázku v domnění, že snad patří Claudelovi.

Nepatřil.

Ačkoliv byla momentka stará a její povrch zjizvila síť prasklin, barva i ostření byly relativně dobré. Bylo to skupinové foto, pořízené na nějakém tábořišti nebo pozemku vyhrazeném pro pikniky. V popředí se dav mužů a žen hemžil kolem dřevěných stolů, sražených k sobě, takže tvořily tvar písmene U. Zem byla poseta prázdnými plechovkami a láhvemi, na stolech se vršily ruksaky, termosky, balíčky a papírové tašky. V pozadí se tyčily borovice, utáaté horním okrajem obrázku.

Jedna velká taška se opírala vzpřímeně o nohu stolu, její potisk přímo proti čočce kamery. Upoutalo mě logo.

„...ggly Wiggly.“

Otočila jsem snímek a podívala se na zadní stranu. Nic.

Znovu jsem pověsila svetr, vyhrabala lupu a usedla, abych si obrázek důkladně prohlédla. Během pár vteřin jsem našla potvrzení na goriloidním tupounovi v džínové vestě a kožených rukavicích bez prstů. Paže širší než státní silnice se mu natahovala přes hrud' a předváděla hákový kříž, blesky a poetickou zkratku „S.N.S.“. I když Kingkongova horní

končetina zakrývala část trička, slova na dolním oblouku emblému byla zcela čitelná.

„Myrtle Beach.“

Se zatajeným dechem jsem zahájila důkladnou prohlídku zobrazených osob. Zvolna jsem se propracovávala lupou napříč obrázkem a kontrolovala každou tvář, jak nabývala tvaru.

Během pár vteřin jsem ji našla. Napůl skrytá v moři čepic a chundelatých hlav, křehká postavička opřená o strom, proutkovité ručičky objímající v pase vlastní tělo. Hlavu měla nakloněnou a paprsek slunečního svitu se odrážel od jedné z obrovských čoček, pod kterými její obličejík připomínal trpaslíka.

Savannah Claire Ospreyová.

I když jsem nedokázala číst z jejího výrazu, cítila jsem z jejího těla napětí. Jaké, uvažovala jsem. Vzrušení? Strach? Rozpaky?

Postupovala jsem dál.

Muž po pravici Savannah vypadal jako postava ze *Života a smrti skalda Kormaka*. Měl vlasy po ramena a plnovous mu visel do poloviny hrudníku. Kormak byl zachycen s bradou zdviženou, plechovku piva značky Miller přitisknutou ke rtům.

Společník po její druhé straně byl velmi vysoký, s krátkými vlasy a nepěstěným plnovousem a knírem. Jeho tvář byla skryta ve stínu, díky čemuž se nejvýraznějším rysem stalo břicho. Mělo odstín použité sportovní bandáže a viselo v masitých záhybech přes velkou, oválnou přezku opasku. Na ní bylo vidět písmena. Zvedala jsem a spouštěla lupu ve snaze rozluštit jejich význam, ale pupek jich zakrýval příliš mnoho.

Zklamaně jsem přejela lupou po trupu nahoru a zkoumala tvář s nadějí, že mi to někde zapálí. Kdepak. Vrátila jsem se k přezce a přiblížila tvář těsně ke sklu.

Náhodné krátké spojení, a bylo to tu. Zpět k obličejí. Je to možné?

Ne. Tenhle člověk je mnohem větší.

Ale možná. Nepoznala jsem to. Dostala jsem se tam moc pozdě. Moc škod.

Ano, podoba tu je.

Že by byl George Dorsey přece jen něco věděl?

S bušícím srdcem jsem sáhla po telefonu.

29 /

Když se Claudel ozval, představila jsem se a šla rovnou k věci.

„Něco jsem vám neřekla. Pavouk Marcotte nebyl jediný, o kom se Dorsey zmiňoval. Tvrdil, že má informace o Savannah Ospreyové.“

„O té dívence, co jsme našli v St-Basile-le-Grand?“

„Ano. Myslím, že možná mluvil pravdu.“

„Pro Dorseyho typické.“

Ignorovala jsem jeho sarkasmus.

„Nechal jste mi na stole nějaký obrázek?“

„Ne.“

„Někdo to udělal. Je to stará momentka, pořízená na srazu motorkářů.“

„Patrně modlitební shromáždění.“

„Vypadá to jako piknik nebo táboření.“

„A-ha.“

Zhluboka jsem se nadechla, abych mluvila klidně.

„Je tam Savannah Ospreyová.“

„Ano?“ Jeho tón mi sděloval, že tomu nevěří.

„Jednoznačně.“

„Co to má společného s Dor...“

„Ten obrázek byl pořízen na Myrtle Beach.“

„Jak to víte?“

„Nejméně jeden z věřících má na sobě tričko s emblémem Myrtle Beach.“

„Můj syn má tričko s emblémem týmu Chiefs z Kansas City.“

„Já jsem z Jihu, takže poznám zimolez a kudzu na první pohled. A na jedné tašce s nákupem jsem poznala logo Piggly Wiggly.“

„Co je to Piggly Wiggly?“

„To je řetěz supermarketů, několik jich je v oblasti Myrtle Beach.“

„Proč dá někdo supermarketu název Piggl...“

„A jeden z účastníků pikniku je možná Cherokee Desjardins.“

Okamžik bylo mrtvé ticho.

„Co vás k tomu vede?“

„Má na opasku přezku s nápisem ‚Cherokee‘.“

„Jak ten člověk vypadá?“

„Jako něco, co by Jack Hanna držel na řetěze a pacifikoval kousky masa,“ vyprskla jsem. Jeho skepse mě dráždila.

„Chci říct, jestli se ten muž s tou přezkou podobá Cherokeeemu Desjardinsovi?“

„Jeho obličej není jasný. Kromě toho jsem Desjardinse nikdy neviděla, když měl ještě obličej.“

Následoval další okamžik ticha, pak zvuk vypouštěného dechu.

„Seženu fotky Desjardinse a ráno se stavím.“

„Můžeme se pokusit zvýraznit obrázek.“

„Zaříd'te to. Ale bude to muset být rychle. Očekáváme nesnáze kvůli té vraždě Dorseyho, a celý sbor je v pozoru.“

Domů jsem jela sužována pocity pochybností o sobě samé.

Dorsey mě oblafl a má naivita ho zabila.

Co jestli ten muž na snímku není Cherokee? Claudel má očividně své výhrady. Jestli se mýlím, bude ještě víc přesvědčen, že jsem idiotka.

Jako že jsem byla, aspoň vůči jeho partnerovi z Carcajou. Úplně jsem se v Quickwaterovi pletla. Soudila jsem mylně i Ryana? A svého synovce?

Odkud se vzal ten obrázek na mém psacím stole? Proč ne dopis, proč ne telefonát? Musel to být někdo z detektivů nebo lidí z laboratoře. Nikdo jiný by neměl příležitost ho tam nechat.

Automaticky jsem zahýbala a řadila, sotva vnímajíc dopravní provoz kolem sebe.

Neměla bych Ryana navštívit? Otevřel by mi? Patrně ne. Ryan se izoloval, protože je mu to tak milejší. Ale jak je to možné? Pořád ještě jsem nedokázala uvěřit, že ten člověk je zločinec.

Má Kit něco společného s Bandidos? S drogami? Je v ohrožení? Co se Dorsey pokoušel sdělit sanitákovi?

Je možné, že Katy hrozí nebezpečí od motorkářských gangů tisíce kilometrů odtud na lodi? Poslední dopis odesílala z Penangu.

Co chci komu namlouvat? Dorsey byl zavražděn v přítomnosti ozbrojené stráže v provinciální věznici. Jestliže *les motards* chtějí, abys byla v ohrožení, tak v něm jsi.

„Krucinál!“ Praštila jsem do volantů hranou dlaně.

Ryan a Katy jsou mimo můj dosah, ale se synovcem bych mohla něco udělat. Zapřísáhla jsem, že si to s Kitem vyříkám, než slunce zapadne.

Anebo vyjde, pomyslela jsem si, sjíždějíc na rampu, která vede pod můj dům. Neměla jsem zdání, jak pozdě přijde, ale rozhodla jsem se čekat.

Nebylo to nutné.

„Ahoj, teti T,“ uvítal mě, když jsem vstoupila do bytu, a spolu s ním vůně kmínu a kurkumy.

„Něco tu voní,“ řekla jsem, odkládajíc v hale aktovku.

Můj synovec a kocour byli roztaženi na pohovce a obklopeni zbytky ranní *Gazette*. Sony PlayStation byla znovu připojena k televizoru a dráty se klikatily po podlaze.

„Zastavil jsem se v La Maison du Cari. Napadlo mi, že jsem na řadě s vařením.“

Sundal si sluchátka a zavěsil si je kolem krku. Slyšela jsem slaboučké rachotivé zvuky Grateful Dead.

„Ohromné. Cos koupil?“

„*Uno momento.*“

Spustil nohy na podlahu a hodil sluchátka na gauč.

Bird se vyděsil náhlé blízkosti Jerryho Garcii. Kit přinesl z kuchyně účtenku a přečetl devět položek.

„Očekáváš zákonodárny sbor svého státu?“

„Ne, prosím. Nevěděl jsem, co máš ráda, tak jsem vzal průřez místních kuchyní.“

Poslední slova pronesl s přízvukem, který dokonale napodoboval majitele restaurace.

„Nic se neboj. Spaseme to,“ dodal opět po texasku.

„Převléknu se a pak budeme jíst.“

„Počkej. Nejdřív musíš vidět tohle.“

Prohrabal rozházenou *Gazette*, až narazil na první část. Otevřel ji na prostřední dvojstránce, přeložil napůl a noviny mi podal, přičemž ukázal na jeden titulek.

VRAŽDA VĚZNĚ – ATENTÁT GANGU

Článek shrnoval fakta kolem Dorseyho vraždy. O něm se zmiňoval jako o hlavním podezřelém z vraždy či popravky Yvese „Cherokeeho“ Desjardinse. Označoval Dorseyho za spolupracovníka Kacířů, Cherokeeho za člena Predátorů, ačkoliv v posledních letech již neaktivního.

Článek se dále dohadoval, že smrt Dorseyho byla možná objednána v odvetu za zabití Desjardinse a vracela se i k vraždám dvojčat Vaillancourtových, Richarda „Pavouka“ Marcotta a Emily Anne Toussaintové. Stálo tu, že Dorseyho pohřeb se bude konat, jen co soudní ohledač vydá tělo.

Stat' končila tvrzením, že policie má obavy, že je na obzoru vystupňování násilností a že Dorseyho pohřeb by mohl být využit jako příležitost k pomstě ze strany sympatizantů Kacířů. Policie v nadcházejícím týdnu přijme zvláštní opatření.

Vzhlédla jsem a spatřila, že mě Kit soustředěně pozoruje.

„To bude síla, na tom pohřbu.“

„Ani omylem.“
 „Policajti vezmou ty chlápky do takovýho presu, že budou jako ministranti cestou na mši.“
 „Ne.“
 „Bude to tam samej bytelnej harley.“
 „K tomu pohřbu se ani nepřiblížíš.“
 „Tolika šťávy pěkně ve formaci.“ Napodobil práci s řídky. „Dunící hrom.“
 „Kite!“
 „Jo?“ Oči mu zářily jako náboženskému fanatikovi.
 „Nechci tě tam ani vidět.“
 „Teto Tempe, ty si děláš moc starostí.“
 Kolikrát tohle řekla Katy?
 „Hodím na sebe džínsy, pak se navečeříme. Chci se tě na něco zeptat.“
 Téma jsem nanesla při moučníku.
 „Dneska u mě byl jeden vyšetřovatel z Carcajou.“
 „Jo?“ Kit seškrábl vršek, pak si nabral lžíci rýžového nákypu.
 „Ta poleva se taky jí.“
 „Vypadá to jako stříbro.“
 „Taky že je.“
 Vyčkávala jsem.
 „Přinesl mi pár policejních archivních fotek.“
 Tázavý pohled. Další nákyp.
 „Tvých.“
 Synovec spustil bradu a zvedl obočí.
 „Ty obrázky byly pořízeny na obecních pozemcích okresu Galveston. Jsi tam s příslušníky motocyklového klubu Bandidos.“
 „A já,“ zazubil se přihloupě. „Špatní kamarádi.“
 „To jsou?“
 „Co jsou?“
 „Jsou Bandidos tvoji kamarádi?“
 „Viděli jsme se akorát jednou. Ale za to můžou ti velcí kluci.“

„Tohle není žádná legrace, Kite! Byl jsi zachycen na fotkách s drogovými dealery!“

Odložil lžici a obdařil mě dalším zářivým úsměvem. Neopětovala jsem ho.

„Teto Tempe. Chodím na bleší trhy. Motorkáři chodí na bleší trhy. Někdy přijdeme na stejné bleší trhy. Mluvíme o harleyích. To je všechno.“

„Ten detektiv říkal, žeš byl zatčen kvůli drogám.“ Přiměla jsem se mluvit klidně.

Sesul se dozadu a natáhl nohy.

„No ohromný. Zase ta sračka.“

„Jaká sračka?“

„Ježíšmarjá. Jeden by řekl, že jsem zásoboval předškoláky.“ Jeho hlas byl tvrdý, humor zmizel.

Čekala jsem.

„Koupil jsem desetidolarový pytlík pro jednu kamarádku, protože si nechala doma peněženku. Než jsem jí tu trávu stihl předat, nějaký policajt mě sebral pro přestupek a našel mi to v kapse. Tohle dělá ošlehaný dealer?“

„Proč tě ten policajt prohledával?“

„Měl jsem v sobě pár piv.“

Jedním palcem u nohy dloubal do koberce. Byl to dlouhý hubený palec s uzlovitými klouby, obloučkovitý pod nehtem. Palec mého otce. Jak jsem se na něj dívala, bolelo mě u srdce. Každíčká buňka jeho těla mi tátu připomínala.

„No dobře, měl jsem hodně piv. Ale do drog nedělám. To jsem ti přece říkal. Kristepane, ty se chováš přesně jako můj otec.“

„Nebo kterýkoli starostlivý rodič.“ Láska a hněv bojovaly o nadvládu nad mým hlasem.

„Hele, odsloužil jsem si své veřejně prospěšné práce a chodil na ten jejich připitomělej program o zneužívání návykových látek. Copak se nikdy neuklidníte, lidi?“

Nato se vymrštil ze židle a odklátil se z místnosti. Za pár vteřin jsem uslyšela bouchnutí dveří hostinského pokoje.

Dobrá práce, Brennanová. Dostaneš zlatou hvězdičku za účinnou rodičovskou péči.

Uklidila jsem ze stolu, znovu zabalila nesnědené porce jídla, naplnila myčku a zkusila zavolat Howardovi.

Nikdo to nebral.

Vem tě čert, Harry, žes mi o tomhle nepověděla. A vem tě čert za to, že jsi v Mexiku.

Zkusila jsem Isabellu, doufajíc, že se budu moci vyptat na Lyle Crease.

Záznamník.

Zbytek večera jsem strávila s knihou Pata Conroye, kterou jsem odložila před týdnem. Nic nemůže být krásnější než být v Karolině.

Jak se dalo čekat, Kit ještě spal, když jsem odcházela do práce. Dnes jsem se ranní schůze zúčastnila.

Když jsem se vrátila do své kanceláře, byl tam Claudel.

„Už víte, kdo zabil Dorseyho?“ zeptala jsem se, když jsem hodila na psací stůl složku dopoledního případu.

Obdařil mě pohledem, který by dokázal zmrazit i žhavou lávu, pak mi podal obálku.

Sedla jsem si, odemkla zásuvku stolu a podala mu fotku z Myrtle Beach.

„Odkud jste říkala, že to pochází?“

„Neříkala.“ Dala jsem mu lupu. „Protože to nevím.“

„Jen tak se to objevilo?“

„Ano.“

Přelétl očima snímek.

„Všimla jsem si toho včera. Nemohu s jistotou říct, kdy se to dostalo na můj stůl.“

Po několika vteřinách lupa ztuhla a on se k ní naklonil těsněji. Pak: „Mluvíte o tom muži vedle Z. Z. Top?“

„Ukažte,“ řekla jsem, překvapena tím muzikantským příměrem. Byla bych Claudela zařadila mezi přísné stoupence klasiky.

Otočil fotku a ukázal.

„Ano. Ta dívka vedle něj je Savannah Ospreyová.“

Zpět k lupě.

„Víte to jistě?“

Vyhrabala jsem portrét ze školní ročenky, který mi dala Kate. Prohlédl si jej, pak snímek z pikniku, přejížděl očima sem a tam jako fanoušek ve Wimbledonu.

„Máte pravdu.“

„A co ten Přezkáč?“

Ukázal na obálku v mé ruce. „Desjardins byl velký chlap, než onemocněl.“

Vytřepala jsem fotky a Claudel obešel stůl, abychom se na ně mohli dívat společně.

Velký zdaleka nevystihovalo skutečnost. Ta zčásti bezhlavá postava, kterou jsem viděla v křesle, byla jen chabou ozvěnou těla, v němž kdysi sídlila duše Cherokeeho Desjardinse. Než mu rakovina sežehla vnitřnosti a drogy spolu s chemoterapií provedly své kouzlo, býval ten muž mohutný, ačkoliv houbovitým, břichatým způsobem.

Fotky ze složky zachycovaly období několika let. Plnovousy se objevovaly a mizely a čelní kouty se prohlubovaly, ale břicho a rysy obličeje se měnily jen málo.

Dokud neudeřila rakovina.

Šest měsíců před svou smrtí byl Cherokee jen stínem svého dřívějšího já, plešatý a hubený jako z koncentráku. Nebýt obrázek označený jménem, ani bych v zobrazeném téhož člověka nepoznala.

Zatímco jsem studovala obličej snímek od snímku, rozpomněla jsem se na starý citát Marlona Brando. Mám oči jako mrtvé prase, řekl o sobě stárnoucí herec.

Není se čeho bát, Marlone. Patří ti to. Tenhle chlap vypadal jen zle a zlomyslně jako toulavý pes s ukradenou roštěnkou.

Ale ať jsme se snažili, jak chtěli, nedokázali jsme s jistotou určit, zda náš zesnulý, leč neoplakávaný Cherokee je tím mužem s přezkou na Myrtle Beach.

Posbírala jsem fotky Cherokeeho a přesunuli jsme se chodbou do oddělení označeného Imagerie. Rozhodli jsme se, že budu manipulovat vyobrazením pomocí Adobe Photoshopu, protože s tímto programem jsem byla obeznámena. Pokud by to nedostačovalo, nějaký technik nám pomůže s rafinovanějším grafickým softwarem.

Byli jsme očekávání a zařízení bylo okamžitě k dispozici. Technik zapnul skener, spustil na počítači patřičný program a pak nás zanechal o samotě s naším úkolem.

Položila jsem momentku na deskový skener, nastavila tak, aby zahrnul celou scénérii, pak obrázek zdigitalizoval a uložil na harddisk. Pak jsem otevřela soubor pikniku v Myrtle Beach.

Najela jsem kurzorem na Přezkáčovu tvář a přitahovala ji zoomem, až byla jeho obličej plná obrazovka. Pak jsem vyčistila „hluk“ prachu a prasklin, zmodifikovala křivky, které ovládají sytost červených, zelených a modrých odstínů, nastavila jas a kontrast a zaostřila okraje podoby.

Claudiel sledoval, jak pracuji s klávesami, zprvu mlčky, pak pronášel návrhy, jak jeho zájem vzrůstal, navzdory počátečnímu cynismu. Každá oprava přetvořila osvětlení, stíny a střední tóny, měnila křivky a plochy obličej a vnášela do původní momentky detaily, původně neviditelné.

Ani ne za hodinu jsme seděli a zkoumali své dílo. Nemohlo být pochyb. Přezkáč byl ve skutečnosti Yves „Cherokee“ Desjardins.

Ale co to znamená?

Claudiel promluvil první.

„Takže Cherokee znal tu malou Ospreyovou.“

„Vypadá to tak,“ souhlasila jsem.

„A Dorsey ho zabil.“ Claudiel uvažoval nahlas. „Co měl podle vás Dorsey na výměnu?“

„Možná Cherokee zabil Savannah a Dorsey to věděl.“

„Mohla sem přicestovat s ním?“ Znovu to byla vyslovená myšlenka, ne rozhovor.

Představila jsem si tu zmatenou tvářičku, vykulené oči vnímající svět skrz ciferníky čoček brýlí. Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne dobrovolně.“

„Možná ji zabil v Myrtle Beach a pak přemístil tělo do Quebecu.“ Tentokrát se obracel ke mně.

„Proč přeprava až sem?“

„Menší pravděpodobnost odhalení.“

„Vypadá to pro tyhle chlápky typicky?“

„Ne.“ Za jeho očima jsem viděla zmatek. A hněv.

„A kde je zbytek jejího *těla*?“ naléhala jsem.

„Třeba jí uřízl hlavu.“

„A nohy?“

„Tohle není otázka pro mě.“ Odcvrkl si neviditelné smítko z rukávu, pak si narovnal vázanku.

„A jak to, že skončila pohřbená kousek od Gatelyho a Martineaua?“

Claudel neodpověděl.

„A čí kostru našli v Myrtle Beach?“

„To je otázka pro vaše kamarády ze St-Basile.“

Protože Claudel se zdál být pro jednu ochoten mluvit, rozhodla jsem se toho využít. Změnila jsem směr.

„Možná že vražda Cherokeeho přece jen nebyla pomsta.“

„Není mi jasné, kam směřujete.“

„Možná souvisela s objevem hrobu Savannah.“

„Možná.“ Podíval se na hodinky, pak vstal. „A mě možná pozvou, abych hrál s Dixie Chicks. Ale do té doby bych měl popadnout za límec pár darebáků.“

Co to má s těmi odkazy na pop music?

Když odešel, uložila jsem originál i modifikované verze momentky z Myrtle Beach na kompaktní disk. Pak jsem naskenovala a přidala výběr z Katiny sbírky a říkala jsem si, že si s těmi obrázky možná doma pohraju.

Po návratu do své kanceláře jsem zavolala na oddělení DNA, odpověď jsem znala, ale nedokázala jsem svést myšlenku na další procházku motorkářským albem.

Měla jsem pravdu. Gagné lituje, ale ty testy, co jsem požadovala, ještě nejsou dokončené. Případ z roku 84 nemůže mít absolutní přednost, ale doufají, že se k tomu brzy dostanou.

To je celkem spravedlivé. S tou oční bulvou jsi předběhla celou frontu.

Zavěsila jsem a sáhla po laboratorním plášti. Aspoň ta sklíčka by už mohla být připravená.

Našla jsem Denise, jak zanáší případy do počítače v histologické laboratoři. Počkala jsem, až dočte nálepku na plastické nádobce, v níž ve formaldehydu pluly kousky srdce, jater, sleziny, plic a dalších orgánů. Párkrát ťukl do kláves, pak vrátil nádobku ke sbírce na vozíku.

Když jsem pronesla svůj požadavek, přistoupil ke svému stolu a přinesl mi malou bílou plastickou krabičku. Poděkovala jsem mu a odnesla si ji k mikroskopu do své laboratoře.

Denis připravil sklíčka ze vzorků kostí, které jsem přivezla z Raleigh. Vložila jsem pod optiku řez z tibie, nastavila světlo a zamžourala do okuláru. O dvě hodiny později jsem znala odpověď.

Vzorky, které jsem odebrala z tibií a fibul Katiny neidentifikované kostry byly histologicky neodlišitelné od těch, které jsem seřízla z femuru Savannah. A každý tenoučký řez poskytoval odhad odpovídající věku Savannah v době, kdy zmizela.

Odpovídající. Oblíbené slovo soudních znalců.

Můžete prohlásit s rozumnou mírou vědecké jistoty, že kosti objevené v Myrtle Beach náleží Savannah Claire Ospreyové?

Ne, to nemohu.

Aha. Můžete prohlásit, že kosti objevené v Myrtle Beach pocházejí od jedince přesně stejného věku jako Savannah Claire Ospreyová?

Ne, to nemohu.

Aha. Co můžete sdělit tomuto soudu, paní doktorko Brennanová?

Kosti objevené v Myrtle Beach odpovídají histologickým věkem a mikrostrukturou ostatním kostem, jež byly identifikovány jako kosti náležící Savannah Claire Ospreyové.

Zhasla jsem světlo a nasadila na mikroskop plastický kryt.

To byl začátek.

Poobědvala jsem vegetariánskou pizzu a nanuka, načež jsem se ohlásila na ředitelství Carcajou. Morin dokončil svou pitvu a právě vydával tělo Dorseyho. Jacques Roy svolal schůzi, aby se probrala bezpečnostní opatření při pohřbu, a vyžadoval mou přítomnost.

Dorsey měl kořeny ve čtvrti hned jihovýchodně od Centreville, v oblasti úzkých ulic a ještě užších postranních uliček, přeplněných bytů lemovaných strmými schodišti a maličkými balkónky. Na západě leží Main, na východě Hochelaga-Maisonneuve, dějiště některých z nejdivočejších bitev v současné válce gangů. Okrsek se honosí nejvyšším počtem krádeží aut ve městě. Na rozdíl od většiny Montrealu nemá žádné jméno.

Je však neblaze proslulý. Tato čtvrť je domovským územím Rockové mašiny a také domovem Sûreté du Québec. Často zírám na její ulice, její hřiště, její nábřeží, její most, neboť Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale sídlí v jejím jádru.

Dorseyho pohřeb se měl konat ani ne šest ulic od našeho prahu. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že se ulice budou hemžit místními hrdlořezy, policie nic nenechávala náhodě.

Roy pomocí mapy ostrova vysvětloval rozdělení personálu. Bohoslužba měla začít v osm ráno v pátek v rodinné farnosti ve Fullum a Larivière. Po mši se pohřební průvod přesune na sever po Fullum na avenue Mont-Royal, odtud pak na západ a vzhůru k Cimetière de Notre-Dame-des-Neiges na hoře.

Roy načrtl rozestavení zátarasů, policejních aut, pěších hlídačů a pozorovatelů, a popsal procedury, které se při této příležitosti budou odehrávat. Oblast kolem kostela bude zajištěna, postranní ulice zablokovány na křižovatkách s Mont-Royal během pohřebního průvodu. Doprovod rakve bude omezen na ulice směřující východně z Mont-Royal a obklopen policejní eskortou. Zabezpečení na hřbitově bude rovněž maximální.

Všechny dovolené byly zrušeny. Všichni se budou v pátek hlásit do práce.

Promítání diapozitivů zahájilo sbor „*Sacré bleu!*“ a „*Tabernac!*“, ale námitky utichly, když se plátno zaplnilo scénami z minulých pohřbů. Rámeček po rámečku jsme pozorovali přehlídku figur, kouřících na kostelních schodech, ujíždějících v kolonách za márami obtěžkanými květinami, nashromážděných kolem otevřených hrobů.

Tváře kolem mě přecházely z růžové přes modrou do žluté s každým novým promítaným diapozitivem. Projektor bzučel a Roy repetil dál, udával datum a místo každé události a ukazoval významné aktéry.

V místnosti bylo teplo a značná část mé krve opustila mozek, aby zpracovala toho velkého nanuka. Po chvíli jsem cítila, jak se poddávám té jednotvárnosti. Horní víčka se blížila ke spodním a hmotnost mé hlavy se blížila kapacitě nosnosti mých krčních svalů. Začala jsem poklimbávat.

Pak projektor znovu cvaknul a já naráz procitla.

Na plátně bylo vidět motorkáře při silniční policejní kontrole. Někteří seděli obkročmo na harleyích, jiní sestoupili a hemžili se kolem. Ačkoliv všichni měli na odznaku lebku a okřídlenou helmu Pekelných andělů, přečetla jsem jen dvě dolní nášivky. Na jedné stálo *Durham*, na druhé *Lexington*. Slova *Metro Police* byla viditelná na žluté dodávce v pozadí, ale zbytek identifikačního označení byl zakryt vousatou postavou, fotografující fotografa. Po jejím boku zíral drze do objektivu Cherokee Desjardins.

„Odkud to je?“ zeptala jsem se Roye.

„Z Jižní Karoliny.“

„To je Cherokee Desjardins.“

„Velký náčelník pobýval začátkem osmdesátých let dole na Jihu.“

Očima jsem přejížděla po vyobrazené skupině, pak můj pohled spočinul na motorce s jezdcem na vnějším okraji. Byl obrácen zády, tvář zakrytou, ale motocykl byl vidět z plného profilu. Připadal mi povědomý.

„Kdo je ten chlap docela nalevo?“ zeptala jsem se.

„Na té kejvačce?“

„Ano.“

„Nevím.“

„Viděl jsem toho chlapa na pár starých fotkách,“ nadhodil Kuricek. „Ale v poslední době nic. Ten už patří historii.“

„A co ta motorka?“

„Umělecké dílo.“

Díky.

Po diapozitivech následovala debata o páteční operaci. Když vyšetřovatelé odešli, oslovila jsem Roye.

„Mohla bych si půjčit tu fotku Cherokeeho Desjardinse?“

„Nechtěla bys ji radši vytisknout?“

„Jasně.“

„Zahlédlas něco zajímavého?“

„Jen mě napadlo, že ta motorka je mi povědomá.“

„Je to parádní mašina.“

„Jo.“

Šli jsme do jeho kanceláře a on vytáhl z plechové skříňky složku, pak listoval, až našel snímek.

„Sakra jistě už všichni takhle nevypadají,“ podal mi ho. „Někteří z nich už nosí kvádra od Versaceho a patří jim řetězy provozoven rychlého občerstvení. Usnadňovalo nám práci, dokud byli ožralí a špinaví.“

„Nenechals mi předevcířem ležet na psacím stole jinou fotku z Jižní Karoliny?“

„Ne. Je to něco, co bych měl vidět?“

„Je jako ta, cos mi právě dal, ale je na ní to Ospreyovo děvče. Ukázala jsem ji Claudelovi.“

„To je tedy zajímavé. Jsem zvědavý, co řekne.“

Poděkovala jsem mu a odešla se slibem, že snímek vrátím.

Když jsem dorazila do laboratoře, šla jsem rovnou do Imagerie a přidala tu fotku na svůj kompaktní disk. Bylo to jen plácnutí do vody, patrně naplano, ale chtěla jsem provést porovnání.

Z práce jsem odešla v půl páté a zajela do nemocnice Hôtel-Dieu v naději, že LaMancheův stav se zlepšil natolik, aby mohl přijímat návštěvy. Nešlo to. Ještě pořád nereagoval a doktoři ho drželi na kardiologické jednotce intenzivní péče, kam nesměli žádní návštěvníci kromě nejbližších příbuzných. S pocitem bezmoci jsem v nemocničním dárkovém obchodě objednala malou kytici a zamířila na parkoviště.

V autě jsem zapnula rádio a pustila hledání stanic. Volič kanálů proběhl pásma a krátce se zastavil na místním diskusním pořadu. Dnešním tématem byla válka motorkářů a nadcházející pohřeb její poslední oběti. Moderátor se dožadoval komentářů k výkonům policie. Zapnula jsem stanici a poslouchala.

Názory na to, jak policie zvládá situaci s gangy, se sice různily, ale jedna věc byla jasná. Volající byli nervózní. Lidé se vyhýbají celým čtvrtím. Matky vodí svá děcka do školy. Noční flamendři mění svá napajedla a ohlížejí se přes rameno, když šupajdí ke svým zaparkovaným autům.

A volající byli taky rozhněvaní. Chtěli, aby se jejich město zbavilo hrozby těchto dnešních Mongolů.

Když jsem přijela domů, Kit telefonoval. Přitiskl si mluvítko k hrudi a sdělil mi, že volala Harry z Puerto Vallarta.

„Co říkala?“

„*Buenos días.*“

„Dala ti číslo?“

„Říkala, že je v pohybu. Ale koncem týdne zavolá znovu.“

Pak se vrátil ke svému rozhovoru a zmizel ve svém pokoji.

Šťastnou cestu, Harry.

Nemarnila jsem čas starostmi o sestru, vytáhla jsem fotku, kterou mi Roy půjčil, a položila ji na stůl. Pak jsem vybrala z Katiných fotek snímky z motorkářského pohřbu Bernarda „Slizáka“ Silvestra dole na Jihu. Zvlášť mě zaujala ta scéna u otevřeného hrobu, kterou jsme si prohlíželi s Kitem.

Prošla jsem hromádku třikrát a vyšla z toho s prázdnou. Prohledala jsem celou aktovku. Pak psací stůl v ložnici. Papíry kolem počítače. Dokonce i ten šanon, co mi dala Kate.

Fotky nebyly nikde k nalezení.

Nechápavě jsem strčila hlavu do Kitova pokoje, abych se zeptala, jestli si je nevypůjčil.

Nevypůjčil.

Tak jo, Brennanová. Hraj si na rozpomínanou. Kdy jsi je naposled viděla?

V sobotu večer s Kitem?

Ne.

V neděli ráno.

V rukou Lyle Crease.

Hněv mě zasáhl jako boxovací pytel, až mi po šíji vzhůru vyjel žár a prsty se zaťaly do pěstí.

„Krucinálfagot! Ten hajzl!“

Běsnila jsem na Crease a ještě víc jsem běsnila sama na sebe. Protože žiju o samotě, navykla jsem si pracovat na vyšetřovacích materiálech doma, kteroužto praxi laboratoř nepodporovala. Teď pohřešuji část potenciálního důkazového materiálu.

Zvolna jsem se uklidňovala. A rozpomněla jsem se na něco, co mi jednou řekl jeden detektiv při práci na jednom případě vraždy v Charlotte. Dodávky sdělovacích prostředků obklopile tehdy zuhelnatělou koloniální vilku, kde jsme vyhrabávali to, co zbylo ze čtyřčlenné rodiny.

„Naše svoboda tisku je jako kanalizační systém,“ říkal, „každého vtáhne a rozemele na sračku. Kromě těch, co si toho nevšímají.“

Nevšímal jsem si toho, a teď budu muset dostat ty fotky zpátky.

Abych rozcvičila svůj vztek na Crease, znechucení ze sebe samé a strach o LaManche, zaběhala jsem si v tělocvičně čtyři a půl kilometru na pohyblivém pásu. Pak jsem půl hodiny vzpírala a na dalších deset minut zasedla do páry.

Cestou pěšky domů po Ste-Catherine jsem pociťovala fyzickou únavu, ale duševně jsem byla pořád ještě plná úzkosti. Násilím jsem orientovala své myšlenky na nevinné věci.

Počasí se změnilo na těžké a vlhké. Rackové křičeli v temných mracích, které visely nízko nad městem, zachycovaly pach řeky Sv. Vavřince a navozovaly předčasný soumrak.

Přemýšlela jsem o městských raccích. Proč se perou s holuby o městský odpad, když půldruhého kilometru odtud plyne prvotřídní řeka? Jsou rackové a holubi variantami téhož ptáka?

Přemýšlela jsem o večeri. Přemýšlela jsem o bolesti ve svém levém koleni. Přemýšlela jsem o zubu, ve kterém jsem tušila kaz. Přemýšlela jsem o tom, jak skrýt své vlasy.

Nejvíce jsem přemýšlela o Lyle Creaseovi. A chápala jsem vztek islámských fundamentalistů a zaměstnanců pošt. Zavolám mu a budu se dožadovat vrácení těch fotek. Pak, jestli mi ten malý plaz ještě někdy zkříží cestu, budou o mně patrně psát v novinách.

Když jsem zahýbala za roh do své ulice, uviděla jsem nějakou postavu, jak se blíží směrem ke mně, bílý šmejd v kožené vestě a se zarudlým zátylkem, který vypadal jako jednočlenná hyení smečka.

Vyšel z mého domu?

Kit!

Stáhla se mi hrud'.

Zrychlila jsem krok a držela se uprostřed chodníku. Muž se držel své trasy, vrazil do mě, když jsme se míjeli. Byl tak

mohutný, že mě náraz vyvedl z rovnováhy. Klopýtla jsem a vzhlédla do tmavých očí, ještě ztemnělejších štítkem baseballové čepice. Zadívala jsem se do nich.

Koukni se na mě, sráči. Zapamatuj si můj obličej. Já si ten tvůj budu pamatovat.

Opětoval můj pohled, pak našpulil rty do přehnaného polibku.

Předvedla jsem mu vztyčený prostředníček.

S bušícím srdcem jsem se hnala k obytnému komplexu a do vestibulu, schody jsem brala po dvou. Roztřesenýma rukama jsem odemkla domovní dveře, spěchala chodbou a vsunula klíč do dveří bytu.

Kit byl v kuchyni a sypal těstoviny do vařící vody. U výlevky byla prázdná láhev od piva, jedna poloplná vedle něj.

„Kite!“

Ruka sebou škubla, když uslyšel můj hlas.

„Ahoj. Co je?“

Šťouchal do nudlí vařečkou a lokl si piva. Ačkoliv byl pozdrav ležérní, jeho trhané pohyby prozrazovaly napětí.

mlčela jsem a čekala, až bude pokračovat.

„Našel jsem nějakou kupovanou omáčku. Opečený česnek a černé olivy. Není to nic pro labužníky, ale říkal jsem si, že bys třeba měla ráda domácí kuchyni.“

Předvedl zářivý kitovský úsměv, pak do sebe hodil další hlt molsonu.

„Co se děje?“

„Dneska večer play-off NBA.“

„Ty víš, jak to myslím.“

„Že by?“

„Kite!“ Nezakrývala jsem svou dotčenost.

„Copak? Jen se ptejte, milostivá.“

„Byl tu někdo, když jsem byla pryč?“

Zamíchal linguine, oklepal vařečku o okraj hrnce a pohlédl na mě přímo. Několik vteřin mezi námi stoupala pára. Pak se mu koutky očí stáhly a on znovu odklepl.

„Ne.“

Odvrátil pohled, zamíchal, přelétl očima zpátky ke mně.
„Co má bejt?“
„Viděla jsem někoho na chodníku a měla jsem dojem, že možná vyšel odtud.“
„Nemůžu sloužit.“ Další oslnivý široký úsměv. „Máte ráda *linguine al dente*, milostivá?“
„Kite...“
„Ty si děláš moc starostí, teto Tempe.“
Začínal to být známý refrén.
„Ještě pořád se scházíš s těmi lidmi z obchodu s motorkami?“
Vztáhl ruce, zápěstí přitisknutá k sobě.
„Tak jo, vzdávám se. Zatkni mě kvůli podezření ze styků s organizovanými těstovinami.“
„Udržuješ je?“
Jeho hlas zpřísněl. „Kdo vás najal, abyste se takhle vyptávala, milostivá?“
Bylo jasné, že mi nic nepoví. Zasunula jsem obavy do koutka mysli s vědomím, že tam nezůstanou, a šla jsem se do svého pokoje převléct. Ale učinila jsem rozhodnutí.
Kit se vrátí do Houstonu.

Po večeři se Kit uvelebil před televizí a já šla ke svému počítači. Právě jsem natáhla soubory jpg, které obsahovaly fotky od Kate a tu, kterou jsem si vypůjčila od Jacquese Roye, když zazvonil telefon.

Kit ho vzal a já uslyšela skrz stěnu smích a klábosení, pak se tón změnil. Ačkoliv jsem nedokázala rozeznat slova, bylo jasné, že je Kit rozčilený. Jeho hlas nabyl na hlasitost a hněvivost a jednu chvíli jsem uslyšela, jak něco bouchlo.

Za okamžik se Kit objevil u mých dveří, rozrušení na něm bylo znát.

„Jdu na chvilku ven, teti T.“

„Ven?“

„Jo.“

„S kým?“

„Jen s nějakými chlápky.“ Usmíval se jen ústy.

„To nestačí, Kite.“

„Ale sakra, nezačínej zase.“

Nato vyrazil chodbou.

„Do prdele!“

Vyskočila jsem, ale Kit už byl venku ze dveří, když jsem zahýbala za roh do obývacího pokoje.

„Do prdele!“ opakovala jsem kvůli zdůraznění.

Užuž jsem chtěla jít za ním, když telefon zazvonil. V domnění, že je to ten, kdo volal Kita prve, jsem popadla sluchátko.

„Ano!“ zasyčela jsem.

„Ježíšmarjá, Tempe. Možná potřebuješ zahájit nějaký tělovýchovný program. Začínáš být soustavně hrubá.“

„Kde sakra jsi, Harry?“

„V ohromném státě Jalisco. *Buenos noch...*“

„Proč jsi mi neřekla o tom Kitovu maléru v Houstonu?“

„Maléru?“

„O té maličkosti s drogami!“ Málem jsem křičela.

„Jo tohle.“

„Tohle.“

„Vlastně nevěřím, že to byla Kitova vina. Nebýt těch ksichtůků, se kterými se potloukal, nikdy by se do něčeho takového nezapletl.“

„Jenže se zapletl, Harry. A teď má policejní záznam.“

„Ale vůbec ho nezavřeli. Howardův právník ho z toho dostal s podmínkou a nějakými veřejně prospěšnými pracemi. Tempe, ten kluk pracoval pět nocí v útulku pro bezdomovce, jedl tam a spal tam a vůbec. Myslím, že tím pádem opravdu dobře pochopil, jak ti méně šťast...“

„Přiměli jste ho chodit do poradny?“

„Byla to jen tráva. Kit je dobřej.“

„Mohl by mít vážné potíže.“

„Jen se skamarádil s uličníky.“

Chtělo se mi vybuchnout čirým rozhořčením. Pak mě napadlo něco jiného.

„Kit je v podmínce?“

„Ano, nic víc. Takže se nezdálo, že to stojí za zmínku.“

„Jaké jsou podmínky propuštění?“

„Cože?“

„Existují nějaká omezení toho, co Kit smí dělat?“

„Nesmí řídit auto po půlnoci. To mě vážně sere. No jo. A nemá se stýkat s kriminálními živly.“ To poslední pronesla s přehnanou dramaticností, pak zafuněla. „Jako by pobíhal po světě s Bonnií a Clydem.“

Harryina neschopnost pochopit očividné mě nikdy nepřestávala udivovat. Promlouvala k pokojovým rostlinám, ale neměla tušení, jak komunikovat se svým synem.

„Dohlížíš na to, co dělá, s kým se stýká?“

„Tempe, ten kluk nevytloupe banku.“

„O to nejde.“

„Vážně už o tom nechci debatovat.“ Harry byla velmistř ve „vážně už o tom nechci debatovat“.

„Musím běžet, Harry.“ Rozhovor se zvrhával v hádku a po té jsem nijak netoužila.

„Jasnačka. Jen jsem se chtěla přesvědčit, že jste oba v pořádku. Zase se ozvu.“

„To udělej.“

Zavěšila jsem a stála plných pět minut na místě, zvažujíc své možnosti. Žádná z nich nebyla lákavá, ale nakonec jsem zosnovala plán.

Našla jsem si v telefonním seznamu adresu, popadla klíče a vyrazila ven.

Dopravní provoz byl slabý a za dvacet minut už jsem zastavovala u obrubníku na rue Ontario. Vypnula jsem motor a rozhlédla se, přičemž mi v žaludku vzlétli motýli. Radši bych si deset let nechávala brousit kůži laserem, než podnikat to, co jsem se chystala podniknout.

La Taverne des Rapides byla přímo naproti mně, vmáčknutá mezi tetovací salon a motocyklový ateliér. Vypadalo to tu stejně hnusně, jak jsem si zapamatovala z těch

Kitových fotek, které mi Claudel přinesl do kanceláře. Neonové nápisy slibovaly budweiser a molton skrze okenní sklo, myté naposled ve věku Vodnáře.

Zazipovala jsem si plechovku nervového plynu do kapsy bundy, vystoupila jsem, zamkla auto a přešla ulici. Z chodníku už jsem cítila tepání hudby, která vibrovala hospodou. Otevřela jsem dveře a praštil mě pach kouře, potu a zvětralého piva.

Uvnitř si mě nějaký ranař prohlédl od hlavy k patě. Měl na sobě černé tričko se slovy *Zrozen ke smrti* vyvedenými napříč přes řvoucí lebku.

„Sladkej miláčku,“ zapředl oplzle, přičemž se mi šklebil na hrudník. „Asi jsem se zamiloval.“

Muž postrádal několik zubů a vypadal jako člen Sdružení anonymních hrdlořezů. Jeho pozdrav jsem neopětovala.

„Vrať se k Rémiimu, až dostaneš chuť na něco extrovního, zlato.“

Přejel mi chlupatou rukou po paži a pak mi ukázal, abych šla dál.

Pokračovala jsem v cestě s toužebným přáním ochudit Rémiho chrup o další dva nebo tři řezáky.

V podniku panovala atmosféra kořalny kdesi v horské divočině, včetně kulečnickového stolu, jukeboxu a televizorů připevněných k rohovým policím. Podél jedné zdi byl bar, podél druhé boxy. Zbytek místnosti byl plný stolů. Byla tu tma až na vánoční světýlka, rámuující bar a okna v průčelí.

Když si můj zrak zvykl, přejela jsem jím místnost. Klientelu tvořili samci alfa, neupravení a dlouhovlasí; vypadali jako účastníci filmového konkursu na vikingské staty. Ženy si stočily vlasy do nagelovaných účesů a vecpaly ňadra do podprsenek s oslnivým žlábkem.

Kita jsem neviděla.

Prodírala jsem se k zadní stěně místnosti, když jsem uslyšela křik a šoupání nohama. Se sklopenou hlavou jsem probrázdila moře pivních pupků a přitiskla se ke stěně.

U baru nějaký magor s rasputinovským obočím a propadlými lícemi zařval a vyskočil. Po tváři mu prýštila krev, potřísnila mu mikinu a potemněla řetězy kolem krku. Muž s napuchlou tváří se na něj škaredil z protější strany malého stolu. Držel láhev od molsonu za opačný konec a rozmachoval se s ní kupředu, aby udržel svého protivníka na uzdě. Se zavřeštěním popadl Rasputin židli a praštil s ní po svém soupeři. Uslyšela jsem tříštění skla, jak muž i láhev dopadli na beton.

Stoly a barové stoličky se uprázdnilly, jak se štamgasti vrhli kupředu, nedočkaví přidat se k tomu, co se tu dělo. Ranař Rémi se objevil s baseballovou pálkou a vyhoupl se na bar.

To mi stačilo. Rozhodla jsem se počkat na Kita venku.

Byla jsem v půli cesty ke dveřím, když mě čísi ruce popadly za nadloktí. Snažila jsem se vykroutit, ale stisk zesílil, přimáčkl mi silně maso ke kostem.

Zuřivě jsem se otočila a pohlédla do tváře úchvatně podobné bahennímu aligátorovi. Seděla na tlusté šíji s vystouplýma korálovýma očima, brada dlouhá a úzká a vystrčená kupředu v tupém úhlu.

Můj uchvatitel zkřivil rty a proťal vzduch pronikavým hvizdem. Rasputin ztuhl a nastal okamžik překvapeného mlčení, než on i diváci našli zdroj hvizdu. George Strait krákorál do náhlého ticha.

„Hele, nechte toho srání, já vám něco předvedu.“ Mužův hlas byl překvapivě vysoký. „Rémi, seber Tankovi tu zatracenou flašku.“

Rémi slezl z baru a vstoupil mezi bojovníky, pátku zlehka opřenou o rameno. Šlápl Tankovi na zápěstí, přitlačil a to, co zbylo z lahve, se odkutálelo. Rémi to odkopl, pak Tanka zvedl na nohy. Tank začal prskat, ale muž, který mě držel, ho přerušil.

„Drž, kurva, hubu a poslouchej.“

„To mluvíš se mnou, JJ?“ Tank se zapotácel, pak se rozkročil, aby lépe udržel rovnováhu.

„To si, kurva, piš, že mluvím.“

Tank znovu otevřel ústa. JJ ho znovu ignoroval.

„Hele, co to tu máme, pánové.“

Pár jich naslouchalo, tváře prázdné díky chlastu nebo nudě, většina se jich odvrátila. George dokončil svou píseň a vystřídali ho Rolling Stones. Barman se vrátil k nalévání panáků. Šum začal sílit.

„Velká věc, kurva,“ zařval nějaký muž u baru. „Našel sis ženskou, která nebleje, když tě vidí.“

Smích.

„Podívej se pořádně, kokote blbá,“ odtušil JJ nosovým kvílením. „Slyšels někdy o tý dámě od kostí?“

„Koho to, kurva, zajímá?“

„Vo tej, co vodvedla tu prácičku na dvorku u Zmijí?“ Už řval, šlachy na krku napjaté jako provazy.

Hrстка zákazníků se obrátila zpátky k nám, ve tvářích se jim vznášelo zmatení.

„Copak nikdo nečtete noviny, vy sráči?“ Hlas JJ se lámal námahou, aby byl slyšet.

Zatímco ostatní se vrátili ke svému pití a rozhovoru, Tank si proklestil cestu k nám. Pohyboval se s přehnanou péčí velmi opilého člověka. Ztěžka dýchaje, stoupl si přede mě a přejel mi dlaní po líci.

Odvrátila jsem se, ale uchopil mě za bradu a zkroutil mou tvář ke své. Z jeho pivního dechu se mi zvedal žaludek.

„Mně nepřipadá jako taková frajerka.“

Neřekla jsem nic.

„Vyšla sis šlapat, *plotte*?“

Ignorujíc tu zmínku o kurvách, podívala jsem se mu zpříma do očí.

Volnou rukou zápolil Tank se zipem na své bundě. Když ji rozhalil, uviděla jsem pažbu osmatřicítky, zastrčené za opasek. Strach mi zabrnkal na nervy.

Koutkem oka jsem zahlédla nějakého muže, jak sklouzl z barové stoličky a pohybuje se směrem k nám. Přistoupil těsně k nám a pozdravil Tanka dloubnutím do ramene.

„*Tabernouche*, kost to zrovna není.“

Muž měl pytlovité černé kalhoty, zlaté řetězy na krku a rozhalenou vestu, ukazující kůži bílou jak rybí břicho. Hrudník a paže mu zdobily ukázky vězeňského umění a oči zakrývaly panoramatické tmavé brýle. Svaly měl napuchlé steroidy a mluvil francouzsky s těžkým přízvukem.

Tank pustil mou bradu a ucouvl, přičemž se lehce zapotácel.

„To je ta mrcha, co vyhrabala Gatelyho a Martineaua.“

Zůstaň klidná, říkála jsem si.

„Hrábni si do Pascala, cukroušku, a narazíš na něco fakt velikýho.“

Když Pascal sundal sluneční brýle, můj strach ještě stoupl. Jeho oči měly jasný, skelný výraz všemohoucnosti, kterou člověka může obdařit pouze metamfetamin nebo crack.

Pascal se po mně natáhl a já vyškubla jednu paži a odrazila ho.

„Co, kurva?“ Škaredil se na mě, oči samé zorničky.

„Vemte si toho chlapa někdo na vodítko,“ řekla jsem s daleko větší frajeřinou, než jsem pociťovala.

Pascalův ruměnec potemněl a svaly na šíji a pažích se mu napjaly.

„Kdo je, kurva, ta mrcha?“

Znovu po mně sáhl. Znovu jsem srazila jeho ruku. Byla jsem téměř otupělá strachem, ale nemohla jsem jim to dát najevo.

„Petrně pocházíš z dysfunkční rodiny, kde nikdo neví, jak se píše slovo zdvořilý, takže ta nevychovanost není tvoje chyba. Ale už se mě nikdy nedotýkej,“ zasyčela jsem.

„*Sacré bl...*“ Pascalovy prsty se svinuly v pěsti.

„Mám jí prostřelit prdel?“ otázel se Tank, sahaje po své osmatřicítce.

„Jen klídek, mrcho, jinak tyhle hoši rozmáznou tvůj mozek po zdi.“ JJ se chichotal, postrčil mě kupředu, pak splynul s davem.

Užuž jsem chtěla vystřelit, ale Pascal mě popadl a otočil, přičemž mi tvrdě zkroutil ruku dozadu. Bolest mi vystřelila do ramene a zrak se mi rozmazal slzami.

„Tady ne, Pascale.“ Rémi promluvil tlumeným, bezkrevným hlasem. Postavil se za násilníka, pátku dosud na rameni. „Někde jinde.“

„Beze všeho.“ Pascal mi ovinul paži kolem hrdla a přitiskl mě ke svému tělu. Ucítla jsem za krkem cosi studeného a tvrdého.

Zmítala jsem se a svíjela, jak nejlépe jsem dovedla, ale nemohla jsem se rovnat drogám, kolujícím v jeho žilách.

„Allons-y,“ zavrčel Pascal a napůl mě strkal, napůl vlekl dozadu do baru. „Tahle mrcha jde do opery.“

32 /

„Ne!“ protestovala jsem, hrůza překonávala mé rozhodnutí zůstat klidná.

Jednou paží mi tlačoval průdušnici, druhou ohýbal loket v mučivě bolestivém úhlu. Pascal mě hnál davem. Při každém kroku jeho čepel nadskočila a já cítila, jak mi z boku po šíji prýští krev.

Vztek a strach mi bleskurychle zvedly hladinu adrenalinu a má mysl řvala protichůdné rozkazy.

Poslechni ho!

Nechod' s ním!

V panice jsem se rozhlížela po zdrojích pomoci. Barman jen pozoroval náš postup, kouř se mu vinul přes obličej. Z jukeboxu duněla buranská muzika. Slyšela jsem výskání a jódlování, ale tváře, jež jsme míjeli, byly pasivní, reliéfy apatie. Nikdo nejevil zájem o to, co se se mnou děje.

Ať tě nevyvede ven!

Zápolila jsem a svíjela se, ale moje úsilí bylo proti Pascalově síle k ničemu. Zvýšil tlak na mé hrdlo a násilím mě

vyvedl zadními dveřmi ven a dolů po několika železných schůdcích. Kroky v holínkách mi zvěstovaly, že Tank je hned za námi.

Když jsem pod nohama ucítila štěrk, zhluboka jsem se nadechla, shýbla a otočila, ale Pascal jen zesílil svůj dusící stisk. V zoufalství jsem spustila bradu a kousla ho do ruky vší silou, kterou jsem našla v čelistech.

Pascal zařval a odhodil mě na zem. Hrabala jsem se mezi promáčenými obaly, kondomy, pivními zátkami a cigaretovými nedopalky, žaludek se mi zvedal nad pachem smetí a moči, a snažila jsem se rozepnout kapsu, ve které jsem měla sprej.

„Takový štěstí, kurva, mít nebudeš,“ zavrčel Pascal a tvrdě mě zasáhl botou do zad.

Hrudníkem jsem dopadla do šterku. Vzduch mi vyrazil z plic a v mozku mi explodovalo bílé světlo.

Řvi!

Hrudník jsem měla jako v ohni. Nedokázala jsem vydat ani hlásku.

Bota se vzdálila, pak jsem uslyšela kroky a otevírání dveří nějakého auta. Lapajíc po vzduchu, začala jsem se sunout kupředu, lokty a kolena mi klouzaly ve smradlavém blátě.

„Tak dneska, píčo?“

Ucítila jsem u spánku hlaveň pistole a ztuhla. Tankův obličej byl tak blízko, že jsem znovu ucítila jeho dech.

Uslyšela jsem kroky na šterku.

„Máš tady limuzínu, mrcho. Tanku, zvedni ji, kurva.“

Hrubé ruce mě zvedly jak srolovaný koberec. Svíjela jsem se a zmítala, jak nejlépe jsem dovedla, ale nebylo to k ničemu. Už zpanikařeně jsem vrhala zoufalé pohledy sem a tam uličkou. Na dohled nikdo nebyl.

Hvězdy a střechy zmizely z dohledu, když mě obrátili a hodili do auta. Tank vlezl dozadu, šlápl mi na ramena a přimáčkl obličej do koberečku. Pach prachu, zaschlého vína, zatuchlého kouře a zvratků mi prohnal celým tělem vlnu nevolnosti.

Dveře se zabouchly, pneumatiky zaskřípaly a auto vyrazilo uličkou.

Jsem v pasti! Dusím se!

Vymanévrovala jsem ruce do úrovně ramen a zvedla hlavu. Bota se zvedla a do zad mě udeřil podpatek.

„Pípni a máš prostřelenou prdel.“ Tankův hlas ztvrdl, už nebyl tak nezřetelný jako v baru.

Když jejich od přírody zlovolnou povahu podpořil ještě chlast a pilulky, nijak jsem nepochybovala, že by mě tihle muži bez rozmýšlení zabili. Neprovokuj je, dokud není příležitost k útěku, říkala jsem si. Hledej mezeru. Svěsila jsem hlavu a čekala.

Pascal řídil splašeně, dupal na plyn a na brzdy rychlými, škubavými pohyby. Auto se hnalo a poskakovalo, což ještě posílilo mou nevolnost. Protože jsem neviděla ven, počítala jsem zastavení a zatáčky ve snaze naučit se trasu nazpaměť.

Když jsme zastavili, Tankova bota se odtáhla, dveře se otevřely a zabouchly. Slyšela jsem hlasy, pak se zadní dveře opět otevřely. Pascal mě popadl za paže a vyvlekl z auta.

Zatímco jsem zápolila s rovnováhou, padl můj pohled na Tanka a po páteři se mi vzhůru vydala vlna hrůzy. Mířil osmatřicítkou přímo na mou hlavu. Oči se mu černě leskly v bledě růžové záři pouličního osvětlení, dravé a nedočkavé. Ubránila jsem se popudu žadonit, neboť jsem věděla, že mé prosby by jen přiživily jeho krvavý chtíč.

Pascal mě dostrkal kousek cesty k budově se zelenou střechou a cihlovou vnější zdí. Když vytáhl klíč, odemkl bránu a strčil mě dovnitř, můj pracně vykonstruovaný klid se rozdrobil.

Utíkej! Nechod' dovnitř!

„Ne!“

„Hejbni prdelí, mrcho.“

„Prosím ne!“ Tep mi bušil horečným tempem.

Snažila jsem se zapřít nohama proti postupu, ale Pascal mě strkal přes dvůr k domu. Tank v patách následoval. Cítila jsem jeho pistoli na zátylku a věděla jsem, že únik je nemožný.

„Co ode mě chcete?“ Málem jsem vzlykala.

„Všechno co máš a ještě trochu navíc, mrcho,“ vrčel Pascal.
„Vo tom se ti, kurva, nikdy ani nesnilo.“

Promluvil do interkomu. Uslyšela jsem kovový hlas, po němž následovalo cvaknutí, pak ramenem otevřel okované dveře a strčil mě dovnitř.

Jsou v životě chvíle, kdy se zdá jasné, že je rubáš na dosah. Srdce ti buší a krevní tlak stoupá, ale víš, že brzy poteče krev, která už nikdy nebude kolovat v žilách. Myšlenky přeskakují mezi nutkáním provést poslední zoufalý pokus a pocitem rezignace, touhou prostě to vzdát.

Já jsem tenhle pocit jednou nebo dvakrát měla, ale nikdy tak živě jako v tomhle okamžiku. Když mě Pascal strkal chodbou, věděla jsem s jistotou, že tenhle dům živá neopustím. Můj mozek se rozhodl k zuřivému činu.

Otočila jsem se a udeřila pěstí co nejsilněji Pascala do obličeje. Ucítla jsem, jak něco křuplo, ale rozmáchla jsem se loktem dozadu a vrazila mu ho pod bradu. Pascalova hlava odlétla dozadu a já mu proklouzla pod paží a vrhla se do dveří po své levici.

Ocitla jsem se v herně podobné té v klubovně Zmijí v St-Basile-le-Grand. Tentyž bar. Tytéž neony. Tytéž videomonitor. Jediný rozdíl byl v tom, že tyhle fungovaly a vrhaly chladné modré světlo na bar a jeho osazenstvo.

Rozběhla jsem se k protější straně kulečnickového stolu, popadla do jedné ruky tágo a druhou šátrala v kapse po spreji, očima jsem pátrala po nějakých dveřích či oknu.

U baru seděli dva muži, další stál za ním. Všichni tři se otočili, když uslyšeli Pascalův řev. Dívali se, jak se řítím přes místnost, pak přesunuli svou pozornost zpět ke dveřím, když do nich vrazil Pascal.

„Já ten kýbl sraček zabiju! Kde, kurva, je?“

Světla z neonového nápisu dopadala neurčitě na Pascalovu tvář, prohlubovala vrásky a vrhala mu stíny na oči a líce.

„Ani hnout.“

Hlas byl tlumený a tvrdý jako křemen, a Pascal znehybněl. Zvuk vnějších dveří nasvědčoval tomu, že Tank se rozhodl nadále nevměšovat. Kradmo jsem pohlédla na muže, který promluvil.

Měl na sobě dvouřadový béžový oblek s bledě broskvovou košilí a stejnou vázankou. Pleť měl bronzovou jako ze solária a svému kadeřníkovi patrně platil osmdesát dolarů za návštěvu. Obě ruce mu krášlily velké prsteny.

Srdce se mi však zastavilo kvůli muži po jeho boku.

Andrew Ryan měl na sobě černé džínsy, holínky a šedou mikinu s uříznutými rukávy. Svaly v jeho tváři se zdály tvrdé a napjaté a strnisko vousů mu zdrsnilo líce a bradu.

Ryanův pohled se setkal s mým a svaly vespod se mírně napjaly, pak odvrátil oči.

Ucítila jsem, jak mi po šíji stoupá žár a rozlévá se po lících. Nohy se mi třásly a opřela jsem se o kulečnickový stůl, abych se vzpamatovala.

Po několika vteřinách se Ryan otočil na barové stoličce a natáhl nohy směrem ke mně. Po tváři se mu rozlil úšklebek.

„No to se poseru.“

„Ty tu píču, kurva, znáš?“ Pascalův hlas se třásl vztekem. Krev mu stékala z nosu a on si ji otřel rukávem.

„To je doktorka Sakra Veletitulovaná,“ Ryan vytáhl z kapsy balíček a vytřepal jednu marlborku.

Ostatní sledovali, jak Ryan vkládá cigaretu mezi rty, vytahuje zpod celofánu dřevěnou zápalku, zapaluje si a vydechuje.

Já taky. Ryanovy ruce se sirkou a cigaretou vypadaly tak známě, až jsem ucítila pod víčky slzy. Hrud' se mi trochu nadzvedla.

Proč je tady?

Ryan uchopil cigaretu mezi palec a ukazováček, dřívko sirky si nasvislo postavil mezi zuby, pak je vyklenul a vyslal přes místnost směrem ke mně. Sledovala jsem, jak sirka dopadla na zelenou plst, a explodovala ve mně zuřivost.

„Ty hajzle pokrytecká! Ty odpornej zkurvysynu! Sleduj, co ti říkám, Ryane. Chcípni!“

„Vidíš to.“ Pascal si znovu otřel nos. „Naučíme tu píču móresům.“

„Špatný nápad,“ Ryan dlouze zatáhl z cigarety.

Muž v gabardénovém obleku zíral ze strany na Ryanův obličej. Uplynulo několik dlouhých vteřin. Napětí v místnosti bylo takové, že by se z něj daly vystřelovat šípy. Pak: „Proč to říkáš?“ zeptal se tiše.

„Ona je policajt.“ Další šluk. „A policajti už vzali Pascalovi míru přesně kvůli takovejmhle sračkám.“

„No a? Ty nemáš koule?“ zaútočil Pascal.

Ryan vyfoukl kouř z obou chřípí.

„Mysli, sráči. Už tak jsi to dost posral, když jsi sejmul jednoho svýho vandráka, a teď sem přitáhneš policajtku. Sejmi policajtku, zvláštěť dámu, a máš za prdelí celej sbor. Tobě teda možná nevadí dát se zhafnout tuhle kvůli Zlatovlásce, ale nám ostatním to sakra jistě vadí. Všechny fety, co máme v práci, půjdou k ledu a policajti nás mezitím rozpitvají od hlavy k patě.“

Pascal hleděl na Ryana, oči mu plály vztekem a fetem.

„Ta kurva zasraná mě praštila! Natrhnu jí prdel.“ Svaly ve tváři mu poskakovaly a oči i knír se cukaly.

Muž v obleku dál zkoumal pohledem Ryana, tvář bez výrazu. Pak se obrátil k Pascalovi.

„Ne,“ řekl klidně. „Nenatrhneš.“

Pascal začal něco chrlit, ale Ryan zvedl ruku.

„Chceš na ní vidět krev? Tak hele.“

Ryan obešel bar, popadl červenou plastickou láhev, obešel kulečnickový stůl a podržel ji nade mnou. Pak mačkal a dělal rukou krouživé pohyby. Ani jsem se nehnula.

„Přečti *tohle*, Shakespeare.“ Práskl lahví o stůl.

Shlédla jsem dolů. Po košili mi prýštil kečup. Když jsem pohledem zabloudila zpět k Ryanově tváři, vířila mi hlavou slova, o nichž jsem věděla, že je nepoužiju.

Úšklebek zmizel a na dlouhou chvíli jsem hleděla do vikingské modři. Pak ze mě Ryan spustil oči a zadíval se znovu na Pascala.

„Zábava skončila.“

„Zábava skončí, až já řeknu.“ Pascalovy zorničky byly širší než hlavní stoka. Obrátil se na Ryanova společníka.

„Tenhle smradloch se mnou nemůže takhle mluvit. Ani není...“

„Ale můžu. Zábava skončila. A teď, kurva, vypadni.“ Stěží silněji než šeptem.

Pascal svrástil čelo a na spánku se mu vyboulila žíla. S posledním „Hajzle!“ se otočil a vyšel z místnosti.

Muž v gabardénovém obleku mlčky sledoval, jak se Ryan obrátil zpátky ke mně.

„Tu svou žalostnou prdel si nech, couro, ale neplet' se. To nebylo kvůli tobě.“ Každé slovo zdůraznil dloubnutím do mé hrudi. „Pokud jde o mě, klidně by sis to dole mohla rozdávat na všech čtyřech s Pascalem. A pamatuj si.“

Stoupl si tak blízko, že jsem cítila jeho pot, pach stejně známý jako moje vlastní tělo.

„Dnešní noční dobrodružství je jedna velká černá díra ve tvý paměti. Nedošlo k tomu.“ Popadl mě za vlasy a přitáhl mou tvář ke své. „Promluvíš, a osobně k tobě Pascala dovedu.“

Pustil mě, strčil mě do hrudníku a já se zapotácela dozadu.

„Zabzučíme u brány. Už zmiz.“

Ryan se vrátil k muži u baru, zatáhl jednou ze své cigarety, pak zadusil nedopalek o nerez ocel pod pultem.

Jak jsem sledovala spršku jisker, pocítila jsem, jak se cosi uvnitř mě stočilo do studené, tvrdé koule.

Beze slova jsem odložila kulečnickové tágo a prchala na roztresených nohou. Za branou jsem konečně dostala ven z kapsy sprej a prudce oddychujíc zoufalstvím, ponížením, úlevou a vztekem jsem se otočila a postříkala dům. Vzlykajíc a drkotajíc zuby jsem přitiskla nádobku k hrudi a vystřelila do tmy.

Klubovna byla ani ne šest ulic od La Taverne des Rapides, a když jsem napůl doklopýtala, napůl doběhla až tam, netrvalo dlouho, než jsem našla své auto. Jakmile jsem se ocitla uvnitř, pozamykala jsem dveře a pak chvíli seděla, nohy roztřesené, ruce se mi nezvladatelně chvěly, mysl otupělou. Zhluboka jsem se nadechla a přinutila pohybovat pomalými, pečlivými pohyby. Bezpečnostní pás. Zapalování. Zařadit. Plyn.

Ačkoliv se blesky křížovaly a dešťové kapky bubnovaly na přední sklo, porušila jsem cestou domů všechny předpisy stran povolené rychlosti. V myšlenkách jsem měla chaos.

Ryan dal svému společníkovi rozumnou radu. Podnikatel stojící mimo zákon potřebuje dobrý důvod, aby sejmul i jen pomocného policajta jako jsem já. Odveta by byla mocná a organizace by zůstala delší dobu vyřazená z podnikání. Pokud policajt nepředstavuje velkou potíž, nemá to smysl, a muž v obleku to pochopil. Ale co Ryan? Byla rozumná rada *consigliera* jeho jediným motivem?

Co se to právě odehrálo? Zakopla jsem o Ryana v jeho novém životě? Byl tam jako člen bandy, nebo měl jiné motivy? Co znamenalo jeho jednání? Ponižil mě, aby mi vzkázal, že se svou minulostí skoncoval a patří teď ke druhé straně, anebo to udělal v rámci scénky vymyšlené k tomu, aby mě odtamtud bezpečně dostal? Neohrozil sám sebe?

Věděla jsem, že bych ten incident měla nahlásit. Ale čeho by se tím dosáhlo? Carcajou o klubovně ví, bezpochyby mají záznamy na Pascala i Tanka.

Carcajou. Claudel a Quickwater. Žaludek se mi stáhl. Co řeknou, až se dozvědí, jak jsem se doslova vrhla do nebezpečí? Posílil by ten incident Claudelovu touhu zbavit mě funkce styčného důstojníka s jednotkou?

Co jestli je Ryan nasazený? Mohlo by policejní hlášení ohrozit jeho krytí?

Neznala jsem odpovědi, ale rozhodla jsem se. Bez ohledu na motivy toho člověka neudělám nic, čím bych Andrewu Ryanovi ublížila. I kdyby existovala jen sebemenší možnost,

že by mu hlášení o incidentu mohlo ublížit, žádné takové hlášení nepodám. Zítra se rozhodnu, říkála jsem si.

Když jsem dorazila domů, Kitovy dveře byly zavřené, ale skrz zeď jsem slyšela hudbu.

Dobrá akce, teti. Právě kvůli tomuhle nejsi policajt.

Naházela jsem šatstvo na židli a padla do postele. Přitom mě něco napadlo. Co kdyby mě byl Pascal odvezl někam jinam? Spánek přišel mnohem, mnohem později.

33 /

Nazítří jsem ráno spala dlouho, nakonec jsem se probudila kolem desáté, celá rozbolavělá. Celé dopoledne jsem se léčila aspirinem, čajem a horkými koupelemi, přičemž jsem bojovala se záblesky vzpomínek na uplynulou noc. Ačkoliv jsem měla modřiny na nohou a na zádech a malou řeznou ránu na krku, moje tvář z toho vyšla převážně beze stop. Po pozdním obědě jsem si nanesla větší vrstvu líčidla, zvolila svetr s rolákem, pak šla do laboratoře a strávila celý den nad rutinními záležitostmi. Hlášení jsem nepodala.

Když jsem přijela domů, v klidu jsme se s Kitem navečeřeli. Nekladl otázky na můj včerejší večerní výlet a já usoudila, že ani neví, že jsem byla pryč. Nezaváděla jsem řeč na jeho bouřlivý odchod a on mi neposkytl žádné vysvětlení.

Po večeři jsem se rozhodla prát. Vytáhla jsem koš ze šatníku v ložnici a přidala šatstvo, které jsem na sobě měla včera večer. Roztřídila jsem je, pak naložila do pračky a dala stranou kusy, vyžadující zvláštní ošetření. Žaludek se mi stáhl, když jsem zvedla košili s kečupovou skvrnou, scénu jsem měla dosud v mysli jako živou.

Rozprostřela jsem košili a začala skvrnu postříkovat sprejem, v hlavě mi poskakovala reklamní znělka produktu k odstraňování skvrn.

Já smažu *tebe*, ty hajzle. Zmáčkla jsem kličku. Ffft!

Představovala jsem si úšklebek na Ryanově tváři, vzpomínala na prst, který mě šťouchal do hrudníku.

Znovu jsem zmáčkla. Ffft!

Přečti to, Shakespeare! Ffft!

Ruka mi ztuhla a já se zadívala na obrazec před sebou. Klikyháky nebyly nahodilé, nýbrž tvořily dvě dokonalé šestky.

Přečti to, Shakespeare. Sonety byly Ryanova vášeň.

Rozpomněla jsem se na cosi z dávných dob. Střední škola. Pan Tomlinson. Angličtina pro pokročilé.

Je to možné?

Hnala jsem se do ložnice ke knihovně a vytáhla jeden svazek. *Sebrané spisy Williama Shakespeara*. Stěží dýchajíc, nalistovala jsem sonety a našla šestašedesátý.

No tak, Bille, ať to tam je.

Vyhrkly mi slzy, když jsem četla ten verš.

A ryzí dokonalost zneuctěna...

Zneuctěna.

Byl to vzkaz. Ryan říkal, že není všechno, jak se zdá.

Ryzí dokonalost.

Ryan nepřešel na temnou stranu! Není přeběhlík!

Co tedy?

Nasadili ho tam?

Ale proč mě nekontaktoval?

Nemohl, Brennanová. To přece víš.

Na tom nesejde. Náhle jsem si byla jistá, že ať Ryan dělá cokoli, zůstal pod tím muž, kterého jsem znala. Časem se to dozvím celé.

A stejně jistá jsem si byla, že nikdy nenahlásím události předchozí noci. Neudělám nic, čím bych ohrozila Ryanovo krytí.

Zavřela jsem knihu a vrátila se k prádlu. Ačkoliv jsem chápala, že tajné operace mohou trvat několik měsíců nebo i let, teď už jsem si aspoň byla jistá.

Po tváři se mi rozlil úsměv, když jsem zmačkala košili a hodila ji do pračky. Dovedu čekat, Andrew Ryane. Já dovedu čekat.

Šťastná, jak jsem už kolik týdnů nebyla, zaplašila jsem vidinu Pascala a Tanka a vrátila se k fotkám, které jsem opustila předchozího večera. Právě jsem zapínala počítač, když se ve dveřích objevil Kit.

„Zapomněl jsem ti říct, že telefonovala Isabelle. Odjíždí z města a chtěla ti odpovědět na tvůj telefon, než odjede.“

„Kam odjíždí?“

„Zapomněl jsem. Má to něco společného s nějakou cenou.“

„Kdy odjíždí?“

„To jsem zapomněl.“

„Díky.“

Zalétl očima k obrazovce.

„Co to děláš?“

„Snažím se vyčistit pár starých fotografií, abych si mohla prohlédnout obličej.“

„Čí?“

„Na jednom snímku je Savannah Ospreyová. A muž, kterého minulý týden zabili.“

„Ten chlap, co ho ubodali ve věznici?“

„Ne. Ten člověk, o kterém si policie myslí, že byl jeho obětí.“

„Úžasné.“

Postoupil dál do pokoje.

„Můžu se podívat?“

„No, nejspíš tu není nic na způsob ožehavých informací. Pokud slíbíš, že tyhle věci nebudeš probírat s nikým než se mnou, můžeš si přitáhnout židli.“

Najela jsem na fotku z Myrtle Beach a ukázala Savannah a Cherokeeho Desjardinse.

„Člověče. Ten nádiva vypadá, jako by utekl ze SNDZ.“

„Svaz neohrožených a drzých zápasníků?“

„Světová nadace divokých zvířat.“ Ukázal na Savannah.

„To určitě není ničím stará.“

„Ne. Ale není nijak neobvyklé, že motorkáři mladé dívky zdrogují a pak je drží proti jejich vůli.“

„A taky to není žádný plážový zájček. Člověče, ta má plet' jako prostěradlo.“

Něco mě napadlo.

„Chci, aby ses na něco podíval.“

Uzavřela jsem piknikovou fotku a otevřela fotku z policejní kontroly.

Kit se k ní naklonil a zkoumal pohledem scénu.

„To je ten samej nádiva?“ Ukázal na Cherokeeho.

„Ano.“

„Pořád jsme v Dixie?“

„Jižní Karolina.“

„Vypadá to jako silniční záťah.“ Přejel pohledem po skupině, pak uvízl pohledem u motocyklisty na okraji.

„Sakra práce. Pardon. Kdy to fotili?“

„To není jasné. Proč?“

„To je ta samá nadupaná mašina, co jsme viděli na tom obrázku z pohřbu.“

Tep se mi zrychlil.

„Víš to jistě?“

„Teti T., to je ten nejsladší kousek milwaukeeského železa, co jsem kdy viděl. Na těch kolech se dá jet fakt špičkově.“

„Právě proto jsem se ptala na ten druhý obrázek.“

„Našlas ho?“

„Ne.“

„To je jedno. Je to ta samá motorka.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Můžeš to zvětšit?“ Zvětšila jsem tu část fotky.

„Ježíšmarjá. To je dvě stě padesát kilo hromobití.“

„Pověz mi, jak poznáš, že je to ta samá motorka.“

„Jak už jsem říkal, je to stará FLH, policejní mašina, kterou někdo oholil a upravil. To není nic zvláštního. Ale ten motor, to je něco extra!“

Jeden za druhým znovu vypočítával zázraky motorky. „Ten chlap chtěl opravdu surovou mašinu, a tak změnil poměr síly a váhy.“

Jeho prst se dotkl předku motorky.

„Prodloužil základnu kola a zvedl přední konec tím, že instaloval delší přední vidlici. Člověče! Patrně vyřízl část rámu. Když chceš něco takovýho udělat, musíš se fakt vyznat.“

„Proč?“

„Když to poděláš, motorka se rozpadne a ty budeš žrát beton ve vysoký rychlosti.“

Ukázal na řídítka.

„Použil ke zvýšení řídítek psí kosti, ocelové výztuže.“

„Hm.“

„Ten chlap, co tohle udělal, rozhodně neměl zájem o pohodlí. Jezdí na pérovaným předku, to jest s vnějším pérováním, ne hydraulickými tlumiči, a s rámem na ,tvrdým zadku‘.“

„Tvrdý zadek?“

„To je tvrdý rám bez zadních tlumičů. Říká se tomu ,tvrdý zadek‘, protože prdel na tom dostane vážně co proto.“

Ukázal na soupravu výčnělků na předku motorky.

„Koukej na ty dálniční věšáky.“

„Asi jsem vypadala nechápavě.“

„Má vpředu extra opěrky pro nohy a dopředu posunuté modelové zařízení na řazení a brzdu, aby si mohl natáhnout nohy. Těhle chlap to bere vážně.“

„A víš jistě, že je to ta samá motorka, co jsme viděli u Silvestrova hrobu?“

„Ta samá správná mašina. Ale to není moje jediné vodítko.“

Věděla jsem, že jsem v tom až po uši, a neříkala jsem nic.

„Koukni na tohle.“ Ukázal na benzínovou nádrž. „Vyzdobil si tu nádrž nějakou modelovací hmotou. Co ti to připomíná?“

Naklonila jsem se blíž. Přední konec skutečně vypadal prapodivně, ale tvar mi nic nepřipomínal. Zírala jsem na to a nutila své mozkové buňky načerpat nějaký smysl z upraveného tvaru.

Pak jsem to uviděla.

„Je to neobvyklé?“ zeptala jsem se.

„Nikdy jindy jsem to ještě neviděl. Ten chlap je hotový Rodin.“

Uhranutě zíral na obrazovku. Pak: „Jo! Řítí se proti větru vsedě na hadí hlavě. Ha hou...“

Zarazil se a tváří mu přelétl podivný výraz. Pak se naklonil blíž, odtáhl se, pak znovu blíž, jako když pták zahlédne nějaký divný hmyz.

„Můžeš zvětšit obličej toho chlapa?“

„Toho na motorce?“

„Jo.“

„Rozmaže se, když to zvětším.“

„Zkus to.“

Zkusila jsem to, pak jsem provedla tytéž manipulace, které jsem prováděla s Claudelem. Jak se čáry a stíny přesouvaly a zahušťovaly pixely do rozeznatelných rysů, pak se znovu uspořádávaly do nesmyslných struktur barev a tvarů, postupně jsem si uvědomovala, co můj synovec postřehl.

Za dvacet minut jsem udělala, co se dalo. Během té doby jsme nepromluvili. Ticho jsem narušila já.

„Podle čeho jsi ho poznal?“

„Nevím jistě. Možná podle brady. Možná podle nosu. Trklo mě to, když jsem ukazoval tu hadí hlavu. Předtím jsem si jezdce ani nevšiml.“

Zírali jsme na muže na pohádkové mašině. A on hleděl do prostoru, soustředěn na dění dávno minulé.

„Zmínil se někdy, že jezdil s Anděly?“

„Nášivku nenosí.“

„Zmínil se, Kite?“

Synovec vzdychl.

„Ne.“

„Stýká se s nimi teď?“

„Ale prosím tě. Vždyť jsi ho viděla.“

Ano. Viděla jsem ho. Na jedné venkovské silnici v St-Basile-le-Grand. Přes jídelní stůl. V nočních zprávách. A ve svém vlastním domově.

Muž na motorce se jmenoval Lyle Crease.

34 /

Mozkem se mi míhala slova a obrazy. Pascalova tvář v neonovém světle a stínu. George Dorsey mumlá mé jméno sanitářkovi. Skelná oční bulva.

„...hodláš dělat?“ ptal se Kit.

„Zavolám Isabelle, pak půjdu spát.“ Uzavřela jsem program a zasunula cédéčko do pouzdra.

„To je všechno?“

„To je všechno.“

Někdy, když mi myšlenky víří v hlavě, je nejlepší strategií lehnout si a nechat je, ať se uspořádají samy.

„Ty nejsi zvědavá?“

„Moc. A zjistím, jestli má Crease spojení s Pekelnými anděly. Ale ne dneska večer.“

„Mohl bych se pozeptat.“

„Přesně to *neuděláš*,“ odsekla jsem. „Mohl by to být nebezpečný člověk s nebezpečnými kamarády.“

Kitova tvář ztuhla. Pak sklopil oči a odvrátil se.

„Jak chceš.“ Pokrčil rameny.

Počkala jsem, až klapnou dveře jeho ložnice, pak jsem vytočila Isabellino číslo. Vzala to po čtvrtém zazvonění a její hlas zněl mírně zadýchaně.

„*Mon Dieu*, byla jsem zahrabaná vzadu v šatníku. Někam jsem si zastrčila tu tašku od Vuittona a neumím si představit, kde je. A nic jiného si skutečně vzít nemůžu.“

„Isabelle, potřebuju informaci.“

Můj tón naznačoval, že nejsem v náladě diskutovat o zavazadlech.

„*Oui?*“

„Ráda bych něco věděla o Lyle Creaseovi.“

„Aááá, Tempe, ty potvůrko. Já věděla, že si to rozmyslíš.“

To teda jo. „Povídej mi o něm.“

„Je hezký, hm?“

Jako moučný červ, pomyslela jsem si, ale neřekla jsem nic.

„A víš přece, že je investigativním reportérem u CTV. Prvotřídním.“

„Jak dlouho to dělá?“

„Jak dlouho?“

„Ano. Jak dlouho?“

„*Mon Dieu*, celou věčnost.“

„Kolik let?“

„No, nevím jistě. Ale na obrazovce je, co si pamatuju.“

„Co dělal předtím?“

„Předtím?“

„Ano. Před CTV.“ Bylo to těžší než vyslychat George Dorseyho.

„Počkej, musím si vzpomenout.“ Slyšela jsem slabé tikání a představila jsem si nalakované nehty, ťukající do sluchátka. „Tuhle odpověď znám, Tempe, protože mi to pověřila Véronique. Véronique teď moderuje jeden diskusní pořad v Radio-Canada, dělá rozhovory se slavnými lidmi, ale začínala jako hlasatelka počasí na CTV. Znáš ji?“

„Ne.“ V levém oku mi začínalo pulzovat.

„Krátce s Lylem chod...“

„Určitě jsem ji někde viděla.“

„Myslím, že mi říkala, že Lyle tam přešel od nějakých amerických novin. Ne. Počkej, už se mi to vybavuje.“ Tik. Tik. Tik. „Byly to nějaké noviny někde na západě. V Albertě, myslím. Ale původem je ze Států. Anebo tam možná studoval.“

„Nevíš, ve kterém státě?“

„Někde na Jihu, myslím. To by se ti mělo zamlouvat.“

„Kdy přišel do Kanady?“
„Ach můj ty smutku, to nemám zdání.“
„Kde bydlí?“
„Někde na ostrově, myslím. Nebo snad v centru.“
„Má tady rodinu?“
„Promiň.“
„Jak dobře znáš Lylea Creasea?“
„Nejsem jeho důvěrnice, Tempe.“ Její tón začínal být vzdorovitý.
„Ale snažila ses mě s ním spárovat?“ Snažila jsem se zachovat neutrální hlas, ale na okrajích se vlnilo podráždění.
„Nemusíš to formulovat takhle. Ten pán se chtěl s tebou seznámit a já neviděla důvod, proč odmítnout. Ne že by byl tvůj milostný život letos nějak bujarý.“
„Moment. Zpátky. To byl Creaseův nápad, abychom se poznali?“
„Ano.“ Ostražitě.
„Kdy to bylo?“
„Já nevím, Tempe. Narazila jsem na něj v *L'Express*, víš, v tom bistru na rue St-Denis, co...“
„Ano.“
„Lyle viděl tvůj obrázek v novinách a úplně ho to vzalo. Aspoň to říkal, ačkoliv ne přímo těmhle slovy. Na každý pád jsme si povídali a slovo dalo slovo, a než jsem se nadála, pozvala jsem ho na večeři.“
Tik. Tik.
„A vlastně nebyl tak špatný. Po pravdě řečeno, byl docela šarmantní.“
„Hm.“ To byl Charles Manson taky.
Pár vteřin žádná z nás nepromluvila.
„Ty se na mě zlobíš, Tempe?“
„Ne, nezlobím.“
„Uvidím, co se dá zjistit. Zavolám Véronique a...“
„Ne. To nic. Není to důležité.“
To poslední, co jsem potřebovala, bylo vzbudit pozornost Lyle Creasea.

„Byla jsem jen zvědavá. Pěkně si užij tu cestu, Isabelle.“

„*Merci*. Kam se podle tebe ta taška mohla podít?“

„Zkus svůj box ve skladišti nábytku.“

„*Bonne idée. Bonsoir, Tempe.*“

Když jsme zavěsily, uvědomila jsem si, že jsem se nezeptala, kam jede.

O hodinu později začaly duševní zmatky. Jak jsem tak ležela v posteli a snažila se vytěsnit Kitovu hudbu, začaly obrazy, fakta a otázky vyplouvat ke hladině a pak zas klesat do hlubin, jako tropické ryby v nádrži mořského akvária.

Obraz. Lyle Crease nalévá víno.

Fakt. Crease zosnoval naše seznámení. Byl v St-Basile-le-Grand a věděl o kostrách, a viděl ten článek v *Gazette* ještě před Isabelliným večírkem.

Otázky. Proč mě chtěl poznat? Souvisel jeho požadavek s objevem pohřbených koster? Sháněl prostě jen nějakého špeha zevnitř, anebo měl jiné důvody, proč chtěl informace?

Obraz. Mladý Lyle Crease na nadupané mašině.

Fakt. Crease je nějak vázán k jižanským státům.

Otázky. Co dělal Crease s těmi vagabundy? Ukradl mi fotku ze Silvestrova pohřbu? Pokud ano, proč? Nemohla by ho jeho minulost nyní nějak ohrozit? Koho se bojí?

Obraz. Ta humpolácká hyena potloukající se kolem mého bloku.

Fakt. Kromě počátečního strachu ten člověk odstartoval cosi v mé psychice.

Otázky. Lhal Kit, když jsem se ptala na návštěvníky? Proč? Kdo byl ten blb v baseballové čepici? Proč ve mně ten člověk vyprovokoval tak silnou reakci?

Obraz. LaManche na hadičkách a udržovacích přístrojích.

Fakt. Patologovi bylo přes šedesát a nikdy se nevěnoval pohybovým aktivitám ani správné stravě.

Otázky. Přežije? Vráť se někdy do práce?

Obraz. Ryan povalující se na barové stoličce.

Fakt. Je tam nasazený a nepřeběhl.

Otázky. Neohrozilo to, co udělal kvůli mně, jeho krytí? Není v nebezpečí? Nepřispěla jsem k tomu já?

Tyto úvahy se mísily s všednějšími starostmi. Jak přemístit Kita zpátky do Houstonu. Birdieho očkování, které už jsme zmeškali. Kaz v zubu. Dorůstání vlasů.

Ale pod všemi mými myšlenkami byl vtíravý signál z mého podvědomí, neúnavný a přesto nezachytitelný. Ten hulvát v baseballové čepici. Házela jsem sebou a převracela se, zoufalá, že moje psychika vyzařuje vzkaz, který nedokážu dešifrovat.

Trhaně jsem spala, když zadrnčel telefon.

„Haló.“ Rozespale.

„Jé, ty jsi spala?“

Na mém budíku svítily číslice 1:15.

„Hm.“

„Byla to Jihokarolinská univerzita,“ zašvitořila Isabelle.

„Cože?“

„Lyle je z Londonu ve státě Ontario, ale do školy chodil v Jižní Karolině.“ Z hlasu jí číselo zadostiučinění. „A o můj zdroj se neboj. Byla jsem *très* diskrétní.“

I propána.

„Děkuju ti, Isabelle.“ Mumlavě.

„Tak spi dál. Jo, a ten kufřík jsem našla ve skříni v koupelně. To jsem ale truhlík. *Bonsoir*.“

Oznamovací tón.

Zavěsila jsem a žuchla zpátky na polštář, přičemž jsem si všimla, že stěna ložnice už nevibruje. Že by Kit někam šel?

Když jsem začala usínat, moje id učinilo ještě jeden pokus vysílat obrazy. Vytvořila se hyena s koženou vestou a neupravenými dlouhými vlasy. Holínky. Čepice.

Čepice.

Prudce jsem otevřela oči a vymrštila se do sedu, pátrajíc v uložených vzpomínkách po dalším obraze. Je to možné?

Nazítří ráno jsem byla vzhůru, ještě než zazvonil budík. Nakouknutím jsem zjistila, že Kit spí ve své posteli.

Osprchovala jsem se, oblékla a poflakovala se, dokud nebyl čas odejít do laboratoře.

Šla jsem rovnou do kanceláře Ronalda Gilberta a vznesla svůj požadavek. Beze slova přistoupil k polici, vybral jednu videokazetu a podal mi ji. Poděkovala jsem mu a spěchala do zasedací místnosti.

Nervózně jsem zasunula plastickou krabičku do videopřehrávače a zapnula monitor. Nevěděla jsem, v kterém bodě tu scénu najdu, a tak jsem začala od začátku a spustila rychlý chod.

Po obrazovce se pohybovaly trhané výjevy z bytu Cherokeeho Desjardinse. Obývací pokoj, kuchyně, mrtvola bez obličeje. Pak se videonahrávka soustředila na zakrvácené stěny.

Kamera švenkla přes roh, přiblížila se, pak se vzdálila. Stiskla jsem knoflík přehrávání a tempo se zpomalilo do normálu.

O dvě minuty později jsem zahlédla předmět zaklíněný mezi stěnu a rezivělou ptačí klec, podpírající kytaru. Zastavila jsem obraz a přečetla čtyři písmena, vykukující zpod vínově zbarvené skvrny.

„-cock-“

Důkladně jsem čepici prostudovala. Byla červenobílá a bylo vidět části známého loga, které jsem na místě činu nezaznamenala. Můj mozek doplnil písmena, zakrytá Cherokeeho krví.

G-a-me...s.

Ano.

Gamecocks.

Čapka nehlásala žádnou chlapáckou oplzlost. Byla nositelkou jména sportovního týmu. Gamecocks.

Gamecocks z Jihokarolinské univerzity.

Čapka té hyeny pošťouchla mé podvědomí. Isabellin telefonát umožnil mému mozku shromáždit, zorganizovat a pochopit fakta.

V té chvíli se otevřely dveře a do místnosti se vsunula ježatá hlava Michela Charbonneaua. Držel v ruce hnědou obálku.

„Claudel mě požádal, abych vám dal tohle. Je to oficiální herní plán na zítřek a Roy chtěl, abyste to měla.“

„Monsieur Claudel má nejspíš moc práce.“

Charbonneau pokrčil rameny, jak měl ve zvyku. „Pracuje na těch vraždách pro obě agentury.“

Jeho pohled zalétl k monitoru.

„Desjardins?“

„Ano. Podívejte se na tohle.“

Obešel stůl a stoupl si za mě. Ukázala jsem na čepici.

„Ta je z Jihokarolinské univerzity.“

„Naši Kohouti vás na svoje pipky nepustí.“

„Vy jste už o tom týmu slyšel.“

„S takovýmhle heslem – kdo by o nich neslyšel?“

„To není oficiální slogan.“

„Výzdoba u Cherokeeho naznačovala, že byl stoupencem sportu.“

To jsem ignorovala.

„Na všech jeho fotkách, co jste kdy viděl, měl někdy Cherokee něco na hlavě?“ Charbonneau okamžik uvažoval.

„Ne. No a?“

„Možná ta čepice není jeho. Možná patří jeho vrahovi.“

„Dorseymu?“

Pověděla jsem mu o obrázcích Lylea Creasea.

„Tak ten chlap pobýval nějakou dobu v Jižní Karolině. Náramná věc. Polovina obyvatelstva Quebecu tam dolů jezdí na dovolenou.“

„Proč by se o mě Crease začal najednou zajímat potom, co jsem vyhrabala ty mrtvoly?“

„Kromě skutečnosti, že jste hezká jako obrázek?“

„Kromě toho.“

„Tak jo, až se všechno uklidní, mohli bychom Crease zmáčknot a poptat se ho na Gatelyho a Martineaua. Ale s úderem na Cherokeeho ho nic nespojuje.“

Pověděla jsem mu o té fotce z Myrtle Beach.

„Crease a Cherokee se znali, a ta fotka nebyla ze skautského tábora.“

„Výlet do Dixie kdysi v době ledové. Crease je novinář. Mohl sbírat materiál na nějaký článek.“

Charbonneau položil obálku na stůl.

„Heleďte, Charbonneau měl za sebou chemoterapii.“

Patrně si tu čepici koupil, když už přehazovačka nepomáhala. Ale jestli vám to udělá líp, tak Crease prověřím.“

Když odešel, vrátila jsem se k videonahrávce a moje myšlenky kličkovaly labyrintem možných vysvětlení. Čapka mohla patřit Dorseyemu. Tvrdil, že znal Savannah Ospreyovou. Možná byl v Jižní Karolině.

Když se kamera pohnula dál podél stěny, přetočila jsem nazpátek a znovu přejela přes roh. Krvavé skvrny. Kytara. Ptačí klec. Čepice.

Pak se objektiv velmi přiblížil a já pocítila pohyb v drobných chloupkách v zátylku. Naklonila jsem se blíž a mžourala na obrazovku v naději, že pochopím to, co jsem tam zahlédla. Bylo to rozmazané, ale určitě to tam bylo.

Přetočila jsem kazetu nazpátek, vypnula videorekordér a spěšně opustila místnost. Jestli to, co jsem viděla, bylo skutečné, Claudel a Charbonneau si budou muset najít jinou teorii.

Vyšla jsem po schodech do třináctého patra a přistoupila k velkému oknu, vedoucímu do místnosti plné polic a lemované úložnými skříňkami. Malá modrá cedulka ji označovala jako *Salle des Exhibits*. Rekvizitárna.

Jedna uniforma z SQ sunula přes pult loveckou pušku. Počkala jsem, než úřednice vyplní formuláře, podá strážníkovi stvrzenku, pak označí pušku visačkou a odnese ji do skladovacího prostoru. Když se vrátila, ukázala jsem jí čísla z případu Cherokee.

„Nemohla byste se podívat, jestli je v seznamu důkazů také jedna sportovní čepice?“

„U toho případu byl dlouhý seznam,“ řekla, uvádějíc číslo do počítače. „Možná to chvíli potrvá.“

Přelétla očima obrazovku.

„Ano, tady to je. Byla tam čepice.“ Přečetla text. „Šla do biologické laboratoře na testování krevních skvrn, ale už je zpátky.“

Zmizela mezi policemi a po několika minutách se vrátila s plastickým sáčkem, uzavřeným na zip. Uvnitř jsem uviděla červenou čapku.

„Potřebujete ji vypsát?“

„Jestli to nevádí, podívala bych se na ni jen tady.“

„Jasně.“

Rozepnula jsem zip a vysypala čapku na pult. Jemně jsem zvedla okraj a prozkoumala vnitřek čepice.

Bylo to tam. Lupy.

Znovu jsem čepici zavřela do sáčku a laborantce poděkovala. Pak jsem se řítla do své kanceláře a chopila se telefonu.

35 /

Claudel a Quickwater na velitelství Carcajou nebyli. Ani Claudel ani Charbonneau nebyli na velitelství CUM. Nechala jsem jim vzkazy a vrátila se do kanceláře Ronalda Gilberta.

„Díky za tu kazetu.“

„Pomohla vám?“

„Můžu se vás na něco zeptat?“

„Prosím.“

„Pamatujete se na ten kout místnosti s kytarou a ptačí klecí nakupenými u stěny?“

„Ano.“

„Byla tam jedna čepice.“

„Tu si pamatuju.“

„Prozkoumali jste krvavé skvrny?“

„Zajisté.“

„Zajímala by mě pozice té čapky v čase vraždy. Nemáte o tom něco v poznámkách?“

„Poznámky nepotřebuju. Dokonale si vzpomínám. Skvrny a rozstřík na čapce pocházely z úderu tupým předmětem poblíž toho rohu.“

„Ne od výstřelu.“

„Ne. To by vypadaly docela jinak. A orientace stříkanců odpovídala typu napadení, o kterém jsme mluvili.“

„Když Cherokee ležel na podlaze.“

„Ano.“

„Měl na hlavě čepici?“

„Ale propána, ne. To není možné. Ta čapka byla za ptačí klecí, když ji zasáhla většina stříkanců.“

„Jak se tam dostala?“

„Patrně tam zalétla během zápasu.“

„Jak to víte?“

„Krev byla pod čepicí i na ní. Útočník ji patrně ztratil ve zmatku při napadení.“

„Cherokee ji na hlavě neměl?“

„Na to vsadím krk.“

„Díky.“

Po návratu do své kanceláře jsem se podívala na hodiny. Půl jedenácté. Neměla jsem žádné telefonické vzkazy. Neměla jsem žádné požadavky stran případů.

Bubnovala jsem prsty, zírala na telefon a hypnotizovala ho, aby zazvonil. Nezazvonil. Nic optimistického. Vytočila jsem Harryino houstonské číslo, pak jsem si vyslechla nahraný vzkaz ve velmi špatné španělštině. Zkusila jsem Kita, ozval se mi můj vlastní hlas.

Kruci. Kde jsou všichni?

Znovu jsem zavolala Claudela, tentokrát jsem mu nechala číslo na mobil. To samé Charbonneau. Pak jsem popadla kabelku a vypálila ven, neschopna snést to čekání.

Když jsem vyšla ven, na okamžik jsem zůstala oslněná. Sluneční světlo zaplavilo celý den a vrabci švitořili ve větvích nad mou hlavou. Personál laboratoře a SQ si povídal na příjezdové cestě a odpočíval u piknikových stolů na trávníku, kde vychutnával dopolední cigaretu či kávu.

Zhluboka jsem se nadechla a vyrazila po Parthenais, přičemž jsem uvažovala, jak jsem mohla ztratit přehled o jaru. Na okamžik jsem měla prapodivnou představu. Pohřeb Dorseyho se bude konat za necelých čtyřiaadvacet hodin. Kdybych dokázala zastavit čas, zadržela bych ho, nechala ptáky zpívat, slunce svítit a dámy na trávníku s odkopnutými střevíci.

Jenže jsem to nedokázala a díky tomu napětí jsem byla nedůtklivější než proton v urychlovači částic.

Ježíšmarjá, Brennanová! Nahoře jsi prve chtěla, aby všechno postupovalo rychleji. Teď chceš, aby svět zkameněl. Vyčisti si neurony.

Situace vyžadovala hot dog a hranolky.

Zahnula jsem doleva na Ontario, přešla jeden blok na východ a otevřela dveře k Lafleurovi. V 11 dopoledne tam nikdo nebyl a já přistoupila rovnou k pultu.

Lafleur je quebecká verze rychlého občerstvení, kde se nabízejí párky v rohlíku, hamburgery a poutine. Zařízení z chromu a plastiku, klientela převážně montérková.

„*Chien faud, frites et Coke Diète, s'il vous plait,*“ řekla jsem muži u pokladny. Proč mi ten doslovný překlad hot dogu do francouzštiny ještě pořád zní divně?

„*Steamé ou grillé?*“

Vybrala jsem si párek v páře a za pár vteřin už se přede mne připlaskl kartonový kelímek. Mastnota z hranolků už potřísnila levou stranu.

Zaplatila jsem a odnesla si jídlo ke stolu s výtečnou vyhlídkou na parkoviště.

Zatímco jsem jedla, přejížděla jsem pohledem po ostatních štamgastech. Nalevo ode mě byly čtyři mladé ženy v bílých

ošetřovatelských stejnokrojích, studentky ze školy přes ulici. Podle jmenovek to byly Manon, Lise, Brigitte a Marie-José.

Za studentkami mlčky jedli dva natěrači. Měli na sobě kombinézy a jejich paže, vlasy a obličejy byly flekaté jako stěny v Gilbertově rozstříkové laboratoři.

Muži pracovali na talířích hranolků politých rozpuštěným sýrem a hnědou omáčkou. Ve městě vyhlášeném svou skvělou kuchyní jsem nikdy nepochopila náklonnost k poutine.

Naproti natěračům seděl nějaký mladík, který se ze všech sil snažil vypěstovat si kozí bradku. Měl kulaté brýle a nadváhu.

Dojeda jsem hranolky a překontrolovala mobil. Telefon byl zapnutý, signál silný, ale vzkazy žádné. Kruci! Proč nikdo neopětuje mé telefonáty?

Potřebuju se uvolnit. Fyzicky uvolnit.

Strávila jsem dvě hodiny během, vzpíráním, převalováním na velkém gumovém míči a lekcí aerobiku o vysokém stupni náročnosti. Když jsem skončila, už jsem se sotva dověkla pod sprchu. Avšak cvičení bylo účinný ventil. Hněv ze mě vyprchal spolu s toxiny z hot dogu a hranolků.

Když jsem se vrátila do laboratoře, ležely mi na psacím stole dva vzkazy. Volal Charbonneau. Morin chce mluvit o LaMancheovi. To nezní dobře. Proč nezavolala madame LaMancheová?

Spěchala jsem chodbou, ale Morinovy dveře už byly zavřené, což nasvědčovalo tomu, že pro dnešek odešel. Vrátila jsem se do své kanceláře a vytočila číslo Charbonneaua.

„Na tom Creaseovi bude možná víc, než jsem si myslel.“

„Jako třeba?“

„Zřejmě to s Anděly nějakou dobu táhl. Crease je Kanadán, ale před promocí studoval v Jižní Karolíně. Kohouti do toho.“

„Vás to vážně chytlo.“

„Hele, lepší než Redmen.“

„Budu váš názor tlumočit správně radě McGillovy univerzity.“

„Politicky je to korektnější.“

Čekala jsem.

„Novinářík získal bakalářský titul na žurnalistice ve třiaosmdesátém a rozhodl se pokračovat, přičemž si jako téma diplomky vybral motorkáře stojící mimo zákon. Mimochodem, tenkrát si říkal Robert.“

„Proč by si někdo vybral radši Lyle než Roberta?“

„To je jeho druhé jméno. Na každý pád, Robby si opatřil mašinu a souhlas bratří, a vyrazil s partou.“

„Dodělal ten doktorát?“

„Úplně zmizel z dohledu. Měsíc nebo dva chodil na přednášky, pak už o něm jeho profesori nikdy neslyšeli.“

„Neexistuje záznam o tom, kde byl? Řidičský průkaz? Daňové přiznání? Přihláška kreditní karty? Služba v ozbrojených silách?“

„*Nada*. Pak se Crease znovu vynořil v devětaosmdesátém v Saskatchewanu, pracoval na černé kronice v místních novinách a dělal zpravodajské vstupy do večerních zpráv. Nakonec mu nabídli práci u CTV a přestěhoval se do Quebecu.“

„Takže Crease se už jako student zajímal o motorkáře. To byla doba ledová, pamatujete?“

„Crease zřejmě opustil Saskatchewan trochu nakvap.“

„Ale?“

„Slyšela jste někdy o Operaci CACUS?“

„Nebylo to to žihadlo od FBI, co využívalo informátory z řad Pekelných andělů?“

„Informátora. Tony Tait nastoupil k aljašské kapitule počátkem osmdesátých let a pak vystoupal v její hierarchii až mezi celostátní prominenty. Celou tu dobu byl ve spojení s úřadem.“

„Andělé navěky, Věční andělé.“

„Hádám, že Tony dával přednost finanční hotovosti.“

„Kde je teď?“

„V programu na ochranu svědků, jestli je chytrý.“
„Co to má společného s Creasem?“
„Zdá se, že Kanadská jízdní prováděla v osmdesátých letech vlastní vyšetřování.“
„Chcete mi tvrdit, že Lyle Crease byl informátorem RCMP?“
„Nikdo nebude mluvit a na papíře jsem nic nenašel, ale vždycky jsem slýchal, že jsme nějaký čas měli někoho uvnitř. Když jsem uhodil na pár veteránů, nepotvrdili to, ale ani nepopřeli.“
Odmlčel se.
„A?“ vybídla jsem ho.
„Tohle je jen mezi námi, Brennanová.“
„Ale já se se vším svěřuju svému kadeřníkovi.“
Toho si nevšímal.
„Mám na ulici vlastní zdroje. Do prdele, nemůžu uvěřit, že vám tohle povídám.“
Slyšela jsem rachocení, jak si přehodil sluchátko do druhé ruky.
„Povídá se, že někdo určitě šel tehdy s Anděly do kostela a že ten chlap byl Američan. Ale byla to dvousměrná ulice.“
„Ten špeh pracoval pro obě strany?“
„Tak jsem to slyšel od svých zdrojů.“
„Riskantní.“
„Jako krvácení do mozku.“
„Myslíte, že tu štěnici dělal Lyle Crease?“
„Jak jinak dokáže chlap úplně pohřbít šest let svého života?“
Zauvažovala jsem o tom.
„Ale proč by se znovu objevil v tak veřejné profesi?“
„Možná si představuje, že viditelnost znamená ochranu.“
Okamžik nikdo z nás nepromluvil.
„Víte to Claudel?“
„Chystám se mu zavolat.“
„Co teď?“
„Teď se v tom budu hrabat.“

„Vyslechnete Crease?“

„Ještě ne. Nechceme ho vystrašit. A Claudel je Royův otrok, dokud nebude po pohřbu. Ale pak ho přiměju, aby mi pomohl toho chlápka zmáčkout.“

„Myslíte, že Crease měl něco společného s vraždou Cherokeeho?“

„O tom neexistují důkazy, ale možná něco ví.“

„Ta čepice nepatřila Cherokeeemu ani Dorseyemu.“

„Jak to víte?“

„Vnitřní strana je pokryta lupy.“

„Takže?“

„Dorsey si holil hlavu a Cherokee byl plešatý po chemoterapii.“

„To není špatné, Brennanová.“

„Gately a Martineau zahynuli během té doby, co byl Crease v podzemí.“

„Pravda.“

„A Savannah Ospreyová taky.“

Po drátě bzučelo ticho.

„Co takhle zeptat se Rinaldiho?“

„Žabáka?“

„Jo, Žabáka. Byl ochotný vyblít i střeva, když šlo o hroby Gatelyho a Martineaua. Co takhle zeptat se ho na Cherokeeho? Mohl by něco vědět.“

„Claudel říká, že Žabáka vyslýchali, až byl modrý. Byl ochotný prásknout ty mrtvoly ze St-Basile-le-Grand, protože to jsou staré zprávy. Nemyslí si, že by ho za to bratři sejmuli. Jak jde o něco z nedávné doby, mlčí jak palma v květináči. – Heleďte, přiměju Claudela, aby mi pomohl skřípnout Crease, jakmile ten zítřejší cirkus skončí. A mimochodem, Brennanová, držte se při zemi. Ve městě viděli nášivky Bandidos, a povídá se, že Andělé možná něco podniknou. Ne aby...“

Zaváhal.

„Ano?“

„No, váš synovec by chtěl být možná u toho.“

Líce mi hořely. Claudel probíral Kita se svými kámoši od CUM.

„Můj synovec se k pohřbu ani nepřiblíží.“

„To je dobře. Přítomnost Bandidos by mohla přimět Anděly k ukázce síly. Mohli by začít vyhazovat.“

Sotva jsme zavěsili, když jsem si začala dělat starosti. Jak bych mohla Kita zadržet, kdyby měl v úmyslu tam jít?

Co chtěl Morin říci o LaMancheovi? Nezemřel snad můj starý přítel?

Nemůže být Ryan v bezprostředním ohrožení? Neohrozilo to, že mi pomohl, jeho krytí? Nevystavila jsem ho nebezpečí stejně jako George Dorseyho?

Položila jsem si hlavu na chlupatý zelený povrch pijáku v mapě na mém psacím stole a pomalu jsem zavřela oči.

36 /

Byla jsem pod vodou a mluvil na mě Lyle Crease. Zezdola se vzdouvaly mořské řasy jako prameny vlasů ponořené mrtvoly. Tu a tam pronikl kalným šerem paprsek slunečního světla, který osvětloval maličké částice, vznášející se kolem nás.

Bolelo mě za krkem. Otevřela jsem oči, pak zvedla hlavu a zakroužila jí, opatrně jsem rozcvičovala křeče v krční páteři. V mé kanceláři byla tma až na bledý svit, proudící sklem vedle dveří.

Jak dlouho jsem spala? Namáhala jsem zrak, abych viděla na hodinky.

Když jsem si všimla postavy za svými dveřmi, spustil mi v hlavě alarm. Ztuhla jsem, pozorovala a naslouchala.

Na patře bylo ticho, až na moje srdce, které bubnovalo o žebra.

Postava stála nehybně, silueta zarámovaná ztlumeným světlem proudícím z mé laboratoře.

Pohled mi zalétl k telefonu. Neměla bych zavolat ochranku?

Už jsem měla ruku na sluchátku, když se dveře otevřely dovnitř.

Tvář Jocelyn vypadala přízračně. Byla oblečena v černém a bledá oválná hlava jako by se vznášela, lampion bez těla s tmavými dírami namísto očí a úst.

„*Oui?*“

Vstala jsem, neboť jsem nechtěla, aby měla výhodu výšky. Neodpověděla.

„*Puis-je vous aider?*“ zeptala jsem se. Čím vám mohu pomoci?

Pořád neříkala nic.

„Prosím, rozsviťte, Jocelyn.“

Příkaz navodil reakci tam, kde otázky selhaly. Zvedla paži a kancelář zaplavilo světlo.

Vlasy jí navlhle lnuly k šíji a obličej, a šatstvo měla zmuchlané, jako by dlouho seděla v nějakém horkém, stísněném prostoru. Popotáhla a přejela si hřbetem ruky pod nosem.

„Copak je, Jocelyn?“

„Vy je prostě necháte vyklouznout.“ Hlas měla tvrdý hněvem.

„Koho?“ zeptala jsem se zmateně.

„Já myslela, že byste mohla být jiná.“

„Jiná než kdo?“

„Všichni na to serou. Slyšela jsem policajty, jak o tom vtipkují. Slyšela jsem, jak se smějou. Další mrtvej motorkář. Dobře že je po něm, říkali. Je to laciná likvidace odpadu.“

„O čem to mluvíte?“ V ústech jsem měla sucho.

„To ti policajti jsou k smíchu. Vlčáci. Pfff.“ Vyfoukla ze rtů vzduch. „Spíš tupohlavci.“

Omráčila mě nenávist v jejích očích.

„Povězte mi, proč jste rozčilená.“

Nastala dlouhá odmlka, během níž zkoumala pohledem mou tvář. Její pohled jako by se soustředil, pak ho odtrhla,

jako by si pořizovala můj obrázek k testování v jakési duševní rovině.

„Nezasloužil si to. Kurva nezasloužil.“ Sprostárny zněly ve francouzštině podivně.

Tiše jsem řekla: „Jestli mi to nevysvětlíte, nemohu vám pomoci.“

Zaváhala, udělala si poslední záznam a pak se rozhněvané oči upřely do mých.

„George Dorsey toho starýho nezabil.“

„Cherokeeho Desjardinse?“

V odpověď pokrčila rameny.

„Jak to víte?“

Svraštila čelo, rozhodovala se, není-li ta otázka past.

„To ví každý, kdo má IQ aspoň jako řapík celeru.“

„To není zrovna moc přesvědčivé.“

„Opravdovej mechanik by to proved správně.“

„Co to zna...“

Přerušila mě. „Chcete to slyšet nebo ne?“

Čekala jsem.

„Já jsem tam tu noc byla.“

Polkla.

„Byla jsem sotva ve dveřích, když se ukázal nějaký chlap, tak jsem šla do ložnice. Začali si s Cherokeeem povídat, nejdřív kamarádsky, ale hodně brzo jsem uslyšela řvaní, pak bouchání a mlácení. Věděla jsem, že se něco sthlo, tak jsem se schovala do šatníku.“

„Proč jste tam byla, Jocelyn?“

„Cherokee mě chtěl poslat na letní tábor,“ ušklíbla se.

„Pokračujte.“

„Křčila jsem se tam, dokud všechno neutichlo, když jsem si pak říkala, že je ten chlap už pryč, začala jsem vykukovat. Tehdy jsem uslyšela ten výstřel. Ježíšmarjá.“

Oči jí sklouzly přese mě na místo kdesi za mým ramenem. Snažila jsem se představit si, nač asi vzpomíná.

„Pak jsem uslyšela, jak ten chlap mlátí zásuvkama a vyhazuje krámy. Uhádla jsem, že je to nějaký smažka, co

hledá Cherokeeho zboží, a div jsem se neposrala, páč jsem věděla, že zboží je u mě v ložnici. – Když jsem ucítila kouř, bylo na čase hodit prdelí, feťák nefěťák. Rozbila jsem okno, vyskočila do uličky a utíkala až na roh. A teď přijde to divný. Když jsem zahrnula kolem baráku a rozhlídla se po ulici, ten malej šváb byl ještě pořád před Cherokeeho dveřma, vyškrabával něco z bláta. Pak do ulice zahrnulo nějaký auto a on zdrhnul.“

„Co hledal?“

„Jak to mám sakra vědět?“

„Co potom?“

„Když jsem měla jistotu, že se nevrátí, šla jsem tam a prošmejdila to tam.“

Nastalo dlouhé ticho. Pak spustila z ramene řemen kabelky, zaštrachala uvnitř a vytáhla malý, plochý předmět.

„Tohle jsem našla tam, kde ten chlap dřepěl.“ Přistrčila mi to.

Rozbalila jsem sáček z lékárny a vyndala fotografii v levném plastickém rámečku. Dva muži se usmívali skrz mlhu rozstříknuté krve, vnitřní paže propletené, vnější paže zdvižené, prostředníčky ukazovaly k nebi. Ten napravo byl Cherokee Desjardins, robustní a plný života.

Když jsem poznala muže vlevo, hrdlo se mi stáhlo a dech ze mě začal vycházet v krátkých, rychlých poryvech. Jocelyn mluvila dál, ale já ji neslyšela.

„...vedle sebe roztrženou igelitku. Když na něj dopadly světla, vystřelil jak zajíc.“

Myšlenky se mi hnaly hlavou. Záblesky obrazů.

„...proč to, kurva, chtěl. Ale uhádněte, co se děje ve vyhulený hlavě.“

Uviděla jsem obličej.

„...škoda, že jsem na něj neviděla.“

Uviděla jsem baseballovou čepici.

„...tomu hajzlovi prošlo.“

Viděla jsem zlaté skvrnky kroužící ve vodnaté vodní smršti.

„...nezaslouží zachránit prdel.“

Vrátila jsem se do současnosti a silou vůle nasadila neutrální výraz.

„Jocelyn, znáte televizního reportéra jménem Lyle Crease1?“

„Angličan?“

„Ano.“

„Já se na anglickou telku nedívám. Proč se mě na to ptáte? Heleďte, já se vám snažím povědět, že Dorsey Cherokeeho neodprásk.“

„Ne,“ souhlasila jsem. „Neodpráskl.“

Ale měla jsem hodně jasnou představu, kdo to byl.

Když Jocelyn odešla, zatelefonovala jsem Claudelovi. Nebyl tam, ale tentokrát jsem zavěsila a vytočila číslo jeho pageru.

Dost naléhavé, říkala jsem si, když jsem uváděla své číslo.

Když mi Claudel zavolal, reprodukovala jsem mu Jocelynin příběh.

„Dokázala by toho muže identifikovat?“

„Vůbec mu neviděla do obličeje.“

„*Fantastique*.“

„Je to Crease.“

„Jak si můžete být tak jistá?“

„Na té čepici, co se našla v Desjardinsově bytě, bylo logo Jihokarolinské univerzity. Crease tam studoval.“

„Už jsme...“

„Pověděl vám Charbonneau o těch lupech?“

„Ano.“

„Měla jsem to potěšení před nedávnem s Creasem večeret. Měl dost lupů, aby si mohl otevřít sjezdovku.“

„Motiv?“

Popsala jsem, co jsem viděla na té fotce.

„Svatá matko Kristova.“

Jen zřídka jsem slyšela Claudela brát jméno boží nadarmo.

„Jaký vztah má tahle ženská k Dorseymu?“

„Nebyla vstřícná vůči osobním dotazům.“
„Dá se jí věřit?“ Jeho hlas zněl ve sluchátku vlhce.
„Očividně je závislá, ale já jí věřím.“
„Jestli byla tak vyděšená, proč se tam potloukala?“
„Petrně si myslela, že vetřelec upustil drogy a mohla by získat dávku zadarmo.“
„Michel Charbonneau mi pověděl o vašem rozhovoru.“
Další dýchání. „Myslím, že je na čase toho pana Crease skřípnout.“
Když jsme zavěsili, telefonicky jsem si zarezervovala letenku. Ať chce nebo ne, Kit se vrací do Texasu. Do té doby ho nehodlám pustit z očí.

Když jsem dorazila domů, našla jsem Kita ve sprše.
„Jedl jsi?“ křikla jsem skrze dveře, když jsem uslyšela, že zvuk tekoucí vody ustal.
„Nic moc.“
Tak jo, mladej. Já taky umím uvařit těstoviny.
Zaběhla jsem do Le Faubourg pro krevety a zeleninu. Doma jsem pak udusila plody moře s cibulí a žampiony, potom jsem to umixovala a přidala omáčku z jogurtu, hořčice, citronu a kopru. Lektvar z měkkýšů jsem přelila na vlasové nudle a podávala s bagetou a míchaným salátem.
Dokonce i na Kita to udělalo dojem.
Při jídle jsme mluvili, ale řekli jsme si toho málo.
„Jaký jsi měl den?“ zeptala jsem se.
„Docela dobrý.“
„Cos dělal?“
„Nic moc.“
„Zůstal jsi tady?“
„Jel jsem podzemkou na nějaký ostrov a brouzдал po parcích.“
„Ile-Ste-Hélène.“
„Jo. Je tam pláž a spousta pěšin. Je tam pěkně kluzko.“
Tím se vysvětloval skateboard v hale.

„A jak ses měla celý den ty?“ zeptal se a vybral ze zbytků salátu kruton.

„Docela dobře.“

Zfetované bezpečnostní riziko v naší vlastní laboratoři mi vyčetlo lhostejnost vůči motorkářům a zjistila jsem, že jeden z tvých kamarádů z *Bezstarostné jízdy* je možná vrah.

„Pohoda,“ řekl.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Dneska jsem rezervovala letenky.“

„Vyrážíš na další výlet?“

„Poletíš ty.“

„A já. Mám padáka.“ Nespouštěl oči ze salátové mísy.

„Kite, ty víš, že tě miluju a mám tě tady hrozně ráda, ale myslím, že je na čase, aby ses vrátil domů.“

„Jak je to s tím hostem a rybou? Anebo je to o příbuzných?“

„Dobře víš, že to tak není. Ale už jsi tady skoro dva týdny. Copak se nenudíš? Nechceš vidět kamarády a zkontrolovat si loď?“

Pokrčil rameny. „Však mi neutečou.“

„Harry i tatínkovi se po tobě určitě stýská.“

„No jo. Divže nepropálí telefonní dráty.“

„Tvá matka je v Mexiku. Není snad...“

„Včera se vrátila do Houstonu.“

„Cože?“

„Nechtěl jsem ti to říkat.“

„Ale?“

„Věděl jsem, že mě vypakuješ, až se vrátí.“

„Proč si to myslíš?“

Ruka mu klesla, prsty se ohnuly přes okraj mísy. Venku kvílela siréna, tiše, nahlas, tiše. Když odpověděl, nedíval se na mě.

„Když jsem byl malý, vždycky ses držela těsně z dosahu, bála ses, aby Harry nežárlila. Nebo aby se nezlobila. Nebo aby tě nezačala nenávidět. Nebo aby si nepřipadala nedostatečná. Nebo, nebo...“

Zvedl kruton, hodil ho nazpátek. Na stůl vyskočily kapičky oleje.

„Kite!“

„A víš co? Ona si *měla* připadat nedostatečně. To jediné, zač bych měl Harry poděkovat, je, že mě někam nezahrabala v nějaké zatracené krabici od bot, když jsem se narodil.“ Vstal. „Jdu si zabalit.“

Vstala jsem a popadla ho za rameno. Když jsem vzhledla, byla jeho tvář stažená vztekem.

„Harry s tím nemá nic společného. Posílám tě domů, protože se o tebe bojím. Děsí mě lidi, se kterými se stýkáš, a to, co možná dělají, a bojím se, aby ses nezapletl do věcí, které by tě mohly ohrozit.“

„To jsou kecy. Už nejsem mimino. Rozhoduju se sám.“

Před očima se mi mihl Žabák Rinaldi, jeho stín se vlnil přes hrob. Gately a Martineau se taky rozhodli. Bylo to smrtící rozhodnutí. Stejně tak Savannah Ospreyová. A George Dorsey. Nedovolím Kitovi udělat totéž.

„Kdyby se ti něco stalo, nikdy bych si to neodpustila.“

„Já se nedám.“

„Nemohu to riskovat. Víím, že se hrneš do nebezpečných situací.“

„Není mi šest, teto Tempe. Můžeš mě odtud vykopnout, ale už mi nemůžeš říkat, co mám dělat.“ Čelistní svaly se mu vyboulily, pak se mu zvedl ohryzek a zase klesl.

Oba jsme umlkli, uvědomili si, jak blízko jsme slov, která, kdyby byla vyřčena, by zraňovala. Uvolnila jsem stisk a Kit zmizel v chodbě, bosé nohy tiše šelestily o koberec.

Spala jsem trhaně, pak jsem se probudila, potmě ležela a přemýšlela o svém synovci. Roleta v okně měnila barvu z černé na antracitovou. Vzdalela jsem spánek, uvařila čaj a odnesla si ho do patia.

Zachumlaná do babčiny prošívané deky jsem pozorovala, jak mi hvězdy nad hlavou blednou a vzpomínala na večery v Charlotte. Když byli Katy a Kit malí, rozpoznávali jsme

souhvězdí a křtili si konstelace podle svého. Katy viděla myš, štěně, pár bruslí. Kit viděl matku s dítětem.

Zachumlala jsem si nohy a srkala horkou tekutinu.

Jak bych mohla přimět Kita chápat své důvody, proč ho posílám pryč? Je mladý a zranitelný a zoufale touží po uznání a pochvale.

Jenže uznání a pochvala od koho? Proč chce zůstat u mě? Poskytuju mu základnu, ze které může provozovat činnosti, jež mi neprozradí?

Ode dne Kitova příjezdu mě mátlá jeho apatie. Zatímco Katy neustále vyhledávala kontakt se svými vrstevníky, můj synovec byl zřejmě spokojen s omezenými prohlídkami města, videohrami a společností stárnoucí tety a jejího stárnoucího kocoura. Současný Kit byl znepokojivě odlišný od toho mláděte, které jsem si pamatovala. Odřená kolena. Stehy. Zlámané kosti. Díky Kitově neustálé pohyblivosti si Harry tykala s místním zdravotnictvem po celé jeho dětství.

Zůstával Kit doma, anebo se potloukal s Lylem Creasem? Anebo s Kazatelem? Nebo s tou hyenou? Je v mé přítomnosti letargický, protože je unavený?

Další čaj. Už vlažný.

Představila jsem si dva muže za krví postříkaným plastem a ani ten čaj nedokázal rozehrát mé mrazení.

Dělám chybu? Jestliže se Kit ubírá po nepravé cestě, nemohla bych mít trochu pozitivní vliv? Jestliže se zapletl do něčeho nebezpečného, nebylo by bezpečnější nechat si ho u sebe?

Ne. Celková situace způsobuje, že je to příliš riskantní. Budu se držet svého plánu. Můj synovec bude v Texasu dřív, než se tělo George Dorseyho ocitne pod zemí.

Jak se z obzoru příkrádal úsvit, spustila se na můj dvorek jemná sprška, svlažila stromy, keře a staré domy na druhé straně ulice. Hrany zjemněly, až město připomínalo krajinku od Winslowa Homera. Něžný akvarel, dokonalé pozadí pro pohřeb darebáka.

Vylila jsem zbytek čaje na trávník a šla probudit synovce.

Jeho pokoj byl prázdný.

37 /

Na ledničce byl přilepený vzkaz. Přečetla jsem si ho tak, jak byl, bála jsem se důvěřovat svým nejistým rukám.

Díky za všechno. Neboj se, jsem u kamarádů.

U kamarádů?

Srdce mi zmrtvělo v hrudi.

Podívala jsem se na hodiny. Pohřeb Dorseyho začne o málo víc než za hodinu.

Vytočila jsem číslo na Claudelův pager, pak jsem uvařila kávu, oblékla se a ustlala postel.

Sedm patnáct.

Usrkla jsem a sebrala škráloup.

Země se otáčela. Tektonické desky se posouvaly. Dvanáct akrů dešťového pralesa navždy zmizelo z povrchu země.

Šla jsem do koupelny, učesala si vlasy, nanesla líčidlo, přidala červeně na tváře, vrátila se do kuchyně pro druhý šálek.

Půl osmé. Kde je krucinál ten Claudel?

Zpět do koupelny, kde jsem si namočila a přečesala vlasy. Sahala jsem po dentální niti, když hlasitě zazvonil telefon.

„Nenapadlo by mě, že jste ranní ptáče.“ Claudel.

„Kit je pryč.“

„Cibole!“

Slyšela jsem v pozadí dopravní ruch.

„Kde jste?“

„Před kostelem.“

„Jak to vypadá?“

„Jako přehlídka smrtelných hříchů. Zahálka a obžerství jsou dobře zastoupeny.“

„Nejspíš jste ho neviděl.“

„Ne, ale v tomhle davu bych si nevšiml ani Fidela Castra. Vypadá to, že jsou tady všichni motorkáři z kontinentu.“

„Crease?“

„Ani stopa.“

Uslyšela jsem, jak se mu zadrhl dech. „Cože?“

„Charbonneau a já jsme ještě trochu prověřovali. Od třiaosmdesátého do devětaosmdesátého si Lyle Crease hrál na zahraničního korespondenta, ne na tajného agenta. Ale jediné zprávy, které podával, byly strážnému v jeho bloku.“

„Byl zavřený?“ zeptala jsem se znervózně.

„Šest let, na jih od hranic.“

„V Mexiku?“

„Juárez.“

Srdce mi znovu ožilo a rozbušilo se v hrudi. „Crease je vrah a Kit je možná s ním. Musím něco udělat.“

Claudelův hlas nabyl policajtsky studeného tónu.

„Ať vás ani nenapadá podnikat něco na vlastní pěst, paní Brennanová. Tihle motorkáři vypadají jako žraloci, co větrí ve vodě krev, a možná tady dole bude husto.“

„A Kit by se mohl připlést do hltavého šílení!“ Slyšela jsem, jak se mi zadrhl hlas, a zarazila jsem se, abych se uklidnila.

„Pošlu hlídku, aby Crease sebrala.“

„Co když má nějaké plány na pohřeb?“

„Jestli se ukáže, zatkneme ho.“

„A jestli se k tomu připleťte devatenáctiletý kluk?“ Málem jsem řvala.

„Já jen říkám, sem dolů nejezděte.“

„Tak toho hajzla najděte!“

Sotva jsem zavěsila, když jsem uslyšela svůj mobilní telefon.

Kit!

Řítla jsem se do ložnice a vytáhla ho z kabelky.

Hlas byl roztřesený, jako dítě po dlouhém pláči.

„Musíte vědět, co dělají.“

Nejprve jsem nechápala, pak jsem ji poznala, pak přišla úzkost.

„Kdo, Jocelyn?“

„Někdo musí vědět, co ten Kacířskej šmejď dělá.“ Prudce nadechla nosem.

„Povídejte.“

„Tohle město se promění v jatka, a váš kluk se žene rovnou pod sekeru.“

Žaludek se mi stáhl strachem.

„Jak to myslíte?“

„Vím, co se chystá.“

„Jak to souvisí s mým synovcem?“

„Potřebuju peníze a potřebuju krytí.“ Její hlas už byl silnější.

„Povězte mi, co víte.“

„Teprve až se dohodneme.“

„Nemám taková oprávnění.“

„Víte, kdo je má.“

„Pokusím se vám pomoci,“ řekla jsem. „Ale potřebuju vědět, jestli je můj synovec v nebezpečí.“

Ticho. Pak: „Kurva, stejně už jsem mrtvá. Sejdeme se za dvacet minut v metru ve stanici Guy. Západní nástupiště.“

Její hlas byl olověný porážkou.

„Budu čekat deset minut. Jestli přijdete pozdě nebo s kámošem, jsem pryč a z toho kluka zbyde jen poznámka pod čarou, až se celá tahle věc sepíše.“

Mrtvé ticho.

Vytočila jsem Claudelův pager a nechala mu své číslo. Pak jsem se zadívala na telefon a odpočítávala své možnosti.

Claudel není k dosažení. Nemohu čekat, až zavolá zpátky. Quickwater. Totéž.

Claudel mi neřekl, abych se vyhýbala podzemce. Sejdu se s Jocelyn, pak mu zavolám, až budu mít informace.

Vytukala jsem číslo na velitelství Carcajou, ale nedařilo se. Pak jsem zasunula telefon do kabelky a vystřelila ke dveřím.

Jocelyn seděla na konci tunelu, plátěný pytel na klíně, další u nohou. Vybrala si rohovou lavici, jako by jí beton za zády zaručoval ochranu před zlem, jehož se obávala, ať už bylo jakékoli. Zuby zpracovávala nehet na palci a očima přejížděla cestující, postávající po obou stranách kolejí.

Zahlédla mě a sledovala, jak se blížím. Zůstala jsem uprostřed nástupiště, tep mi zněl v uších hlasitěji než všechny konkurenční zvuky. Vzduch byl teplý a zatuchlý, jako by ho vdechovaly a vydechovaly legie podzemních cestovatelů. Cítila jsem čpavou příchut' a těžce polkla.

Jocelyn se mlčky dívala, jak usedám na lavičku. Její křídová plet' působila v umělém světle fialově, bělma očí měla žlutá.

Užuž jsem chtěla promluvit, ale zarazila mě pohybem ruky.

„Řeknu to jednou, pak mizím. Já mluvím. Vy poslouchajte.“

Neřekla jsem nic.

„Jsem feťačka, to víme obě. Taky jsem kurva a lhářka.“ Očima přejížděla po tvářích lemujících koleje, její pohyby byly trhané a šubavé.

„Tak abyste věděla. Pocházím z prostředí skautskéjch táborů a zapékanýho tuňáka, stejně jako vy. Jenže někde cestou jsem se přidala k panoptiku, odkud nemůžu utéct.“

Fialový stín proměnil její oči v oči mrtvol.

„Poslední dobou to mám těžký s nenávistí. Nenávidím všechny a všechno na tyhle planetě. Ale nejvíc nenávidím sebe.“

Hřbetem ruky si otřela vlhkost pod chřípím.

„Poznáte, že se bude zavírat, když už se nemůžete podívat do rybníčka nebo minout zrcadlo nebo výlohu, protože nesnášíte to, co se na vás odtamtud kouká.“

Obrátila se ke mně, lobotomické oči žhnuly vztekem a provinilostí.

„Že s vámi mluvím, to mě možná bude stát život, ale já chci odtud pryč. A chci, aby ti chlapi zaplatili.“

„Co nabízíte?“

„Pavouka Marcotta a tu holčičku.“

„Poslouchám.“

„Byl to George Dorsey. Už je mrtvej, takže na tom nezáleží.“ Odvrátila pohled, pak znovu zaostřila na mou tvář.

„Marcotte byl odplata Kacířů za to, že Zmije odbouchly Vaillancourty. George a jeden řádnej člen jménem Sylvain Lecomte ho sejmuli. Ta malá, to byl omyl.“

Zapřela se nohou v holínce o svůj plátěný pytel. „George si myslel, že ten zásah je jeho lístek ke hvězdám. Jenže Kacíři George sejmuli, protože si mysleli, že chtěl položit Lecomta.“ Odfrkla a naklonila bradu. „George ve skutečnosti čekal na mě u toho místa, kde to koupil Cherokee. Když ho sebralo Carcajou a on si pak domluvil schůzku s váma, bratři Kacíři se rozhodli oddělat George dřív, než bude moct ukázat na Lecomta. Velká ryba, Lecomte. Zmarnil tu holčičku. Velkej blbec,“ vyprskla.

„Ještě něco?“

Pokrčila rameny.

„Ty pohřbení v St-Basile. Byla jsem na scéně devět let. Mám hodně co povídat.“

„Mluvíte o programu na ochranu svědků?“

„Prachy a pryč.“

„Léčení?“

Pokrčila rameny.

„A co Cherokee?“

„Přivezl kosti té holky na Sever, ale jeho příběh jsem hodila na papír. Předám ho, až budu v bezpečí a daleko odtud.“

Mluvila, jako by se ta myšlenka hroutila, už jen jak ji vyřkla.

„Proč teď?“

„Zmarnili Dorseyho. Udělal pro ně práci, a oni ho zmarnili.“

Zavrtěla hlavou a vrátila se ke svému obhlížení.

„A já jsem se stala jednou z nich.“ Z hlasu jí kapalo opovržení vůči sobě samé. „Práskla jsem toho reportéra.“

„Jakého reportéra?“

„Lyle Crease. Uhádla jsem, že se něco děje, když jste se na něj ptala, tak jsem si ten večer vyladila zprávy. Jasně, byl to on, koho jsem viděla u Cherokeeho. Řekla jsem jeho jméno Zmijím za pytlík sněhu.“

„Ježíšikriste.“

„Jsem zatracenej feťák, jasný?“ To byl málem skřek. „Když to na vás jde a svět se kolem vás stahuje, utratila byste za dvacku vlastní matku. Kromě toho jsem měla jiný důvody.“

Ruce se jí začaly třást, přitiskla si špičky prstů ke spánkům.

„Později jsem zavolala Creaseovi a domluvila schůzku na hřbitově.“ Zase ten smích, plný opovržení k sobě samé. „Zpět na velkou kamennou bonbónovou horu.“

„Požádali vás, abyste zařídila schůzku?“

„Jo. Mají v plánu vyřídit Crease a taky pár Kacířů.“

„Co to má společného s mým synovcem?“ V ústech jsem měla tak sucho, že jsem sotva mohla mluvit.

„Crease říkal, abych se nepokoušela o žádný legrácky, protože s sebou bude mít toho kluka.“

Uslyšela jsem v dálce tunelu rachotit vlak.

Znovu zavrtění hlavou. Její tvář vypadala z profilu tvrdě.

„Ten pohřeb bude jeden velkej krvák, a váš synovec by v něm moh bejt za hvězdu.“

Pocítila jsem změnu v tlaku vzduchu, jak zvuk vlaku sílil. Pasážéri na protější straně se pohnuli směrem k okraji nástupiště.

Pohled Jocelyn ztuhl na čemsi na druhé straně kolejí. Přivřené oči měly na okamžik nechápavý výraz, pak pochopily a vytřeštily se. Otevřela ústa.

„Lecom –!“ zařvala a ruka jí vystřelila k zipu pytle.

Vlak burácel do stanice.

Jocelynina hlava odlétla nazpátek a kolem ní se na zdi rozprostřel temný oblak. Vrhla jsem se na beton a zakryla si hlavu oběma rukama.

Brzdy skřípaly, syčely.

Snažila jsem se zalézt za lavici, pod ni, kamkoli. Byla přišroubovaná ke stěně! Nebylo kam jít!

Dveře se otevřely. Cestující nastupovali do vlaku i vystupovali.

Na naší straně výkřiky. Obracející se tváře. Zmatení. Hrůza.

Vlak odburácel.

Pak se zvuky změnily. Zpanikařený ústup. Běžící lidé.

Po celé minutě bez dalších výstřelů jsem opatrně vstala, na bundě úlomky kosti a mozkovou hmotu. Žaludek se mi zvedl a ucítila jsem chuť žluči.

Hlasy. Angličtina. Francouzština.

„*Attention!*“

„*Sacrifice!*“

„Zavolejte policii.“

„*Elle est morte?*“

„Už jedou.“

„*Mon Dieu!*“

Zmatek. Běh k eskalátorům.

Jocelynino tělo se zaškubalo a z koutku úst jí vytryskl pramínek slin. Cítila jsem moč a výkaly a viděla jsem, jak se krev hromadí na lavici a na zemi.

Měla jsem vidinu Cherokeeho. A další, rychle, jako fotografické blesky. Gately. Martineau. Savannah Ospreyová. Emily Anne Toussaintová.

Nedokázala jsem zabránit těm úmrtím, ani jsem neudělala nic, čím bych je přivodila. A nemohla jsem udělat nic ani pro Jocelyn. Ale dovolila jsem to. Smrt dojednaná motorkáři nenastane. Nepotká Kita. Ani Harry. Ani mě.

Na gumových nohou jsem se potácela k eskalátorům, vyjela nad zem a dala se unášet tlačenicí chodců, kteří se distancovali od tragédie. Dva policejní vozy už zablokovaly

vchod, dveře otevřené, světla blikající. Sirény byly předzvěstí příjezdu dalších.

Měla jsem zůstat, vypovídat a nechat policii, ať vyřídí to ostatní. Bylo mi nanic a hnusila se mi jatka, která zřejmě není v našich silách zastavit. Strach o Kita se mi svíjel v útrokách jako fyzická bolest, překonával úsudek i smysl pro povinnost.

Vyprostila jsem se z davu a dala do běhu.

38 /

Ruce se mi ještě trásly, když jsem odmykala dveře do svého ztichlého bytu. Zavolala jsem, aniž bych očekávala odpověď.

Z aktovky jsem vydolovala obálku, kterou mi Charbonneau doručil od Roye. Přelétla jsem očima protokol, podívala se na hodinky a vyřítla se do garáže.

Ačkoliv dopravní špička už končila, Centre-ville zůstávalo ucpané. Plazila jsem se v proudu aut, zařazený neutrál, srdce rozbušené, ruce na volantu zpocené, až jsem se nakonec vymanila, vystřelila vzhůru na horu a zajela na parkoviště naproti Lac aux Castors.

Hřbitovy se rozkládaly na úbočí Chemin Remembrance, města mrtvých plynoucí směrem k obzoru. Podle Royovy mapy byl Dorseyho hrob hned za obvodovým plotem, dvacet metrů od jižní brány. Pohřební průvod přijde od východu a vstoupí na hřbitov naproti místu, kde jsem seděla.

Otřela jsem si ruce o džínsy a zkontrolovala čas.

Brzy.

Za normálních okolností časné ráno znamenalo, že na hoře bylo jen málo lidí, ale dnes truchlící lemovali slepou silnici a stáli podél příjezdové cesty vedoucí skrz bránu. Jiní se potulovali mezi stromy a náhrobky uvnitř na hřbitovních pozemcích. To rituální pokrytectví mi připadalo surrealistické.

Kacíři a Rocková mašina, pohřbívající s velikou obřadností soudruha, kterého sami zabili.

Po obou stranách Remembrance parkovaly obsazené policejní vozy, světla blikala, vysílačky prskaly. Zamkla jsem auto a přeběhla silnici, vklouzla na čerstvou trávu, která se začínala zelenat na dělícím pásu. Spěchala jsem po odbočce k hřbitovu a prohlížela si ty, kdo se hemžili kolem. Většinou to byli muži, mladí a bílí. Uviděla jsem Charbonneaua opřeného o policejní vůz, ale po Creaseovi a Kitovi nebylo nikde ani stopy.

U brány mě zastavil strážník v uniformě.

„Hej, vy tam. Zpomalte, madam. Je mi líto, ale tady se za chvílku očekává pohřeb a tenhle vchod je zavřený. Budete muset pokračovat v cestě.“

Vztáhl obě ruce, jako by hrozila nutnost, že mě bude muset zadržet fyzicky.

„Dr. Temperance Brennanová,“ představila jsem se. „Carcajou.“

Tvář se mu svraštila podezíravostí. Už už chtěl promluvit, když vzduch proťal ostrý hvízd, jako když někdo volá na psa. Oba jsme se otočili.

Claudel stál na kopečku kousek za hrobem Dorseyho. Když upoutal naši pozornost, udělal jednou rukou řízný signál „dělej“. Strážný ukázal na mě a Claudel kývl. S nesouhlasným výrazem mě pustil skrz bránu.

Hřbitovy Mont-Royal jsou zvláštní a krásná místa, akry elegantní krajiny a okrasné pohřební architektury, které stoupají a klesají napříč přes obliny hory. Mont-Royal. Židovský. Notre-Dame-des-Neiges.

Posledně řečený je pro katolické zesnulé. Někteří jsou pohřbeni do ozdobných hrobek s pomníky, jiní pod prostými deskami na hrobech pronajatých na deset let. Od poloviny devatenáctého století bylo za tepaným železným plotem hřbitova uloženo k odpočinku přes milion duší. Komplex tvoří mauzolea, krematoria, kolumbária a pohřební místa pro ty, kdo se víc drží starých tradic.

Jsou tu oddělení pro Poláky. Pro Vietnamce. Pro Řeky. Pro Francouze. Pro Angličany. Návštěvníci mohou získat mapy s označenými hroby slavných obyvatel Montrealu. Dorseyova rodina leží v sekci Troie, nedaleko od Marie Traversové, zpěvačky z třicátých let známé jako La Bolduc.

Důležitější byla ta skutečnost, že dnešní pohřeb se bude konat necelých deset metrů od Chemin Remembrance. Royovi poradci měli pocit, že je-li naplánována nějaká akce, pak jejím nejpravděpodobnějším dějištěm bude hřbitov. A také nejobtížnějším, pokud jde o jeho zajištění.

Vyběhla jsem po šterkové pěšině a vyškrabala se na kopec ke Claudelovi. Jeho uvítání nebylo vřelé.

„Co to tu sakra vyvádíte?“

„Kit je s Creasem a jedou sem,“ funěla jsem.

„Vy prostě neposloucháte, paní Brennanová, co?“ Při řeči přelétal pohledem dav. „K jedné vraždě už dneska došlo.“

V myšlenkách jsem zalétla k metru. Jocelyn, pátrající pohledem v davu. Jocelyn ve smrtelné křeči.

„Byla jsem s ní.“

„Cože?“ Claudelovy oči zalétly k mé tváři, pak klesly ke krvi a mozkové hmotě na mé bundě.

Pověděla jsem mu to.

„A vy jste opustila místo činu?“

„Nemohla jsem nic dělat.“

„Nebudu opakovat, co je zřejmé.“

„Byla mrtvá!“ odsekla jsem. Strach, hněv a pocit viny mi bublaly v hlavě a jeho necitelný postoj mě nijak neuklidňoval. V hrudi se mi vzdouval vzlyk.

Ne. Slzy ne!

V tom okamžiku se za okrajem vyvýšeniny objevil jeho partner z Carcajou. Quickwater přistoupil ke Claudelovi, promluvil tlumeným hlasem a odešel, aniž by nějak dal najevo, že zaznamenal mou přítomnost. Během pár vteřin se znovu objevil dole, proplétal se mezi uskupením okrasných náhrobků a zaujal postavení za růžovým žulovým obeliskem.

„Když řeknu k zemi, budete se krýt. Bez otázek. Bez hrdinství. Rozumíte?“

„Fajn.“

K našemu rozhovoru se nevracel.

To bylo taky fajn. Bránila jsem se vyjádřit nahlas svůj strach o Kita, bála jsem se, že zformování té hrozby do slov by mohlo zapříčinit její realizaci. O Lecomtovi mu řeknu později.

Uplynulo pět minut. Deset. Pozorovala jsem truchlící pozůstalé. Konzervativní obleky se mísily s řetězy, hákovými kříži, cvočky a šátky kolem hlav.

Hluk jsem uslyšela dřív, než jsem uviděla průvod. Začalo to jako tlumené rachocení a zesílilo v řev, když ze zatačky vyjely dva policejní vozy, pak pohřební vůz, limuzína a půl tuctu aut. Následovala falanga motocyklů, ve čtyřstupu za auty, dál vzadu pak ve dvoj- a trojstupech. Záhy byla ulice hustě zaplněná motorkami a na konec řady nebylo vidět.

Slunce se odráželo od chromu, když pohřební průvod zpomalil a zahnul na hřbitov. Vzduch se zaplnil zvukem řadících motorů, jak motorkáři zrušili formaci a nahromadili se kolem vchodu. Muži v umaštěných leviskách, s plnovousy a tmavými brýlemi začali sestupovat a směřovat k bráně.

Claudel přimhouřenýma očima sledoval, jak se hřbitov pod námi mění v lidské zoo.

„*Sacré bleu*. Tohle jsme měli udržet za plotem.“

„Roy říká, že to nejde.“

„Čert vem občanská práva. Zastavit tu verbež, a ať si jejich právníci podávají žaloby.“

Pohřební průvod zahnul vlevo a plazil se po cestě lemované stromy podél sekce Troie. Když zastavil, přistoupil k limuzíně muž v obleku a otevřel zadní dveře. Vynořovali se z nich lidé se zmatenými výrazy těch, kdo nejsou zvyklí na osobní služby.

Pozorovala jsem, jak pohřební zřízenec vede rodinu ke skládacím židlím pod jasně zeleným přístřeškem. Nějaký stařec ve starém obleku. Dvě matrony v černých šatech, kolem krku falešné perly. Mladá žena v květinovém potisku. Chlapec

v saku s rukávy, které mu nedosahovaly k zápěstím. Obstarožní kněz.

Zatímco přátelé a příbuzní vystupovali z aut, Dorseyho druhá rodina se shlukla k sobě. S žertováním a pokřikem vytvořili nevyrovnanou podkovu kolem přístřešku. Pod ním ležel nový hrob, zakrytý jako pacient čekající na operaci.

U már se zvolna shromáždila osmičlenná skupina, všichni v džínovině a tmavých brýlích. Na znamení pohřebního zřízence jim jeden z asistentů nabídl rukavice, které jedna ta obluda v pracovních hadrech odmítla. Holýma rukama nosiči vysunuli rakev z auta a nesli ji k přístřešku, zápolíce s váhou zesnulého i jeho obalu.

Větve nade mnou se zvedaly a klesaly a já zachytila vůni květin a čerstvě vykopané země. Motorky utichly. Zpod přístřešku se vznesl vzlyk, uklouzl do vánku a nesl se přes hroby okolních mrtvých.

„*Sacré bleu!*“

Když jsem se obrátila, Claudel upřeně hleděl na bránu. Sledovala jsem jeho pohled a projel mnou strach.

Crease a Kit si klestili cestu mezi těmi, kdo postávali u vchodu, minuli půlkruh truchlících a vstoupili do stínu bronzového anděla v životní velikosti, který měl paže vztažené v pravém úhlu, jako by jimi prorážel vodu.

Užuž jsem chtěla promluvit, ale Claudel mě rukou umlčel. Zvedl vysílačku a pohlédl dolů na svého partnera. Quickwater udělal nepatrné gesto, nejprve napravo, pak přímo před sebe.

Podívala jsem se, kam Quickwater ukazuje. Za truchlícími, částečně skryti mezi náhrobními kameny a stromy, byli muži, kteří se nesoustředili na obřad. Stejně jako Claudelovy a Quickwaterovy, ani jejich oči se nikde nezastavovaly, a měli v rukou vysílačky. Na rozdíl od vyšetřovatelů Carcajou byli tito muži tetovaní a v holínkách.

Pohlédla jsem tázavě na Claudela.

„Ochranka Rockové mašiny.“

Pod přístřeškem vstal kněz a otevřel modlitební knihu. Ruce se zvedaly a klesaly, jak se přítomní křižovali. Stránky v

misálu se zatřepetaly, když starý kněz zahájil obřad za mrtvého, a on vztáhl kloubnatý prst, aby je utišil. Vánek si pohrával s jeho slovy, některá kradl, o jiná se rozdělil.

„...*jenž jsi na nebesích, posvěť...*“

Claudel po mém boku se napjal.

Mezi shlukem betonových krypt dvacet metrů na západ se objevil nějaký muž. Hlavu skloněnou, kráčel k přístřešku.

„... *království tvé... vůle tvá...*“

Podívala jsem se dolů na Quickwatera. Jeho oči se nespouštěly z hlídky Rockové mašiny. Jeden z nich promluvil do své přenosné vysílačky. Na druhé straně pozemku naslouchal jiný muž. Quickwater na ně zíral, pak zvedl svou vysílačku.

Claudel poslouchal svého partnera, oči přilepené k muži, blížícímu se k okraji hrobu.

„...*odpouštíme... našim viníkům...*“

„Problém?“ zeptala jsem se, když vysílání skončilo.

„Není od Rockové mašiny. Mohl by být od Bandidos, ale hlídky si nejsou jisté.“

„Jak...?“

„Odečítá ze rtů.“

„Poznáváte toho chlapa?“

„Policajt není.“

Nervy se mi zjezily. Stejně jako mnoho dalších v davu měla blížící se postava dolní část obličeje zakrytou šátkem a oči zastíněné čapkou. Tenhle člověk ale vypadal nepatřičně. Bundu měl na tenhle den moc těžkou, paže držel příliš těsně u boků.

Náhle nahoru po Remembrance zaburácel džíp a zahrnul k plotu. V tomtéž okamžiku naskočil motor a do brány se vřítel harley.

Následující události jako by trvaly celou věčnost, všechny se rozvíjely ve zpomaleném tempu. Později mi řekli, že celá epizoda trvala dvě minuty.

V podkově motorkářů se jeden muž stočil ke straně a naletěl na opěrný stožár přístřešku. Výkřiky. Střelba.

Stan se zhroutil. Dav na okamžik ztuhl, pak se rozprchl.

„K zemi!“

Claudel mě silně strčil do zad, přirazil mě k zemi.

Nějaký vousatý muž se vyplazil zpod hromady plátna a rozběhl se směrem ke kamennému Ježíši se vztaženýma rukama. V půli cesty se mu záda vyklenula a on spadl dopředu. Vlekl se po zemi, když sebou jeho tělo znovu zaškubalo a zhroutilo se.

Plivala jsem hlínu z úst a snažila se něco uvidět. Do kaštanu za mými zády pleskla kulka.

Když jsem se znovu podívala, muž v bundě s obličejem zakrytým šátkem byl za jednou hrobkou, skláněl se k jejím základům. Napřímil se a slunce se odrazilo od oceli, když natáhl uzávěr poloautomatické zbraně. Pak spustil ruku rovně podél boku a vykročil k plovoucímu andělu.

Projel mnou strach.

Bez rozmýšlení jsem se začala plazit směrem k pěšině.

„Zpátky, Brennanová,“ zařval Claudel.

Nevšímal jsem si ho, zvedla jsem se a přikrčená slézala z kopce, přičemž jsem se držela při opačné straně, abych se vyhnula střelbě. Přikrčená jsem se vrhala od pomníku k pomníku, směřujíc k soše, která kryla mého synovce.

Kolem mě štěkaly pistole a poloautomaty. Andělé rozsévali svou pomstu a Mašina opětovala palbu. Kulky se s jiskřením odrážely od hrobek a náhrobků. Jeden odštěpek žuly mě zasáhl do tváře a po obličejí mi prýštilo něco teplého.

Když jsem obcházela sochu z jedné strany, objevil se na druhé muž v bundě. Crease a Kit stáli přímo mezi námi. Pistolník zvedl paži a zamířil.

Crease strhl Kita tak, aby se kryl.

„K zemi!“ zařvala jsem. Pot mi prýštil z vlasů a vítr studil ve tváři.

Kitovi okamžik trvalo, než pochopil svou situaci. Pak se otočil a prudce vrazil koleno reportérovi mezi nohy. Creaseovy ruce vzlétly a ústa se otevřela v dokonalém O, ale jednou rukou pevně svíral Kitovu košili.

Kit se zkroutil doprava, ale Crease prudce škulbl, právě když střelec stiskl spoušť. Ohlušující zvuk se odrazil od bronzového trupu a křídel nad námi. Můj synovec padl na zem a zůstal nehybně ležet.

„Ne!“ Můj výkřik zanikl v hluku motorů a střelby.

Další dunivé zaburácení. Uviděla jsem díru, která se otevřela v Creaseově hrudi, a řeka rudé tekutiny mu proudila po přední části těla. Na okamžik ztuhl, pak padl vedle Kita.

Cítila jsem, že se nějaká postava pohybuje kolem pomníku a vrhla jsem se kupředu, abych kryla Kita. Ruka se mu slabě pohnula a napříč po zádech se mu rozlévala vínová skvrna.

Postava se tyčila mohutněji a vyplnila mezeru mezi andělem a sousední hrobkou, nohy rozkročené, pistoli sevřenou oběma rukama a namířenou směrem k pistolníkovi nad námi. Hlaveň se zablýskla. Další ohlušující prásknutí. Pistolníkovi vybuchlo oko, krev mu vybublala z úst a sesul se k zemi vedle mě.

Můj pohled se setkal s očima modřejšíma než butanový plamen. Pak se Ryan otočil na patě a zmizel.

V tom okamžiku se Quickwater vrhl pod anděla a vlekl a strkal Kita i mě k jeho základům. Přikrčený před naznak ležícími těly Creasea a jeho vraha, přejížděl hlavní pistole v širokých obloucích, kryt pomníkem.

Snažila jsem se polknout, ale v ústech jsem měla poušť. Projektily vystřelovaly zem vedle mě a já si znovu uvědomila pach hlíny a květin. Před naší maličkou jeskyňkou jsem viděla postavy běžící všemi směry.

Quickwater pátral pohledem, tělo smršťené jako pružina připravená vystřelit. Z dálky jsem uslyšela sirény a motory, pak zvuk nějaké exploze.

Napumpovaná adrenalinem jsem přitiskla dlaň k díře v zádech svého synovce a snažila se vecpat kapesník do té, kterou měl v hrudi. Čas ztratil smysl.

Pak bylo ticho. Jako by se nic nehýbalo.

Za Quickwaterem jsem viděla lidi, vylézající zpod přístřešku, rozcuchané a vzlykající. Motorkáři se vynořovali z

úkrytů a shlukovali do skupin, tváře rozzuřené, pěstmi pumpovali, jako by byli rozhněvaní interpreti hiphopu. Jiní leželi nehybně na zemi. Ryana nebylo nikde vidět.

Daleko pod horou kvílely sirény. Pohlédla jsem na Quickwatera a upřeně jsme se zadívali jeden druhému do očí. Rty se mi třásly, ale nevycházela z nich žádná slova.

Quickwater sáhl dolů a setřel mi krev z tváře, pak mi jemně shrnul vlasy z obličeje. Jeho oči vstupovaly hluboko do mých, potvrzovaly to, co jsme právě spatřili, naše společné tajemství. Hrud' se mi zvedala a slzy mě pálily do víček. Odvrátila jsem se, nechtěla jsem, aby byl někdo svědkem mé slabosti.

Pohled mi padl na maličký portrét v plastickém pouzdře, připevněný k podstavci anděla. Zírala z něj vážná tvář, odloučená smrtí a vybledlá léty deště a slunka.

Ne, Bože. Prosím tě, ne. Kit ne.

Podívala jsem se dolů, na krev, která mi prýštila mezi prsty. Neskrývající pláč, znovu jsem přitlačila, pak jsem zavřela oči a modlila se.

39 /

„Co jste to sakra měla v plánu?“ zeptal se Charbonneau.

„Neplánovala jsem. Jednala jsem instinktivně.“

„Byla jste neozbrojená.“

„Byla jsem vyzbrojena spravedlivým hněvem.“

„Ten porazí poloautomat jen zřídka.“

Od přestřelky na Notre-Dame-des-Neiges uplynul týden a my to probrali už tucetkrát. Charbonneau byl v mé laboratoři a sledoval, jak připravuji kosti Savannah Ospreyové k odeslání.

Výsledky DNA rozboru byly pozitivní, spojovaly kostru z Myrtle Beach s ostatky ze St-Basile-le-Grand. Kate Brophyová

nám potvrdila, že matka Savannah je mrtvá, ale našla tetu z matčiny strany. Pohřeb se bude konat v Severní Karolině.

Pocítila jsem melancholii pokaždé, když jsem si představila ten osamělý, malý obřad. Mé uspokojení z toho, že jsem Savannah našla a identifikovala, oslaboval smutek nad jejím životem. Byla tak mladá a křehká, postižená fyzickou invaliditou, osamělá, nenáviděná otcem, ve smrti opuštěná matkou. Uvažovala jsem, jestli zbyl někdo, kdo se postará o její hrob.

„Myslíte, že Savannah šla tehdy na Myrtle Beach dobrovolně?“ změnila jsem téma.

„Podle Crease jelo to děcko ochotně.“

„Špatné rozhodnutí.“ Představila jsem si toho bledého trpaslíčka a zauvažovala, co ji k tomu asi vedlo.

„Jo. Smrtící rozhodnutí.“

Pohlédla jsem na Charbonneaua, překvapena, jak blízkou ozvěnou mých jsou jeho myšlenky. Bylo tu tolik osudných rozhodnutí. Gately a Martineau. Jocelyn Dionová. George Dorsey. Pekelní andělé, kteří vyvolali útok na hřbitově. A téměř osudných rozhodnutí. Kit a Crease, kterým se oběma podařilo přežít.

Popravčí četa Pekelných andělů byla vyslána ze Států, aby odbouchla Crease, protože Jocelyn ho označila za vraha Cherokee Desjardinse. Andělé měli v úmyslu vyslat vzkaz, že zabít jednoho z nich znamená jistou odvetu, a vybrali si k doručení toho vzkazu velice veřejné fórum. Pistolník přidělený Creaseovi měl uniknout na motocyklu. Motocykl ujel, ale střelec ne.

Ryan a Quickwater se o to postarali, ačkoliv verze pro veřejnost bude jiná.

Střelci v džípu, neznalí místního terénu, vyjeli ze silnice, když prchali z hory dolů před policií. Dva na předních sedadlech zahynuli při havárii, třetí byl hospitalizován s mnohočetnými poraněními. Při rutinní kontrole se ukázalo, že v New Yorku je na něj vydán zatykač pro vraždu. Muž poskytoval omezenou spolupráci, dává přednost přístupu

odpůrců trestu smrti u našich severních sousedů před zákony domovského státu. Uvažoval tak, že doživotní rozsudek v Kanadě je lepší než smrtící injekce v New Yorku, i když v řečeném státě nikoho nepopravili od roku 1963.

Šestihodinová operace Crease vrátila do života, ale reportér byl dosud na jednotce intenzivní péče. Příběh jeho účasti na dění se vynořoval po kouscích, jak se prodlužovaly chvíle, kdy byl při vědomí.

Crease a Cherokee jezdili na počátku osmdesátých let s Anděly, přičemž Cherokee aspiroval na členství v bratrstvu, předchozího rádobu vědce okouznil motorkářský životní styl. Oba k sobě přitahovaly společné kanadské kořeny.

Podle Crease on a Cherokee narazili na Savannah Ospreyovou při výjezdu na Myrtle Beach a pozvali ji, aby jela s nimi. Později to na večírku začalo vypadat ošklivě a Savannah chtěla odejít. Všechno se nějak vymklo z ruky, dívka byla uškrcena a Cherokee schoval tělo v lese.

„Přiznal Crease účast na vraždě?“

„Popírá to, ale přiznává se k návratu, při němž se Cherokee rozhodl sebrat kosti na výzdobu klubovny.“

„Parchanti.“

Pohlédla jsem na ostatky Savannah a zakusila tentýž hněv a odpor, které jsem pociťovala při pohledu na fotku, kterou Jocelyn odnesla z Cherokeeho bytu. Klenbu lební jsem okamžitě poznala podle té maličké dírký vyvrtné z boku. Lebka visela na zdi, stehenní kosti zkřížené pod ní jako symbol na pirátské vlajce. Crease a Cherokee pózovali pod tím makabrozním Jolly Rogerem, ruce zdvižené k pozdravu vztyčeným prstem.

„Odkud je ta momentka?“ Až do té doby jsem se nezeptala.

„Z klubovny Zmijí v St-Basile. Crease a Cherokee se vrátili na Myrtle Beach tu zimu potom, co Savannah zahynula. Překontrolovali tělo, zjistili, že lebka a stehenní kosti jsou ještě pod plechem, ze zbytku už byla jen kostra a tu roztahala zvěř. Říkali si, že lidská lebka udělá na bratry dojem, a tak se rozhodli odvézt nepoškozené části zpátky do Quebecu.“

Byla jsem příliš znechucena, než abych reagovala.

„Kosti Savannah zdobily několik let bar, než je Zmije, kterým začala policie šlapat na paty, pohřbily v lese.“

„Proč tak blízko od Gatelyho a Martineaua?“

„Blížkost hrobů byla náhodná. Gately a Martineau, to byla přísně obchodní záležitost. V osmdesátém sedmém zatoužili Andělé po jednom baru, který patřil Gatelymu. To byl jejich způsob, jak se k němu dostat. Martineau byl Gatelyho přítel a vystřelil po Andělovi, který Gatelyho kvůli tomu baru šikanoval.“

„Špatný tah.“

„To tedy ano.“

„Jestli je Crease nevinnou vraždou Ospreyové, proč tak zoufale toužil po tom obrázku?“

„Dohadoval se, že když se na prvních stránkách novin objevily ty kosti, mohla by jeho minulost vyjít najevo a měl by po kariéře.“

„Takže kvůli tomu zabil Cherokeeho.“

„To jsme ještě nerozpracovali, ale uděláme to. A krev na té věci ho dostane do báně na zbytek jeho bezcenného života.“

„Popře veškeré spojení s tou fotkou, a váš jediný očítý svědek vypovídat nebude.“

Jocelyn zemřela ještě předtím, než ji převezli do Montrealské všeobecné.

„Pak ho skřípnou ty lupy.“

„Co když se DNA nepotvrdí?“

„To je jedno. Je špína a vzdá to.“

Tomu jsme věřili ještě devět hodin.

Protože žaluzie na nemocničním okně byly stažené, místnost naplnily šikmé paprsky slunečního světla. Kit se koukal na nějaký diskusní pořad, zvuk úplně vypnutý, zatímco Harry listovala módním časopisem. Ačkoliv už ho před čtyřmi dny přestěhovali z intenzivní péče, tvář měl dosud bílou a jeho oči vypadaly, jako by byly podmalovány fialovou barvou.

Hrud' měl zabandážovanou a do žíly v levé paži zavedenou jehlu kapačky.

Rozveselil se, když mě uviděl.

„Jak to jde?“ potřepala jsem ho po vnější straně paže.

„Prvotřídně, micinko.“

„Přinesla jsem další kytky,“ zacvrlikala jsem, předvádějíc výběr, který jsem popadla v nemocničním květinářství.

„Kytice jarních kopretin. Zaručeně osvěží i toho nejpokleslejšího na duchu.“

„Hodně brzo budeme potřebovat nějaké povolení na vsechnu tu fotosyntézu, co tady probíhá.“

Zavrtěl se, aby poposedl výš, sáhl po pomerančovém džusu na svém tácu, škulbl sebou a odtáhl se.

„Ukaž, pomůžu ti s tím.“

Podala jsem mu sklenku a on se uvelebil v poduškách a sevřel rty kolem slámky.

„Jak se ti dýchá?“

„Dobrý.“ Opřel si sklenici o hrudník.

Kulka určená Creaseovi zasáhla Kita v ostrém úhlu. Zlomila dvě žebra, škrábla plíce a vyšla svalem. Očekávalo se úplné zotavení.

„Zatkli už ty hajzly?“

Obrátila jsem se ke své sestře. Seděla v rohovém křesle, dlouhé nohy zapletené jako čínský akrobat.

„Motorka ujela. Ten chlap, co přežil havárii džípu, byl obviněn z pokusu o vraždu, mimo jiné. Spolupracuje s policií.“

„Tempe, kdyby se mi dosta...“

„Harry, myslíš, že bys mohla požádat sestru o další vázu?“

„Dojdu pro ni. Čas na kus řeči mezi tetinkou a synovečkem. Já si skočím dát dávku nikotinu.“ Sebrala kabelku, políbila svého syna na temeno a vykročila na chodbu, zanechávajíc za sebou závan Cristalle.

Uvelebila jsem se na okraji postele a stiskla Kitovi ruku. Byla chladná a poddajná.

„Prvotřídně, micinko?“

„Jsou to muka, teto Tempe. Každých pět minut do mě nějaká sestra píchá jehlou nebo mi strká teploměr do zadku. A to tady nemluvíme o žádné ‚Horké Hrmě‘ Houlihanové. Tyhle ženské se živí malými chlupáči.“

„Aha.“

„A říkají, že tu musím zůstat ještě dva nebo tři dny.“

„Doktoři chtějí mít jistotu, že plíce znovu nezkolabuje.“

Zaváhal, pak: „Jaké bylo skóre?“

„Kromě tebe a Crease byli zraněni dva členové rodiny a zahynuli tři motorkáři z řad Kacířů a Rockové mašiny. Z útočníků jeden unikl, jeden byl zabit, dva zahynuli při havárii a jeden byl zatčen. Byla to krvavá lázeň, jaká se v Kanadě viděla až dosud jen zřídka.“

Sklopil oči a volnou rukou si pohrával s přikrývkou.

„Jak mu je?“

„Přežije to. Ale bude obviněn z vraždy Cherokeeho Desjardinse.“

„Já vím, že Lyle toho chlapa nezabil. Nemohl.“

„Pokusil se obětovat tebe, aby se sám zachránil.“

Kit neřekl nic.

„A využíval tě k získávání informací.“

„To možná udělal, ale nikdy by nikoho nezavraždil.“

Představila jsem si tu lebku a zkřížené hnáty, ale nijak jsem mu neodporovala.

„Proč tě přivedl na ten pohřeb?“

„Nechtěl, ale já jsem šíleně chtěl vidět ty motorkáře. Řekl jsem mu, že půjdu na vlastní pěst, jestli mě nevezme. Sakra, až na to, že chodil do toho krámu s motocykly, Lyle se s těmi chlapy ani nestýkal. Když jsme tam přišli, snažil se vypadat pohodově, ale já poznal, že ho vlastně nikdo ani nezná.“

Rozpomněla jsem se na svůj rozhovor s Charbonneauem a naše počáteční podezření, že je Crease dvojí agent. V retrospektivě ten nápad působil směšně. Bylo však ironií, že můj strach o Kita vycházel z obavy z jeho styků s motorkáři. Měla jsem se bát Lyla Crease.

Kit vytahoval prstem nitku.

„Hele, teto Tempe, mrzí mě, kolik žalu jsem ti způsobil.“

Polkl, vrátil se k práci prstem na niti.

„Kazatel a ti ostatní chlapi jsou ztracenci, co se nedokážou zmocnit ani na to, aby si koupili vlastní mašiny.“

To už jsem se dozvěděla od Claudela, ale nechala jsem ho pokračovat.

„Nechával jsem tě v domněnání, že jsou to velký motorkáři, abych vypadal pohotově. Místo toho tě málem zabili.“

„Kite, kdo byl ten člověk před mým bytem?“

„Vážně, na mou duši nevím. Patrně to byl nějaký blbec, co šel jen náhodou kolem.“ V koutcích úst mu zahrál široký úsměv. „Možná se hlásil o práci v tom podniku, co ti ostríhali vlasy.“

Jemně jsem ho udeřila pěstí do zdravého ramene. Tentokrát jsem mu věřila.

„Hele, pozor s těma hrubostma. Jsem invalida.“

Srkl si džusu a podal mi sklenici.

„A co ta oční bulva?“

„Policie si myslí, že mi ji daly na auto Zmije, aby mě odradily od dalšího zájmu o jejich dějiny.“

Pauza. Na obrazovce nějaký muž přednášel zprávy a dole pod ním běžely ceny akcií.

„Myslím, že se zajdu podívat do školy, až se vrátím domů. Zkusím si zapsat pár přednášek. Uvidíme, jak to půjde.“

„Já myslím, že je to báječný nápad, Kite.“

„Asi si myslíš, že jsem blbej jak troky.“

„Možná nějaké menší tročky.“

„Doufám, že se na mě nevykašleš.“

„Nikdy.“

V rozpacích změnil téma.

„Jak je tvému šéfovi?“

„Mnohem líp. Začíná dávat sestrám zabrat.“

„V tom jsem s ním zajedno. A Ryan?“

„Nedotírej, rybí mozku.“

„Jak dlouho myslíš, že tady bude strašit a vyžadovat kytky a karamelky?“ Harry stála ve dveřích, na rtech úsměv, v ruce vázu. Obojí mělo stejně muškátově rudou barvu.

Z nemocnice jsem jela domů, navečeřela se s Birdem a zahájila obřad domácích prací. Návrat k normalnosti pohroužením do všednosti. Takový byl plán, a fungovalo to.

Dokud nezacvrlikal zvonek u dveří.

Hodila jsem do koše náruč špinavých svetrů a pohlédla na hodinky. Čtvrt na devět. Na Harry moc brzy.

Zvědavě jsem se šla podívat na bezpečnostní obrazovku.

Co sakra?

V mém vestibulu stál seržant detektiv Luc Claudel, ruce sepaté za zády, přenášel váhu z pat na bříška chodidel.

„Tak to by bylo s tou normalností,“ zamumlala jsem a pustila ho bzučákem dovnitř.

„*Bonsoir, Monsieur Claudel.*“

„*Bonsoir.* Omlouvám se, že vás ruším doma, ale došlo k vývoji událostí.“ Brada se mu napjala, jako by ho to, co musí říct, tlačilo za hranice zdvořilosti. „Myslel jsem, že byste to měla vědět.“

Zdvořilost z Claudelovy strany? V angličtině? Co bude dál?

Birdie mi opisoval osmičky kolem kotníků, ale žádný názor nevyslovil.

Ustoupila jsem ze dveří a gestem pozvala detektiva dál. Vstoupil a strnule čekal, až zavřu dveře, pak mě následoval k pohovce v obývacím pokoji. Uvelebila jsem se do křesla naproti němu, rozpomněla se na svůj rozhovor s Ryanovým partnerem Jeanem Bertrandem a žaludek se mi jako obvykle sevřel při myšlence na Ryana.

Bože, prosím, ať je v bezpečí!

Odsunula jsem tu myšlenku stranou a čekala, až Claudel promluví.

Odkašlal si a odvrátil ode mě pohled.

„S Georgem Dorseyem jste měla pravdu. Cherokeeho Desjardinse nezabil.“

To bylo tedy odhalení.

„Lyle Crease taky ne.“

Zírala jsem na něj, příliš překvapena, než abych reagovala.

„Krátko před svou smrtí poslala Jocelyn Dionová své matce dopis, v němž podává informace o četných protizákonných aktivitách motorkářů. Mezi probíranými tématy bylo i zastřelení Emily Anne Toussaintové a Richarda „Pavouka“ Marcotta, a vražda Cherokeeho Desjardinse.“

„Proč to udělala?“

„Její motivy byly složité. V první řadě a především se bála o vlastní život a měla pocit, že by jí takový dopis mohl zjednat ochranu. Kromě toho ji rozzlobila vražda Dorseyho, kterou, mimochodem, objednal jeho vlastní gang. Jocelyn Dionová s Georgem Dorseym v čase jeho smrti žila.“

Cítila jsem, jak mi žár stoupá po stranách šíje, ale neprozradila jsem to, co mi řekla Jocelyn o Dorseyho smrti.

„Byl Dorsey zabit, protože se mnou mluvil?“

Claudel si té otázky nevšímal.

„Dionová také cítila lítost nad určitými svými skutky, včetně zabití Cherokeeho Desjardinse.“

„Cože?“ vyhrkla jsem užasle.

„Přesně tak. Desjardinse zabila Jocelyn Dionová.“

„Ale mně Jocelyn říkala, že slyšela, jak ho Crease mlátil tupým předmětem a pak zastřelil.“

„Vaše úřednice zřejmě občas pravdou šetřila.“

Složil prsty pod bradou.

„Podle svého dopisu si ta slečna šla k Desjardinsovi pro drogy, když se tam Crease ukázal a chtěl tu neblaze proslulou fotku z baru. Muži se pohádali, Crease srazil Cherokeeho trubkou, až zůstal ležet v bezvědomí, a pak začal plenit byt. Když uslyšel z ložnice zvuky, zpanikařil a utekl. – Vaše Jocelyn měla zřejmě velký návyk a malý rozpočet. Přišla tam pořádně zdrogovaná a spatřovala v nastalé situaci příležitost zásobit si lékárničku. Když Crease odešel, potloukla Desjardinsa, ležícího v bezvědomí, dovlekla ho ke křeslu a pomocí brokovnice mu odstranila obličej.“

„Proč se obtěžovala ho střílet?“

„Nechtěla, aby po ní Desjardins šel. Taky byla sjetá, ale dost střízlivá, aby si uvědomovala, že musí zakrýt stopy, takže to udělala tak, aby to vypadalo jako zásah motorkářů.“ Claudel spustil ruce. „V tomhle bodě jste měla pravdu.“

Další odkašlání, pak pokračoval.

„V domnění, že obsahuje další farmaka, sebrala Dionová balíček, který upustil Crease. Obsahoval jednu starou fotku Cherokeeho a Desjardinse. Později si vymyslela vyděračský plán, protože usoudila, že když Crease chce ten obrázek dost na to, aby o něj bojoval, bude možná ochoten i platit.“

„Mezitím se Kacíři doslechli o mé schůzce s Dorseyem a objednali si jeho smrt.“ Znovu to napětí v šíji.

„Ano. Ze strachu o svou bezpečnost si Dionová vybájila a pustila do vzduchu historku, že Desjardinse zavraždil Crease. Zmije chytly vítr a usoudily, že je na místě odplata. Desjardins býval Anděl, jeho vrah byl odpadlík od Andělů, bratry opovrhovaný, a jeho vrah musí zemřít. Taky dosud nevyrovnali účet za Pavouka Marcotta, pokud šlo o ně. Zatelefonovali do New Yorku o pomoc zvenčí, přesvědčili Dionovou, aby vylákala Crease na Dorseyho pohřeb a usoudili, že současně vyrovnají skóre i s Kacíři.“

Pauza.

„Musela to být Jocelyn, kdo mi nechal na stole ten obrázek.“

„Aby vrhla podezření na Crease.“

Myslela jsem na něco jiného.

„Proto byla na té bundě Cherokeeho krev.“

„Tentokrát ten malý ještě mluvil pravdu. Ta bunda patřila Jocelyn, ale Dorsey to nemohl přiznat, pokud ji chtěl ochránit.“

„A schůzka se mnou ho zabila.“ Kousla jsem se zarputile do rtu.

„Dorsey zahynul, protože jeho bratři se obávali, že je shodí. Kdybyste to nebyla vy, byl by kontaktoval někoho jiného.“

Cítla jsem, jak polykám.

„Vy věříte dopisu Dionové?“

„Převážně ano. Už jsme měli proti Lecomtovi důvodné podezření z vražd Marcotte-Toussaintová. Důkladně ho sledujeme. Prokurátor má pocit, že to, co jste slyšela Dionovou vykřiknout, když byla zastřelena, nestačí k tomu, aby byl zatčen hned, ale časem uvidíme.“

„Jocelyn bezpochyby vynášela informace z naší laboratoře.“

„Přijala tam zaměstnání, aby donášela Kacířům, ale nijak jí nevadilo občas si pokecat s lidmi od tisku.“

„Když to odsouhlasilo motorkářské ministerstvo vnitra.“

„Ano.“

Claudel vtáhl vzduch nosem, vydechl.

„Tyhle motorkářské gangy jsou mafie nového tisíciletí, a mají nesmírnou moc nad těmi, které přitahují. Jocelyn Dionová byla mezi těmi, co se živí u konce řetězce, šlapky, pasáci, striptérky, drobní pouliční dealeři. Patrně potřebovala propustku, i když chtěla odvést maminku na nedělní mši.

O příčku výš jsou úspěšnější podnikatelé, provozovatelé obchodů s motorkami, ochranka, majitelé barů, ti, kterým je dovoleno potloukat se nablízku, protože perou špinavé peníze nebo konají nějakou službu, která je klubu k užitku. Šplhejte výš a člověk nachází plnoprávné členy, kteří si vedou vlastní drogové obchody. Docela nahoře jsou muži napojení na kartely v Mexiku a Kolumbii a na své protějšky mezi gangstery po celém světě.“

Ještě nikdy jsem neviděla Claudela tak rozjitřeného.

„A kdo jsou tihle degeneráti, co žijí ze slabých? Většinou nemají ani morální, ani intelektuální schopnost dokončit tradiční vzdělávací proces nebo fungovat na volném trhu. Využívají ženy, protože v hloubi duše se jich bojí. Jsou nevzdělaní, trpí sebeklamem a v mnoha případech jsou fyzicky nedostateční, takže se dávají tetovat, vytvářejí si přezdívky a shlukují se dohromady, aby posílili svůj společný nihilismus.“

Zhluboka se nadechl a zvolna zavrtěl hlavou.

„Sonny Barger je na odpočinku, patrně píše své paměti. Miliony lidí si tu knihu koupí a Hollywood podle ní natočí film. *Nezkrotní* se nanovo zromantizují a mýtus bude klamat další generaci.“

Claudel si přetřel tvář dlaněmi.

„A proud drog bude dál plynout na naše školní dvorky a do ghett beznadějných.“

Popotáhl si rukávy, narovnal oba zlaté manžetové knoflíčky a vstal. Když znovu promluvil, byl jeho hlas tvrdý jako kalená ocel.

„Je to ironie. Když Andělé uskutečnili ten svůj masakr na hřbitově, jejich protivníci vysílali vlastní vrahy. Nevím, který z těch podlidí zabil George Dorseyho, a nemám důkazy na to, že Lecomte zastřelil Jocelyn Dionovou, Pavouka Marcotta a Emily Anne Toussaintovou, ale budu je mít. Jednoho krásného dne je mít budu.“

Upřeně se mi zadíval do očí.

„A nebudu mít klid, dokud tohle zlo nezmizí z mého města.“

„Věříte, že je to možné?“

Kývl, zaváhal, pak: „Budeme tým?“

Bez zaváhání jsem přikývla.

„*Oui.*“

40 /

Druhý den jsem dlouho spala, zašla do tělocvičny, pak jsem si donesla domů kávu a koblihy a podělila se o ně se svou sestrou. Když Harry odjela do nemocnice, zatelefonovala jsem do laboratoře. Žádné antropologické případy tam neměli, takže jsem měla volno a mohla reaktivovat plán narušený Claudelovou návštěvou.

Namočila jsem svetry, pak jsem se vrhla plnou rychlostí na ledničku. Předměty starší než jeden měsíc jsem vyhodila. Stejně tak vše, co se nedalo identifikovat.

Tak dobrou náladu už jsem neměla kolik týdnů. Claudel mi znovu přišel přiznat mou hodnotu jakožto kolegyně. Byla jsem si jista, že on, Charbonneau a Quickwater budou pokračovat ve vyšetřování, dokud se vrahové Dorseyho a Dionové neocitnou za mřížemi.

Omluvila jsem se Martinu Quickwaterovi a on ke mně zřejmě nechoval žádnou zášť. Dokonce se i usmál mým směrem.

LaManche se zotavuje.

Vražda Savannah Ospreyové byla rozřešena a její kosti směřují k rodině.

Za dva týdny se vrátí Katy. S mým synovcem to dopadne dobře, v každém smyslu toho slova.

A moje vlasy jeví známky růstu.

Jediný stín do mého života vrhala obava o Ryanovo bezpečí. Porušil své krytí, aby mi zachránil život, a já se modlila, aby za ten čin nezaplatil svým. Vroucně jsem doufala, že to nebylo další smrtící rozhodnutí.

A ryzí dokonalost zneuctěna.

Ten verš mi pořád ještě vháněl slzy do očí.

Věděla jsem, že mě Ryan nemůže kontaktovat, a neměla jsem zdání, kdy ho znovu uvidím.

Na tom nezáleží. Dovedu čekat.

Hodila jsem kus starého cedaru do pytle na odpadky.

Ale možná to potrvá.

Dvě sklenice zaschlého džemu. Vyhodit.

Rozhodně budu potřebovat tu tématickou píseň.

Mám slunce jas, i když je zataženo...